

İKİ
ÇARPIK
TAÇ

KIZ. CANAVAR. KURBAN.

RACHEL
GILLIG

ÇOBAN KRAL SERİSİNİN İLK KİTABINI ARATMAYACAK
AKSİYON DOLU DEVAM KİTABINDA ELSPETH,
RAVYN'LE BİRLİKTE KRALLIĞI KURTARMAK İÇİN
TEHLİKELİ BİR MACERAYA ATILIR VE EYLEMLERİNİN
SONUÇLARIYLA YÜZLEŞMEK ZORUNDA KALIR.

Zorba bir kralın pençeleri arasında kıvranan ve karanlık sihrin esiri
olan krallık tehlike altındadır. Elspeth ve Ravyn on iki Kader Kartı'nın
çoğunu toplamış olsalar da son kartın nerede olduğu hâlâ meçhuldür.

Üstelik beş yüz yıldır kimsenin görmediği bu kart, Deste'nin
tamamlanması için gereken en önemli karttır: İkiz Kızılağaç.
Gündönümünden önce kartı bulup krallığı sihirden ve enfeksiyondan
kurtarmak istiyorlarsa sislerle kaplı, tehlikeli bir ormanda zorlu
bir yolculuğa çıkmaları gerekecektir. Onlara yol gösterebilecek tek
kişiyse Elspeth'in zihninde yaşayan canavardır: Kâbus.

Kâbus'unsâ artık geri planda kalmaya hiç niyeti yoktur.

BİR KARANLIK PENCERE İÇİN YAPILAN ÖVGÜLER:

"Yoğun sis, değişen ittifaklar ve teferruatlı sihir sistemi,
okuru alıp götürecek romantizm için mükemmel bir zemin
oluşturuyor. *Bir Karanlık Pencere* ilk sayfasından
o şok edici sonuna kadar büyüleyici."

—HANNAH WHITTEN

"Romantizm, gizem ve ilgi çekici canavarlarla dolu
bu hikâye şiirsel üslubuyla herkesi kendi dünyasına
alacak. Rachel Gillig beni büyüleyen bir
kurgu yaratmış."

—LYNDALL CLIPSTONE

"Temposu bir an olsun düşmeyen,
tuhaf ve hain bir büyüyle ışıldayan *Bir Karanlık
Pencere*, fantastikte sevdiğim her şeyi
ve daha fazlasını barındırıyor."

—ALLISON SAFT

KAPAK TASARIMI: LISA MARIE POMPILIO
KAPAK GÖRSELLERİ: TREVILLION AND SHUTTERSTOCK
COVER © 2023 HACHETTE BOOK GROUP, INC.

YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİR!

ISBN 978-625-6029-11-8

www.olimposdukkan.com

/olimposyayinlari

/olimposyayinlari

/olimposyayinlari

/olimposyayin

İKİ ÇARPIK TAÇ

Kitap Kurdu

RACHEL
GILLIG

OLIMPOS®

İki Çarpık Taç

Rachel Gillig

Orijinal Adı: Two Twisted Crowns

© 2024, Olimpos Yayınları

© 2023, Rachel Gillig

ZM

Yayın Koordinatörü: Ezgi Bilgi Altınay

Çeviren: Beril Tüccarbaşoğlu Uğur

Editör: Elif Nihan Akbaş

Son Okuma: Aydan Yalçın

Sayfa Tasarımı: Fatma Can Yıldırım

1. Baskı: Mayıs 2024

ISBN: 978-625-6029-11-8

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Olimpos Yayıncılık San. ve Tic. Ltd. Şti'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

OLİMPOS YAYINLARI

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayazma Yolu No:8 K:1 D:2

Davutpaşa / İstanbul

Tel: (0212) 544 32 02 (pbx) Sertifika No: 42056

www.olimposdukkani.com - info@olimposyayinlari.com

Baskı: KA BASIM

Topkapı Mahallesi Topkapı Maltepe Cad. Çaycılar İş Hanı

No:15 Kat:4 Zeytinburnu / İstanbul Sertifika No: 44064

ÇOBAN KRAL İKİNCİ KİTAP

İKİ
ÇARPIK
TAÇ

RACHEL
GILLIG

Çeviren: Beril Tüccarbaşoğlu Uğur

**Ravyn bir adım attı, hücrenin demir parmaklıkları
avuçlarının içinde buz saçakları gibi soğuktu.
“Beni duyabildiğini biliyorum.”**

Karanlıkta kahkahalar yankılandı. Hücredeki kişi ağır ağır doğruldu ve ona döndü. Ravyn irkildiğini belli etmemek için elinden geleni yaptı. Elspeth’in kara gözleri kaybolmuştu. Beş yüz yıl önce ölen bir adamın parlak sarı, kedi gözleri almıştı yerlerini.

Çoban Kral gözlerinden başka bir yerini oynatmadı. “Yalnızsın, Komutan,” dedi. Hâlâ Elspeth’in sesiyle konuşuyordu. Ama şimdi bu sesin yılışık ve kaypak bir tınısı vardı. *Yanlış.* “Bu akıllıca mı?”

Ravyn taş kesildi. “Beni incitir misin?”

Çoban Kral, ağzını çarpıtarak sivri dişlerini gösterdiği bir gülümsemeyle karşılık verdi. “Bunu düşünmediğimi söylesem yalan olur.”

*Bir ormanda kaybolduğunu hissetmiş herkese.
Kaybetmenin enteresan kazançları olabilir.*

İkiz Kızılağaç zamanın olmadığı bir yerde saklanıyor. Büyük bir kederin, katliamın ve suçun yaşandığı yerde. Sisin iliklerimize kadar işlediği kadim ağaçların arasında, son kart uykuda bekliyor. Orman yol bilmez, tuzaktan geçen yol yoktur. İkiz Kızılağaç'ı sadece ben bulabilirim...

Çünkü onu oraya ben koydum.

ÖNSÖZ

Elspeth

Karanlık kendi içine kanadı; ne bir başlangıcı vardı ne de bir sonu. Tuzlu suya batmadan, akıntıyla birlikte sürüklendim. Yukarıda gökyüzü kararmıştı, ay ve yıldızlar hiç uzaklaşmamış olan yoğun yağmur bulutlarının ardına gizlenmişti.

Su canımı acıtmadan beni itip kakıyordu, kaslarım gevşek, zihnim suskundu. Vücudumun nerede bitip suyun nerede başladığını bilmiyordum. Karanlığa teslim olmuştum, alçalıp yükselen dalgaların arasında ve beni saran suyun içinde kaybolmuştum.

Zaman iz bırakmadan akıp geçti. Bir güneş varsa da şafak vaktinde bana değmedi. Bir hiçlik gelgitinde sürüklenerek dakikalar ve saatler geçirdim. Tek bir düşünce dışında zihnim bomboştu.

Bırak beni.

Aradan zaman geçti. Yine de o düşünce aklımdan çıkmadı. *Bırak beni.*

Suyun ferahlığı beni bütün bütün yutmuştu. Burada ısırap, hatıralar, korku ya da umut yoktu. Ben karanlıktım, karanlık bendi ve ikimiz birlikte, akıntının koynunda, göremediğim ve duyamadığım bir kıyıya doğru sükûnetle yuvarlanıyorduk. Her şey suydu ve her şey tuzdu.

Ama düşünce beni rahatsız etmeyi sürdürdü. *Bırak beni.*

Bu kelimeleri yüksek sesle söylemeyi denedim. Kâğıt yırtılmasına benzeyen bir ses çıktı. "Bırak beni." Bunu arka arkaya defalarca tekrarladığımda tuzlu su ağzımı doldurdu. "Bırak beni."

Dakikalar, saatler, günler geçti. *Bırak. Beni.*

Sonra birdenbire uzun, siyah bir kumsal göründü. Üzerinde bir şey kıpırdadı. İnce bir tuz tabakasıyla kaplanan gözlerimi kırıştırdım.

Koyu renkli kumsalda, gelgitin kırıldığı noktanın biraz ilerisinde, altın zırhlı bir adam beni izliyordu.

Akıntı beni ona yaklaştırmaya devam etti. Adam yaşlıydı. Ama zırhının ağırlığını yalpalamadan taşıyabiliyordu, gücünü kadim bir ağaç gibi kök saldığı yerden alıyor gibiydi.

Ona seslenmeye çalıştım ama sadece iki kelime biliyordum.

“Bırak beni!” diye haykırdım. Yün elbisemin ağırlığının farkına vardım. Beni aşağı çekti ve suyun dibine doğru kayarken cümlem yarım kaldı. “Bırak be—”

Beni sudan çıkaran elleri soğuktu.

Beni siyah kumların üzerine taşıdı ve ayağa kaldırmaya çalıştığında yeni doğmuş bir karaca yavrusu gibi bacaklarım titredi.

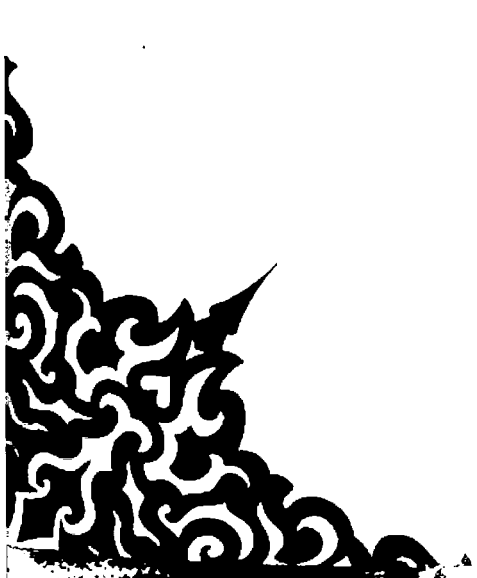
Yüzünü tanı mıyordum. Ama o benimkini tanıyordu.

“Elsbeth Spindle,” dedi usulca. Tuhaf ve sarı gözleriyle beni göz hapsine almıştı. “Ben de seni bekliyordum.”

BİRİNCİ KISIM

Kanamak

BİRİNCİ BÖLÜM

Ravyn

Ravyn'in elleri kanıyordu. Kan damlalarını görene kadar bunu fark etmemişti. Ayna'nın kadife kenarına, mor Kader Kartı'na üç kez dokunarak kendini yok etmişti. Tamamen görünmezdi. Parmak uçları, parmaklarının eklem yerleri ve avuçlarıyla çayırın kıyısındaki kadim odanın dibindeki sertleşmiş toprağı kazıyordu.

Hiçbir şeyin önemi yoktu. Bir yeri daha kesilse, bir kere daha yaralansa ne fark ederdi? Ravyn'in elleri körelmiş aletlerden başka bir şey değildi. Bir beyefendinin değil, bir askerin aracıydı onlar. Şövalyelerin Komutanı'nın. Haydutların.

Hainlerin.

Pencereden odaya sis sızdı. Çürümüş tavanın çatlaklarından süzülerek geçti ve tuz Ravyn'in gözlerini tırmaladı. Yüksek ve geniş taşın dibini kazmak suretiyle aradığı şeyin bulunmak istemediğine dair bir uyarıydı belki de.

Ravyn sise aldırış etmedi. O da tuzdan yapılmıştı. Ter, kan ve sihirden. Yine de nasırlı elleri odanın dibindeki toprağın dengi değildi. Zamanla sertleşmiş toprak merhametsizdi, Ravyn'in tırnaklarını parçalıyor, avuçlarındaki çatlakları deşip kanatıyordu. Ravyn buna rağmen, Ayna Kartı'nın serinliğiyle kuşatılmış hâlde kazmaya devam etti ve çocukken sık sık oyun oynadığı bahçe gözlerinin önünde grotesk bir şeye, gerçek gibi gelmeyen bir evrene, ölümün kol gezdiği bir yere dönüşmeye başladı.

Canavarların olduğu bir yere.

Ravyn huzursuz kıpırdanışlar, keskin, sarı bakışların hatırası ve Elspeth Spindle'in ahenksiz sesinin zihninde yankılanmasıyla bölünen uykusundan saatler önce uyanmıştı.

Orası onun kalesiydi... Şu harabeye dönmüş yer, demişti Elspeth. Çoban Kral'dan, kafasının içindeki sestten bahsederken kömür karası gözleri yaşlarla ıslanmıştı. Yew Kalesi'ndeki odadaki taşın altına gömüldü.

Ravyn yataktan fırlayıp Stone'dan o harabe odaya kadar rüzgâra binmiş bir hortlak gibi at sürmüştü. Yerinde duramıyordu, gerçeği öğrenmek için çılgınca bir heyecana kapılmıştı. Çünkü bunların hiçbirisi gerçek gibi gelmiyordu. Sarı gözlü, kaypak ve sinsî sesli Çoban Kral bir genç kızın zihninde tutsaktı. Kayıp İkiz Kızılağaç Kartı'nı bulmalarına yardım edeceğine söz veren Çoban Kral.

Beş yüz yıl evvel ölen Çoban Kral.

Ravyn ölümü bilirdi, o bir can alandı. Bir adamın gözlerinin ferinin sönüşünü daha önce sayısız kez izlemişti. Son nefesini verişini duymuştu. Perdenin ardında yalnızca hayaletler vardı. Ölümden sonra hayat yoktu. Kimse için yoktu. Bir haydut ya da bir eşkıya, hatta Çoban Kral bile olsan yoktu.

Yine de...

Taşın dibindeki toprağın hepsi sert değildi. Bazı yerler gevşek ve karman çormandı. Biri ondan önce buraya gelmişti. Hem de yakın zamanda. Belki de Elspeth'ti ve onun gibi burada bazı cevaplar aramıştı. Orada, taşın tabanında ve yüzeydeki sert toprağın bir karış altına gizlenmiş bir yazı vardı. Zamanla okunaksızlaşmış tek bir kelime. Bir mezar taşı.

Ravyn kazmaya devam etti. Tırnağı kırılıp derisi soyulan parmak uçları keskin bir şeye değdiğinde küfretti ve elini oradan çekti. Vücudu görünmezdi ama kanı değildi. Elinden süzöldüklerinde görünür olan kırmızı damlalar kana susamış toprakta kazdığı çukura damlıyordu.

İKİ ÇARPIK TAÇ

Toprağın içinde gizli bir şey vardı, bekliyordu. Ravyn ona dokunduğunda taştan daha keskin ve topraktan daha soğuk olduğunu hissetti.

Çelik.

Yüreği ağzında atmaya başlayan Ravyn kılıcı toprağın altından çıkarana kadar kazmaya devam etti. Eğrilmişti ve üzeri kurumuş kirle kaplanmıştı. Ama çelikten dövüldüğüne şüphe yoktu ve karmaşık bir desenin oyulduğu kabzasıyla bir askerin kılıcı olamayacak kadar süslüydü.

Ravyn ona elini uzattı. Kesik kesik soluk alıp verirken havadaki tuz ciğerlerini yaktı. Ama Ravyn kılıcı almadan önce altında gömülü şey gözüne ilişti.

Yüzyıllarca rahatsız edilmeden orada dinlenmişti. Soluk renkli ve yumrulu bir cisimdi. Bir insandı. Bir insan iskeleti.

Bir insanın omurgasıydı.

Ravyn'in kasları kilitlendi. Ağzı kurudu ve şiddetli bir mide bulantısıyla birlikte safra ağzını doldurdu. Eli hâlâ kanıyordu. Üstelik parmaklarından süzülen her bir damlayla birlikte sarsıcı gerçeğin bir parçası daha netlik kazanıyordu: Blunder sihirle doluydu. Fevkalade ve korkunç bir sihirle. Çoban Kral'ın cesediydi bu. O gerçekten ölmüştü.

Ama ruhu Elspeth Spindle'in, Ravyn'in hayatı boyunca sevdiği tek kadının içine gömülerek varlığını sürdürmüştü.

Kılıcı yanına alarak odadan fırladı.

Ravyn dışarıdaki porsuk ağacının altında iki büklüm olup öksürmeye başladı ve midesindekileri boşaltma arzusuna karşı koymaya çalıştı. Ağaç yaşlıydı, dalları bakımsız kalmıştı ama gölgesi Ravyn'in yüzünü sabah yağmurundan koruyacak kadar genişti. Kalbi yatışmaya yanaşmadığı için uzun bir süre aynı pozisyonda kaldı.

"Burayı neden kazıyorsun, kuzgun?"

Ravyn fildişi hançerinin kabzasını kavrayarak döndü. Çayır kuru otlar dışında boştu, Yew Kalesi'nin uzun, ince patikasında kimse yoktu.

Ses yine çınladı ve bu kez deminkinden daha yüksekti. "Duydun mu beni, kuş?"

Ravyn'in altında durduğu porsuk ağacına bir kız tüne-mişti, bacaklarını yaşlı bir dalın kenarından aşağı sallandır-mıştı. Gençti, kardeşi Emory'den küçüktü. Ravyn çocuğun taş çatlasa on ikisinde olabileceğini tahmin etti. Koyu kumral örgüleri omuzlarına sarkmıştı ve kurtulan birkaç bukle yüzünü çevreliyordu. Pelerini boyasızdı, gri, yünlü kumaştandı ve yakası kıvrıktı. Ravyn'in gözleri bir aile arması aradıysa da bulamadı.

Kızın kim olduğunu çıkaramadı. Böyle çarpıcı bir yüzü, bu sıra dışı burnu daha önce görseydi mutlaka hatırlardı. Bu denli parlak, sarı gözleri.

Sarı.

"Kimsin sen?" diye sordu boğazını tırmalayan bir sesle.

Küçük kız başını yana yatırarak sarı gözleriyle onu süzdü. "Tilly'yim."

"Ne yapıyorsun burada, Tilly?"

"Hep yaptığım şeyi." Çocuk kısacık bir an için ona Jespyr'i hatırlattı. "Bekliyorum."

Sert rüzgâr yağmuru sağanağa çevirmişti. İri damlalar Ravyn'in yüzünün yan tarafını dövüyordu. Rüzgâr kukuleta-sını arkaya savurunca, Ravyn yağmurdan korunmak için elini gözlerine siper etti.

Altındaki dal sallanmasına ve porsuk ağacının yaprakları rüzgârda ısılk çalmasına rağmen ağaçtaki kız hareketsiz kalmaya devam etti. Ne pelerini kıpırdıyordu ne de saçının bir teli. Su ve rüzgâr, kız sis ve dumandan yapılmışçasına ona değmeden içinden geçiyor gibiydi.

Hiçlikten yapılmışçasına.

İKİ ÇARPIK TAÇ

Ravyn ancak o zaman hâlâ Ayna Kartını kullandığını anımsadı.

Uykudan vazgeçip buraya gelmesinin nedeni buydu. Zamanla hissizleşen parmaklarıyla toprağı kazarak kemiğı kanla karşılamıştı ve Çoban Kral'ın ölüsünü bulmuştu. Ama gerçekten aradığı cevaplar Ayna Kartı'nda saklıydı.

Ravyn görünmez olmak için Ayna'yı daha önce defalarca kullanmıştı. Ama bunun süresini uzatmamaya daima özen göstermişti. Kartın olumsuz etkilerine maruz kalıp perdenin arkasındaki ruhların dünyasını görmek istemiyordu. Bir hayaletle konuşmayı hiçbir zaman istememişti.

Şimdiye kadar.

Ravyn boğazını temizledi. Ruhlara ya da mizaçlarına dair bir bilgisi yoktu. Sağken oldukları gibiler miydi, yoksa öbür dünya onları yeniden şekillendirmiş miydi?

Rüzgârda sesini duyurabilmek için biraz daha bağırarak konuştu. "Kimi bekliyorsun, Tilly?"

Kızın gözleri Ravyn'in elindeki kılıca kaydı, sonra yine odaya doğru baktı.

"Buraya gömülen adamı tanıyor musun?" diye sordu Ravyn.

Küçük kız keskin bir sesle güldü. "Bu vadiyi bildiğim kadar iyi tanıyorum, kuş. Bu ağacı ve bugüne dek altında soluklanan tüm yüzleri tanıdığım kadar iyi tanıyorum onu." Saç örgüsünün ucunu parmağına doladı. "Onu duymuşsundur." Dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Babam enteresan bir adamdır. İhtiyatlıdır. Akıllıdır. İyidir."

Ravyn'in nefesi kesildi. "Çoban Kral senin baban mı?"

Tilly'nin gülümsemesi kayboldu. Sarı gözlerinde mesafeli bir ifade belirdi. "Onu bir krala yakışır şekilde gömmediler. Belki de onun için..." Bakışlarını Ravyn'e çevirdi. "Ayna Kartı'yla onu görmedin değil mi? Perdenin arkasına geçtiğinde bizi bulacağına söz vermişti ama gelmedi."

"Biz dediğin kim?"

Tilly başını çevirip çayırın diğer tarafındaki koruya baktı. “Annem orada bir yerlerde. Eskisi kadar sık gelmiyor. Ilyc ve Afton heykelli bahçenin yakınında dolaşıyor. Fenly’yle Lenor kalenizde kalıyor.” Kaşlarını çatı. “Bennett genellikle başka bir yerde oluyor. O bizim gibi değil. Bennett burada ölmedi.”

Ölmek mi? Ravyn’in boğazı düğümlendi. “*Biz* diye bahsettiğin senin ailen miydi? Çoban Kral’ın ailesi miydi?”

“Hepimiz bekliyoruz,” dedi Tilly kollarını göğsünde kavuşturarak. “Babamı bekliyoruz.”

“Neden dönmedi peki?”

Küçük kız cevap vermedi. Çayırın karşısındaki harabelere bakıyordu. “Sesini duyar gibi oldum,” diye mırıldandı. “Gece olmuştu. Yalnızdım. Burada, en sevdiğim ağaçtaydım.” Birden gözlerini Ravyn’e çevirdi. “Seni gördüm, kuzgun. Her zamanki gibi siyah pelerininleydin, gri gözlerinle akıllı akıllı bakıyordun ve yüzün yine düşüncelerini ele vermiyordu. Fakat bu kez yalnız değildin. Yanında bir kadın vardı. Sarı gözleri altın gibi parlayan, garip bir kadın. Gözleri benimkilere benziyordu. Babamınkilere benziyordu.”

Ravyn’in yüreği sıkıştı.

“Siz buradan giderken arkanızdan baktım. Sonra o kız geri döndü.” Tilly parmağını kaldırdı ve odanın penceresini işaret etti. “İçeri girdi. Sesi o zaman duydum. Babamın kitabını yazarken mırıldandığı şarkıları. Ama gidip baktığımda orada değildi. O kadın babamın mezarının üzerinde ellerini gezdirerek onun şarkılarını mırıldanıyordu.”

“Elspeth,” diye fısıldadı Ravyn ve bu isim ondan bir şeyler çaldı. “İsmi Elspeth.”

Tilly onu duymamış gibiydi. “Kız buraya iki kere geldi ve babamın mezar taşının altını kazdı. Çayırdaki ve harabelerde gezindi.” Dudakları ince bir çizgi hâlini aldı. “Ama gün ağardığında sarı gözleri kömür karası oldu. Buraya onun için döndüm. Babamın mezarına. Onu gözetliyorum ve bekliyorum.”

İKİ ÇARPIK TAÇ

Ravyn hiçbir şey söylemedi. Zihni ulaşamadığı cevapları aramaya devam etti. Elspeth'i odaya getirdiği o geceyi hatırladı. Saçlarının kokusu hâlâ burnundaydı. Yanağının sıcaklığını ve yumuşaklığını bugün bile avucunda hissedebiliyordu. Ravyn onu tutkuyla öptüğünde karşılık vermişti. Ravyn onun her bir hücrelerini tüm benliğiyle arzulamıştı.

Ama Elspeth birden ondan uzaklaşmıştı. Gözlerini iri iri açmıştı, sesi titremişti. Odadaki bir şey korkutmuştu onu. Ravyn, Elspeth'in ondan korktuğunu sanmıştı. Ama şimdi bunun başka bir şey olduğunu biliyordu. Ondan çok daha güçlü bir şeydi. Elspeth'in daima içinde taşıdığı bir şeydi.

Gözlerini porsuk ağacındaki kıza çevirdi. "Babana ne oldu?"

Tilly sorusunu yanıtlamadı.

Ravyn bir kere daha denedi. "Nasıl öldü?"

Tilly uzaklara baktı ve parmaklarını porsuk dalında gezdirerek sessizce tempo tutmaya başladı. "Bilmiyorum. Beni ondan önce yakaladılar." Sesini alçalttı. "Perdenin arkasına babamla abilerimden önce geçtim."

Ravyn'in iliklerine kadar işleyen soğuğun nedeni Ayna değildi. Başka bir şeydi. Zihninin karanlık bir köşesinde cevabını zaten bildiği bir soruydu. "Kim öldürdü sizi?"

Sarı gözler alev aldı. Ravyn'e kilitlendiler. "Adını biliyorsun." Sesi boğuk, alçak ve kulak tırmalayıcı bir fısıltıya dönüştü. "Rowan."

Kral'ın sembolü Ravyn'in gözünde canlandı. Dayısının sancağı; hiçbir koşulda boynunu eğmeyen üvez ağacı. Kırmızı Tırpan Kartı, yeşil gözler. Avcılar, zalimler.

Aile.

Ravyn'in kanayan elleri titriyordu.

"Babamı çok bekledik," dedi Tilly. Yalnızca porsuk ağacıyla konuşuyormuş gibi bakışlarını yukarı çevirdi. Sesi sertleşti, kucağındaki ellerinin parmakları pençe gibi kıvrıldı. "O işini bitirene kadar beklemeye devam edeceğiz."

Serin bir ürperti Ravyn'in ensesinden yukarı tırmandı. Elspeth Spindle'in vücudundaki yarattığı düşündü. Sarı gözleri, bir zindanda sarf edilen akıl çelici, ikna edici kelimeleri ve kayıp İkiz Kızılağaç Kartı'nın bulunmasına yardım etmekle ilgili o vaadi hatırladı.

Ama Ravyn o kadar saf değildi. Her vaadin bir karşılığı olurdu. Blunder sihirli bir yerdi; değiş tokuşlar ve pazarlıklar olağan şeylerdi. Hiçbir şey karşılıksız değildi. "Çoban Kral ne istiyor?" diye sordu kızın ruhuna. "Neyin peşinde?"

"Dengeyi sağlamanın," diye yanıtladı kız ve avcı bir kuş gibi başını yana yatırarak onu dikkatle süzdü. "Korkunç bir adaletsizliği düzeltmek istiyor. Blunder'ı Rowanlardan kurtarmak istiyor." Sarı gözlerini kıstı ve bakışları hainleşti. "Hakkı olanı geri alacak."

İKİNCİ BÖLÜM

Elm

Prens diğer iki savaş atından daha hızlı gidiyordu. Elm Rowan eski, tuğla evde atından indiğinde, dünyanın at sırtındakine kıyasla ne kadar durgun olduğunu fark ederek şaşırdı. Bu onun cesaretini kırdı.

Bir matemli kumru öttü. Elm eldivenlerini çıkarıp elini tuniğinin cebine soktu ve Tırpan Kartı'nın kadife kenarlarına dokunmak içini tanıdık bir rahatlama hissiyle doldu.

Ön kapıya doğru yürüdü ve elini yumruk yaptığında eldiveninin uzayıp gerildiğini hissetti. Kapı eskiydi, üzerinde kayalıklarda biten likenlerin izleri vardı. Orman Hawthorn Hanesi'ni derinliklerine doğru çekiştiriyormuş gibi arazinin kuzeyini yosun ve sarmaşıklar bürümüştü. Kol kadar sarmaşık dalları bir yılan misali evin bacasına sarılmıştı.

Evde kimse yoktu. Günler önce uyarılmışlardı. Elm yine de kapıya kulağını dayayıp dinledi.

Hiçbir şey duymadı. Ne çocukların boğuk bağrıışmaları vardı ne de mutfaktan demir kazanların çınlaması geliyordu. Bir köpek bile havlamadı. Tabiat ana sisin arasından uzattığı yeşil elleriyle evi sıkıca tutuyormuş gibi her şey durgun ve hareketsizdi.

Şövalyeler arkasından geldi ve atlarından indiler. "Ekse-lansları?" dedi Wicker.

Elm gözlerini açtı ve nefes verdi. Onlara komuta etmek hiç aklında yoktu. Ama Ravyn ortadan kaybolmuştu ve Jespyr, Emory'ye göz kulak olmak için Stone'da kalınca Kral'ın em-

riyle Elspeth Spindle'in kayıp akrabalarını aramak, huysuzluğu üzerinde olan Elm'e düşmüştü.

"Kimse yok burada," diye tısladı dişlerinin arasından. "Opal Hawthorn aptal değil. O ve çocukları buraya geri dönmez."

"Kocasını burada olduklarını düşünüyor gibiydi," diye mırıldandı Gorse adındaki ikinci Şövalye.

Elm pirinç tokmağı çevirdi ve Hawthorn Hanesi'nin kapısını açtı. Paslı menteşelerden gıcırtilar yükseldi. "Tyrn Hawthorn zindandan çıkmak için her şeyi söylerdi."

"Kartları var," dedi Wicker imalı bir sesle. "Bizim Tyrn'ın böbürlenmesini duyan da Deste'yi tamamen topladığını sanır."

"O zaman en azından onu en büyük hazinelerinden yoksun bırakabiliriz. Evi arayın." Elm omzunun üzerinden gökyüzüne baktı. "Çabuk olun. Şu bulutları atlatmak istiyorum."

Evi aramaya kütüphaneden başladılar. Rafları boşaltıp eski ciltleri silkelediklerinde evi deri ve toz kokusu sardı. "Bir Peygamber buldum!" diye bağırdı Gorse maun kitaplıkların arasından.

Elm parmağını şömine rafının pürüzlü yüzeyinde gezdirdi. Taşları çatlamıştı ama sıvası sağlamdı – aralarında bir kartın saklanabileceği kadar boşluk yoktu. Elm kütüphaneden çıkıp merdiveni tırmanmaya başladı. Oval şeklindeki nişlerde erimiş mumlar vardı ve duvardaki her bir taş bir gölgeye ev sahipliği yapıyordu.

Sahanlıktaki ilk odanın altı üstüne getirilmişti. Kıyafetler, battaniyeler ve tuhaf görünüşlü bir çorap yere saçılmıştı. Odada tek kişilik iki yatak ve iki de tahta kılıç vardı. Elm bunun Elspeth'in küçük kuzenlerinin odası olduğunu tahmin etti.

Sıradaki oda gözle görülür biçimde daha kadınsıydı. Elm eşikte duraksayarak soğuk havayı içine çektiğinde burnuna yün ve lavanta kokusu geldi. Yatağın üzerine bir yorgan örtülüydü ve çarşafın kenarları düzgünce sıkıştırılmıştı. Yeşil boyası pul pul dökülmüş, küçük masanın üzerinde bir mum ve onun yanında oval bir ayna vardı. Aynanın altında bir tarak duruyordu.

İKİ ÇARPIK TAÇ

Tarağın tahta dişlerine birkaç tel uzun, siyah saç takılmıştı.

“Burada hiçbir eşyası kalmadı,” diye seslendi Elm’in arkasından bir ses. “Elspeth buradan ne aldıysa yanında taşıyor.”

Elm yerinden sıçradı ve elini kemerine attı. Çeliğin çınlaması koridora kadar ulaştı ve Elm kılıcını sese doğru savurdu.

Kılıcının keskin kenarı Ione Hawthorn’ın boğazını sıyırmadan önce durdu.

Ione tam karşısında duruyordu ve bir gelin gibi bembeyaz giyinmişti. Uzun ve dökümlü elbisesinin eteği yere yayılmıştı. Koridordaki esinti sarı saçlarını uçuşturdu ve Elm’e bakarken pembe dudakları yüksek sesle sormadığı bir soruyla büzüldü.

Sonra gözlerini Elm’in elindeki kılıca indirdi. “Prens Renelm.”

Elm’in düşünceleri birbirini kovalıyordu, körük gibi inip kalkan göğsüyle ritmik bir ahenksizlik içindeydiler. “Ne halt ediyorsun burada?”

“Burası benim evim. Başka nerede olacaktım?”

Elm çenesini sıktı. Kılıcını kımına soktu. “Ağaçlar aşkına, Hawthorn. Seni öldürebilirdim.”

Ione’un sesinin bir iğnenin ucu gibi sivri bir tınısı vardı. “Ondan şüpheliyim.”

Elm rahatlamak için elini cebine sokup Tırpan’a dokundu. Kırmızı kartını dört gündür –Spindle Hanesi’ndeki o geceden beri– kullanmamıştı.

Şövalyelerin çağrılmasından ve kanlar içindeki Hawthorn’un oradan götürülmesinden sonra Ravyn, Erik Spindle’la Tyrn Hawthorn’u zincire vurmuştu. Jespyr, Elspeth’in teyzesi Opal Hawthorn’u Şövalyelerin oraya geleceğine dair uyarmak üzere Hawthorn Hanesi’ne at sürmüştü. Ve Elm de... Elm Tırpan’a üç kere dokunup Elspeth’in ailesinden geriye kalanları kaçırmaya zorlamıştı. Üvey annesi Nerium’u, üvey kız kardeşleri Nya ve Dimia’yı ve...

Kuzeni Ione Hawthorn’u. Hepsi arkalarında hiçbir iz bırakmadan geceye karışmıştı.

Şimdiye dek.

Ione, Elm'in karşısına dikilmiş, keskin bakışlı, ela gözleriyle onu süzüyordu. Elm'e temiz bir parşömen kâğıdını anımsattı. Lekesiz ve vaat doluydu. Bakire Kartı'nın alametifarikası buydu, onu taşıyanı inanılmaz derecede *taze* kılardı. Elm onun Stone'daki saray halkının dikkatli gözlerinden uzaktaki Hawthorn Hanesi'nde tek başınayken bile pembe güzellik kartını kullanmasını yadırgadı.

Yaklaştı ve gölgesi Ione'u tamamen sardı. "Burada güvende değilsin."

Ione'un gözleri irileşti. Ama bir şey söylemeden önce arkasından ayak sesleri geldi.

Gorse merdivenin en üst basamağında durdu ve gözünü Ione'a dikti.

"Babamı arıyorsanız, korkarım, hayal kırıklığına uğrayacaksınız," dedi Ione onu kayıtsız bakışlarla süzerek. "Ben yalnızım. Ailem başka bir yerde. Bir not bile bırakmadan gittiler."

Gorse'un kaşları çatıldı. Elm'e baktı. "Efendim?"

Merdivende başka ayak sesleri yankılandı. "Kahretsin." Wicker, Gorse'un tam arkasında durdu ve kılıcının kabzasını kavradı.

Ione çenesini sıktı. "Ben bir şeyler kaçırdım herhâlde. Neden geldiniz?" Bakışları bulutlandı. "Hauth sizinle mi?"

"Yüce Prens Stone'da, hayata tutunmaya çalışıyor," dedi Gorse sertçe. "Kuzeninizin saldırısına uğradı. Bunların hepsi ailenizin fırsatı varken onu yakmaya cesaret edememesi yüzünden oldu."

Ione, Wicker'ın kılıcı mengene gibi kavrayan eline baktı. "Kuzenim," diye fısıldadı ve o keskin tını bir kez daha sesine sızdı. "Hauth ona ne yaptı?"

"Hak ettiğinden fazlasını değil," diye karşılık verdi Gorse.

Ione'un yüzü ifadesizdi ama gözleri her şeyi anlatıyordu. Wicker kılıcına davranmasaydı Elm onu yüzünü incelemeye devam edebilirdi. "Dur orada, Şövalye," dedi.

İKİ ÇARPIK TAÇ

Gorse elini kılıcına götürdü. “Kral onu ister.”

“Ağaçlar aşkına.” Elm bir kez daha elini Tırpan’ın durduğu cebine soktu. Parmakları kadifeye değdiğinde ona hafifçe vurdu. “Kızı boş verin,” diye emretti Şövalyelere. “Kartları aramaya devam edin.”

Kabzaları sıkıca kavrayan parmaklar gevşedi. Gorse ve Wicker gözlerini kırıştırdı ve cam gibi parlamaya başlayan donuk bakışlarını başka tarafa çevirdiler.

Elm atılıp Ione’un kolunu yakaladı. “Tek kelime daha etme,” diye uyardı. Onu iterek yürümeye zorladı. Şövalyelerin yanından geçip merdivene yöneldiler.

Ione’un taş zemine çarpan çıplak ayaklarının sesi boş evde yankılandı. Salona girdiklerinde kolunu Elm’den kurtardı. “Neler oluyor?”

Elm’in boğazı düğümlendi, kaba, kısık bir sesle konuştu. “Kuzenin Elspeth...” *Hayır, o artık Elspeth değil.* Çenesini sıkı. “Spindle Hanesi’nde Hauth’a saldırdı. Omurgasını kırdı. Hauth can çekişiyor. Babam onun intikamını almak istiyor. Tahkikat başladı...” Gözlerini Ione’un yüzünde dolaştırdığında içi buz kesti. “Seni Stone’a götürmeliyim.”

Ione şaşırmadı, gözünü bile kırpmadı. “Götür öyleyse.”

“Bak...” Elm derin bir nefes alarak sakinleşmeye çalıştı. “Belli ki anlamıyorsun.”

“Anlıyorum, Prens. Bana refakat etmek için buralara kadar gelmene gerek yoktu. Stone’un yolunu kendim bulabilirdim.”

“Ben senin kahrolası refakatçin değilim,” dedi Elm öfkeyle. “Seni *tutukluyorum.*”

Ione yüzünü ona çevirdi fakat ifadesi hiç değişmedi. Ruh-suzca baktı ona. Ağlaması gerekirdi. Feryat etmesi gerekirdi. Sorguya çekileceklerini duyanlar bunları yapardı. Ama o çok sakindi. Öyle ki, sakinliğinin ürpertici bir yanı vardı.

Elm onu baştan aşağı süzdü. Ağzına buruk bir tat yayıldı. "O Bakire Kartı'nı uzun zamandır kullanıyorsun, değil mi? Nerede o?"

"Neden? Onu ödünç mü alacaksın, Prens?" Ione bakışlarını Elm'in yüzünde gezdirdi. "Gözlerinin altındaki koyu halkalardan kurtulmana yardımcı olabilir."

Elm'in bir cevap düşünmesini beklemedi. Evin kapısını açtı ve Hawthorn Hanesi'nin saz çatısını döven yağmurun sesini duydular. Elm'in nefesi soğuk havaya karıştı. Sıradan günlerde bile zor havalara ve zor kadınlara karşı tahammülü sınırlıydı.

"İyi, Bakire'yi unut gitsin." Elm yanından hışımla geçerek kızın elbisesinin eteğini dalgalandırdı. "Hiç olmazsa tılsımın yanında mı?"

Ione elbisesinin yakasından altın bir zincir çıkardı. Tılsımı onun ucuna takılıydı ve görünüşe bakılırsa bir at dişi idi. Sisin içinde zihninin ve bedeninin güvende olmasını sağlayacaktı. Ione başını çevirip Hawthorn Hanesi'ne baktı. "Aileme ne olacak?"

"Baban Stone'da, Erik Spindle'la birlikte. Annenle erkek kardeşlerin ortadan kayboldu. Nerium'la kızları da öyle." Başını çevirdi. "Kuzenini zindanın dibine zincirlediler."

Ione dışarı çıktı. Alıç ağacının ıslak yapraklarından birini kopardı ve parmaklarını yüzeyinde gezdirdi. Daldan burnunun ucuna damlayan yağmur damlaları dudaklarına doğru süzüldü. Kuzeninin ismini sır veren bir çocuk gibi yumuşacık bir sesle fısıldadı. "Elsbeth."

Elm'e baktı. "Çok şey sakladı. Benden bile. Geceleri biz yattıktan sonra koridorda ayak seslerini duyardım. Mırıldandığı şarkıları dinlerdim. Genellikle yalnız olmasına rağmen biriyle sohbet eder gibi konuşurdu. Ve gözleri," diye fısıldadı. "Gözleri siyahtı aslında. Sonra bir bakardın, bir ejderhanın gibi sapsarı oluverirlerdi."

Elm hiç düşünmeden yalan söyledi. "O konuda hiçbir şey bilmiyorum."

İKİ ÇARPIK TAÇ

“Sahi mi?” Ione nemli saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı. “Ekinoks’tan sonra, Yew Kalesi’nde onunla vakit geçirdiğiniz için belki biliyorsunuzdur diye düşündüm. Siz, Jespyr ve tabii ki Şövalyelerin Komutanı.”

Bin çeşit endişe birer hançer olup Elm’in etine saplandı. Kral, Elspeth Spindle’in Kader Kartları’nı görebildiğini biliyordu. Bilmediğiye Ravyn’in onu bunun için işe aldığıydı; Ravyn, Jespyr ve Elm’in, Kral’ın seçilmiş muhafızlarının Kader Kartları’nı çalmak için enfekte olmuş bir kadınla iş birliği yaptığından tamamen habersizdi. Desteyi tamamlamak, sisi dağıtmak ve enfeksiyonu iyileştirmek için.

Ravyn’in kardeşi Emory’yi kurtarmak için.

Vatana ihanet suçu işlemek için.

Zihninde cam kesikleri hissetti. Tırpan. Gorse’la Wicker’i kontrolünde tutmaya devam ettiğini unutmuştu. Elm elini tuniğinin cebine soktu, kadifeye üç kere vurdu ve acısı dindi.

Ione onun cebindeki elini izledi.

Gök gürledi. Elm gökyüzüne bakıp titredi. “Fırtına geliyor.” Ione’u atına götürdü. “Kolay bir yolculuk olmayacak.”

Ione hiçbir şey söylemedi. Elm onu kucaklayıp atın sırtına oturttuğunda eteğini dizlerine kadar sıvayıp bir bacağını diğer tarafa uzattı. Elm onun arkasına bindi ve Ione eyere yerleşip kalçasını bacaklarının arasına bastırduğunda çenesini sıktı. Saçları güzel kokuyordu.

Elm atını mahmuzladı. Bu yağmurlu ve çamurlu günde son sakini de elinden alınan Hawthorn Hanesi az sonra ağaçların arasında gözden kayboldu.

Ione, Elm’in göğsüne yaslanmıştı, dalgın gözlerle yolu izliyordu. Elm ona baktı ve Stone’da onu neyin beklediğini gerçekten anlayıp anlamadığını merak etti. Ailesinin evinden muhtemelen son kez ayrıldığını ve orman yolunda son kez yolculuk ettiğini biliyor muydu? Bir de Ione arkasına bakacak mı diye merak etti.

Ama kız dönüp bakmadı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Elsbeth

Beni sudan çıkaran adam siyah kumların üzerinde yanıma oturduğunda altın zırhı parladı ve gıcırdadı. Birlikte ayak bileklerimize çarpıp geri çekilen suyun gelgitini izledik. Akıntının hızı sabitti, eşit büyüklükteki dalgaların devinimi durmaksızın devam ediyordu.

“Taxus,” dedi nihayet dalgaların uğultusunda sesini yükselterek.

Dudaklarımda kuruyan tuzlu suyu yaladım. “Efendim?” dedim çatlak bir sesle.

“Aemmory Percyval Taxus.” Zırhlı eldivenlerini kumların üzerinde gezdirdi. “Adım bu.”

Tuzlu kirpiklerimi kırıştırdım. “Sen... Sen...”

Bana baktığında sarı gözleri bir yerden tanıdık geldi. “Yakında hatırlayacaksın.” Gözlerini tekrar karanlık ufka dikti. “Burada hatırlamaktan başka yapacak pek az şey var.”

Adım, Elspeth Spindle'dı ve bunu bilmemin tek nedeni *Taxus*'un bana bu isimle seslenmesiydi. Adımı yüksek sesle söylemeye çalıştım. Bir tıslama gibi çıktı. “Elsbeth Spindle.”

Taxus gitmişti ama gittiğini görmemiştim. Başımı iki yana çevirerek ona bakınmıştım fakat kumda ayak izleri yoktu.

İKİ ÇARPIK TAÇ

Suya baktım. Derim soyulana dek ellerimi kumlarda gezdirdim. Uzun saçlarım tuzdan sicim gibi olmuştu. Saçımdan bir tel kopardım ve onu parmağıma o kadar sıkı doladım ki, parmak ucum mosmor kesildi. Yemedim, içmedim, uyumadım.

Zaman beni bulmadı. Hiçbir şey bulmadı. Boşluğun ucu bucağı yoktu. Taxus geri döndüğünde, tepemde dikilip bana beni tanıyormuş gibi baktı. Kaşlarımı çattım. “Yanıldın. Kim olduğunu hatırlamıyorum. Ben...” Başımı suya çevirdim. “Hiçbir şey hatırlamıyorum.”

“Sana hikâyeyi anlatayım mı?”

“Ne hikâyesi?”

“Bizim hikâyemizi, kıymetlim.”

Sırtımı dikleştirdim.

“Bir zamanlar ormanın derinliklerinde gölgede kalmış zeki ve iyi bir kız yaşardı,” dedi vıcık vıcık bir sesle. “Bir de bir kral vardı. Sihre hükmeden ve kadim kitabı yazan değnekli bir çobandı bu kral. İkisi birlikteydi, bu yüzden ikisi de aynıydı:

“Kız, Kral ve dönüştükleri canavar.”

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Ravyn

Ravyn'in teninde Ayna Kartı'nın serinliğinden eser kalmamıştı. Stone'a geri dönmüştü ama ısınamamıştı. Karanlık ve buzlu basamakları tırmanan zindanın soğuğu göğsüne çöreklenmişti.

Elinde demirden iki tane büyük anahtar vardı. Merdivenin tepesinde duraksayıp aşağı baktığında anahtarları daha sıkı kavradı. Kız kardeşinin ona yaklaştığını duymadı. Gerçi duysa zaten Jespyr bir Şövalye olamazdı.

"Ravyn."

Şaşkınlığını kaş çatışının ardına gizleyerek ona döndü. "Jes."

Jespyr koridorun duvarına yaslandığında neredeyse bir Ayna Kartı'nı gereksiz kılacak kadar ustaca gölgelere karıştı. Bakışlarını Ravyn'in avucunda sıkıttığı anahtarlara indirdi. "O kapıyı açmak için bir çift ele daha ihtiyacın olacak."

"Bir muhafız bulacaktım."

Jespyr'in kahverengi bakışları değişti. "Ben yeterince becerikliyim."

Sesinin sert tınısında bir suçlama gizliydi. Ravyn buna aldırmadı. "Kral, Els—" İrkilerek sustu. "İkiz Kızılağaç Kartı hakkında bilgi almak istiyor. El altından."

Jespyr kollarını kavuşturdu. "Bu akıllıca mı?"

"Muhtemelen değil."

Kalede yankılanan çan sesi öğleden sonra olduğunu haber verdi. Öğle, gece yarısı... Saatler Ravyn için pek az şey ifade ediyordu. Zamandan tek anladığı vaktinin daraldığıydı.

Jespyr botunun ucuyla koridordaki kilimin toplanan yerini düzeltti. “Bunu yapabilecek kadar iyi misin? Olanlardan neredeyse hiç bahsetmiyorsun. Elspeth’ten.”

Ravyn’in çene kasları gerildi. “Ben iyiyim.”

Jespyr başını iki yana salladı. “Yalan söylediğini şıp diye anlarım. Yine boş boş bakmaya başladın.”

“Belki de hiçbir şey hissetmediğimdendir.”

“Herkesin öyle sanması hoşuna giderdi, değil mi?” Jespyr ona yaklaştı ve anahtarlardan birini zorla elinden aldı. “Benimle konuşabileceğini biliyorsun. Ben hep buradayım, Ravyn.” Dudaklarının kenarları kıvrıldı. “Tam arkadayım.”

Buzlu zeminde kayıp düşmeden merdiveni inmeyi başardılar. Zindanın kapısı basamakların dibindeki küçük bir odanın sonunda onları bekliyordu. Ravyn’in kolları arasındaki mesafenin iki katı genişliğindeydi. Üvez ağacı ahşabından yapıp demirle kuvvetlendirilmişti ve iki büyük demir anahtarla açılıyordu.

Ravyn’le Jespyr kapının iki tarafındaki kilitlerin önünde durup anahtarları yuvalarına soktular. Ravyn parmaklarının titrediğini belli etmemek için kız kardeşine arkasını döndü.

Taş duvardaki kilit mekanizmaları sürgüleri serbest bıraktı. Ravyn parmaklarını kapı tutamağına bastırıp kapıyı geçebilecekleri kadar araladı. Eski ahşap kurşun gibi ağırdı.

“Açık kalsın,” dedi anahtarları alırken. “Şövalyeler Erik Spindle’la Tyrn Hawthorn’u sorguya götürmek için birazdan gelir.” Kapıdan geçti.

“Seninle gelmemi ister misin?”

“Hayır. Cephanelikten bir Kadeh Kartı al. Kral’ın odasında buluşalım.”

“Bunu yapmak istediğinden emin misin?” diye sordu Jespyr bir kez daha.

Ravyn öyle gerektiği için yalancı olmuştu, bu marifetten hiçbir zaman hoşlanmamıştı. Taktığı onlarca maskeden yalnızca biriymiş bu. Hem onu o kadar uzun bir zamandır takıyordu ki,

çıkarması gerektiğinde bunu nasıl yapacağını hatırlayamayabiliyordu.

Karanlığa doğru süzüldü. “Ben iyiyim.”

Kuzeye doğru yürüdükçe hava basıncı düştü. Zindanın zemini yeryüzünün derinliklerine doğru meyletti. Ravyn pelerininin içinde kollarını kavuşturdu ve boş hücrelere yakından bakarsa orada ölen enfekte olmuş çocukların hayaletlerinin gölgelerinin arasından fırlayıp üzerine saldıracak korkusuyla gözlerini karşıdan ayırmadan yürüdü.

Kararmış meşaleler yola gelişi güzel fırlatılmıştı. Askerler zindanın bu kısmında nadiren devriye gezerdi. Ravyn yolu bitirene kadar yürüdü. Son hücreye kadar.

Canavar oradaydı.

Eskiden Elspeth Spindle’a ait olan vücut yerde sırtüstü yatıyordu. Gözlerini, yıldızları seyreder gibi tavana dikmişti. Çoban Kral’ın ele geçirdiği ağzından bir ejderha gibi dumanlar çıkarıyordu. Ravyn’in ayak sesleri hücrenin kapısının önünde kesildiğinde Çoban Kral başını çevirmeyip onu sadece dışlerinin takırtısıyla karşılamakla yetindi.

Ravyn’in boğazındaki düğüm büyüdü. Kendini tutamayıp gözlerini Elspeth’in vücudunda gezdirdi.

“Uyanık mısın?”

Cevap gelmedi.

Ravyn bir adım attı, hücrenin demir parmaklıkları avuçlarının içinde buz saçakları gibi soğuktu. “Beni duyabildiğini biliyorum.”

Karanlıkta kahkahalar yankılandı. Hücredeki kişi ağır ağır doğrulup ona döndü. Ravyn irkildiğini belli etmemek için elinden geleni yaptı. Elspeth’in kara gözleri kaybolmuştu. Beş yüz yıl önce ölen bir adamın parlak sarı, kedi gözleri almıştı yerlerini.

İKİ ÇARPIK TAÇ

Çoban Kral gözlerinden başka bir yerini oynamadı. “Yalnızsın, Komutan,” dedi. Hâlâ Elspeth’in sesiyle konuşuyordu. Ama şimdi bu sesin yalılık ve kaypak bir tınısı vardı. *Yanlış*. “Bu akıllıca mı?”

Ravyn taş kesildi. “Beni incitir misin?”

Çoban Kral, ağzını çarpıtarak sivri dişlerini gösterdiği bir gülümsemeyle karşılık verdi. “Bunu düşünmediğimi söylesem yalan olur.”

Onları duyabilecek kimse yoktu etrafta. Ravyn yine de cebindeki Kâbus Kartı’nı çıkarıp ona üç kez dökündü.

Tuz boğazını yaktı, burnuna doldu. Ravyn gözlerini yumarak tuzun onu yutmasına izin verdikten sonra, onu dışarı itti ve Çoban Kral’ın zihnine girdi. Karanlığın altını üstüne getirerek Elspeth’e dair bir iz aradı.

Onu bulamadı.

Ravyn gözlerini açtığı anda Çoban Kral’ın onu izlediğini gördü. Erkeksi, kaypak, vıcık vıcık – zehirli – bir ses zihninin içinde konuştu. *Ne istiyorsun, Ravyn Yew?*

Ravyn elinin tersiyle ağzını silerek irkildiğini belli etmeye çalıştı. Baktığı şey hâlâ Elspeth’in vücuduydu. Onun teni, onun dudakları ve onun elleriydi. Uzun, siyah, dolaşık saçlarını omuzlarından aşağı sarkıtmıştı. Ciğerlerini şişirdiğinde kabaran onun göğsüydü.

Ama tıpkı sesi gibi, Elspeth’in vücudunda da inkâr edilemez şekilde yanlış olan bir şeyler vardı. Parmakları katılaşmış pençe gibi bükülmüştü ve duruşu bozulmuştu. Omuzlarını kulaklarına doğru kaldırıp kamburunu çıkarmıştı.

“Kral seni görmek istiyor,” dedi Ravyn. “Ama seni ona götürmeden önce iki şey istiyorum.”

Çoban Kral yerden kalktı ve hücrenin ortasında durdu. Sonra göz açıp kapayıncaya kadar kapının dibinde bitti. “Seni dinliyorum.”

Ravyn parmaklıkları daha sıkı kavradı. “Gerçeği istiyorum. Yalan dolan yok. Kelime oyunları yok. Sen gerçekten Çoban Kral mısın?”

Sarı gözler ellerinin üzerinde dolaştı, kırık tırnaklarına, derisindeki çatlaklara dolan toprağa baktı. Elspeth’in vücudu biraz daha kamburlaştı ve bir akbaba gibi boynunu uzattı. “Es-kiden bana öyle derlerdi.”

“O seni hangi isimle çağırıyordu?”

Zaman sanki bir anlığına durdu. Tüm görüntüler dondu. Çoban Kral’ın burun deliklerinden fışkıran dumanlar kayboldu. Sonra Çoban Kral tamamen buz tutmuş gibi dururken solgun parmakları bir arpın tellerini tıngırdatırcasına seğirmeye başladı. “O benim gerçek yüzümü gördü.” Ravyn’in zihnine bir kelime fısıldadı. *Kâbus*.

“İkiz Kızılağaç Kartı’nın nerede olduğunu biliyor musun, Kâbus?”

“Evet, biliyorum.”

“Beni ona götüreceksin mi?”

Sesi hem uzaktan hem de yakından geldi. “Götüreceğim.”

“Bu yolculuk ne kadar sürecek?”

Kâbus başını eğdi ve gülümsedi. “Kart çok uzakta değil. Ama senin hiç gitmediğin kadar uzakta.”

Ravyn elini parmaklıklara vurdu. “Kahretsin, benimle oyun oynamayacaksın demiştim.”

“Benden gerçeği istedin. Gerçek esnektir, Ravyn Yew. Hepimiz onunla birlikte esneyebilmeliyiz. Bunu yapmazsak...” Sarı gözleri parladı. “Er geç kırılırız.”

Ravyn’in zihninde bir kez daha kendi sesiyle konuştu. *Senden önceki zamanda geçen, dedi, kızın, Kral’ın ve canavarın öyküsünden evvelki zamanda geçen daha eski bir hikâyeye anlattım. Sihrin, sisin ve Kader Kartları’nın hikâyesini. Enfeksiyonun ve yozlaşmanın hikâyesini. Gülümsemesi kayboldu. Yapılan değiş tokuşların hikâyesini.*

“*Kadim Kızılağaç Kitabı*’nı biliyorum.”

“Güzel. Çünkü onun içine girmek üzeresin.”

Ravyn nefes aldı ve buzlu hava ciğerlerine yuvalandı.

“İkiz Kızılağaç kendi türünün tek kartı,” diye anlatmaya devam etti Kâbus. “Onu kullanan kişiye kutsal tanrıçamız Ormanın Ruhı’yla konuşma gücü bahşeder. Kartı tanrıça korur. Deste’nin son kartı için bir bedel isteyecek. Hiçbir şey karşılıksız değildir.”

“İstediyini vermeye hazırım.” Ravyn parmaklıklara yaslanıp sesini alçalttı. “Bu bedeli ödemediğimde İkiz Kızılağaç Kartı benim olacak, Kâbus. Kral’ın ya da senin değil. Sadece *benim*.”

Sarı gözlerinin ifadesi değişti. “Benden ikinci isteğin nedir, Ravyn Yew?” diye mırıldandı Kâbus.

Ravyn buzlu havaya rağmen Elspeth’in kıyafetlerindeki kan kokusunu alabiliyordu. Bir adım geriledi ama geç kalmıştı. Sol eli hafifçe titremeye başlamıştı. Ravyn elini yumruk yaptı. “Seni Kral’ın odasına götürdüğümde ona zarar vermeyeceksin. İkiz Kızılağaç Kartı’nı aramak için seni Stone’dan çıkarma planımı tehlikeye sokabilecek bir şey yapmayacaksın.”

“Rowan teklifimi kabul etmeye mi karar verdi? Genç Emory’ninkine karşılık benim hayatımı bağışlayacak mı?”

“Tam öyle sayılmaz. Bu yüzden uslu durmalısın.”

Kâbus güldü. Ses siyah kanatlarla zindanın her bir köşesine taşınmış gibi dalga dalga yankılandı. “Demek uslu durmamı istiyorsun?” İki yanında duran ellerinin parmakları büküldü. “Hay hay. Beni Kral Rowan’a götür.”

Zindanın duvarı boyunca kancalarda asılı çeşitli silahlar, ipler ve zincirler vardı. Ravyn zincirle bağlı bir çift demir kelepçe aldı ve hücrenin kapısını açtı. Kâbus ona bileklerini uzattı.

Giysisinin yırtık pırtık kollarından solgun, morarmış derisi görünüyordu.

Ravyn'in yüreği burkuldu. "Bileklerini kapa, demir çıplak tenine değmesin. Elspeth'i daha fazla incitmek istemiyorum."

"Canının acıdığını hissedemez."

Ravyn çenesini sıktı ve Kâbus'un tenine dokunmamaya dikkat ederek kelepçeleri taktı. "Gidelim."

Kâbus'un elleri zincirli olmasına rağmen tüyler ürpertici bir biçimde sessizdi. Ravyn omzunun üzerinden ona bakmamak için var gücüyle direndi. Canavarın arkasında olduğunu bilmesinin tek nedeni, Stone'un karnı olarak görülebilecek bu donmuş koridorlarda peş peşe yürürken onun hayaletimsi varlığını hissedebilmesiydi.

Merdiveni çıktılar. Ravyn ellerini esnetti, zindanın buzlu havasında uyuşmuşlardı ama şimdi parmak uçlarına iğneler batıyordu. Kâbus Kartı'nı hâlâ kullanıyordu. Onunla Elm'e seslendi fakat kuzeni cevap vermedi.

Ama başka bir ses duydu.

Öldü o, aptal, dedi tanıdık ve alaycı bir ses zihninin derinliklerinde. Neden umutlanıyorsun? Deste'yi tamamlayıp sisi dağıtsan ve enfeksiyonu tedavi etsen bile o geri dönmeyecek. Dört gece önce, Spindle Hanesi'ndeki odasında öldü. Alçak ama gümbür gümbür bir sesle güldü. Hepsi senin devriyeden on dakika geç dönmen yüzünden oldu.

Ravyn bordo kadifeyle süslenmiş Kader Kart'ını cebinden hışımla çıkardı ve ona üç kez vurarak sihri engelledi. Nabızı kulaklarında küt küt atıyordu. Duyduğu ses Kâbus'unki değildi, başka bir sestti: Kâbus Kartı'nı uzun bir süre kullandığında onunla alay eden ve onu en büyük korkularıyla yüzleştiren sestti.

Kendi sesiydi.

Birbirine çarpan dişlerin takırtısı taş duvarlardan sekerek yankılandı. "Kâbus Kartı'nı kullanmana gerek yoktu, Ravyn

İKİ ÇARPIK TAÇ

Yew. Yüz hücreli bir zindanda yapayalnızım.” Duraksadı. “Zihnime ulaştığında başka bir ses duymayı ümit etmiyorsan tabii.”

Ravyn olduğu yerde durdu. “Elspeth’le ben yalnızken,” dedi gözlerini ilerideki bir noktaya dikip cılızlaşan sesini soğuk bir tınıyla sertleştirmeye çalışarak, “sen de orada mıydın?”

“Mesele nedir, haydut? O hoş hatıraların çürümeye mi başladı?”

Ravyn arkasını döndü. Kâbus’u duvara yapıştırdı ve canavarın beyaz, narin boğazını sıktı.

Ama bu onun boynuydu. Elspeth’in.

Kendini zorlayarak elini çekti. “Her şey bir yalandı.” Şimdiye kadar bunu düşünmemeye çalışmıştı. Ama şimdi düşünüyordu ve...

Bıçak yaraları bile bundan daha az acıtmıştı canını. “Her bakışın. Her kelimen. Elspeth’in zihninde on bir yıl yaşadın. Onun nerede bitip senin nerede başladığını kestirmek imkânsız.”

Kâbus’un dudaklarından yılan gibi bir gülümseme geçti. “Bunu asla bilemezsin.”

Ravyn’in midesi bulanmaya başladı.

“Senin için bir teselli olur mu bilmem ama sana duyduğun hayranlık tamamen tek taraflıydı. Ben senin şu duvar gibi çehreni fazlasıyla sıkıcı buluyorum.”

Ravyn gözlerini kapayıp arkasını döndü. “Yine de oradaydın. Biz beraberken.”

Uzun bir sessizlik oldu. Sonra Kâbus öncekinden daha alçak bir sesle konuştu. “Karanlıkta onunla paylaştığımız bir yer var. Onu karanlık suların ötesindeki ıssız bir kıyı gibi düşünebilirsin. Unutmayı yeğleyeceğim şeyleri saklamak için yarattığım bir yer. Birlikte geçirdiğimiz on bir yıl içinde zaman zaman oraya gittim. Elspeth’e biraz rahat vermek için. Ve yakın bir geçmişte,” diye ekledi tırnaklarını duvara vurarak, “sana hissettiği akıl sır ermez bağlılığın teferruatından kaçınmak için.”

Ravyn gözlerini açtı. “Bu yer senin zihninde mi?”

Sessizlik oldu. “Beş yüz yıl boyunca karanlıkta çürüdüm,” dedi sonra. “Zaman içinde korkunç bir şeye dönüştüm. Güneşi ya da ayı görmedim. Tek hatırladığım yaşanan o dehşete dair anılardı. Bunun üzerine, bir zamanlar yaşamış Kral’ı, onun tüm ıstırabını ve hatıralarını koyabileceğim bir yer yarattım. Bir dinlenme yeri.”

Ravyn ona döndü. Kâbus’un sarı bakışlarını yakaladığında birden anladı. “O orada. Bu yüzden Kâbus Kartı’yla onu duyamıyorum. Elspeth’i sakladın.” Boğazı yanıyordu. “Tek başına, karanlık bir yere.”

Kâbus başını yana eğdi. “Ben altın biriktiren bir ejderha değilim. Elspeth o Kâbus Kartı’na dokunduğu anda zihnine sızdım, günleri artık sayılı. Onun yozlaşması bendim.”

Hayır. Ravyn bunu kabul etmeyecekti. “Ona nasıl ulaşabileceğimi söyle.”

“Kıvranışını izlemek böylesine keyifliyken bunu neden yapayım?”

Ravyn elini kemerine attı ve fildişi kabzayı kavradı. “Yaparsın. Bu sefil kaleden ayrıldığımız gibi bana Elspeth’e nasıl ulaşacağımı söyleyeceksin.”

Kâbus’un gülümsemesi üstü kapalı bir tehdit gibiydi. “Ben öğreneceğimi öğrendim. Sırlarımı derine gömdüm. Uzun zamandır saklıyorum onları. Daha uzun bir süre de saklamayı planlıyorum.”

Kral Rowan odasında değildi.

Ravyn usulca küfretti. “Bekle burada,” dedi Kâbus’a. Üstü başı kan içinde, elleri kelepçeli canavarı Kral’ın hayvan postu kilimlerinin üzerinde bırakarak kraliyet koridorundan Hauth’un odasına geçti. İçerideki kokudan kusmamak için kendini zor tuttu. Şansına, öğle yemeğinde fazla yememişti.

Yüce Prens'in odasının gereğinden fazla sıcak olması keskin kan kokusuyla kötü vücut kokularının etkisini artırmıştı. Filick Willow ve diğer üç Hekim Hauth'un yatağının kenarına dizilmişti. Kral da oradaydı ve şöminenin yanında Jespyr'le yan yana duruyordu. Sarhoştı. Hauth'un başında beklediği için üç gündür sarhoştı. Kendi Kâbus Kartı'na vurarak oğlunun zihnine ulaşmaya çalışıyordu.

Gelgelelim Hauth her nerede geziniyorsa, şayet bunu hâlâ yapabiliyorsa tabii, Kral ona ulaşamıyordu. Aynı şekilde, bir Tırpan görmeyen yeşil gözlerine hayat veremiyordu. Sargılarla battaniyelerin arasından görünen derisi cılk yaralar ve kabuklarla kaplıydı. Ve o sargıların altında...

Hauth harap olmuştu. Ravyn yirmi altı yıllık ömründe bu kadar ağır yaralanan birini görmemişti. Kurtlar bile avlarını böyle parçalamazdı. Hayvanlar nadiren zevk için öldürürdü. Ve bu, Hauth'a yapılanlar, etinin koparılması, kemiklerinin kırılması ve derisinin yüzülmesi zevk için öldürmenin de ötesinde bir vahşetti.

Kral'ı oğlunu kırıp döken canavarla yüzleştirmek birden berbat bir fikir gibi geldi.

Jespyr, Ravyn'in bakışlarını yakaladı. Çenesi gerildi ve dayısının kulağına bir şeyler fısıldadı. Kral'ın odaklanması birkaç saniye sürdü. Gözleri nihayet Ravyn'i bulduğunda çatık kaşlarının altında kinle parlıyorlardı.

"Evet?" diye gürledi koridora çıktıklarında. "O burada mı?"

Ravyn temiz havayı içine çekti. "Odanızda, Majesteleri."

Kral iri ve kaba eliyle bir içki sürahisinin cam boynunu kavradı. "Kadeh Kartı?"

"Bende bir tane var," dedi Jespyr elindeki su yeşili Kader Kartı'nı göstererek.

"O sürtük sıkıyorsa şimdi de İkiz Kızılağaç'la ilgili yalan söylesin bakalım."

Kral odasının kapısını hışımla açtığında Kâbus'un oymalı ve yüksek arkalıklı bir iskemleye bir *gargoyle* gibi tüneğini gördüler. İki Kral ölümcül pırıltılar saçan gözleriyle birbirlerine baktı. Rowan yeşiliyle Kâbus sarısı ve bir de aralarındaki beş yüz yıllık dengesizlik.

Kâbus bir pençeye benzeyen elini açarak onları selamladı. Diğer elinde şarap dolu gümüş bir kadeh vardı. "Pekâlâ," dedi. "Tahkikat başlasın."

Jespyr onun kelepçelerini kuşkuyla süzdü. Nefesini verip Kadeh Kartı'na üç kez dokundu.

Kral Rowan, Kâbus'un oturduğu sandalyeyle arasına bir arabanın geçebileceği genişlikte mesafe koydu. Sarhoş olabilirdi ama aptal değildi. Canavarın kışkırtıldığında yapabildiklerinin en korkunç ayrıntılarına yakinen şahit olmuştu. "Söyle, Elspeth Spindle, İkiz Kızılağaç Kartı'nın nereye gizlendiğini nereden biliyorsun?"

Kâbus, Elspeth'in siyah saçlarının uçlarını parmağına doladı. Ravyn içini yakan hatıralarla onu izledi. O saçlara kendisi de dokunmuştu. Parmaklarını aralarında gezdirmiş, yüzünü onlara gömerek iç çekmişti.

Gözlerini duvara çevirdi.

"Çok basit," diye mırıldandı Kâbus. "Kart kaybolduğunda oradaydım."

Kral'ın bakışları Jespyr'in elindeki Kadeh'e ve sonra yine Kâbus'a kaydı. Gözlerine mi, yoksa kulaklarına mı daha az güvenebileceğine karar veremiyor gibiydi. "Bu imkânsız."

Kâbus sırıttı. "Öyle mi? Sihir tuhaf, kaypak bir şeydir."

"Şimdi sen bu... bu..." Kral'ın dili dolaştı. "İkiz Kızılağaç'la ilgili bu kadim bilgiyi sihir sayesinde edindiğini mi söylüyorsun?"

Kâbus'un dudaklarının kenarları yukarı kıvrıldı. "Öyle de denebilir."

"Kart nerede gizli?" diye söze karıştı Jespyr kamburunu çıkararak.

Kâbus onu kayıtsız gözlerle süzdü. “Bir ormanın derinliklerinde. Yolu olmayan bir ormanın. Ama tuzu koklayanları...” Dişlerini göstererek sırıttı. “Onları kendine çağırır.”

Kral derin ve titrek bir nefesle kendini topladı. Bakışları Ravyn’e kaydı. “Yeğenim enfeksiyonundan haberdar mıydı?”

Ravyn buz kesti, kafasının içinde bin tane uyarı çanı çalmaya başladı.

Kâbus’un yılışık sesi Ravyn’in kafasının içindeki çınlamayı böldü. “Komutanın senin sandığın gibi gözünden hiçbir şey kaçmayan bir kuş değil. Çok geç olana dek sihrimden tamamen habersizdi.”

Gerçek buydu; sadece birazcık çarpıtılmıştı.

Bir kaş çatış Ravyn’in yüzündeki taş maskeyi yerle bir etti. Kâbus bunu fark etmiş olacak ki Ravyn’in yeni anladığı bir gerçeği zaten biliyormuş gibi gülümsedi.

Kader Kartları Çoban Kral’i etkilemiyordu. *Kadim Kızılağaç Kitabı*’nda yazıyordu bu.

Onun ücretine gelince sondu bu, takasımız sonlandı. On iki kart yarattım... Ama birini bile kullanamıyorum.

Ama Elspeth’i etkiliyorlardı. Hauth, Kadeh’i ona karşı kullanmıştı. Ravyn Kâbus Kartı’yla onun zihninde konuşmuştu.

Ve karşısında duran canavar hem Elspeth’ti hem de Çoban Kral’dı. Kâbus kartlara boyun eğebiliyordu ama aynı zamanda sihirlerini geçersiz kılabilirdi.

Bu Ravyn’in kendi sihrinden çok farklı değildi. O da yalnızca Ayna’yı, Kâbus’u ve muhtemelen İkiz Kızılağaç Kartı’nı kullanabiliyordu. Diğer dokuz kartı kullanamıyordu ama başkaları da bunları ona karşı kullanamıyordu. Tırpan’ın baskısına karşı koyabilirdi ve Kadeh’e rağmen yalan söyleyebilirdi.

Tıpkı Kâbus’un şu anda yaptığı gibi.

“Enfeksiyonunu kim biliyordu?” diye gürledi Kral sessizliğin fazla uzaması üzerine.

“Sihrim her zaman bir sırdı.”

“Baban bile bilmiyor muydu?”

Kâbus çenesini oynattı. “Bunu ona sorun. O duygusuz ve umursamaz Erik Spindle’in yaptığı hiçbir şey beni bağlamaz.”

“Sihrinle Kader Kartları’nı gerçekten görebiliyor musun?”

“Evet.”

“Onu son kartı bulmam için kullanacak mısın?”

Kâbus’un ifadesi aynı kaldı; ne düşündüğünü anlamak imkânsızdı. “Kullanacağım. Pazarlığımızın payına düşen kısmını yerine getirdiğinde, Rowan. Emory Yew’ü ailesine geri verdin mi?”

Kral aşağı sarkıttığı ellerini yumruk yaptı. “Bana İkiz Kızılağaç’ın nerede olduğunu söylersen onu bu gece serbest bırakırım.”

Kâbus kaşını kaldırdı. “Çok iyi.” Derin bir nefes aldı. “Beni can kulağıyla dinle. On ikinci karta giden yolda üç tane takas yapılacak. Birincisi suda olacak. Yüzeyi ayna gibi parlayan karanlık bir gölde. İkincisi geri dönüşü olmayan ama aslında geri dönmen gereken ücra bir yerde olacak.”

Kâbus’un bakışları Ravyn’e kaydı. Kelimeleri kan çıkarmak ister gibi keskindi. “Son takas zamanın olmadığı bir yerde bekliyor. Büyük bir kederin, katliamın ve suçun yaşandığı yerde. Orada hiçbir kılıç kurtaramaz seni ve hiçbir maske gizleyemez yüzünü. Oradan İkiz Kızılağaç’la döneceksin...”

“Ama o yeri asla terk edemeyeceksin.”

BEŞİNCİ BÖLÜM

Elm

Orman yolu karanlıktı, ağaçlar yağmurla şişmişti. Gökyüzü bir şimşekle aydınlandığında Elm kukuletasını başını geçirdi ve iğne gibi batan yağmur damlalarından korunmak için gözlerini kıstı.

Ione pelerin giymemişti. Ayakkabıları yoktu. Beyaz elbisesinin altından çıplak ayakları ve ayak bilekleri görünüyordu; ince kumaş çamur lekeleriyle kaplanmıştı. Üşümüş olmalıydı ama sızlanmadı.

Konuştığında Elm onun sesinin narin titreşimini göğsünde hissetti. Ama atın sesinden ne dediğini duymadı. "Efendim?"

"O iyi mi?" diye sordu Ione daha yüksek sesle. "Elsbeth?"

Elsbeth Spindle'in hayatta olduğunu söylemek bile doğru gelmiyordu. "Bilmiyorum." Elm dişlerini gıcırdattı. "Nişanlını paramparça etmesine aldırış etmiyor musun?"

Ione gözlerini yoldan ayırmadı. "Sanırım en fazla senin aldırış ettiğin kadar ediyorum."

Hauth. Yerler kan içindeydi, kıyafetleri, yüzü kan içindeydi. Evet, bu durum Elm'i rahatsız ediyordu. Tamamen yanlış sebeplerden ötürü. "Onunla işini bitirdiğinde orada olmadığın için kendini şanslı sayabilirsin."

Dörtyol ağzına geldiler. Orman yolu burada son buluyordu. Elm atını doğuya doğru sürdü. Dünyada en çok nefret ettiği yere, Stone'a.

"Tahkikat ne zaman başlayacak?" diye sordu Ione.

“Kadeh için sabırsızlanıyor muyuz?”

“Gerçeklerden korkmuyorum.”

Elm eğilip ağzını kulağına dayadı. “Korkmalısın.”

“Evet, sanırım öyle.”

Elm ona baktı. Ione Hawthorn’la fazla konuşmamıştı. Elm onunla ilgili bildiklerinin çoğunu gözlem yaparak –kaçamak bakışlarla– öğrenmişti.

Ione’un yüzünü okumak kolaydı. Stone’un büyük salonunun karşı ucundan bile. Yüz ifadeleri o kadar içten ve gülümsemeleri öyle serbestti ki Elm neredeyse ona acımıştı. Bu tür bir sahiciliğin Kral’ın sarayında yeri yoktu zira.

Onu her zaman güzel bulmuştu. Ama Bakire, şu faydasız pembe kart, Ione’un güzelliğini gayritabii bir kusursuzluğa ulaştırmıştı. Saçları ipek gibi, cildi pürüzsüzdü. Ön dişlerinin arasındaki boşluk kaybolmuştu. Burnu ufalmıştı. Bakire boyunu uzatmamıştı ve kahrolası ağaçlara şükürler olsun ki, o fevkalade kıvrımlarını değiştirmemişti. Ama Elm’in gülen yüzünü uzaktan izlediği sarışın kızdan farklı görünüyordu. Daha kontrollüydü.

Daha soğuktu.

Gözlerini üzerinde gezdirdi. Elm eğer onun boynunun çukurunu, nefes alırken göğüslerinin kabarışını ve elbisesinin altındaki kalçalarının şeklini fark etmeseydi yolu gözleyebilirdi.

Haydutları görebilirdi.

Pelerinli ve maskeliydiler. Yan yana dizilerek yolu kapamışlardı. Elm atını durdurmak için dizginlere asıldı. Hayvan hafifçe kişneyerek geri geri yürüdü. Ione arkaya savrulup göğsüne çarpınca Elm kolunu beline dolayarak onu sıkıca tuttu.

Haydutlardan biri ince, uzun bir kılıç kuşanmıştı ve eski, deri kemerinde birkaç bıçak vardı. İkincisi kısa yayını Ione’un kafasına nişan almıştı. Üçüncüsü diğerlerinden daha boylu poslu, irim kıyımdı ve eli kılıcının kabzasındaydı.

“Eller havaya, Prens Renelm,” diye seslendi yaylı adam. “Tırpan’ına dokunursan ikinizi de vururum.”

Elm'in burun delikleri açılıp kapandı. Ione'un belini yavaşça bırakıp ellerini kaldırdı. "Çok cesursunuz," dedi gözleriyle onları tartarken. "Prens'le Şövalyelerinin karşısına üç kişi çıkmak büyük yiğirlik."

"Ben şövalye göremiyorum." İri yarı haydut elini kılıcından çekmeden Elm'in atının yularını tuttu. "Bana yalnız gibi göründünüz, Prens."

Elm, Gorse'la Wicker'ı Hawthorn Hanesi'nde bıraktığı için kendine küfretti.

Ione sessizdi, sırtını Elm'in göğsüne dayamıştı. Kalbinin ne kadar hızlı attığını fark edeceğinden endişelenen Elm, kendini ondan uzaklaştırmaya çalıştı ama gidecek yeri yoktu. Sonra Ione'un kolu bir yılan gibi sessizce arkaya büküldü ve eli Elm'in tuniğinin eteği ve kemeri boyunca ilerledi.

Elm donup kaldı.

Ione buz gibi parmaklarını karnının alt tarafında gezdirerek cebine doğru kaydırды.

Tırpan'ı o cebindeydi.

"Aklından bile geçirme, Hawthorn," diye fısıldadı Ione'un saçlarına doğru.

Ama sesindeki tehditkâr tını işe yaramadı. Ione'un parmakları ustaca bir manevrayla cebine girdi ve Tırpan Kartı'nı buldu.

Elm gözlerini haydutlardan ayırmadan ellerini havada tutmaya devam etti. Ama düşünceleri altüst olmuştu, nahoş bir kırılma hissi midesini burup duruyordu. Ione Hawthorn'un Tırpan'ına dokunmasını istemiyordu. Tırpan'ına *hiç kimsenin* dokunmasını istemiyordu.

Haydutlar onlara doğru ilerledi.

"Tamamıyla yalnız sayılmaz," diye düzeltti bıçakları olan haydut arkadaşını. Onlara biraz daha yaklaştı. İnce, uzun kılıcının kabzasını bırakıp Ione'un bacağına uzandı ve eteğini sertçe sıyırdı. "Yanında bu nefis yaratık var." Parmağını Ione'un

çıplak baldırından aşağı kaydırırken çamurlu eldiveni dokunduğu yerlerde iz bıraktı. "Ağaçlar aşkına, tenin buz gibi."

Ione kıpırdamadan duruyordu, haydudun okşadığı bacağı taş kesilmişti. Elm hırlar gibi konuştu. "Çek o kahrolası elini."

"Öyleyse bize istediğimizi ver, Prens."

"Nedir o?"

"Kartların," dedi çam yarması haydut. Ione'un bacağına bakıyordu. "Tırpan ve Siyah At Kartlarını ver. Bakire Kartıyla onu kullanan kadını da verirsen atın sende kalabilir."

Elm'in içinde yanan öfke ateşi ağzını safrayla doldurdu. Havadaki ellerinin parmakları büküldü.

"Ellerini indireyim deme, Prens," diye uyardı yayını çeken haydut. "Kıpırdarsan bu ok kadının kalbine saplanır."

"Durma, öldür beni," diye tısladı Ione. "Elinden geleni ardına koyma." Ela gözlerini kaldırıp yaylı hayduda baktı. Derin bir nefes aldı ve arkaya büküğü eliyle Tırpan'a üç kere dokundu. "Hadi, gönder okunu."

Haydut dilini yutmuş gibiydi. Yayını gerdi ve okunun ucu yön değiştirdi. Boğuk bir öksürükle gözlerini kapayıp oku fırlattı.

Elm, Ione'u sertçe öne iterek atın sırtına yapıştırdı. Ama ok üzerlerinden geçmedi. Elm bir vınlamanın ardından mide bulandırıcı bir ses duydu ve başını kaldırdığında Ione'un bacağına elleyen haydutla burun buruna geldi.

Okun kanlı ucu adamın gırtlığına saplanmıştı. Haydut boğulur gibi sesler çıkarırken ağzından ve boynundan kanlar fışkırıyordu. Can havliyle Ione'un elbisesine yapıştı ve yere düşerken o ve Elm'i atın sırtından aşağı çekti.

Elm kollarındaki Ione'la çamurlu yola düştü. Ione öksürüyordu ve Tırpan Kartı'nı avucuna hapsetmişti. Debelenerek gırtlığına ok saplanan haydudun elinden kurtulmaya çalışıyordu.

Elm ayağa fırlayıp o kahrolası piçi tekmeledi. Sonra koşmaya başladı ve ikinci haydutla -kılıçlı olanla- arasındaki mesafeyi hızla kapadı. Elm'in adaminkine denk bir kılıcı yoktu. Şöval-

İKİ ÇARPIK TAÇ

yelikte pek gönlü olmadığından kılıcını Stone'da bırakmıştı. Daha çok gösteriş amacıyla kemerinde taşıdığı iki fırlatma bıçağından başka bir silah yoktu üzerinde.

İlk bıçak hedefi ıskaladı. İkincisi haydudun uyluğunun iç kısmını sıyırdı. Elm elini cebine soktu. Tırpan orada değildi, fakat Elm bir kart daha taşıyordu. Şövalye pelerinini giydiğinde ona miras kalan ve hemen hemen hiç kullanmadığı vahşi bir karttı bu.

Siyah At.

Elm ona üç defa dokundu ve daima yanında taşıdığı eski bir silahı harekete geçirdi. Ravyn ve Jespyr olmadan daha güçsüz olabilirdi ama Elm'in öfkesi üçüne de yeterdi.

Bir vınlamayla havayı yaran oku atlatıp ona doğru savrulan kılıcı ustaca savuşturdu. Sonra hızla hayduda doğru koşarak kılıcın menzilinden çıktı ve adamın suratına bir yumruk salladı.

Elm hayduda vurmaya devam etti. Parmaklarının eklem yerleri adamın yanakları, burnu ve çenesiyle buluştu. Elm'in görüş alanı daraldı, dünyası karşısındaki adamdan ibaret oldu ve birden artık maskeli bir yabancıyı değil de kendi abisini, babasını ve hatta Ravyn'i yumrukladığını fark etti.

Haydut arkaya düştü ve hareketsiz kaldı. Elm acıdan zonklayan elleriyle tepesine dikildi. Sonra Ione'a bakmak için döndü ve...

Bir yayla karşılaştı.

"Teslim ol," dedi Elm'in göğsüne nişan alan haydut. "Seni öldürmek istemiyorum. Bana Tırpan'ı ver." Titriyordu. "Gitmenize izin vereceğim."

Elm bir kere daha ellerini kaldırdı. Ama bu kez kan içindeler. "Verirdim ama bende değil."

Haydudun cesareti pamuk ipliğine bağlıydı. Gözlerinde çılgın bir ifade vardı ve kapana kısılmış bir hayvan gibi kesik kesik soluyordu. "Yalan söyleme. Bana onu vurdurdun. Beni zorladın!"

Elm'in insanları sakinleştirme yeteneği yok denecek kadar azdı. Yine de öfkesini dizginlemeye çalışarak sesini alçalttı. "İndir yayını," dedi. "Beni yaralarsan işin biter. Ailem seni er geç avlar. Seni bulduklarında neler yapacaklarını tahmin bile edemezsin." Haydudun gözlerinin içine baktı. "Fırsatın varken kaç."

Ama haydut cevap vermedi. Yayını yere attı ve elinde yalnızca ok kaldı. Adam gözünü bile kırpmadan okun ucunu çenesinin altındaki ince ve yumuşak deriye bastırdı.

Şimdiden ölü bir adam gibi boş bakıyordu.

İone Elm'in atının arkasından çıktı, çıplak ayaklarıyla çamurlu yolda ses çıkarmadan yürüdü. Artık bir geline benzemiyordu. Beyaz elbisesi kan ve toprakla lekelenmişti. Pembe dudakları bir çizgi hâlini almıştı ve Elm'in Tirpanını parmaklarının arasında çeviriyordu. Haydudu izleyen ela gözlerini kıstı.

"Devam et," dedi duygusuz bir sesle.

Elm'in sırtında soğuk bir ürperti dolaştı. "Dur," dedi. "Yapma..."

Haydut okun ucunu çenesinin altına sapladı. Boğuk ve korkunç bir sesle yere yığılırken siyah maskesi kanını emerek orman yoluna sızdırmaya başladı.

Siste öyle yoğun bir tuz vardı ki, kanın kokusunu alan Ormanın Ruhu orman yolundaki kargaşayı izlemeye gelmiş sanılabılırdi. Elm bileğindeki at kılı tılsımı kontrol ettikten sonra cesetleri çalıların arasına sürükledi. Haydutların ikisi ölmüştü. Çıplak elleriyle dövdüğü üçüncüsü baygındı.

Elm ceplerini arayıp maskelerini çıkardı. Onları tanımıyordu. Ama kibirleri yüzünden onlardan nefret ediyordu. Kader Kartları için canlarından olmuşlardı.

İKİ ÇARPIK TAÇ

Elm yola geri döndüğünde Siyah At'ın etkisinden kurtuldu ve onu cebine koydu. "Yaralı değilsin ya?"

Ione atın yanındaydı ve başını eğmiş, elindeki şeye bakıyordu. Elm'in Tırpan Kartı'na.

"Hawthorn," diye seslendi Elm yağmurun sesini bastırarak. Kanlara basmamaya dikkat ederek ona yaklaştı.

"İlk kez elime bir Tırpan alıyorum," dedi Ione kartı becerikli parmaklarının arasında çevirirken. "Hauth onunkine dokunmama izin vermezdi."

"O kartla oyun olmaz da onun için. Onu gereğinden uzun kullanırsan dayanılmaz bir acı çekersin. Başına bir iş gelmeden şunu geri ver."

Ione bir adım geri çekildi. "Bana bir şey olmasını istemiyorsun ama Elspeth'in sihri hakkında hiçbir şey bilmememe rağmen beni Kral'a götürüyorsun." Dudaklarının köşesi seğirdi. "Hauth'un başına gelen *talihsizlikle* hiçbir ilgim yok benim."

"Kaderin benim elimde değil." Elm titrek bir nefes alıp kanlı parmaklarını tuniğine sildi. Koyu renkli kumaş lekeleri çabucak emdi. "Tırpan'ı ver."

Ione kırmızı kartı uzattı. Ama Elm onu almak için uzandığında kartı arkasına sakladı. "Karşılığında ne vereceksin?"

Elm ona dik dik baktı. Bakire'nin olumsuz etkilerine bizzat şahit olmamıştı. Ama *Kadim Kızılağaç Kitabı*'nda pembe kartı uzun süre kullanan kişinin katı kalpli birine dönüşeceği ifade edilirdi. Elm bununla vurdumduymazlığın, pervasızlığın, hatta alaycılığın kastedildiğini düşünmüştü. Ama Ione Hawthorn'un yüzüne göz gezdirirken bunların hiçbirini görmedi.

Aslına bakılırsa Elm onun çehresinde hiçbir şey göremedi. Ione'un ifadesi fazlasıyla ihtiyatlı ve kontrollüydü. Onun gibi bir kadını, gözünü kırpmadan bir adamın kendi boğazına ok saplamasına neden olan birini okuyamamak Elm'i endişelendirdi.

Kanlı balgamını süpürgeotlarının arasına tükürdü. "O kart benim," dedi. "Sana hiçbir borcum yok."

“Hayatını kurtardım.”

“Yardımanın olmadan da başımın çaresine bakabilirdim.” Elm yerdeki kan birikintilerini işaret etti. “Tek yaptığın etrafı batırmaktı.”

“O adamın seni vurmasına izin verebilirdim. Tırpan’ı alıp kaçabilirdim. Ama yapmadım.”

“İyi kalpliliğinden.” Elm ona bir adım daha yaklaştı. “Bir kalbin varsa tabii.”

“Hayatını kurtardım,” diye yineledi Ione bu kez daha sert bir sesle. “Her şeyin bir bedeli vardır.”

Elm şimdi ona yağmuru kesecek kadar yakındı. Ione’un nefesi yüzüne vuruyordu. “Tırpan’ı ver. Derhâl.”

“Daha fazla yaklaşma. Hatta hiç kıpırdama.”

Tuz kokusu Elm’in gözlerini yaktı. Ione’un bileğine yapışıp onu bükmeden ve kartı zorla elinden alamadan kaslarının gerildiğini hissetti. Avuçları ve sonra ensesi terledi. Elini öne uzatmaya çalıştığında kıpırdayamadığını fark etti. Donmuştu, resmen yere kök salmıştı.

“Hawthorn,” diye uyardı. Haddinden fazla gerilen çenesi yüzünden zar zor konuşabiliyordu. “Dur.”

“Önce karşılığımı isterim.”

Elm’in boynundan yukarı bir sıcaklık tırmandı. Kaslarına, eklemlerine ve kemiklerine söz geçiremedi, onları hareket etmeye şevkle teşvik etmesine rağmen Elm’e kulak asmadılar. Tırpan bu denli güçlüydü işte. Ione ayak bileğini kırana kadar onu tek ayağı üzerinde zıplamaya zorlayabilirdi. Tılsımını yere atıp sisin arasına dalmasına neden olabilirdi. Belindeki bıçağı kendi kalbine saplamasını bile söyleyebilirdi ona.

Elm’in içinde gömülü eski bir panik uyanmaya başladı. Uzun zamandır hiç kimse Tırpan’ı onun üzerinde kullanmamıştı. “Ne istiyorsun?”

Ione’un bakışları üzerinde gezindi. “Bana şeref sözü vereceksin.”

“Hangi konuda?”

“Kral’ı beni kalede serbest bırakması için ikna edeceksin.”

“Bu mümkün olmayabilir.”

Ione Tırpan’ın kenarını alt dudağında gezdirdi. “Senin prenslerin zeki olanı olduğunu söylüyorlar. Eminim, bir şeyler düşünürsün.”

Elm hâlâ hareket edemiyordu. Panik dalga dalga göğsüne yayılarak akciğerlerini sıkıştırdı. Kırmızı kartın etkisinden bir an önce kurtulmazsa boğazı parçalanana kadar haykıracaktı. “Ağaçlar aşkına, tamam! Ne istersen yapacağım. Ver şu sıçtığımın Tırpan’ını.”

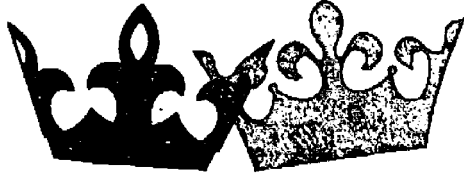
Ione karta üç kez vurarak onu serbest bıraktı. Elini arkasından çıkarıp ona uzattı. Burnundan tek bir damla kan düştü.

Elm Tırpan’ı onun elinden kaptı. Sonra yüzünü Ione’üne yaklaştırdı. “Bunu bir daha asla yapma,” diye payladı onu öfkeyle.

Ione’un burnundaki kan yağmur suyuyla seyrelti. “Ne sen benim için bir şey ifade ediyorsun ne de kırmızı kartın, Prens. Ben sadece denge istiyorum. Hayatını kurtardım.” Ela gözlerini onunkilere dikti. “Şimdi benimkini kurtarma sırası sende.”

ALTINCI BÖLÜM

Elsbeth

Bir salondaki süsenleri hatırladım. Kule gibi, dar bir evin gölgesindeki avluda büyüyen kızıl yapraklı bir ağaç canlandı zihnimde. Bir orman. Sarı, asi saçlar. Bahçede çınlayan kahkahalar. Havanda tokmakla bir şeyler ezen, incecik kırışıklıklarla kaplı eller.

Bir kütüphane. Bir kadifenin dokunuşu.

Beyaz cübbeler. Büyük, yassı döşeme taşlarındaki kan. Topraktaki pençe izleri. Zihnimin duvarlarının arasında ipekten eğrilmiş bir ses yankılandı. *Uyan, Elsbeth.*

Boğazımı tuttum ve sesi bulmak için kendi aklımı eşeledim. Orada değildi. Yokluğunu hissettim, düşüncelerimin karanlığı içi doldurulmamış bir mezar gibi çukur kaldı. *Kâbus mu bu?*

Taxus tepemde dikiliyordu. Ne kadardır orada beni izlediğini bilmiyordum. "Hatırlıyorsun," dedi yavaşça. "Şimdilik seni burada bırakacağım. Burada daha güvende olacaksın."

Gözlerimi karanlık suya, uçsuz bucaksız ve ıssız sahile çevirdim. "*Burası neresi?*"

"Dinlenme yeri. İyileşmek için."

"Ben dinlenmek istemiyorum," diye fısıldadım. "Beni bırakmanı istiyorum."

Sarı gözleri yumuşadı. "Yakında, canım."

Ardında ayak izi bırakmadan uzaklaştı. Altın zırhı karanlığın içinde kaybolana dek arkasından baktım. Sonra titreyen

İKİ ÇARPIK TAÇ

bacaklarımla doğruldum ve ona yetişmeye çalıştım. “Taxus, bekle.”

Ama gitmişti.

O yokken anı aynamın kırık parçalarını birleştirmeye çalıştım. Bende iz bırakan bazı şeyler hatırladım: renkler, kokular ve sesler. İsimleri anımsamak daha zordu, körelmiş bir uzvu çalıştırmaya benziyordu.

Zar zor aklıma geldiler. Opal. Nya. Dimia. Erik. Tyrn.

Teyze. Üvey kız kardeşler. Baba. Enişte.

Sonra gündüz aydınlığında –ya da belki bir gece vakti– ormandaki yürüyüşü hatırladım. Bir isim gününü. Eski bir şiiri. *Sarı kız, yumuşak ve temiz. Sarı kız, sade ve görülmemiş. Sarı kız, gözden kaçmış. Sarı kız, kraliçe olmayacak.*

Ione. Kasabada kuzenimle buluşmuştum. Onun peşinden babamın evine gitmiştim. Oradan erken ayrılmıştım.

Sonra da orman yolunda iki haydutla karşılaşmıştım.

YEDİNCİ BÖLÜM

Elm

Stone tüm heybetiyle fırtınaya kafa tutuyordu. Meşalelerin ışıklarıyla tüpturuncu parlayan kuleleri sisin arasından başlarını uzatmıştı. Asma köprüye geldiklerinde, Elm'in yeleği bile sıırılsıklam olmuştu.

Kömür karası bulutların üstünde gök gürlüyordu, akşamın eli kulağındaydı. Nöbetçiler kapıları kaldırdığında Elm atını kalenin dış avlusunun batı tarafına doğru sürdü.

İki seyis yanına koştu ama Ione'u gördüklerinde gözleri fal taşı gibi açıldı.

Elm atından inip avluda yürüdü. On adım sonra Ione'un eyerin üzerinde oturmaya devam ettiğini fark etti. Sarı saçları ıslanıp koyulaşmıştı ve uzun, ağır halatlar gibi sırtına yapışmışlardı. Bacaklarından omurgasına tırmanan titremelerle tüm vücudu kontrolsüzce sarsılıyordu. Dudakları morarmıştı, kan ve toprak lekeleriyle kaplı elbisesi tenine yapışmıştı. Fırtınadan sonra kıyıya vuran bir denizkızına, bir masal kahramanına benziyordu.

"Ağaçlar aşkına," diye mırıldandı Elm. Ione'u attan indirmek için elini uzattı. Ama Ione'un vücudu kaskatı kesildiği için kolunu beline dolayıp onu kucaklayarak hayvanın üzerinden almak zorunda kaldı.

Ione omzuna yaslandığında Elm'in boynuna vuran nefesi kış rüzgârı kadar soğuktu.

“Bir dahaki sefere ata binerken kahrolası bir pelerin giy,” diye tısladı Elm onu çıplak ayaklarının üzerine indirirken.

Ione onu ıslak kirpiklerinin arasından süzdü. “Bir da-dahaki sefer diye bir şey o-olacağından kuşluyum, Prens.”

Stone’un müstahkem kapılarına yaklaştıklarında muhafızlar onları sorgusuz sualsiz açtı. Elm sert adımlarla kaleye girdi. Üzerinden süzülen yağmur suyu yün halılara ve taş döşemelere damladı. Arkasındaki, Ione’un dişlerinin birbirine çarptığını duyabiliyordu ve bu ses sabrını zorluyordu.

Başıyla büyük merdiveni gösterdi. “Isınmak için sana beş dakika veriyorum, Hawthorn.” Ione’un çıplak ayaklarına baktı. “Zindanda ayak parmaklarını kaybetmek istiyorsan o başka.”

Henüz on basamak çıkmışlardı ki, yukarıdaki sahanlıktan biri seslendi. “Renelm.”

Elm usulca küfredip başını kaldırdı. Şövalyeye gülümsemeye çalıştı. “Linden. Her gün biraz daha iyileşiyorsun ha?”

Hauth insanlarla samimi ilişkiler kurabilseydi Royce Linden için gururla arkadaşım diyebilirdi. Göz korkutucu dış görünüşleri ve tehditkâr tavırları bakımından birbirlerine benziyorlardı. Saldırmaya hazırlanan iki boğa gibiydiler. Kaba ve çıkık alnının gölgelediği kahverengi gözleriyle Linden, Şövalye pelerini etrafa gözdağı verir gibi üzerinde taşıyordu.

‘Ama o pelerin zar zor iyileşen yaralarını gizleyememişti. Elspeth Spindle’in haftalar önceki Pazar Günü’nde bilmeden onda açtığı yaraları.

Elm, Linden’in kulağının arkasından boynunun çukuruna kadar ilerleyen çirkin görünümlü yaraları gözleriyle takip etti. “Hiçbir zaman albenili biri olamayacaksın,” dedi. “Kartlarda bu yoktu, değil mi?”

Linden’in ağzı incecik bir çizgi hâlinde kaldı. Elm’in bir üst basamağında durarak boylarını eşitledi. “Abini görmeye gelmedin.”

Elm gülümsemekten vazgeçti. Kibar olmak yorucuydu. “Meşguldüm.”

Linden onun omzunun üzerinden Ione’a baktı. “Sonunda o kaltağın akrabalarından birini yakaladık, ha.” Gözlerini kıstı. “Onu zindana götürmen gerekmiyor mu?”

Elm yerini değiştirerek Linden’in Ione’u ve kanlı elbisesini görmesine engel oldu. Elini arkasına uzatıp Ione’un kolunu yakaladı. “Birazdan gideceğiz.” Ione’u çekiştirerek basamakları ikişer ikişer çıkmaya başladı. “Uyanırsa Hauth’a iyi dileklerimi ilet.”

Linden’in iğneleyici bakışları onları sahanlığa kadar takip etti. “A-aptallık bu,” dedi Ione. “Be-beni zindana götürmelisin. Yanlış anlayacak.”

“Şu anda en son endişeleneceğin şey Royce Linden olmalı.”

Beşinci sahanlıkta Elm, Ione’u bir koridordan geçirip kraliyet ailesinin yaşadığı kadife perdeli kısma götürdü. Birkaç dakikada bir durup kulak kabartarak Ravyn’in sesinin kalın tınısının zihnine sızmasını bekliyordu.

Ama Elm’e ulaşan yegâne sesler kendi düşüncelerinin telaşlı çırpınışları ve Ione’un dişlerinin takırtısıydı. Ravyn kaledeyse –ve Kâbus Kartı’nı kullanıyorsa– bile Elm sohbetin dışında bırakılmıştı.

“Acele et,” dedi maun çerçevesinde tilki oyması olan bir kapıya yüklenerек. Şişmiş parmaklarıyla beceriksizce sürgüyü açmaya çalıştı. Kapının içeri doğru savrulmasıyla Elm’in Ione’u sertçe odaya itmesi bir oldu.

“Ne...”

“Sessiz ol.” Elm kapıyı kapadı. “Bu koridor Hekim kaynıyor.”

Ione gürül gürül yanan şöminenin önüne koştu. Ateşin başına çömeldiğinde ve alevler teninde dans etmeye başladığında boğazından hafif bir inilti yükseldi. Ellerini cesaret edebildiği kadar ateşe yaklaştırdı. “Ya-yaşayacak mı?” diye sordu. “Abin?”

Elm kapıyı kilitleyemezdi. Ravyn kalenin anahtarlarını kemerinde taşıyordu ve Elm kendi anahtarını kaybedeli çok

olmuştu. Çocukluğundan beri odasında olan, ceviz ağacından yapılmış sandalyeyi kapıya yasladığında ayakları isyan ederce-sine gıcırdadı. “O konuyu bir Peygamber’e danışmadım,” diye yanıtladı kemerini çözerken.

Kemeri gürültüyle yere düştü. Onu ıslak pelerini izledi. Ye-leğiyle tuniğini çıkarmak daha zor oldu ama en çok iç gömleğini düz karnıyla ince hatlı, biçimli sırtından sıyırmaya çalışırken zorlandı; ıslak ipek tenine yapışmıştı. Onlardan kurtulduğunda üzerinde yalnızca yünlü pantolonu kaldı.

Elm ıslak giysilerini yere attı ve botlarını tekmeleyerek çıkardıktan sonra masadan şarap sürahisini aldı.

“Al,” dedi ateşin başındaki Ione’un yanına çömelerek. “İç. İçini ısıtır.”

Ione gözlerini Elm’in çıplak teninde, omuzlarında ve göğ-sünde gezdirdikten sonra sürahiye baktı. Moraran dudakları çizgi hâlini aldı.

“Sence herhangi bir yerimde zehir saklayabilir miyim?” diye sordu Elm çıplaklığını işaret ederek. “Sadece şarap.”

Ione’un hâlâ şarabı içmemesi üzerine Elm sürahiyi ağzına dayadı ve içkiden kallavi bir yudum aldı.

Şarap boğazından aşağı kayıp midesine doğru yol alırken geçtiği yerlerde minik yangınlar başlattı. “Gördün mü? Hâlâ nefes alıyorum.” Sürahiyi bir kez daha ona uzattı. “Hadi, iç.”

Ione sürahiyi alıp dudaklarına götürdü. Elm onun boynunu eğişini ve alt dudağının sürahinin ağzını kavrayışını izledi.

Sonra başını çevirdi ve ateşe bir odun daha attı.

Ione eteğinin altındaki ayak parmaklarını alevlere milim milim yaklaştırdı. “İçimden bir ses eğer isteseydin beni zehir-lemenin o kadar zor bir iş olmayacağını söylüyor. Gerektiğinde zehirlerden yararlanabilecek birine benziyorsun.”

Elm sürahiyi onun elinden sertçe çekip aldı ve bir yudum daha içti. “Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun, Hawthorn.”

Ione bacaklarına doladığı kollarını çözdü ve ayağa kalktı. Bakışlarını elbisesine indirdi; beyaz kumaş leke içinde kalmıştı. Sirtına uzanıp bağcıklarını çözmeye çalıştı. “Yardıma ihtiyacım var, Prens. Yağmurda ıslanınca düğüm olmuşlar.”

“Beni oda hizmetçinle mi karıştırıyorsun?”

“Bir kadını soymanın seni huzursuz ettiğini söyleme.”

Elm’in içinde bir şeyler kıpırdadı. Ione Hawthorn’un düşüncelerini yansıtmayan gözlerine öfkeyle bakarken ona yardım etmesinin mi, yoksa onu reddetmesinin mi Ione’u daha fazla sinirlendireceğine karar vermeye çalıştı. Elm onu kızdırmayı çok istiyordu. Bakire’nin duygularını ne derece serbest bırakacağını görmek istiyordu.

Elm doğrulduğunda gölgesi Ione’un üzerine düştü.

Ione’un bakışları çıplak göğsünde gezindi. Sonra Elm’e arkasını döndü ve her nefesinde alçalıp yükselen omuzları dışında hareket etmeden bekledi.

Bağcıklar düğüm olmuştu. Elm’in parmakları şişip morarmıştı. Bir bıçak işine yarayabilirdi. Yerdeki giysi yığınınından tören bıçaklarından birini aldı ve Ione’un sırtına yaklaştı. Elm sol elini ıslak saçlarının altına soktuğunda parmaklarının sırtı ensesine değdi.

Ione’un saçları şaşılacak kadar ağırdı, çok gürdü ve eline dolayıp çekebileceği kadar uzundu.

Elm bu düşünceyi bir kenara bırakarak Ione’un altın sarısı saçlarını omzuna attı. Sağ eliyle bıçağı kavradı. “Kıpırdama.”

Bıçağın ucunu bağcıkların arasına soktu. Ione’un eteği ve sonra korsajı yere düştüğünde Elm yanağının iç tarafını ısırdı. “En sevdiğin elbisen değildir umarım.”

Ione elbisenin içinden çıktı. “Baban Ekinoks’ta hediye etmişti, Hauth’la nişanımız ilan edildikten sonra.” Elbiseyi ilgisiz gözlerle süzdü. “Şimdi ateşi boylayabilir.”

İKİ ÇARPIK TAÇ

Şömine odadaki tek ışık kaynağıydı. Yine de Ione'un vücut hatlarını ayırt etmek zor değildi. Nemli, ipek içliğinin altındaki kıvrımların nerede başlayıp nerede sona erdiğini.

Elm kendini zorlayarak tekrar ateşe baktı. "Bakire Kartı'nı da babam mı verdi? Onu şunun içinde sakladığını tahmin ediyordum," dedi burnuyla yerdeki mahvolmuş kumaş yığınının işaret ederek.

Ione yağmur suyunu akıtmak için saçlarını burdu. "Üzerimi arayabilirdin. Hawth öyle yapardı."

Abisinin adını duymak Elm'in çenesini sıkmasına neden oldu. "Yöntemlerimiz *farklıdır*, onun ve benim." Ione'a kaçamak bir bakış attıktan sonra alevleri izlemeye devam etti. "Yatağımın ayakucunda bir sandık var. İstedğini al."

Demir menteşeler gıcırdadı. Ione kıyafetlerini karıştırırken ara sıra ellerini bir kumaşın üzerinde gezdirmek için duraksadı. "Bir prenze göre çok fazla siyah kıyafetin var," diye mırıldandı.

Elm bir şey söylemedi. Arkasını döndüğünde Ione siyah, yün bir tuniği başından geçirmişti. Tunik dizlerinin altına kadar inerek kalın kumaşıyla vücut hatlarını gizledi.

Elm'in haydut kılığında gezindiği gecelerde giydiği giysilerden biriydi bu. "Al," dedi Ione ona temiz bir gömlekle simsiyah bir yelek fırlatırken. "Siyah sana yakışıyor."

Elm saçlarını karıştırıp gömleği başından geçirdi ve Tırpan'ı yan cebine attı. Sonra yelege giydi ama bağcıklarını sıkmaya çalıştığında ipek sicim şiş parmaklarının arasından kaydı.

Elm usulca küfretti.

"Sıra bende." Ione ona yaklaşıp bağcıklara uzandı ama sonra ellerini geri çekti. "Yardım etmemi istersen tabii."

Elm burnunun dibindeki sarışın kıza ateş püsküren gözlerle baktı. "Bana bir iyilik yapman için kimseyi öldürmeme bile gerek kalmadan yani?"

Ione'un dudaklarının kenarları seğirdi. Bağcıkları yeleğin sağ ve sol tarafındaki deliklere geçirerek aşağı kadar indi ve uçlarını sertçe sıktağında Elm ona bir adım yaklaşmak zorunda kaldı.

“Lütfen, nazik ol,” diye homurdandı. “Ben narin biriyim.”

Ione gözlerini aşağı indirdiğinde kirpikleri yanaklarını okşadı ve bağcıkları Elm'in göbek deliğinin bir parmak üzerinde sıkıca düğümledi. Dışarının kokusu sinmişti üzerine, yağmurun ve kırların. Baş döndürücü, özlem uyandıran bir kokuydu. Elm'in sarhoş olmuş gibi sersemlemesine neden oldu.

Ione'dan uzaklaştığında biri yüzüne buzlu su çarpmış gibi tuz genzini yaktı. Kulaklarını, gözlerini ve burun deliklerini doldurdu. Elm öksürmeye başladı ve kuzeninin sesi zihninin karanlık köşelerini doldurdu.

Elm, diye seslendi Ravyn. Neredesin?

Elm titrek bir nefes alıp Ione'a arkasını döndü. *BEN Mİ? Asıl sen neredesin? Gideli bir asır oldu. Sen ortadan kaybolunca kahrolası Şövalye görevi bana kaldı.*

Her şeyi açıklayacağım. Odanda mısın?”

Evet ama... Ravyn, dur. Ben...

Ama Ravyn gitmişti. Tuz çekilen bir dalga gibi Elm'in duyularını terk etti. Ione'a döndüğünde onu izlediğini fark etti.

Elm gidip giysi sandığını karıştırmaya başladı. “Al şunları,” dedi bir çift yün çorabı Ione'un kafasına fırlatırken. “Gideceğin yer soğuk.”

Ione onları suratına çarpmadan önce yakaladı. Çorapları ateşe doğru tuttuğunda kaşları çatıldı. “Bunlar erkek çorabı.”

“Ben bir erkeğim ya, ondan.” Elm yatağının altında bulduğu bir çift kuru botun birini ayağına geçirdi. Deri kullanılmamaktan sertleşmişti. “Hakkımda hiçbir şey bilmediğini söylerken en azından bazı şeyleri bir dereceye kadar kavrayabildiğini varsaymıştım, Hawthorn.”

“Sadece şaşırdım. Odanda hiç kadın kıyafeti yok.”

“Neden olsun?”

“Hauth’un odasını ziyaret ettiğimde sağda solda birkaç kadın çorabı görmüştüm.” Ione sandığın kapağını kapatıp üzerine oturdu ve ayak parmaklarını öne uzatarak çorapları birer birer ayaklarına geçirdi. “Tüm prenslerin kadınları olduğunu sanırdım.”

Elm botlarına öfkeli bir bakış attı. Şişmiş parmaklarıyla bağcıklarını bağlamak zor gelmişti. “Vaktim olsaydı olurdu.” Ayağa kalkıp yerdeki dağınıklığa baktı. “Bir pelerine ihtiyacın olacak.”

“Böyle iyiyim.”

“Önce ayak, sonra el parmaklarını kaybedersin. Sonra da belki burnunun ucunu ya da o hain ağzını.”

“Ağzım sana ne yaptı?”

“Hiçbir şey.” Elm nefesini kuvvetlice üfleyince alnına düşen saçları uçtu. “Ama sen paramparça olursan anlaşılmamızın bana düşen kısmını yerine getirmem zorlaşır.”

Ione onu duymamış gibiydi. Başını çevirip sırtını dikleştirdi ve gözlerini kapıya dikti. Elm de duymuştu, koridordan gümbür gümbür ayak sesleri geliyordu. Konuşmaya ve hatta kıpırdamaya bile fırsat bulamadan biri kapının sürgüsünü çekti.

Ceviz sandalye gürültüyle yere düştü ve Elm’in odasının kapısı açıldı.

Ravyn odaya girdiğinde donup kaldı. Omuzlarını kulaklarına kaldırmış, bakışları Ione’a kilitlenmişti. Kızın ıslak saçlarına ve üzerindeki siyah tuniğe şöyle bir baktıktan sonra gözleri yerdeki kanlı elbiseye kayd.

“Ione Hawthorn,” dedi bakışları nihayet Elm’e kayarken. “Seni burada bulduğuma şaşırdım.”

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Ravyn

Ravyn'in kelimeleri ağızda kül tadı bıraktı. Ione Hawthorn'a dik dik baktı ve Ione ona kayıtsız bakışlarla karşılık verdi. Ravyn'in göğsüne çöreklenen sıkıntı daha da arttı. Elspeth'in kuzeni. *En sevdiği kuzeni*. Ione'un Stone'dan uzaklarda olması gerekirdi. Ama burada olduğuna göre...

Kesinlikle ölecekti.

Nereye bakacağını şaşırmıştı. Ione Hawthorn'un saçları ıslaktı, bakışları buz gibiydi ve Elm'in tuniklerinden birini giymişti. Kuzenininse boğulmaktan son anda kurtulmuş gibi bir hâli vardı.

"Hawthorn Hanesi'ndeydi," dedi Elm derhâl savunmaya geçerek. "Gorse'la Wicker onu gördü. Yakında gelirler. Onu buraya getirmekten başka çarem yoktu."

Ravyn tekrar yerdeki elbiseye dikkat kesildi. Oda loş olmasına rağmen kan lekeleri hemen belli oluyordu. Bakışlarını Elm'e ve sonra sağ eline kaydı. Parmaklarının eklem yerleri şişip çürümüştü. "Ne oldu?"

"Orman yolunda haydutların saldırısına uğradık. Üç kişiydiler."

Ione duygusuz sayılabilecek ama biraz da sıkılmış gibi bir sesle söze karıştı. "İçin rahat olsun, Komutan. Kan lekeleri bizim değil."

Ravyn gözünü Elm'den ayırmadı. "Sen iyisin yani, değil mi?"

Kuzeni yorgun ve mutsuz görünüyordu. “Daha iyi olmamıştım,” dedi. “Sen hangi cehennemdeydin?”

“Yew Kalesi’nde.”

“Neden?”

“Malum taşın altını kazdım.”

Elm kaskatı kesildi. “Ve?”

“Hepsi doğruymuş.”

Ione kıpırdamadan onları dinliyordu. Ravyn nedense ona bağırıp çağırmak istedi. “Kral bir tahkikat başlattı. Şeyi gördü...” Bunu söylerken boğazı düğümlendi. “Mahkûmu. Şimdi başkalarıyla da görüşecek.”

Elm’in beti benzi attı.

“Komutan,” diye seslendi biri açık kapının önünden.

Koridorda duran Royce Linden bir gölge gibi görünüyordu, Elm’in şöminesinin ışığı sadece kaşlarının sırtını ve burnunu aydınlatıyordu. “Kral tahkikat sırasında Kadeh’i benim kulanmamı emretti.”

Elm kollarını göğsünde kavuşturdu. “Bu Jespyr’in görevi.”

“Jespyr, sürtüğü hücreesine götürmek için zindana indi.”

Ravyn dişlerini sıktı. Sertçe.

Linden onun sert bakışları altında huzursuzca kıpırdanarak gözlerini botlarına indirdi. “Biraz önce Prens’le Bayan Hawthorn’a rastladım ve onları çağırmak için gönüllü oldum. Sizin burada olduğunuzu bilmiyordum, Komutan.”

Elm sesini alçalttı. “Kral özellikle Bayan Hawthorn’u mu çağırdı, yoksa sen mi fazla sabırsızsın?”

Linden cevap vermeye yeltendiğinde Ravyn lafını ağzına tıktı. “O enfeksiyonlu birinin akrabası.” Kendini zorlayarak soğuk bir sesle konuşmaya devam etti. “Bayan Hawthorn da babası ve eniştesi gibi Kadeh’e boyun eğecek.”

Elm’in bakışlarının sırtını yaktığını hissedebiliyordu. Ravyn buna aldırmadı. Kızgın olması gereken tek kişi Elm değildi. Ione Hawthorn’un buradan gitmiş olması gerekiyordu. Annesi,

erkek kardeşleri ve üvey kuzenleriyle birlikte ortadan kaybolması gerekiyordu.

Ne var ki, Ravyn'in seçenekleri tükenmişti. Elspeth Spindle'a bağlılığı aşıkâr olsa da Kral'ın güvenini kazanmak için tek bir hata bile yapmamalıydı. Şövalyelerin Komutanı maskesini takacaktı, Blunder'ın acımasız askerlerinin duygusuz lideri olmaya bir süre daha devam edecekti.

"Düş önümüze," dedi Ravyn, Linden'e.

Kimse konuşmuyordu. Stone'un yüksek tavanlı ve gölgeli koridorlarında ayak sesleri yankılanıyordu. Meşaleler yakılmıştı, kalenin duvarlarında sıra sıra dizilen kadim goblenleri aydınlatıyorlardı.

Linden önden gidiyordu. Yün çoraplarıyla sessiz adımlarla yürüyen, Ione onu takip ediyordu. Ravyn kızın ayakkabılarına ne olduğunu merak etti.

Elm, Ravyn'in yanında yürüyordu. Ravyn bir kere daha Kâbus Kartı'na dokunup kuzeninin adını seslendiğinde Elm sıçradı.

Ne var? dedi sertçe.

Ione Hawthorn neden ötekilerle birlikte ortadan kaybolmadı?

Bilmiyorum. Elm karşıya bakmaya devam etti. *Diğerlerini kaçırmaya zorladığımda herhâlde Spindle Hanesi'nde değildi.*

Öyleyse neden bugün onun üzerinde Tırpanını kullanmadın?

Gorse ve Wicker'in yanında yapamazdım.

Merdiveni çıkmaya başladıklarında Ravyn'in sol dizinden çatır çutur sesler geldi. *Yolda ne oldu?*

Söyledim ya. Haydutlar saldırdı.

Ravyn kuzeninden dört yaş büyük olmasına rağmen aralarındaki yaş farkını pek hissetmezdi. Bunun başlıca nedeni Elm'in on yedi yaşından beri Ravyn'den daha uzun boylu olmasıydı. Elm

İKİ ÇARPIK TAÇ

kapısının üzerindeki o tilki oyması gibi kurnaz ve güvenilmesi zor biriydi. Birinin vücut dilini birkaç bakışta çözebilirdi, bir yalandan önceki belli belirsiz nefes değişimini duyabilir ve bir insanın enerjisini onunla konuşmadan hissedebilirdi.

Gelgelelim Ravyn kuzeninin yeteneklerini görmezden gelip uyarılarına kulak asmamıştı. Elm, Elspeth Spindle'in yanında ihtiyatlı olması için ona yalvarmıştı. Ravyn onu dinlememişti. Dinleseydi Elm'in başından beri hissettiği bir şeyi, o kömür karası gözlerin ardında gizlenen sarı pırıltıyı sezebilirdi.

Tehlikeyi sezebilirdi.

Ravyn, Elm'in uyarılarını önemseseydi bir tahkikat açılmasına gerek kalmayabilirdi. Hauth, Elspeth'i yalnız yakalama fırsatını elde edemeyebilirdi.

Ve Çoban Kral uzak tutulabilirdi.

Ione arkasına baktı. Elm omuzlarını kaldırdı, aralarında tuhaf bir enerji alışverişi oldu.

İkinci sahanlığa ulaştılar. Ama taht odasına inmeden önce, Ravyn kuzeninin kolunu yakalayıp onu kenara çekti.

Neler oluyor, Elm?

O kız kahrolası hayatımı kurtardı, tamam mı? Elm bir silkinişte kolunu Ravyn'den kurtardı. *Tırpan'ıma dokunmaya fırsat bulamadım. Onu cebimden aldı.* Merdivenin aşağısına doğru baktı ve elini dolaşık, koyu kestane saçlarının arasından geçirdi. *Gerisi göz açıp kapayıncaya kadar olup bitti.*

Ravyn kuzenine bakakaldı. *Onları o mu öldürdü?*

"Kral bizi bekliyor, Komutan," diye seslendi Linden aşağıdan. Ione'un kolunu sıkıca kavramıştı.

Ravyn Linden'e sertçe parmağını kaldırdı ve gözünü Elm'in yüzünden ayırmadı. "Bundan sonra onun için yapabileceğin bir şey yok," diye fısıldadı. "Hauth'a evet dediğinde sonunu kendisi hazırladı."

Elm'in bakışları buz kesti. "Gerçekten neye evet dediğini bildiğini mi düşünüyorsun?"

“Elspeth’in enfekte olduğunu biliyordu. Ayrıca ben...” Ravyn çenesini sıvazladı. “Ben İkiz Kızılağaç Kartı’nı bulmak için buradan gideceksem babanın bana olan güvenini daha fazla zedeleyemem. Ione Hawthorn için yalan söyleyemem.”

Kuzeninin zekâ fışkıran yeşil gözlerinde bir ışık yanıp söndü. “Ben söylerim.”

Ravyn başını iki yana salladı. “Hayır, Elm.”

“Ona borçluyum.”

“Senin nezaketini hak etmiyor.”

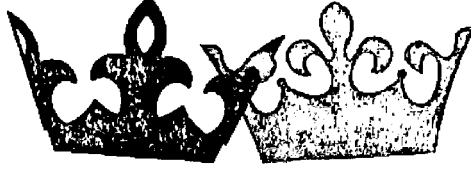
“Nezaketle ilgisi yok,” dedi Elm sertçe. “Denge meselesi.”

Ravyn derin bir nefes alarak sakinleşmeye çalıştı. *Burayı asla terk edemeyecek, Elm. Ya zindanda donarak ya da Kral’ın emriyle ölecek.* Elini kuzeninin omzuna koydu. *Güzelliğinin başını döndürmesine izin verme. Yeterince derdimiz var zaten.*

Elm’in gülümsemesi gözlerine ulaşmadı. Omzunu geriye çektiğinde Ravyn’in eli düştü. *Çünkü sen güzel bir kadının başını döndürmesine asla izin vermedin değil mi, Komutan?*

DOKUZUNCU BÖLÜM

Elm

Büyük salon ısı ısı aydınlanmış, mis kokulu otlarla tereyağlı yemeklerin, parfümlerin ve şarabın kokusu havaya sinmişti. Kadim duvarların arasında kahkahalar yankılanıyordu ve müzik goblenlere dolanıp sütunların etrafında dönüyor ve kadınların eteklerine takılıyordu. Ama sadece bir duvar ötede, büyük, demir kapıların ardında başka bir salon vardı. Renklerin, kokuların ve seslerin olmadığı, tek süsü sert üvey ağacından yapılmış yüksek bir taht olan o salon. Zindan ve burası Elm'in kalede en sevmediği yerlerdi.

Taht odası.

"Açın şunu," dedi Ravyn kapının yanında nöbet tutan muhafızlara.

Menteşeler uykudan uyanan canavarlar gibi homurdandı. Elm gözlerini kıpırdatmadan dişlerini gıcırdattı ve ayak sesleri devasa büyüklükteki odanın zemininde yankılandı.

Taht odasının iki köşesinde birörnek şömineler vardı. İkisi de gürül gürül yanıyordu ve kütüklerin etrafını saran alevler taş zeminde uzun ve hareketli gölgeler yaratıyordu. Şöminelerin arasında bir platform vardı. Kral Rowan oraya yerleştirilmiş tahtında oturuyordu ve gür kaşları yüzünü gölgede bırakmıştı. Birbirine sarılmış üvez ağacı dalları görünümündeki altın tacı başındaydı ve yakası tilki kürklü, altın işlemeli pelerinini giymişti. Platformdaki tahtın yanında başka bir oturma yeri yoktu. Kimse Kral'a denk değildi zira. Kral Rowan'a yalnızca

üç kocaman tazısı eşlik ediyordu, kara gözlerini hiç kırpmadan odada gezdiriyorlardı.

Kral onların yaklaşmalarını izledi. Sağ elinde gümüş bir kadeh ve sol elinde bir Tırpan vardı.

Duvar diplerine dizilen Şövalyeler gölgelerin arasında kaybolmuştu. Wicker'la Gorse da oradaydı.

Linden tahta on adım kala Ione'un kolunu bıraktı. Ione taht odasının ortasında durdu. Omuzlarını serbest bırakmıştı. Şömine ışığının pırıltılı parmakları saçlarını okşuyordu.

Ravyn'le Elm onun arkasında durdu.

Kral tahtında öne eğildi. "Gel," diye homurdandı Ravyn'i tahtın sol tarafındaki yerine çağırarak. Ravyn platforma çıkarak ellerini arkasında sıkıca kavuşturdu. Kral gözlerini kısarak onu izledikten sonra bakışlarını Elm'e kaydırды. "Sen de."

Elm şaşkınlıkla bakıp yerinden kıpırdamadı. Elm Yüce Prens değildi. Dolayısıyla odanın çevresine, ışığın ulaşmadığı duvar diplerine dizilen Şövalyelerle birlikte dururdu. "Efendim?"

"Yanımda boş bir yer var," dedi Kral. "Doldur onu. Sen de Kadeh'e boyun eğmek istemiyorsan elbette."

Elm tökezleyerek yürüdü. Tahtın sağındaki yerini alırken üzerinde durduğu taşların bir zamanlar Hauth'un botları tarafından aşındığını düşünmemeye çalıştı. Babasının başının üzerinden kıpırdamadan dikilen Ravyn'e baktı.

Elm omuzlarını dikleştirip dudaklarını birbirine bastırdı. Ama onun hareketsizliğe tahammülü Ravyn'inki kadar gelişmemişti. Heykel gibi durduğunu zannederken bile ayağını yere vuruyordu. Elm bacağına hâkim olmaya çalıştığında tuniğinin içindeki parmaklarını oynatmaya başladı. Ellerini yumruk yaptı. Bu sefer de azı dişlerinin gıcirtısı kafasının içini doldurdu.

Kral gözlerini Ione'a dikti. "Renelm'in seni zincire vurmadığını görüyorum."

Ione'un bakışları Elm'e kaydı. "O diğer oğlunuzla aynı yöntemleri kullanmıyor, Majesteleri."

“Kesinlikle.” Kral, Şövalyelere baktı. “Zincirleyin.”

Gorse’un yanındaki Şövalye elinde şingirdayan bir zincirle Ione’a yaklaştı. Önce bir bileğini, sonra diğerini kaba hareketlerle kelepçeledi. Onu bıraktığında zincirin ağırlığı Ione’un omuzlarını çökertti.

Elm’in midesi kasıldı.

Bir muhafız içi şarap dolu, kristal bir kadeh getirdi.

Linden kadehi eline aldı. Öbür elini cebine sokup Kadeh Kartı’nı çıkardı.

“Diğerlerini getirin,” diye gürledi Kral Elm’in yerinden sıçramasına neden olacak kadar yüksek bir sesle.

Taht odasının kapısı bir kez daha açıldı ve zincir şangırtıları duyuldu. Jespyr’le diğer üç Şövalye iki adam getirmişti. Biri uzun boyluydu ve koyu kumral saçları kırılaşmaya yüz tutmuştu. Keskin bakışlı, mavi gözlerini bir an bile yere indirmede. Yenilgi nedir bilmeyen Erik Spindle’dı bu.

Diğer mahkûm daha kısa boyluydu. Saçları epey cılızlaşmıştı ve üstü başı sefil hâldeydi. Yüzü yer yer çürümüşü ve topallayarak yürüyordu. Tyrn Hawthorn ne kızına ne de Kral’a baktı. Gözlerini yerden kaldırmadı. Elm onu görünce yüzünü buruşturdu. Tyrn’in mağlubiyeti, üzüntüsü ve utancı pis bir koku gibi taht odasına yayılmıştı.

Şövalyeler Erik’le Tyrn’i Ione’un sağına ve soluna yerleştirdikten sonra arkalarına dizildiler. Jespyr, Erik’in arkasından Elm’e baktı. Yüz hatları gerilmişti, çenesini sıkıyordu. Yine de onu rahatlatmak istercesine, Elm’e göz kırptı.

Kral Rowan’ın sesi odada yankılandı. “Elsperth Spindle enfeksiyonu taşıdığı için vatan hainliğiyle suçlanıyor.” Taht gıcırdadı ve Kral’ın kolçakları sıkıca kavrayan parmakları bembeyaz kesildi. “Dahası, Hekim Orithe Willow’u öldürmekle ve oğlum, Yüce Prens Hauth Rowan’ı öldürmeye teşebbüs etmekle suçlanıyor. Onu bu suçlardan telafi edilemez bir şekilde suçlu buldum ve idama mahkûm ettim.” Yavaşça ve düşmanca bir

tavırla nefesini verdi. “Bu tahkikatı başlatmaktaki amacım siz akrabalarının onun işlediği suçlarda bir parmağı olup olmadığını ortaya çıkarmak.”

Tyrn usulca inleyerek duvar dibindeki Şövalyelerin küçümseyici bakışlarının hedefi oldu.

Kral kinini kısmen maskeleyerek sözlerine devam etti. “Tyrn Hawthorn, Erik Spindle ve Ione Hawthorn. Elspeth Spindle’a yardım ettiğiniz için vatan hainliği suçlamasıyla Stone’a çağırıldınız. Bu suçu bilerek ve tüm enfekte çocukların krallığımızın emniyeti için Hekimlerime rapor edilmesi yasasına karşı gelerek işlediniz.” Kral tahtında kıpırdanarak sesini alçalttı. “İşlediğiniz suçun ehemmiyetine karar verilmesi için benim, Komutanımın, Prensizin ve Şövalyelerin önünde sorguya çekileceksiniz. Karırlarınız ve çocuklarınız bulunduğunda onlar da aynı şekilde hesap verecek.” Tırpan’ına üç kez dokundu. “İçin.”

Linden kristal kadehi uzattı. Tyrn Hawthorn Tırpan’ın sihrine direndi ve kadehe uzatmamaya çalıştığı elleri şiddetle titremeye başladı. Sonunda pes edip kadehi dudaklarına götürdüğünde iki Şövalye şarabı tükürmemesi için ağzını kapatmak zorunda kaldı.

Linden su yeşili Kadeh Kartı’nı parmaklarının arasında çevirip ona üç kez dokundu.

Kadeh Ione’a uzatıldı. Ione kadehin sapını iki eliyle sıkıca kavradı. Gözlerini yumdu ve onu dudaklarına götürdü. Bu sırada, uzun, sarı saçları kulaklarının arkasından kurtularak bir peçe gibi yüzünü örttü. Az sonra, kadehi indirdiğinde alt dudağında bir damla şarap kalmıştı. Ela gözlerini açtı. Bakışları keskin ve kararlıydı.

Doğruca Elm’e baktı.

Kâbus Kartı’na gerek yoktu. Elm onun aklından geçenleri biliyordu. *Senin hayatını kurtardım. Şimdi benim hayatımı kurtarma sırası sende.*

Erik karşıya bakarak kadehteki şarabı içti ve yüzündeki sert ve mesafeli ifadeyi bir an bile bozmadı.

Kral Tırpanına üç kere daha vurdu ve sonra cebine koydu. “Başlayalım.” Yeşil gözleri Tyrn’i buldu. “Yeğenin enfeksiyonundan başından beri haberin var mıydı?”

Tyrn’in boğazından boğuk ve çirkin bir inilti yükseldi. “Haaa...” Ama bu yalana dili dönmedi, boğulur gibi sesler çıkardı. “Haaa...”

Kral başıyla bir Şövalyeye talimat verdi. Şövalye bir adım öne çıktı ve elinin tersiyle Tyrn’in suratına bir şamar patlattı.

Tyrn acıyla homurdanırken ağzının kenarlarından kanlar süzüldü. Buna rağmen Kadeh’e karşı koyup yalan söylemeye çalıştı. “Haaa...”

Şövalye ona bir kere daha vurdu. Gerçek boğazını sıkmaya devam ediyor olmalıydı ki, Tyrn yenilgiye uğrayarak derin bir nefes aldı. “Evet, Majesteleri.”

Kral, Erik’e döndüğünde bakışları nefretle bulutlandı. Bugüne dek uğradığı ihanetler arasında en çok bu canını yakmış gibiydi. Eski Komutanı enfekte olmuş kızını ondan saklamıştı. “Onun sihrini biliyor muydun, Erik? Kader Kartları’na dair bu yeteneğini biliyor muydun?”

Erik omuzlarını dikleştirip ayaklarını yere sağlam basarak asker gibi durdu. Yalan söylemeye çalışmadı. “Hayır, Majesteleri.”

Kral’ın bakışları sıranın sonuna kaydı. “Ya sen, Bayan Hawthorn? Onun sihrini biliyor muydun?”

İlone tahta doğru baktı. “Hayır.”

“Hayır, *Majesteleri*,” dedi Linden, Hauth’a öykünerek.

“Yavşak,” diye mırıldandı Elm, Ravyn’in sert bakışlarına maruz kalmasına neden olacak kadar yüksek sesle. Babası da onu duymuştu; Kral Rowan oğlunu o bildik, ölümcül bakışlarıyla süzdü.

Sonra dikkatini yeniden Erik Spindle’a yöneltti. “Hauth Tırpan ve Siyah At’ı hemen hemen hiçbir zaman yanından ayır-

mazdı. Orithe Willow da ihtiyatsız bir budala değildi. Kızına dövüş eğitimi verdin mi?”

“Hayır, Majesteleri.”

“Öyleyse nasıl...” Kral’ın alt dudağında beyaz bir tükürük çizgisi belirdi. “Onun gibi çelimsiz bir kız onları nasıl alt etti?”

“Elspeth’in yeteneklerine ben hiçbir zaman şahit olmadım,” dedi Erik. “Onu nadiren görürdüm.” Başını çevirip mavi gözlerini Tyrn’a dikti. “Eniştesinin evinde yaşıyordu.”

Tyrn bir kez daha Kral’ın gazabına uğradı. “Şövalyelerim karınla oğullarını Spindle ve Hawthorn Haneleri’nde bulamamış. Neredeler?”

Tyrn’ın omuzları titremeye başladı. “Bilmiyorum, Majesteleri.”

Kral tahtına yaslandı. “Demek bilmiyorsun,” dedi. “Belki de onlara ihtiyacım kalmaz. Ne de olsa kızın elimde.” Ione’a baktı. “Size armağan ettiğim Bakire Kartı’nı kullanmaya devam etmeniz büyük bir yüzsüzlük, Bayan Hawthorn.”

Ione hiçbir şey söylemedi.

Kral ellerini kucağında kavuşturdu. “Annenle kardeşlerin nerede? Üvey kuzenlerinle anneleri nerede?”

Ione gözünü bile kırpmadan karşıya bakmayı sürdürdü. “Bilmiyorum, Majesteleri.”

“Ama Elspeth Spindle’in enfekte olduğunu biliyordun. Oğlum seninle evlenmeye söz verdiğinde bunu biliyordun.”

“Evet.” Linden ağzını açtı ama Ione onun konuşmasına müsaade etmedi. “Evet, *Majesteleri*.”

Kral onu ateş püsküren gözlerle süzdü. “Onu hastalıklı bir aileyle akraba yapacağını bile bile Hauth’la evlenmeyi kabul mü ettin? Beni iğrendiriyorsun.”

“Hislerimiz karşılıklı,” dedi Ione sakın bir sesle.

Oda derin bir sessizliğe gömüldü. Tazılar bile suspus oldu. Linden Ione’un yüzüne bir tokat attı.

Elm taş kesildi ve yumruklarını öyle bir sıktı ki ellerinin üzerindeki taze yaralar kanamaya başladı. Burnuna ve zihnine

tuz kokusu doldu. *Kıpırdama*, diye uyardı Ravyn. *Olduğun yerde kal.*

Kral kadehini başına dikti. “Tekrar dene, Bayan Hawthorn.”

Linden’in vurduğu yer sadece bir an için kızardı. Sonra Ione’un yanağındaki kızarıklık geçti ve cildi tekrar pürüzsüz bir görünüme kavuştu. “Hauth’a Elspeth’le ilgili asla yalan söylemedim. Hauth bana ailemi sormadı. Zaten bana hiçbir konuda fazla soru sormazdı.”

Taht Kral’ın değişen ağırlığının altında gıcırdadı. “O kız Hauth’a saldırdığında sen orada mıydın?”

“Hayır.”

“Onunla odada nasıl yalnız kaldı?”

Sıradaki biri titreyerek Kral’ın bakışlarını üzerine çekti. Bu kişi Tyrn’dan başkası değildi.

“Evet?” diye bağırdı Kral.

Tyrn elleriyle gözlerini örterek gözyaşlarını sildi. Belki de yalnızca Erik Spindle’dan yüzünü gizlemeye çalışıyordu. “Ben... Prens Hauth onunla konuşmak istedi...” Cılız bir nefes aldı. “Elspeth’i Prens’e götürdüm, Majesteleri.”

Erik Spindle o âna dek soğukkanlıydı. Sakin ve hareketsizdi. Ama şimdi tüm vücuduyla eski bacanağına ateş püskürüyordu. Mavi gözlerinde öfke pırıltıları yanıp sönüyordu.

Elm’in nabızı kulaklarında uğulduyordu. Kollarındaki tüyler dikilmişti ve odadaki gerginlik o kadar yoğunlu ki, Elm kendini her an kopuverecek bir ip gibi hissetmeye başlamıştı. Elini cebine attı, parmakları Tırpanını kavradı ve onun tanıdık, kadifemsi ferahlığını hissetti.

Ama borcu içini kemirmeye devam etti. *Hayatını kurtardım. Şimdi benimkini kurtarma sırası sende.*

Bunu şimdi yapmak zorundaydı. Ione Kadeh’in etkisindeyken. Kral ona ancak böyle inanabilirdi. Ama Ione Hawthorn ona net bir talimat vermemişti, yalnızca kalede özgürce gezinmek istediğini söylemişti.

Elm'in engin deneyimlerine göre Tırpan'ın insana yaptıramayacağı pek az şey vardı. Kadeh'e rağmen Ione'un kendini kurtarmak için yalan söylemesini sağlayabilirdi.

Ama bunun bir bedeli olurdu. Yalan yalandı ve Kadeh yalan söylemenin bedelini misliyle ödetirdi. Bundan kısa bir süre önce, Elspeth Spindle'in Kadeh'in etkisindeyken yalan söylemeye teşebbüs ettiği için çamur gibi yoğun kıvamlı bir kan kustuğuna tanık olmuştu.

Hayır, Ione'a yalan söyletemezdi; bu çok riskli olurdu. Onu vekâleten aklamayı gerekecekti. Yalanı bir başkası söylemeliydi. Kadeh'in zehrine feda edebileceği biri olmalıydı bu.

Sen, dedi içinden, yüzünü elleriyle saklamaya devam eden Tyrn Hawthorn'a. Cebindeki Tırpan'a üç kez dokundu. *Sen işimi görürsün.*

Elm tuzun burnunu yaktığını hissettiğinde gücü dışarı itti ve yeşil gözlerini kısarak Tyrn Hawthorn'a odaklandı. Tyrn'in ne *istediğine*.

Ve sefil yüzünü gizlemeye pek hevesli olan, Tyrn Tırpan'ın cam gibi donukluğunu ellerinin ardına sakladı. Tyrn kızının güvenliğini sağlamak *istiyordu*. Onu temize çıkarmak *istiyordu*.

Tyrn'in sesi elleriyle yüzünü örtmesine rağmen yüksek çıktı. "Size ve ailenize sadığım, Kralım," dedi. "Prens Hauth... Onun incinme ihtimalinin olduğu bir plana asla dâhil olmazdım."

Sonraki an nefessiz kalarak dili dolaştı. Elm odağını kaybetmedi. *Onlara olanları anlat*, diye mırıldandı tuzun içine doğru.

"Elspeth'i ona götürdüm çünkü Prens Hauth onun enfeksiyonunu ailenin şerefine ayaklar altına almadan hızlıca ve kökünden halledeceğine söz verdi. Ione'un onurunu korumanın tek yolunun bu olduğunu söyledi."

Bundan sonrası işin çetrefilli kısmıydı. Doğrudan yalan söylemekten ziyade gerçekleri çarpıtmak gerekirdi. Elm, Ione'u celladın elinden kurtaracak bir şey bulmalıydı. Kral'ın çatlaklarından içeri sızıp bocalamasına neden olacak bir şey.

Ione'un şansına, Elm yılların tecrübesiyle Kral'ın çatlaklarına aşinaydı.

Tyrn öksürdü. Elm'in onu söylemeye zorladığı kelimeleri gergin bir sesle söyledi. "Lütfen, Majesteleri. Kızımı incitirseniz bunu herkes öğrenir. Güzeller güzeli bir kızdır o. Herkes tarafından sevilir. Ailem gitti. İnsanlar dedikodu yapacak. Ama Ione'umun burada kalmasına izin verirsiniz saraylıları yatıştırabilir, söylentilere engel olabilir. İnsanların Prens Hauth'un başına gelenlerle ilgili gerçeği öğrenmesine engel olabilir."

Kral'ın sesi buz gibiydi. "Oğluma olanları neden saklamak isteyeyim?"

Tyrn ellerini indirerek donuk bakışlı gözlerini gösterdi. "Çünkü hepsi sizin yüzünüzden oldu. Enfekte olmuş bir aileyle bir evlilik anlaşması yapan sizdiniz. Bir Kâbus Kartı'nı her şeyin üzerinde tutan sizdiniz." Tüyler ürpertici bir fısıltıyla konuşmaya devam etti. "Hauth'a olanlarda en az kızım kadar suçlusunuz."

Devasa büyüklükteki odanın havası durgunlaştı. Kral'ın ağzı açıktı ve gözlerinin akları minik, kırmızı çizgilerle kaplanmıştı. Diğer tarafındaki Ravyn gözlerini Tyrn Hawthorn'un yüzüne dikmişti. Yerlerinde kıpırdanarak onlara yan yan bakan Şövalyelerin gölgeleri zeminde dans ediyordu.

Ione babasına bakıyordu; şaşkınlıktan ağzı bir karış açık kalmıştı.

Tırpan'ı uzun bir süre kullanmaktan kaynaklanan ve Elm'in gayet iyi bildiği ıstırap vücudunu ele geçirmişti. Böyle zamanlarda, iğne batması gibi, keskin bir acı saplanırdı başına. Şakağının yakınında başlayıp her geçen saniye biraz daha derine doğru ilerlerdi. Elm acıyı geçiştirmeye çalıştı ama burnu kanamaya başladığında bunu gizleyemeyecekti.

Bu kadarının Ione'u hayatta tutmaya yeteceğini, Kral'ın söylentilerden çekinerek aklına koyduğunu yapmaktan vazgeçeceğini umdu. Hiç olmazsa o daha iyi bir plan düşünene kadar

bunu erteleyebilirse amacına ulaşmış olacaktı. Elm Tırpan'a üç kere dokundu ve uzun, titrek bir nefes verdi.

Herkesin dikkati Tyrn'ın üzerindeydi. Kimse Erik Spindle'in harekete geçtiğini fark etmedi ve her şey kaşla göz arasında oldu. Şövalyelerin eski komutanı Linden'le Ione'u kenara itip zincirlerini bacanağının boynuna dolayıverdi.

Yenilmez iğ ağacının çehresi bin kıymığa bölünmüştü. "Senin işin miydi bu?" diye gürledi Erik çatlak bir sesle. "Elsbeth'i feda mı ettin?"

Tyrn'ın yüzü kızardı. "Senin ettiğinden daha fazla değil."

Linden hançerini çekti. "Geri çekil, Spindle." Linden onlara yaklaştığında, Erik onun yaşında bir adamdan beklenmeyecek bir çeviklikle döndü. Linden'in bileğini yakalayıp büktü ve hançeri elinden kaptı.

"Nerede o?" diye sordu hançeri Linden'in gırtlığına dayayarak. "Kızım nerede?"

Odanın ortasında müthiş bir kargaşa yaşandı. Elm, Ravyn'le aynı anda platformdan aşağı atladı. Şövalyeler arbedenin yaşandığı yere üşüşürken şöminelerin ışığını keserek taht odasını gölgede bıraktı.

Erik'e ilk ulaşan Jespyr oldu. Elleriyle adamın tuniğini kavrayarak onu arkaya çekti. Erik sessiz bir feryat koparıp hançerini çılgınca savurdu ama bıçağı hiç kimseye isabet etmedi.

Onlar yerine Ione'u yaraladı.

Hançer o kadar keskindi ki Ione'un avuçlarını yararken hiç ses çıkarmadı.

Kral emirler yağdırdı ama Elm onları duymadı. Siyah pelerinli Şövalyeleri ite kaka kargaşanın kalbine doğru ilerledi.

Taht odasının zemini kana bulanmıştı. Ione'un ayağı kaymıştı ve düşerken Tyrn'la onu zaptetmeye çalışan iki Şövalyenin arasına sıkışmıştı. Ione'u eziyorlardı. Elm ona seslendi, sonra daha yüksek ve biraz da telaşlı bir sesle "Hawthorn!" diye haykırdı.

Ione başını kaldırdığında Elm'le göz göze geldi ve babasını iterek ondan uzaklaşmayı başardı. Elm'e uzandı ama kanlı parmakları Prens'in avuçlarından kaydı.

"Hadi," diye bağırdı Elm. Kasları zorlanıyordu, omuzları acıyordu, tüm gücünü kullanarak ona bir kez daha uzandı...

Ione'un bileklerindeki zinciri yakaladı. Soğuk ve ağırdı. Elm şişmiş parmaklarıyla onu kavrayıp çekerek kızı itişen Şövalyelerin arasından çıkardı.

Ione onun göğsüne çarptı ve başını göğüs kemiğine bastırdı. Elm kesik kesik solurken göğsü bir körük gibi inip kalkıyordu. Ione'un ellerine uzandığında dişlerinin arasından bir tıslama yükseldi. Erik Spindle yeğeninin avuçlarını boydan boya kesmişti – uzun, çirkin ve kırmızı bir et ve kas yığınınına dönüşmüşlerdi.

Elm kanı durdurmak için Ione'un ellerini göğsüne bastırıp elini cebine soktu. Parmak uçları kadifeye değer değmez tuz burnunu yaktı ve etrafındaki dünya silindi.

Elm serin bir kış rüzgârının estiği, donmuş bir heykel bahçesi düşledi. Heykel bahçesi taht odasının aynısıydı. Ama hayalinde, o ve içindeki herkes kalın bir buz tabakasına hapsolarak donmuştu.

Tuz kokusu kuvvetlendi ve zihnini ele geçirmeye başladı. Elm ona aldırmadan Tırpan'ı parmaklarının arasında döndürdü. Buz. Taş. Durgunluk. Sessizlik. "Sakin ol," diye söylendi. "Hareketsiz kal." Bu kelimeleri tekrarlayarak etrafındaki dünyayı Tırpan'ına boyun eğmeye razı etmeye çalıştı. *Hareketsiz kal, hareketsiz kal.*

HAREKETSİZ KAL.

Gözlerini açtığında taht odası donmuştu. Erik, Tyrn, Ione, Şövalyeler, Kral... Hepsi donmuştu. Gözleri hayretle irileşmişti ve cam gibi olmuşlardı. Dönüp Elm'e bakan Ravyn dışında herkes heykel olmuştu. Ravyn'in yüzünde kan vardı.

Kargaşa dinmişti. Her şey sessizdi, her şey sakindi.

Elm'in burnundan süzülen kan dışında her şey kıpırtısızdı.

ONUNCU BÖLÜM

Elsbeth

Su bacaklarımı yaladı. Akıntı yavaşlamıyordu, sular ne alçalıyor ne de yükseliyordu. Aç, susuz ya da yorgun değildim. Durup düşünmeme neden olan yeni bir isim takılmıştı aklıma. Diğerleri gibi o da zihnimde bir görüntü olarak belirmişti. Ama Ione'un ki parlak sarı bir çiçek ve babamın ki kan kırmızısı bir yaprakken, bu simge karanlıktı, kolay kolay seçilmiyordu. Sanki görünmek istemiyor gibiydi.

Bir kuştı. Kara kanatlı, simsiyah, ihtiyatlı ve zeki bir kuş. Göğsümde bir şey koptu, ciğerlerimdeki hava boşaldı.

Yeni anılar zihnime sızdı. Diğerleri gibi çocuklukla yumuşamamışlardı ya da aileyle kısıtlanmamışlardı. Bunlar tazeydi; ben bir kadinken oluşmuşlardı. Bir adam vardı, siyah bir pelerine sarınmıştı ve maskesinden yalnızca gözleri görünüyordu. Mor ve bordo ışıklar vardı. Siste koşuyordum. Bir eyerde otururken sert, nasırlı bir el bacağımı tutuyordu. Aynı el saçlarımda geziniyordu. Kulağımda bir kalp atışı vardı; sahte bir sonsuzluk vaadi.

Adını ağzımdan kaçırdım. "Ravyn."

Bir kıkırdama geldi kulağıma.

Gözlerimi açtım. Başımı çevirdiğimde kumda yanımda bir kız oturuyordu. Bir çocuk. Saçları iki yandan, kusursuz bir biçimde örülmüştü, onu seven bir kadın saçlarını özene bezene örmüş gibi.

Ama saçlarından ve başını eğişinden çok gözlerine dikkat ettim. Parlak bir sarıydı gözlerinin rengi.

“Kimsin sen?”

Küçük ağzı bir sırtıyla aralandı. “Kim olduğumu biliyorsun. Ben senin Tilly’nim.”

Adım dudaklarımdan uzun bir ipin çözülmesi gibi yavaşça döküldü. “Ben Elspeth Spindle.”

Kıkırdadığında sesi kumsalda çınladı. “Söz verdiğin gibi porsuk ağacında sallanabilir miyiz?”

Uçsuz bucaksız boşluğa doğru baktım. “Ben bir ağaç göremiyorum, Tilly.”

Gülümsemesi kayboldu. “Pekâlâ.” Eteğini toplayıp iç geçirdi. “Seni çayırdaki bekleyeceğim. Fikrini değiştirirsen diye.”

Parmaklarının ucuna basa basa uzaklaştı ama kumda ayak izi kalmadı. Arkasından bakarken ensemden ürpertiler dolaştı.

Karanlıkta başka sesler duydum, kıyıya vuran dalgaların sesi kadar yumuşaktı hepsi.

Başımı kaldırdım. Kumsalın öbür ucunda çocuklar belirdi. Oğlan çocukları. En uzun boyluları dışında hepsinin gözleri sarıydı. Onunkiler griydi.

Hiçbiri kumlarda ayak izi bırakmadı.

Gri gözlü oğlan yanımda tek dizinin üzerine çöktü. Yüzüme baktı ve iç çekti. “Bizimlesin ama aslında burada değilsin, öyle değil mi, baba?”

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Ravyn

“Kıpırdanıp durma!” dedi Filick Willow soğuk parmak Kuçlarıyla Ravyn’in kaşının üzerindeki deriyi dikerken. “Sen hareket ederken doğru düzgün dikemiyorum.”

Ravyn ayağını yere vurmaktan vazgeçip Kral’ın dairesindeki bir taburede kıpırdamadan oturdu. Dev şöminede çam çırası yanıyordu. Filick iğne ve iple üzerine eğilmişti, Ravyn’in sol kaşının üzerindeki yarayı titizlikle dikiyordu.

Saat geç olmuştu. Şövalyeler gitmişti. Uyumaları için odalarına gönderilmişlerdi. Şöminenin önünde bir aşağı bir yukarı yürüyen ve gümüş bir kadehten kallavi yudumlar alan Kral’ın gözlerinin altında koyu gölgeler belirmişti. Arada bir aksi bir sesle konuşuyordu.

“Şövalyelerin Komutanı,” diye köpürdü. “Kart sihirlerine bağışıklığı olan, dövüşlerde rakipsiz bir adam.” Omzunun üzerinden ateş püsküren gözlerle Ravyn’e baktı. “Üç gündür zindanda donan Erik Spindle tarafından yere serildi.”

Ravyn başını iki yana salladı. Erik’in zincirlerinin çarptığı şakağında yumru gibi bir şişlik oluşmuştu. “Bunda bir şey yok.”

“Sana rahat durmanı söylemedim mi?” dedi Filick iğneyi çekip dikişi büzerek. “Şu yara doğru dürüst iyileşmezse sefil bir yankesiciye benzeyeceksin.”

Elm şöminenin oradan alayla homurdandı.

“Sana ne demeli?” Kral, oğluna döndü. “Ölü bir adam Tırpan’ı senden daha hızlı kullanabilirdi.”

Elm tırnaklarının altındaki kurumuş kanları temizledi. “Senin cebinde de o kırmızı karttan yok mu?”

Kral’ın yüzü alacalı bir renge büründü. “Tahtın sağında duruyordun. Tırpan ve sebep olduğu tüm acılar senin sorumluluğundaydı.” Sesini alçalttı. “Hauth bunu anlıyordu.”

Elm abisinin ismini duyunca gözlerini kıstı. Ama bir cevap veremeden Kral’ın odasının kapıları açıldı. Jespyr eşikte belirdi. Yüzü gergindi, dalgalı saçlarının her bir tutamı ayrı bir yöne gitmişti ve yanaklarında kurumuş kan lekeleri vardı.

“Evet?” dedi Kral.

“Spindle’la Hawthorn zindana geri götürüldü, Majesteleri.”

“Ayrı hücrelere, umarım,” diye mırıldandı Filick.

Kral iç çekti. Bir dakika sonra, gümüş kadehlerin durduğu tepsi yere düşerek ayaklarının dibindeki taşlara şarap döküldü. “Hauth uyanmıyor. Orithe öldü. Erik, Tyrn –yakın çevremdeki adamlar– tam on yıldır Elspeth Spindle’in enfeksiyonunu benden saklıyormuş. Buna rağmen İkiz Kızılağaç’ı ele geçirene kadar taviz vermesi gereken kişi benim.” Bakışları tekrar Ravyn’i buldu ve burun delikleri açılıp kapandı. “Hepsi senin suçun.”

Ravyn, dayısının hiddeti karşısında çenesini tutup hiçbir şey söylememesi gerektiğini biliyordu.

Ama Elm onun gibi kendini tutabilen biri değildi. “Nereden çıkardın onu?”

Kral bağırmaya başladı. “Bu kız Yew Kalesi’nde kalmıyormuydu? Bir guguk kuşu gibi komutanımın kahrolası burnunun dibine yuva yapmamış mıydı?”

“Ravyn’i savunmak gerekirse o burnun bayağı büyük olduğunu hatırlatmak isterim,” dedi Elm.

Kral’ın gözlerinin aklarını kan bürüdü. Bir an gaddar parmaklarını oğlunun boğazına sarıverecekmiş gibi görüldü. “Şu iğrenç beceriksizliğiniz yüzünden üçünüzü de beni koruma görevinden azletmeliyim.”

Boğucu bir sessizliğin ardından, Jespyr söz aldı. Sesi sakindi. “Dikkatsizlik ertik, dayı. Krallığının emniyeti için durmaksızın devriye geziyoruz. Gözümüzün önünde olanı göremedik. Elspeth babamızın çatısı altındayken o kadar sessiz sakın ve yumuşak huylu biriydi ki.”

“Bir yalancının hileleri.”

Ravyn’in kafasına aldığı darbe aklını dağıtmıştı. Kral’ın aşırı sıcak odasında oturuyordu ama hastalıklı bir yanı zindanda olmayı yeğlerdi.

On dakika, diye geçirdi içinden, son dört gündür belki yüzüncü kez. *Spindle Hanesi’ne on dakika daha erken gitseydim her şey çok farklı olabilirdi.* Gözlerini kaldırıp Kral’a baktı. “Elspeth Spindle’den bir yalancı yaratan biz değiliz. Enfeksiyon kanına girdiği anda bir yalancı olmaya mahkûmdu. Blunder’in düzeni bu.”

Kral duraksadı. Arkasını döndü ve öfkeli bakışlarını Ravyn’e dikti. Sessizlik odanın havasını çaldı. Filick’in elleri bile hareketsiz kaldı. Herkes izliyordu. Bekliyordu.

“Çıkın,” dedi Kral. “Herkes. Yeğenimle yalnız konuşmak istiyorum.”

Ravyn, Jespyr’in gözlerini ona diktiğini hissetti. Ama bakışlarına karşılık vermedi. Kral’ın gözlerine kilitlenmişti. Filick oğlanın alnına son dikişini attıktan sonra çekildi ve Jespyr’in peşinden sessizce odadan çıktı.

Elm şöminenin önünde kaldı.

“Çık, Renelm,” diye emretti Kral.

Elm, Ravyn’e dik dik baktıktan sonra kapıyı çarparak odadan çıktı.

Kral mutlak bir sessizlik olmasını bekledi. “Buradaki konumuna değer veriyor musun, yeğenim?”

Ravyn, Kral’ın gözlerinin içine bakmaya devam etti. “Neye değer verdiğimi bilmiyorum, dayı.”

“Komutanım olmak istemiyor musun?”

“Benim ne istediğimin önemi yok.”

Kırılmayan ya da yere fırlatılmayan tek kap gümüş bir sürahiydi. “Nihayet bir konuda hemfikiriz.” Kral içkiden büyük bir yudum aldı. Sürahiyi dudaklarından indirdiğinde gözleri odağını yitirmişti. “İone Hawthorn’un kalede kalmasına izin vereceğim. Sırf Erik ve Tyrn’in kallesliğiyle ilgili söylentilerin önünü kesmek için bile olsa yapacağım bunu. Yine de insanlar Hauth’un nerede olduğunu merak edecek. Söylentiler çıkacak ve huzursuzluk baş gösterecek. Blunder’in otoriteye ihtiyacı var, şiddete ve sinsice hainliklere değil.”

Kral bir dakika daha ateşe baktıktan sonra, kadife perdeli karyolasına doğru yürüdü. Yatağın çerçevesi ağırlığı altında gıcırdadı. “Elspeth Spindle sözünü tutsun bakalım,” diye mırıldandı. “Onu kaleden çıkar ve sisin içinde peşine düş. Bana İkiz Kızılağaç Kartı’nı bulsun. Sonra onu buraya geri getir. İkinizden biri arkamdan iş çevirmeye kalkışırsa Emory’yi Yew Kalesi’nden geri aldıracağım. Ama bu kez dayalı döşeli bir odası ve bir şöminesi olmayacak.” Kral esnedi. “Bir hücresi olacak.”

Ravyn birden parladı. Gergin kaslarına dalga dalga yayılan öfkeyi hissetti ve kötü sözler boğazını tırmaladı. Ama yüzündeki ifadesizliği korudu.

“Geri döndüğünüzde *Kadim Kitap*’ın dediğini yapacağım.” Kral gözlerini kapadı. “Gelecek Ekinoks’ta Elspeth Spindle’in enfeksiyonlu kanını dökeceğim. Deste’yi bileştireceğim. Beş yüz yıl sonra, nihayet sisi kaldıran Rowan ben olacağım.” Dili dolaşmaya başladı. “İnsanlar hükümdarlığımdan söz ederken böyle söyleyecek.”

“Nasıl istersen, dayı. Derhâl yola çıkacağız.” Ravyn gitmek için arkasını döndü.

“Elm burada kalacak.”

Ravyn kapıda donup kaldı. “O benim sağ kolum.”

“Ve benim ikinci veliahtım.” Kral yatağına yerleşti. “Onu Hauth’u bu hâle getiren tehlikeyle karşı karşıya bırakamam.”

“O, yani Elspeth onu incitmez.”

Kral bir kahkaha attı. “Buna sen bile inanmıyorsun.”

Ravyn, Kral’ın fikrini değiştirebilecek bir yalan uydurmak için aklını çalıştırdı. Ama doğru kelimeleri bulamadı. Zihni sisliydi, yorgundu, o kadar ki, yorgunluktan canı acıyordu.

Avuçlarını gözlerine bastırdı. “Elm geride bırakılmaktan hoşlanmayacak.”

“O bir Blunder Prensi. Neden hoşlanıp hoşlanmayacağının zerre kadar önemi yok.”

Ravyn geçmişte yapılan yanlışları düzeltmeyi kafasına koymuş beş yüz yaşında bir canavarla tek başına sisin içine dalmayacaktı. Arkasını kollayacak birine ihtiyaı vardı.

Daima arkasını kollamış birine.

“Jespyr,” dedi kararlılıkla. “Kız kardeşime ihtiyaım olacak.” Bu ona pahaliya patlayacaktı ama Ravyn başını eğdi. “Lütfen.”

Kral bir süre sessiz kaldı. Sonunda alçak bir sesle homurdanarak ona izin verdi. “İyi. Yanına bir şövalye daha al. Mesela Gorse’u.”

Ravyn buna karşı çıkmadı. Başını eğerek Kral’ı selamladı ve kapıyı açtı.

“İstediğin olacak,” diye seslendi Kral arkasından. “Her şey sona erdiğinde seni görevinden alacağım.” Sesi kindardı. “Berbat bir hayal kırıklığı olduğunu kanıtladın, Ravyn.”

Ravyn kapıda onu son kez selamladı. “Bu sözler senden gelince bir vgdr, dayı.”

ON İKİNCİ BÖLÜM

Elm

Elm, Hekim Filick'i ana merdivene varmadan yakaladı. Yorgunluktan dizleri titremeye başladığı için ancak oymalı korkuluklara tutunarak dik durabildi.

Filick derin bir nefes aldı. "Kral'ın hırçınlığı üzerinde."

"Daha kötülerini de gördüm." Elm yüzünü ovuşturdu. "Hawthorn'u nereye götürdüklerini biliyor musun? Bu ahmakların onu zindana attığını söyleme sakın."

Hekim esnedi. "Sanırım hizmetkârların katında."

"Ona Hekim yolladın mı?"

"Neden?"

"Elleri. Erik onu yaraladı."

Filick gözlerini kırıştırıp başını iki yana salladı. "Yanlışın var." Elm'in ağzı açık kalınca Hekim kuru bir kahkaha attı. "Seni temin ederim ki onu gördüğümde elleri sapasağlamdı."

"Seni temin ederim ki yaralıydı. Hem de kötü yaralanmıştı."

"Başka birinin kanı bulaşmıştır." Filick Elm'in omzuna elini koydu. "Biraz uyu, Prens. Söz veriyorum, Bayan Hawthorn iyi ve güvende."

Elm, Filick'in karanlığa doğru inen basamaklarda gözden kaybolmasını izlerken düşünceleriyle yorgunluğa direnmeye çalıştı. Bunu hayal etmiş olamazdı. Ne Ione'un demir zincirlerinin etini ısırarak soğuşunu ne de yaralı avuçlarını gördüğünde hissettiği dehşeti.

Ione'un göğsüne bastırıldığı ellerinin hissini.

Elm yelegine baktı. Neredeyse hiçbir şey görmemeyi beklemişti. Ama işte oradaydılar. Siyah kumaşta bile leke kalmıştı. İki kanlı el izi.

Hizmetkârlar kanadının beşinci kapısının iki yanında nöbet tutan muhafızlar Şövalyelerin Ione'u nerede sakladığını hemen belli ediyordu. Elm yaklaştığında nöbetçiler gölgelere doğru çekilip gözlerini yere indirdi.

Elm kapıyı yumrukladı, elinin üzerindeki çürükler acıyınca küfretti. "Kapıyı aç, Hawthorn." Kimse cevap vermeyince Elm çamın halkalı yüzeyine vurdu. "Hawthorn!"

"Kapı kilitli, efendim," dedi solundaki muhafız ve Elm'e küçük, pirinç bir anahtar uzattı.

Elm anahtarı avucunda tarttı. Ravyn'e yanında taşıdığı anahtarlıkla bir gardiyana benzediğini söylerdi. Kalenin anahtarlarını taşımak aslında Elm'in -ikinci Prens'in- vazifesiydi. Ve Ravyn yaptığı daha birçok şey gibi demir anahtarlığı Elm buna mecbur kalmasın diye taşıyordu.

"Defolun," diye kovaladı muhafızları. Adamların koşar adımlarla uzaklaşmasını bekledikten sonra anahtarı kilide soktu.

Kapı gıcırdayarak açıldığında arkasında bir tane cam fenerin aydınlattığı bir oda görüldü. Yün ve taze çıra kokusu Elm'in burnunu doldurdu. Kapıyı kapatırken gözünün ucunda bir hareketlenme oldu.

"Ağaçlar aşkına," dedi arkasını dönerek. "Ne yapı—"

Ione Hawthorn gölgelerin arasından fırlayıp Elm'in üzerine saldırdı. Elm sırtını kapıya çarptı. Ione parmağını kaldırdı ve şaşılacak bir kuvvetle göğsünü dürterek her bir kelimesini vurguladı. "Neydi o yaptığın şey?"

Bakışlarının sertliği Elm'i şaşırttı. Ione ancak onun omzuna geliyordu, hatta köprücük kemiğine ama bu onu daha az

İKİ ÇARPIK TAÇ

korkutucu göstermiyordu. Ione Hawthorn'un sessiz bir öfkesi vardı. Bakire onu maskeleyerek ya da ıslah etmek konusunda iyi bir iş başarmıştı ama yine de oradaydı.

Belki de sihirlerin bile yok edemeyeceği şeyler vardı.

"Parmağına dikkat et, Hawthorn. Sana narin biri olduğumu söylemiştim."

"Sen nesin biliyor musun? Su katılmamış bir aptal." Ione bir adım geri çekildi. "Babamın sorguda söyledikleri... Ona onları sen söyledin değil mi? Sen ve Tırpan'ın?"

Elm'in saçları yüzüne düştü. Üfleyerek sıcak nefesiyle onları gözünün önünden uzaklaştırdı. "En başarılı işlerimden biri olmadığını kabul ediyorum," dedi hafiften müdafaaya geçerek. "Gerçi insanlara istediğimi yaptırmak için sık sık bir Kadeh'le savaşıyorum."

"En parlak fikrin bu muydu? Babama Kral'ı *tehdit ettirmek* mi?"

Elm kapıya yaslandı. "Sadece doğru kelimeleri söylemesini sağladım." Ione'a kaşlarını çatarak baktı. "Bu arada, rica ederim. Kral seni öldürmeyecek. En azından hemen, çünkü söylentilerden korkuyor. Söylentiler onu hep korkutmuştur. *İnsanların konuşması*. Elspeth'in en sevdiği oğluna yaptıklarından ötürü aldığı her nefeste dizini dövecek." Odayı gösterdi. "Ama seni zindana atılmaktan kurtardım. Gözleri üzerinde olacak fakat sarayda hoş karşılanacaksın. Kalede gezmek istersen sana ihtiyatlı bir refakatçi ayarlayabilirim. Ve Kral fikrini değiştirirse..." Yanağının iç kısmını ısırды. "Stone'dan kimseye görünmeden sıvışman için bir yol bulurum."

Ione hiçbir şey söylemedi ama burnunun dibinde iğrenç bir şey ölmüş gibi çenesini havaya dikti. Elm'in omuzları kaskatı kesildi. "İstediğin bu değil miydi? Bir cana karşılık başka bir can?" Onu sert bakışlarla süzdü. "Ödeştik, Hawthorn."

"Sefil abinin başına gelenlerle ilgili söylentilerin önünü kesmek için kalede gezdirilmek istemedim ben. Kaleden ala-

çağımı alıp kayıplara karışmak istedim. Ağaçlar aşkına, seni bunu anlayabilecek kadar zeki sanırdım.”

Sözleri Elm’in etini keserek derisinin altına sızdı. “Orman yolunda fırsatın varken ortadan kaybolabilirdin,” dedi onun-
kine denk bir öfkeyle. “Ama yapmadın.” Kapıya dayanmaktan vaz-
geçtiğinde gölgesi Ione’un üzerine düştü. “Stone’da bırakmak
istemediğin şey nedir?”

Ione cevap vermedi. Ama gözleri ateş püskürüyordu. Ela
gözleri capcanlıydı; güz yapraklarıyla bezenmiş, yeşil kırların
rengi. Yosunun üzerine sızan kehribar sarısı özsuğunun rengi.
Bakışları ateş gibiydi, hayat ve öfke doluydular. Öyle bir öfke
ki Elm’in karanlık gölgesinde bile parlıyorlardı.

Ione yine de hiçbir şey söylemedi.

Elm o kadar hızlı hareket etti ki, fenerin camının arkasındaki alev titreşti. Elm, Ione’un elini yakalayıp kaldırırken
yüzündeki şaşkınlık ifadesinin, kaşlarını kaldırıışının ve ağzın-
dan kaçırdığı hafif iniltinin tadını çıkardı. “Bana elini göster,
Hawthorn,” dedi tehditkâr bir fısıltıyla.

Ione’un parmakları büküldü, elini yumruk yapmadı ama
avucunu gizledi. Doğru yere baskı uyguladığında parmaklarını
açmak zorunda kalacaktı.

Ama bunu yapmadı. Ione gerçekten yaralıysa çok canı
acırdı. Değilse bile...

“Lütfen,” dedi öncekinden daha yumuşak bir ses tonuyla.
“Bana elini gösterir misin?”

Ione kıpırdamadı. Taş kesilmişti ve Elm’in *lütfen* demesi
üzerine ela gözleri irileşmişti. Onu elini açmaya zorlamasını
beklemiş gibiydi.

Elm bundan hoşlanmadı. Kendini alçağın biri gibi hissetti.
Ione’un elini bıraktı.

Ione onun yanaklarının kızardığını fark etti. Parmaklarını
yavaşça, birer birer açtı. Avucunu yukarı çevirdiğinde Elm ne-
fesini tuttu.

İKİ ÇARPIK TAÇ

Tertemizdi, hiç kan yoktu. Derin yaralardan geriye ince, düzgün çizgilerle kaplı, lekesiz bir ten kalmıştı. Ione'un yaralandığına dair tüm izler silinmişti.

Elm başparmağını onun avcunda gezdirdi ve etine bastırarak bulamadığı şeyi aradı.

"Aklını kaçırmadın," diye mırıldandı Ione. "Orada derin bir kesik vardı."

Elm kilden yapılmış bir şeyin dayanıklılığını sınar gibi, kızın avucunu dişlememek için kendini zor tuttu. "Nasıl oldu bu?"

"Tahmin edemiyor musun?"

Elm, Hawthorn Hanesi'nin eski, ahşap kapısının kulağının altındaki dokusunu hatırladı. Yanağındaki yağmuru. Soğuk rüzgârı. At sırtında Ione'un sarı, nemli ve asi saçlarının nasıl görüldüğünü. Haydudun onun bacağında dolaşan elini. Se-sindeki buz gibi kendinden emin ifadeyi.

Öldür beni. Elinden geleni ardına koyma.

Elm'in gözünün önünden geçen görüntüler koptu, bir labirentin dümdüz bir yola dönüşmesi gibi, her şeyi açık seçik görebildi. Gözlerini Ione'un yüzünde, kusursuz çehresinde dolaştırdı. Cildi fazla pürüzsüzdü, yüz hatları fazla simetrikti, sesi fazla tekdüzeydi. Onun gerçek Ione Hawthorn olmadığını en başından beri biliyordu. Bakire Kartı onu gerçeküstü bir güzelliğin ardına gizleyerek yeniden yaratmıştı. Onu bir kafese kapatmıştı. Onu koruyordu.

Onu iyileştiriyordu.

"Bakire." Biri bu kelimeyi sanki içinden kazıyarak çıkarmıştı.

Ione kaşının ucunu kaldırdı; bunu o kadar belli belirsiz yaptı ki Elm neredeyse gözden kaçıracaktı. "Arada sırada akıllı biri de olabiliyorsun demek ki?"

Elm odanın ortasına doğru yürüdü. Baş dönüyordu, heyecanlanmıştı ve biraz da midesi bulanıyordu. "Ağaçlar aşkına, oturmam lazım." Yatağın kenarını buldu ve kendini üzerine bıraktığında döşegün ne kadar ince olduğunu fark ederek yüzünü

buruşturdu. "Beş yüz yıl," diye mırıldandı kendi kendine. "Bakire Kartları beş yüz yıldır zengin adamların kızlarına hediye edilmekten başka hiçbir şey için kullanılmadı."

"Koskoca beş yüz yıl kadınlarla heba edildi mi demek istiyorsun, Prens?"

"Ben yle..." Elm dudağını ısırđı. "Sözlerimi arpıtma. Bakire Kartı insanları iyileştirebiliyorsa büyük ihmaller yapılmış demektir."

Ione yatağa, onun yanına oturdu. Yorgun görünmüyordu ama omuzları düşmüştü ve sesi donuktu. "Erkeklerin Bakire'ye ihtiyaı yok. Gerçek bir gücün karşısında güzelliğin ne hükmü var? Babam onun Kader Kartları'na dokunmama asla izin vermedi. Ama Bakire... Bakire'yi bana bir ata şeker verir gibi karşılıksız öylece verdiler. Bana zorla yutturdukları acı lokmayı unutturmak için bir parça şekerle dikkatimi dağıttılar." Başını eğdiğinde saçları omuzlarına döküldü. "Kadınlar Bakire'nin gerçek potansiyelini, onun şifalı gücünü keşfettiye bunu bir sır olarak saklamaları çok mu şaşırtıcı?"

Elm sessizliğini korudu. Ama içinden haykırıyordu. Rowan mirası, gaddarlığı olduğu kadar aptallığı da mı içeriyordu? Birileri bunu çok daha önce keşfetmeliydi.

Burnunun üzerini sıktı. "Nerede o? Bakire Kartı?"

"Bunu sana neden söyleyeyim?"

"Bana hâlâ güvenmiyor musun, Hawthorn?"

"Sen bir Rowan'sın."

Ione bunu usulca söylemişti. Ama melodik sesinde bir şulama, üstü kapalı bir tikslenme gizliydi. Bu ima Elm'in çürük ve acıyan yerlerini sızlattı. "Burada, yle değil mi?" diye sordu. "Bakire Kartı. Onun için Stone'a dönmek istedin. Onu almak için." Gözlerini yüzünde dolaştırdı. "Nerede o, Ione?"

Ama o güzel ve duygusuz yüzde en küçük bir ifade belirmedi. Elm onun sorusuna cevap vermeyeceğini Ione konuşmaya başlamadan önce anladı. "Bakire Kartı'nın neler yapabildiğini

öğrendiğine göre,” dedi Ione saçını kulağının arkasına sıkıştırarak, “onlardan birini abini iyileştirmek için kullanacak mısınız?”

Elm bunu düşünmemişti. Homurdanarak avuçlarını gözlerine bastırdı ve yüzünden aşağı kaydırıldı. “Dünyanın tüm dillerindeki küfürler benim bu soruyu yanıtlamama yetmez,” diye mırıldandı.

“Çünkü eğer bunu yaparsan, Hauth...”

“Abimin uyandığında yapacağı korkunç şeyler listesi senin sandığından da kabarık.” Elm gözlerini yumdu; uzun, sancılı bir nefes aldı. Günler önce, babası ve Ravyn’le buz gibi zindanda, Elspeth Spindle’in hücresinin önünde dururken bundan daha korkunç bir durum hayal edemezdi.

Ne var ki kahrolası Ione Hawthorn yüzünden işler daha da içinden çıkılmaz bir hâl almıştı. Elm bir gün bu hikâyeyi çocuklarına anlatabilecek kadar yaşlanabilirse onlara vereceği ilk öğüt güzel kadınlarla pazarlık yapmamaları olacaktı.

“Bakire’nin sihrini sır olarak saklamaktan daha iyi bir seçeneğimiz yok gibi görünüyor,” dedi. “Şimdilik.”

Gözlerini açtığında Ione’un ona baktığını gördü. Elm’in yüzünde bulamadığı bir şeyi arar gibiydi. Bakışları çıplak teninde kuş tüyü gezdiriliyormuş gibi bir his uyandırdı. Kaşınmaya ve terlemeye başladı.

Ama bu rahatsızlığın yanı sıra bir şeyler daha hissetti. Karnının alt kısmında bir şeyler kıpırdandı. Atla bir çitin üzerinden atlarken hissettiği coşkuya benzeyen bir histi. Ve Elm canını acıtacak kadar yorgun olmasına rağmen bu hisle biraz daha kalabilmek için uykusundan feragat edebilirdi.

Ayağa kalktığında dengesini bulmak için yatağın çerçevesine tutundu. “Benimle gel.”

“Nereye?”

“Zindana.”

Ione taş kesildi. “Neden?”

“Elspeth,” dedi Elm ellerini ceplerine sokarak. “Seni Elspeth’i görmeye götürüyorum. Ya da ondan geriye kalanı.”

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Elspeth

A nılarım geri döndüğünde yükleri o kadar ağırdı ki beni dibe çekiyorlardı, yüzeye çıkmanın bir yolunu bulamıyordum. Sihir. Enfeksiyonum. Kader Kartları. Spindle Hanesi'ndeki o son gece Hauth Rowan'ın bana yaptıkları.

Beni kurtaran canavar.

Bağırdım, yerimi alan Kâbus'a seslendim. Kumsal boyunca koşarak bir çıkış yolu aradığımda başladığım noktaya geri döndüm. Suyu girip yüzdüm ama kıyıdan ancak on adım uzaklaşabildim. Boğazım acıyana kadar bağırdım, gözyaşlarım kuruyana kadar ağladım. "Hatırlıyorum, Kâbus," diye haykırdım karanlıkta. "Bırak beni! *Bırak beni!*"

Aldığım tek cevap sessizlik oldu.

Çocuklar dilediklerince gelip gitti. Ne kumda bir iz bıraktılar ne de suda bir hare. Yavaş yavaş isimlerini öğrendim. Tilly ve erkek kardeşleri: Ilyc, Afton, Fenly, Lenor. En büyükleri, gri gözlü olanı, Bennett'ti.

Birbirlerinin farkında değil gibiydiler, bakışlarını yerden kaldırmadan ya da iki çift laf etmeden aynı sahil şeridinden geçiyorlardı. Küçük oğlanlardan ikisinin birbirlerinin *içinden* geçtiklerine bile şahit olmuştum.

Ama benimle konuşuyorlardı.

“İnşa ettiğim şeye bakmaya gelecek misin?” diye sordu Lenor ve bana uzandığında eli kolumun içinden geçti.

“Be-ben...”

Yüzü asıldı, sarı gözleri bulutlandı. “Başka sefere o zaman.”

“İki hafta boyunca her gün talim yaptım,” dedi Fenly hemen onun ardından. Ya da saatler sonra. “Ayrıs teyze Pazar Günü’ndeki turnuvada yarıştığımı görmeye gelebileceğini söyledi.” Ama bunu inanarak mı söylediğinden bile emin değildim. “Gerçi sen çok meşgulsün.”

“Değilim,” diye seslendim arkasından fakat suyun üzerinde gözden kayboldu.

Ilyc ve Afton’ın ikiz olduğunu fark ettim. Bu kendimi kötü hissetmeme yol açtı. Bana üvey kız kardeşlerimi anımsattılar. Ama onlar Nya ve Dimia gibi ikizlere mahsus o özel dili konuşmuyordu. Hatta birbirleriyle hiç konuşmuyorlardı. Bazen suretleri iç içe geçiyordu ve iki oğlan bir oluyordu. “Ben bir Altın Yumurta Kartı istiyorum,” dedi Ilyc. Yoksa Afton mıydı? “Bennett’a Kader Kartları verdin. Ben de bir tane istiyorum.”

Ona boş ellerimi uzattım. “Sana verecek bir Kader Kartım yok.”

Oğlanlar kaşlarını çatı. Tekrar konuştuklarında bana bağırdılar. “Hepsini kendine saklıyorsun.”

“Saklamıyorum.”

“Senden nefret ediyorum.”

Ellerimle kulaklarımı kapadım ve gözlerimi yumdum. Gözlerimi açtığımda ikizler gitmişti.

Bir zaman kavramının olmayışı çaresizliğe dönüştü. Uzun ve ıssız kumsalda düşünmekten ve hatırlamaktan başka yapacak hiçbir şey yoktu. Orada en güzel anılarım bile buruklaştı, açgözlü düşüncelerim içimi kemirmeye başladı. Ailemdeki insan-

lar enfeksiyonumu sakladıkları için şüphesiz ölecekti. Küçük kuzenlerim Aldrich ve Lyn bile Kral'ın gazabından kurtulamayacaktı. Hepsi ölecekti.

Benim yüzümden.

Sonra Yewler. Emory'yi iyileştirme umutlarını yerle bir etmiştim. Deste'yi birleştirmek için Orithe Willow'un kanına ihtiyaçları vardı ve ben onu *öldürmüştüm*.

Düşüncelerim iltihaplarını akıttıkça zihnim çürüdü.

Ama o zaman bile çaresizliğimin ölüm soğukluğunun içinde sıcak bir kıvılcım baki kaldı. Bir mumluk ışık ve umut. Teyze-min saçlarımı tarayan ellerinin yumuşaklığı. Pazar Günü'nde, Ioné'la kaldırım taşlı sokaklarda topuklarımızı tıkırdatarak kol kola yürüyüşümüz.

Ravyn Yew'ün bana Blunder'ı unutturacak kadar sıkı sarılışı.

Sahile vuran dalgalarda yürüdüğümde siyah, yün elbisem suyu çekip ıslandı. Bennett birdenbire yanımda bitti. "Çocuklar seni özleyiyor," dedi iki Kader Kartı'yla oynayarak. Bir Ayna ve bir Kâbus. "Bilhassa Tilly. Akşam yemeğe gel. Sadece bu seferlik."

O zaman, benimle konuşmadığını anladım. Çocukların hiçbirisi benimle konuşmuyordu. Bu kumsal, bu siyah kumlu ıssız yer Çoban Kral'ındı.

Ben öğreneceğimi öğrendim.

Sırlarımı derine gömdüm.

Uzun zamandır saklıyorum onları.

Ve daha uzun bir süre de saklamayı planlıyorum.

Burada. Bu kumsalda, karanlığın içinde. Güneşin ve ayın olmadığı bu yerde. Şafak vakti matemli kumrunun ötmediği ve gamlı baykuşun geceyi haber vermediği, bu yeis dolu, ıssız ve hüznünlü yerde. Çoban Kral sırlarını buraya saklamıştı.

Ben de onların arasındaydım.

Bennett'in gri gözlerine baktım. "Burada sizinle kalıp unutulmam," dedi. "Gideceğim buradan."

İKİ ÇARPIK TAÇ

Kırılan dalgalarda yürüdüm. Var gücümle yüzdüm. Avazım çıktığı kadar bağırdım ve tuzlu su yuttum. Kaslarım pes edene kadar suyun içinde çırpındım.

Dalgaların dibine yuvarlandım.

Ve daha da derin bir karanlığa gömüldüm.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Ravyn

Emory'nin kapısında nöbet tutan muhafızlar birer adım yana kayarak gölgelere karıştı. Ravyn kardeşinin kapısının kilidini açıp eşikte oyalandı. Elini cebine soktu. Daha kendi parmaklarını hissedemeden Kâbus Kartı'na üç kere dokunuvermişti.

Tuz duyularına çarptı. Ravyn gücü itti, itti ve o bildik, rahatlatıcı varlığı aradı. Deri ya da ateş gibiydi, çok okunmuş bir kitabın sayfaları gibiydi.

Jespyr.

Jespyr belli ki irkilmişti, sesi sert çıktı. *Ravyn?*

İkiz Kızılağaç, Jes. Şafakta yola çıkacağız.

Sessizlik oldu. Sonra konuştu: *Benden ne istiyorsun?*

Ravyn'in, kardeşinin kapısının sürgüsünde duran eli titredi.

Emory, diye fısıldadı.

Geliyorum.

Tuz duyularını terk etti ve karta üçüncü dokunuşunda Jespyr zihninden kayboldu. Ravyn nefesini verip kapıyı açtı.

Emory küçük odanın köşesindeki sedirde yatıyordu. Bartaniyeyi çenesinin altına kadar çekmişti, gözleri kapalıydı ve neredeyse uyuyormuş gibi görünüyordu. Ama omuzları fazla katıydı, incelen yüzünü buruşturmuştu; uykunun huzuruna dair hiçbir iz yoktu bu çehrede. Titriyordu ve dudakları gri, korkunç bir renge dönmüştü.

Ravyn kardeşinin giysi dolabına doğru yürüdü, kapağını açtı ve sıcak tutacak bir pelerin aradı.

Emory yükselip alçalan, dalgalı bir sesle konuştu. “Ne yapıyorsun?”

“Vakit geldi, Em.” Ravyn kardeşinin kucağına yün bir pelerin koydu. “Gidiyoruz. Şimdi.”

Emory doğrulmaya çabaladı. “Neden?”

“Bazı düzenlemeler yapıldı.”

“Ne düzenlemesi?”

“Botların nerede?”

Emory sedirin ayakucunu gösterdi.

Ravyn oraya oturup becerikli elleriyle Emory’nin deri botlarını kalın çoraplarının üzerine giydirdi. Bunu yaparken kardeşinin bakışlarını üzerinde hissetti.

“Hangi düzenlemeler?” diye sordu oğlan yine.

Ravyn bağcıkları sıkıca bağladı. Gerçi kardeşinin yardım almadan yürüyebilecek kadar güçlü olmadığından emindi. “Seni eve götüreceğim.”

Emory’nin narin vücudu titretek bir nefesle sarsıldı. “Dayım...”

“Kral’ın haberi var,” dedi Ravyn planladığından daha sert bir sesle. İç çekti ve sonunda başını kaldırdı.

Kardeşine bakmak canını acıttı. Ravyn’in hayal ettiğinden de fazla.

Bir zamanlar ilkbahardaki bir bahçe gibi büyüyüp serpilen Emory soğğun ve saldırgan bir yozlaşmanın etkisiyle sararıp solmuş ve donmuştu. Bundan kısa bir süre önce dal gibi bir genç olan çocuk, şimdi yamru yumru omurgası vücudunun geri kalanından daha ağır çekiyormuş gibi kambur olmuştu. Bakır teni sararmıştı, avurtları çökmüştü ve parmak uçları morarmıştı. Ve o parlak, gri gözlerinin ferisi sönmüştü, şimdi yalnızca ölümcül bir alametinin cılız ışığı yanıyordu içlerinde.

Emory yozlaşıyordu. Ravyn’in korktuğundan da hızlı ilerliyordu yozlaşma. Ravyn’in yozlaşması bazı kartları kullanmasını imkânsız kılmış, Elspeth’inki zihninde yaşayan canavarı güçlendirmişti. Oysa Emory’ninki düpedüz onu öldürüyordu.

Ravyn kardeşinin omzuna uzandı. "Senin için her şey daha iyi olacak, Em," dedi. "Söz veriyorum."

Emory'nin gömleği kaydı, Ravyn'in avucu kardeşinin tenine değdi. O anda, Emory'nin gözleri cam gibi donuklaştı. İçinden gelen bir titremeyle sarsılmaya başladı ve solgun dudakları ince bir çizgi hâlini aldı. Gözleri devrilip akları görünürken Ravyn'in elini yakaladı.

Ravyn ne yaptığını fark ederek irkildi. Eli... Emory'ye dokunmuştu. Elini kardeşinden kurtarmaya çalıştı ama Emory onu bir kıskaç gibi kısıtıp tırnaklarını Ravyn'in etine batırmıştı.

"Siyah kuşun üç başı var," dedi Emory görünmez bir ip boğazını sıkıyormuş gibi boğuk bir sesle. "Haydut, Şövalye ve bir tane daha. Eski bir isim, ona miras kalan. Söyle, Ravyn Yew, ormanımdaki uzun yürüyüşünden sonra nihayet adını biliyor musun?"

Ravyn elini kardeşinden kurtardı. Elleri ayrılır ayrılmaz Emory'nin sihri duyularını terk etti. Gözleri yeniden onu buldu. Cam gibiydiler ve gözyaşlarıyla ıslanmışlardı. "Ne oldu?" diye sordu.

Ravyn yılların tecrübesiyle, sakın kalabilmek için çabaladı. "Yok bir şey, Emory."

"Ben... Bir şey mi söyledim?"

Emory'nin sihri hiçbir zaman bir armağan olmamıştı. Ailesi için sinir bozucuydu. Yabancılar için korkutucuydu. Emory'nin bir insanın en gizli düşüncelerini, korkularını, arzularını ve en karanlık sırlarını okuması için bir tek dokunuş yeterdi. Ne kadar derinde gömülü olursa olsun, Emory'nin göremeyeceği hiçbir şey olamazdı.

Sihrini kullanmak bütün yaşam enerjisini tüketmişti. İçinde hâlâ biraz yaşam kalmışsa tabii.

Ravyn kolunu kardeşinin kaburgalarının altına doladı ve tenine dokunmamaya özen göstererek onu banktan kaldırdı. Bunu yaparken neredeyse hiç güç harcamadı.

Emory'nin başı öne düştü. Gözleri kapandı ve çatallı bir fısıltıyla konuştu. "Ben unuttum... Nereye gidiyoruz?"

Ravyn çenesini sıktı ve kardeşinin hapishanesinin kapısını bir tekmeyle açtı. Masadaki fener yanıyor olsaydı onu yere fırlatıp odayı tutuşturabilirdi. "Eve, Emory. Seni eve götürüyorum."

Çocuk büyük bir eyerden daha ağır değildi. Ama merdiven uzundu. Doğu koridorunda Jespyr'le buluştuklarında Ravyn nefes nefese kalmıştı ve alnı ince bir ter tabakasıyla kaplanmıştı.

Emory'nin içi geçmişti. Jespyr onu kollarına aldığı anda inledi. "Tüy gibi."

Ravyn başını çevirdi. Kız kardeşinin yaşlı gözlerine bakarsa ağlayacağından korkmuştu. "Onu Yew Kalesi'ne götür. Hemen gidin. Ben de arkanızdan geleceğim."

Jespyr daha fazla oyalanmadı. Batıya saptı ve bir servis kapısından çıktı. Ravyn kız kardeşinin sert adımları artık duyulmaz olana kadar bekledi. Sonra iç çekti ve pelerinini düzeltti. Emory'nin odasına giden merdivene bir daha bakmadı. Ne orası ne de Kral'ın kalesindeki başka bir yer vedayı hak ediyordu.

Ravyn yine de birkaç veda sözcüğü mırıldandı. "Canın cehenneme."

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Elm

Koridordaki gölgeler uzayıp dev gibi olduktan sonra çil yavrusu gibi dağılıyorlardı. Seher vaktine birkaç saat kala, büyülerin en etkili olduğu söylenen cadıların saati gölgelerin en uzun olduğu zamandı. Elm gözlerini ovuşturdu ve açıp kapadı. Uykuya ihtiyacı vardı, hem de çok. Ione'a Bakire'nin yorgun hissetmesine engel olup olmadığını sormaya hazırlanırken koridorun diğer ucundan ayak sesleri geldi.

Ione onu bir kapı eşiğine doğru itti. Elm'in kaburgaları demir kapı tokmağına çarpınca sertçe nefesini verdi. "İşte bu acıdı," diye söylendi öfkeyle.

Ayak seslerinin yankısı giderek hafifledi. Gelen her kimse, bir Hekim, bir muhafız, ya da bir hizmetli, onlara doğru yürümüyordu. Ione yine de kıpırdamadan bekledi. Meşale ışığı burnunun üzerini, kalp şeklindeki dudaklarını, boynunun yumuşak hattını ve gölgeli çukurunu aydınlattı.

Elm başını başka bir tarafa çevirdi.

Koridor tamamen sessizleştiğinde Ione ona cevap verdi. "Özür dilerim. Ne kadar *narin* olduğunu unuttum."

"Evet, öyleyim. Ve şu anda yatağında narin vücudumu dinlendiriyor olmalıydım." Çürüklerle kaplı elini Ione'un yüzünün önünde salladı. "Hepimizin ölümlü bedenlerimizi iyileştirecek bir Bakire Kartı yok." Ione'un ellerine baktı. "Yaralandığında canın acıdı mı?"

Ione kendini ona tamamen kapatmış gibiydi. "Evet. Bakire'nin beni iyileştirmesi birkaç dakika sürüyor. Bunu yaptığında kendimi harika hissediyorum. Acımın dinmesi beni mest ediyor."

"Ne hoş."

"İsteseydin bir Bakire'n olabilirdi." Kapı eşiğinden çıktı ve koridorda sessiz adımlarla yürümeye başladı. "Sen bir Rowan'sın. Canın ne isterse onu yapmaz mısın?"

"Görünüşe göre yapamıyormuşum. Çünkü şu anda güzel bir uyku çekmekten daha fazla istediğim bir şey yok."

"Zindana gitmek senin fikrindi."

"Elspeth'in uzaktan da olsa Kader Kartları'nı renkleriyle görmek gibi harika bir yeteneği olduğunu düşünürsek bence gayet parlak bir fikirdi."

Ione zıncı diye durdu. "Bunu yapabiliyor mu?"

"Kesinlikle." Elm tırnağını kopardı. "İşe yarar bir özellik. Bilhassa senin için."

"Neden?"

Elm ona manalı bir bakış attı. "Kalede serbestçe dolaşmak istediğini söyledin ama Bakire Kartı'nın Stone'un neresinde olduğunu söylemeye bir türlü yanaşmadın. Bunun üzerine enteresan bir sonuca vardım." Başını yana eğdi. "Bakire Kartı'nın nerede olduğunu bilmiyorsun, değil mi, Hawthorn?"

Ione derin bir nefes alıp yürümeye devam etti. "Ne kadar zeki olduğunu herkese ispatlamaya çalışmak yorucu bir iş olmalı, Prens."

Elm iki adımda ona yetişti. "Ama hâlâ Bakire'nin sihrini kullanıyorsun. Ona başka biri dokunsaydı bağlantınız kopardı." Ione'un üzerine eğilip keyifli bir sesle konuştu. "Demek ki onu sen kaybettin."

Ione belli belirsiz kaç çattı. Ona bakmıyordu. Her zamanki gibi sırf kayıtsızlıktan yapmıyordu bunu. Bu kez Elm'in gözlerine bakamıyor gibiydi.

“Ne oldu? Ekinoks’ta kutlamayı fazla mı kaçırdın? Bakire Kartı’nı bir saksıya bırakıp dans ederek oradan uzaklaştın mı?”

“Onun gibi bir şey.”

Elm kendi kendine kıkırdadı. “Bunun utanılacak bir tarafı yok. Ruh biliyor ya, epeydir” –parmaklarıyla saydı– “en azından birkaç yıldır Ekinoksları ayık geçirmedim.”

Ione gözlerini karşıdan ayırmadı. “Beni zindana götür. Sonrasında yine o şımarık ve hırçın Prens olabilirsin. Ağaçlar biliyor ya, senden kurtulduğuma sevineceğim.”

Elm onu merdivene kadar takip etti. Ione’a yolu tarif etmesine gerek kalmadı. Tek yapmaları gereken aşağı inmekti. “İnsanlar benim için şımarık mı diyor?”

“*Puşt* dediklerini de duydum.”

“Doğal olarak.”

Ione omuz silkmeye üşenmiş gibi omuzlarını belli belirsiz kaldırdı. “Senin özgürlüğüne fazla düşkün, ele avuca sığmaz ve beş para etmez bir prens olduğunu söylüyorlar. Tırpan’ı kullanmakta üzerine yokmuş ama kötü bir Şövalyeymişsin. En azından erkekler böyle söylüyor.”

Beş para etmez. Elm bu tabiri sindirdikten sonra tembelce sıırttı. “Kadınlar benim hakkımda ne diyor?”

Ione ısrarla basamaklara bakmayı sürdürdü. “Kayda değer bir şey yok.”

“Ama onları erkekler kadar hayal kırıklığına uğratmadığımı tahmin ediyorum.”

Ione’un boynundan yanaklarına doğru hafif bir pembelik yayıldı. “Olabilir.”

Elm’in sırtışı bir gülümsemeye dönüştü. Tamamen bilimsel olduğuna karar verdiği bir ilgiyle Ione’un kızarıklığının izini sürdü. Kızın yüzünü izlemek ve Bakire’nin göstermesine izin verdiği o küçücük duygu parçasına neyin sebep olduğunu düşünmek Elm’e bir keşif oyunu gibi gelmişti. Elm oyunları

İKİ ÇARPIK TAÇ

severdi. Oyun oynamayı, hile yapmayı ve kazanmayı. En çok da rakibini tartarak zayıf taraflarını ortaya çıkarmayı severdi.

Ama şimdi rakibinin Ione Hawthorn mu, yoksa Bakire Kartı mı olduğundan emin değildi.

Adımlarını sıklaştırarak doğudaki merdiveni inmeye başlayan Ione'a yetişti. "Kadınlar arasındaki şöhretimle ilgili sen ne düşünüyorsun, Hawthorn?"

"Buna kafa yormuyorum."

Elm alçak bir sesle güldü ve sesinin tınısı Ione'un ona bakmasına neden oldu. Gözlerini kıstı. "Kadınlara ayıracak vaktin olmadığını söylemiştin," dedi Elm'e.

"Ne zaman?"

"Odanda. Ben giyinirken."

O sırada, Elm'in dikkati başka bir yerdeydi. "Eskiden vardı." Boğazını temizledi. "Son günlerde meşgulüm."

Ione kendi kedine mırıldanır gibi konuştu. "Baktığında Kral'ı iplemeyen, üstelik Şövalyeliği de berbat olan bir prensin dünya kadar vakti var sanırsın. Ama seni her gördüğümde, nefes almaya bile vakit bulamıyormuş gibi görünüyorsun. Bu da akla bir soru getiriyor." Loş ışıktaki gözleri koyu görünüyordu. "Bu kadar vaktini alan nedir, Prens Renelm?"

Geceleri haydutluk yapmak. Deste'yi birleştirmek için Kral'a çaktırmadan Kader Kartları çalmak. Beni kanatana kadar Tirpan'ı kullanmak. Emory için endişelenmek. Ravyn'le tartışmak. Bir canavarı görmek için zindana inerken abimin nişanlısıyla atışmak.

"Bunu sen mi soruyorsun? Bugün her dakikamı sana ayırdım." Elm eğilip ağzını Ione'un kulağına yaklaştırdı. Yine kızarıp kızarmayacağını görmek istiyordu. "Ve bunun ilgimi çekmediğini söyleyemem."

Ione duvar gibi bir yüzle ondan uzaklaştı. "Yapma."

İşte yine oradaydı. Merdiven boşluğu alacakaranlık olmasına rağmen yanaklarının pembeleştiği belli oluyordu. "Neyi?"

"Yalandan iltifat etme bana."

“Neden yalandan olsun?”

Ione başını iki yana salladı. Hızlıca ve tarafsızca. Onu başından savmak için.

“Neden, Ione Hawthorn?” Elm alt dudağını dişledi. “Sana iltifat ettiğimde bir şeyler hissettiğini söyleme sakın.”

“Ondan değil.” Yüzünde anlaşılmaz bir ifade vardı. Mesafeli, ulaşılmaz. “Artık hiçbir şey hissedemiyorum.”

Zindana inen merdiven her zaman ölümcüldü. Ama güz mevsimindeydiler, Blunder’ın tarlalarına kırağı düşmüştü ve buzla kayganlaşan basamaklar neredeyse kullanılamayacak kadar tehlikeli olmuştu. Elm iki kere duvara tutunarak düşmekten son anda kurtuldu. Ione’un ayağı kayıp ona çarptığında parmaklarını kedi pençeleri gibi açıp gererek Elm’in karın kaslarına geçirdi. Elm kolunu omuzlarına dolayıp onu tuttu.

“Daha ne kadar ineceğiz?” diye sordu Ione başı hâlâ Elm’in göğsündeysen.

Elm onu daha sıkı tuttu. “Çok.”

Merdivenin dibine vardıklarında Elm’in her yeri tutulmuştu. Omuzlarının katılığına ve dudaklarının çizgi gibi oluşuna bakılırsa Ione’un durumu da onunkinden farklı değildi. Ione iç çekerek onu bıraktı ve zindana geçilen giriş odasına doğru yürüdü. Elm zindanın anahtarlarını yanına almayı unuttuğunu ancak o zaman fark ederek küfrü bastı.

Neyse ki bunun bir önemi kalmadı çünkü kapı açıktı.

Karanlık dev bir ağız gibi onları karşıladı ve zindanın derinliklerinden esen serin rüzgâr yüzlerine vurdu. “Babamla eniştemi nerede tutuyorlar?”

“Güney tarafta. Kuzenin kuzeyde.”

Ione sırtını esir almaya çalışan ürpertilere meydan okurcasına omuzlarını dikleştirdi. Sessiz bir adımla zindana girdi ve

karanlık onu bütün hâlde yuttu. Elm inledi ve peşinden koşup Ione'un omzunu yakalayarak onu kuzeye giden çok sayıdaki tünelin ilkinine yönlendirdi.

Sıra sıra boş hücrelerin arasında sessizce yürüdüler.

Elm'in içi buz kesti. Bu kahrolası kalenin her bir taşından, tahtasından, demirinden ve hatta harcından nefret ediyordu. Ravyn'in her zaman yaptığı gibi gözlerini karşıdan ayırmadan yürüdü ve kararlılıkla hücrelere bakmadı. Şimdi boşlardı ama her zaman öyle olmadıklarını biliyordu.

Eli koluna değene kadar Ione'un onunla konuştuğunu fark etmedi.

Elm birden irkildi. "Ağaçlar aşkına, ne oldu?"

"Biraz gergin miyiz?"

"Sadece üşüdüm."

"Soğuğa aldırmayacağını sanırdım. Taht odasında Tırpan'ınla bizi buzdan heykellere dönüştüren sen değil miydin?"

"Mesele nedir, Hawthorn? Şiddeti kısa kesmem *kalbini* mi kırdı?"

Ione bu taşlamaya aldırmadı. "Şiddete son vermek Rowanlara göre bir davranış değil sanırım."

Elm babası ve abisiyle aynı kefeye konmaktan duyduğu memnuniyetsizliği gizlemedi. "Tırpan'ı şiddet için kullanmaya çalışıyorum."

"Neden?"

"Onları dibine kadar hüsrana uğratmak için."

Genellikle onu yarım kulakla dinliyor gibi görünen, Ione bu kez onu dikkatle süzdü. Odasında yaptığı gibi gözlerini hâlâ bulamadığı bir şeyi arar gibi Elm'in yüzünde gezdirdi.

Koridorun ucunda birbirine çarpan dişlerin çıkardığı sese benzeyen bir gürültü yankılandı. Elm aniden durdu ve Ione'un kolunu yakalayarak onu da durdurdu. Son hücre biraz ilerideydi. Elspeth Spindle'in hücresi.

Ya da eskiden Elspeth Spindle olan kişinin.

“Dinle,” dedi. “Önce sana bir şey söylemeliyim.”

Ses yine yankılandı ve bu kez alçak ve kaypak bir kahkahaya benziyordu. Elm yutkundu. “Kuzenin. O eskisi gibi değil.”

Ione hiçbir şey söylemedi. Kaşlarını indirdi ve Elm’den kurtularak kararlı adımlarla hücreye doğru yürüdü. “Hauth yüzünden mi?”

“Hauth değil. Bu sefer değil.”

Ione demir parmaklıklara ulaştığında Elm gerektiğinde onu geri çekebilmek için arkasında durdu. İçeride yalnızca bir gölgenin hareket ettiğini görebilecekleri kadar ışık vardı ve sonraki an, Çoban Kral demir parmaklıklara yapışmış, iri, sarı gözleri ve tüyler ürpertici bir ritimle takırdayan çenesiyle karşılarında duruyordu.

Tık. Tık. Tık.

Elsbeth. Çoban Kral. Kâbus.

Hücresinin yıldırıcı serinliğinden etkilenmemiş gibiydi, titremiyordu. Sırtı kamburdu ve siyah saçları perde gibi yüzüne dökülmüştü. Çenesini yana çevirdi ve yukarı bakarak gözünü Ione’a dikti.

Bir an derin bir sessizlik oldu. Ione bir zamanlar kuzeni olan kişiye bakakaldı. Tıpatıp birbirlerine benziyorlardı. Sadece biri mürekkebe batırılmış gibiydi.

“Elsbeth?” diye fısıldadı Ione ve sesi dalga dalga yayıldı.

“Tatlı Ione.”

Ione parmaklıkların arasından elini uzattı. Elm gerildi. “Yapma,” diye uyardı.

Ama Ione ona kulak asmadı. Parmaklarını bir zamanlar Elsbeth’in yanağı olan tenin üzerinde gezdirip nefesini tuttu.

Çoban Kral’ın yüzüne bir gülümseme yayıldı. “Sonunda beni görüyor musun, sarı kız?”

Elm, Hawthorn Hanesi’nde Ione’a rastladığı günden beri kızın yüzünde ilk kez bariz bir duygu gördü. Ione’un yüzü kül rengine döndü. Gözleri irileşti ve dudakları ince bir çizgi hâlini

İKİ ÇARPIK TAÇ

aldı. Çoban Kral'ın yanağında gezdirdiği parmakları titremeye başladı. Kopacak kadar ince bir sesle konuştu. "Elspeth, bu değilsin sen."

Çoban Kral'ın gülümsemesi tüm yüzüne yayıldı. "Ama bir yabancı da sayılmam. Göz ucuyla gördüğün bir gölgeydim ben. Mırıl mırıl konuşan, bilmediğin şarkıları mırıldanandım. Köpekler havlayarak sizi aranızdaki davetsiz misafire karşı uyardı. Atlar ürktü, kuşlar sustu. Ama annenle baban onlara aldırmadı." Gözlerini Ione'un yüzünde gezdirdi. "Ama artık korkmuyorsun, değil mi?"

Ione parmaklıklara yaslandı. "Sen... Elspeth... Benden çok fazla sır sakladı."

Çoban Kral kirli, kan lekeleriyle kaplı eliyle kızın çenesini tuttu. "İhtiyatlıydı. Akıllıydı. İyiydi." Başparmağını Ione'un yanağında gezdirdi. "Ondan geriye sadece sen ve ben kaldık."

"Kimsin sen?"

"Blunder için hesap günü geldi çattı." Çoban Kral'ın sırtışı bir hayvanın hırlamasından daha korkunçtu. "Ben kök ve ağacım. Ben dengeyim."

Ione göz açıp kapayıncaya kadar onun bileğine yapıştı. "Elspeth'le konuşmak istiyorum."

"Ona ulaşamazsın. O benimle ve dinlenmesini sağlıyorum."

"Umurumda değil. Onu bana geri ver."

Çoban Kral dişlerini dudağına geçirdi. Elm bir anlığına onun Ione'un yumuşak ve pürüzsüz yanağını parçalayabileceğinden korktu. Ama sonra Ione'un çenesini tutan parmaklarını gevşetti ve kaşlarını çatmaktan vazgeçti. "Bir gün özgür kalacak. Ama ben işimi bitirmeden olmaz." Gözleri Elm'e kaydı. "Önce eski borçlar ödenecek."

Çoban Kral ilk kez doğruca Elm'e bakıyordu. O tuhaf gözleri öyle keskin bakışlı, öyle korkunç ve *bilgedi* ki.

"Elm," diye mırıldandı Çoban Kral. "Seni yeniden görmek benim için zevk."

Elm. Diğer yabancılar gibi Renelm ya da Prens diye hitap etmemişti ona. *Elm* demişti. Bu adam, bu yaratık onu yakinen tanıyormuş gibiydi.

Gerçi tanıyordu aslında. *Elm*'in Elspeth Spindle'la yaptığı tüm konuşmaların –Elspeth'in onun yanında işlediği vatan hainliği suçlarının– ve kızın duyduğu tüm sırların şahidiydi. Bu canavar o sırada Elspeth'in zihnindeydi. Gözlerinin ardında bekliyordu. Dinliyordu. Öğreniyordu.

Elm kendini berbat hissetti.

“Solgun görünüyorsun, Küçük Prens.”

“Arkanı temizlemek kolay olmadı.”

“Evet. Kuzenin de öyle söyledi.”

Ravyn zindana gittiğinden bahsetmemişti. Mezarını kazdığından başka Çoban Kral hakkında hiçbir şey söylememişti. *Elm* huzursuzluğunu bir kenara bırakarak Ione'a baktı. “Bir şey kaybetmiş. Bir Bakire Kartı. Burada, kalede bir yerlerde. Onu görebilir misin?”

Ione'un bakışları ikisinin arasında gidip geldi ve Çoban Kral onlara bir adım daha yaklaştığında sesi parmaklıkların arasından kayarak havada süzüldü. “Onu geri almaya gerçekten ihtiyacın var mı, canım?” diye fısıldadı. “Vücudunun kötülüklerden uzak kalması daha iyi değil mi? Yumuşak ve duygusal kalbinin nihayet korunup kollanması?”

Ione gözlerini kıstı. Ama Çoban Kral konuşmaya devam etti. “Elspeth sana imreniyordu. Senin kalbine. Serbestçe attığın kahkahalara, her şeyi pervasız bir samimiyetle yapabilmene. Ama ben öyle olmadığını biliyordum. İyi kalpliydin fakat asla tedbirli değildin. Baban bu yüzden Ekinoks'ta seni bir kanarya gibi kafese tıkıp bu soğuk, mağara gibi yere bıraktığında gözünü bile kırpmadın.” Parmağıyla tembelce Ione'un saçlarını okşadı. “*Rowanların* tutsağı olduğun için üzüntüden delirmediysen bu Bakire Kartı'nın duygularını köreltmesi sayesinde.”

Ione uzun bir süre sessiz kaldı. “Üzgün hissetmesem de,” dedi sonunda, “sanki kaybolmuş gibiyim. Elspeth’in senin içinde kaybolması gibi, ben de Bakire’de kayboldum ve özgür olmak istiyorum.”

Ione’un sözleri Elm’in kaburga kemiklerinin arasından sızarak göğsüne baskı yaptı.

Çoban Kral gülümsemekle ciddi kalmak arasında bocalar gibi göründü. “Seni özgür bırakamam.”

“Ama Kader Kartları’nı renkleriyle görebiliyorsun,” diye söze karıştı Elm.

Çoban Kral avını izleyen vahşi bir hayvan gibi başını yana yatırdı. “Birçok yeteneğimden biri.”

“Babam mahzende koleksiyonunun geri kalanıyla birlikte bir Bakire Kartı saklıyor. Kalede başkaları da var mı?”

Çoban Kral gözlerini kapadı. Uzun bir an boyunca sessiz kaldıktan sonra güldü. Korkunç ve ahenksiz sesi koridorda yankılandı. “Evet, sevgili oğlum. Stone’da üç tane Bakire Kartı var.”

“Neredeler?”

Çoban Kral yeniden gölgelerin arasına çekildi. “Bunu söyleyemem. Kale muazzam büyüklükte ve pembe kartların her biri başka bir yerde. Sen ve sarı kız onları kendiniz bulmalısınız.”

Ione yumruklarını sıktı. “Hiç olmazsa nereye bakmam gerektiğini söyle. Bana yardım et.”

Ama canavar gitmişti, gölgelerin arasına geri dönmüştü.

Ione kapalı dudaklarla bağırdıktan sonra hücrenin önünden çekildi ve koridorda yürümeye başladı. Elm onu bir adım geriden takip ediyordu.

“Yeniden görüşeceğimiz günü iple çekiyorum, Küçük Prens,” diye seslendi Çoban Kral arkasından. “Senin için başka planlarım var.”

Elm arkasına baktı ama onu göremedi. Çoban Kral’ın selamı gibi, vedasının da tüyler ürpertici bir tarafı vardı. *Tık. Tık. Tık.*

Dönüş yolculuğunu daha da soğuk bir hava içinde tamamladılar. Merdivenin dibindeki odada Elm atılıp Ione'un kolunu yakaladı. Ione'un Çoban Kral'ın karşısındaki öfkesi dinmişti. Yüzü tamamen ifadesizdi.

"Kartını geri almak senin için önemli, öyle değil mi?" diye mırıldandı Elm.

Ione onu duymamış gibiydi. "Meselenin güzellik olduğunu, Bakire'nin bana yaptığı şeye karşı olduğumu sanıyorsan yanılıyorsun. Bir şeyin hoşuma gitmesinin nasıl bir duygu olduğunu hissedebilseydim sana güzel olmaktan hoşlandığımı söylerdim. Sihirlerin beni iyileştirmesini ve acıyı hissetmemeyi seviyorum. Bakire Kartı'ndan önceki kişiliğimi ve görünüşümü de seviyordum. Benim geri almak istediğim şey bir seçme hakkımın olması, Prens."

Elm'in ona boş boş bakması üzerine Ione iç çekti. "Git yat. Ya da vaktini nasıl değerlendirmek istiyorsan onu yap. Yardımını istemiyorum."

"Ama ona ihtiyacın olacak çünkü bu kale kilitli kapılarla dolu ve anahtarları bende." Elini ensesinden aşağı kaydırды. "Aslında anahtarlar Ravyn'de ama bende durmaları gerekiyor."

"Bak, eğer bu orman yolunda olanlarla ilgiliyse ödeştik."

"Değil."

"Ne öyleyse?"

Elm yanağının içini ısırdı. "Elspeth'e puştluk ettim. Ravyn ona âşık oluyordu ve ben..." Bakışlarını yere indirdi ve alaycı bir ifadeyle dudak büktü. "Benim bu tür şeylere uzak olduğumu söylemekle yetineceğim. Ravyn'i kaybetmekten o kadar korktum ki Elspeth'in kendini kaybettiğini çok geç olana kadar fark edemedim."

Nihayet tekrar Ione'a baktı. "Daha iyi biri olmak istiyorum. Elspeth gibi kayboluyorsan ve bu konuda bir *seçim* yapma şansın yoksa sana yardım etmek isterim."

Ione'un yüzünün çizgileri ve kasları ne düşündüğünü ele vermedi. Ama onunla aynı hizaya gelmek için parmaklarının ucuna basarak Elm'i şaşırttı. Başparmağını Elm'in çenesinin altına koydu, normalde ifadesi son derece soğuk olmasına rağmen dokunuşu Elm'in içini ısıttı. "Neden?" diye sordu Ione. "Neden daha iyi biri olmak istiyorsun?"

"Çünkü öyle olmalıyım," dedi Elm bir solukta. "Sarayda benim hakkımda ne söylediklerini umursamıyorum. Beş para etmez bir prens ve kötü bir Şövalye olduğumu düşünmelerini." Ione'a yaklaştı. "Ama herkesin duyabileceği kadar yüksek bir sesle Hauth'a *hiç* benzemediğimin söylenmesini istiyorum."

ON ALTINCI BÖLÜM

Ravyn

Ravyn Ayna Kartı'nın pençesinde buz kesmiş hâlde sırtını Zindanın duvarına yaslayarak Elm'le Ione'un koridorda gözden kaybolmasını izledi. Kuzeninin omuzlarındaki gerginlik ve Elm'in Ione'u bir gölge gibi takip ettiği gözünden kaçmamıştı. Elm tetikteydi. Ione'a karşı nazik ve özenliydi.

Bunun tek nedeni denge değildi. Elm ona abayı yakmıştı. Zindanın karanlığında tedbiri elden bıraktığı için yüzü kitap gibi okunuyordu. Ravyn'in sorgudan önceki şüphelerinin doğrulanması bir tokat gibi yüzüne çarptı. Elm ve Ione.

Ruh ve ağaçlar.

Kâbus'un kahkahası duman bulutları gibi taş duvarları tırmandı. *Bunu onaylamıyor musun, Komutan?*

Kral onu öldürmeye karar verirse Elm yıkılacak.

Onun da seninle ve şu anda işgal ettiğim vücutla ilgili aynı şeyi düşündüğünü tahmin ediyorum.

Ravyn Ayna'yı cebinden çıkarıp kendini serbest bıraktı. Kâbus'un gözlerindeki nefreti görmesini istemişti. *Onun bir adı var, asalak. Ya onu söyle ya da ondan hiç bahsetme.*

Kâbus'un sarı bakışları komutanın gazabıyla karşılaştı. Canavar onu dikkatle incelediğinde Ravyn bir adım geriledi. *Elm'e gelince, onu avucunun içine alamayacaksın. O bizimle gelmeyecek.*

Ona zarar vermek istediğimi nereden çıkardın?

O bir Rowan, dedi Ravyn alayla. Tahtını çalan ve akrabalarını öldüren adamın soyundan geliyor. Intikam planları yapmak için

beş yüz yılın vardı. Kâbus'un tırnaklarının içindeki kurumuş kanlara baktığında midesi bulandı. Şüphesiz onun ölmesini istersin.

Onu incitmek için bir sürü fırsatım oldu. Ama yapmadım. Küçük Prens beni hissetti —tuhaf gözlerimi gördü— ve irkildi. O bu dünyada canavarlar olduğunu senden daha iyi anlıyor, Komutan. Nefesini uzatarak verdi. Tırnaklarımı kırık dökük bir Rowan'a geçirmem anlamsız olur.

Ravyn'in hâlâ çenesini sıktığını fark eden Kâbus sıırttı. Karaağaç üvez ve porsuktan daha boyludur. Sınırlarda nöbet tutar. Sessizdir, ihtiyatlıdır, rüzgârda boynu bükülmüş ve yıpranmıştır ve gövdesi bir zamanlar yaralanmış bir çocuk Prens'in hikâyelerini fısıldar.

Ravyn'in zihninde yankılanan sesi tüyler ürpertici bir biçimde yumuşaktı. Dolayısıyla Ravyn Yew, senin Elm'ine el sürmeyeceğim. Ağgözlü pençemi onun canına uzatmayacağım. Tekme yiyen bir köpek yavrusunun dişleri fazla sivri olur zira. Ve o dişler kemiğe gömülür. Bir gün, tahtımı kazandığımda ona ihtiyacım olacak.

Ravyn, Kral'la konuşmasından sonra üç tane not yollamıştı. Birincisi, Kral'ın İkiz Kızılağaç yolculuğunda onlara eşlik etmesi için seçtiği ve sert mizacıyla tanınan Gorse'aydı. Ravyn kendini kandırmıyordu; dayısının hiç tereddütsüz Gorse'u seçmesinin nedeni onlara faydalı olacağını düşünmesi değildi. Şövalye muhtemelen Kral'a casusluk yapacaktı. Ona Ravyn'i gözünün önünden ayırmaması ve Stone'a döndüklerinde onun eylemleriyle ilgili rapor vermesi emredilmişti.

Şansı açık olsun, diye düşündü Ravyn.

Ravyn, Filick Willow'a yolladığı ikinci notta şöyle yazmıştı:
Kalenin anahtarları kilerde. Erik Spindle'la Tyrn Hawthorn'un donarak ölmemesini sağla.

Elm'e yolladığı üçüncü nottaysa eğri büğrü bir el yazısıyla tek bir cümle yazmıştı:

Yakında görüşeceğiz.

Tan vakti yaklaşıyordu ve Ravyn'in göz kapaklarının ardındaki baskı ona çok uzun zamandır uyanık olduğunu hatırlattı. Çoban Kral'ın kılıcını toprağın altından çıkarmasının üzerinden sadece bir gün geçmesi ona zalim bir şaka gibi geliyordu. Ravyn'e sorsalar aradan bir hafta geçtiğini söyleyebilirdi.

Kâbus'u kapısının üzerinde bir geyik oyması olan kilere indirip canavarın Elspeth'in yırtık pırtık elbisesini değiştirmesini dışarıda bekledi. Yukarıda kalenin çanı beş kez çaldı.

Kâbus kilerden çıktığında tepeden tırnağa siyahlar içindeydi. Jespyr'in bıraktığı yedek kıyafeti giymişti. Wayland Pine'in Demir Kapı Kartı'nı çaldıkları gece, Elspeth'in bir haydut gibi giyindiği hâline benzemişti.

Ravyn'in boğazı düğümlendi.

"Bu serüvende bize kimler eşlik edecek?" diye sordu Kâbus sözcükleri uzata uzata.

"Jespyr ve başka bir Şövalye. Gorse. Ama önce Yew Kalesi'ne gideceğiz. Emory'nin güvende olduğundan emin olmalıyım." Boynunu çevirerek çıtlattı. "Ivy kardeşlerden bize katılmalarını isteyeceğim."

Kâbus yine o bilmiş ve alaycı sırtışıyla onu süzdü. "İyi. En az bir tane yedeğe ihtiyacımız olacak."

"Ne demek istiyorsun?"

Cevap vermedi. "Bu Şövalye... Gorse. Güvenilir biri mi?"

"Hayır. Onu yanıma almamı Kral istedi. Ruh onu yese umurumda olmaz."

Kral kelimesini keskin bir tınıyla telaffuz ettiği Kâbus'un dikkatinden kaçmamıştı. Ravyn'in yanından geçti. "Dikkat edin, Komutan. Taş kaplamanız giderek inceliyor."

Ravyn onun kolunu yakaladı. Kâbus saçlarını –Elspeth'in saçlarını– kısa bir örgü yapmıştı. Ravyn gözlerini kırptırdı,

gözlerini örgüde dolaştırdı. Sonra ona bir kere daha ve bir kere daha baktı. “Saçlarını mı kestin?”

Kâbus onun elinden kurtuldu. “Kan yüzünden kazık gibi olmuşlardı.”

Ravyn kilerin açık kapısından içeri baktı. Eski, tahta masanın üzerinde bir makas duruyordu. Yerde siyah saç tutamları vardı.

Yüzünde nasıl bir ifade belirdiyse Kâbus’un duraksamasına neden oldu. Canavar gözlerini kısarak ona baktı, sonra bakışlarını Ravyn’in yumruklarına indirdi. “Yeniden uzayacaklar,” dedi yavaşça.

Ravyn tek kelime etmeden önüne geçti. Bir Siyah At goblenini bir çekişte duvardan aldığı anda omuzlarına harç tozları yağdı. Kilimi duvara sabitleyen demir çubuk yüksek, madeni bir ses çıkararak taş zemine çarptı. Ravyn Çoban Kral’ı Elspeth’in içinden çekip çıkarmanın ve yere çalmanın bir yolunu bilseydi onu da yapardı.

Kale kapılarının yakınında onu bekleyen Şövalyeler, Kâbus’u görünce ürkek atlar gibi huzursuzca kıpırdandı.

Gorse onlardan biraz uzakta duruyordu, kollarını göğsünde kavuşturmuştu ve bu yolculuğa seçildiğine hiç memnun görünmüyordu.

“Kral’ın emriyle buradan ayrılacağım,” dedi Ravyn kalenin duvarlarında yankılanan sesiyle. Ellerini arkasında kavuşturdu ve tek tek tüm Şövalyelerin gözünün içine baktı. “Devriye görevlerinizi ve talimlerinizi aksatmayın. Ben buradaymışım gibi işinizi yapmaya devam edin.”

Arka sıralardaki bir Şövalye öne çıktı. İsmi Oak’tu. “Siz yokken kimden emir alacağız, Komutan?”

“Kral ya da Elm. Hangi Rowan sizinle muhatap olmayı uygun bulursa ondan.”

Şövalyeler birbirlerine baktı. Linden söz aldı. Sabah ışığında, boynundaki yaralar açıkça görünüyordu. “Prens Renelm’i yanınızda götürmeyecek misiniz?”

“Hayır.” Ravyn iç çekti. “Elimden geldiğince çabuk döneceğim. Temkinli olun, Şövalyeler. Akıllı olun.”

“Uslu durun,” diye alay etti Kâbus arkasından.

Atlarına binip yola çıktılar. Kâbus ahırdan siyah bir at seçti. Ona bindiğinde hayvanın burun delikleri genişledi ve sağrısının derisi gözle görülür bir endişeyle dalgalandı. At şahlandı ama Kâbus eyerin üzerinde kalmayı başardı.

Kalenin dış avlusuyla asma köprüden dörtünela geçtiler. Gorse önde, Kâbus onun arkasındaydı. Ravyn sona kalmıştı. Başını çevirip son kez Stone’a baktı.

Avluda birkaç kişi vardı, kimse gidişlerini izlemiyordu. İki uzun boylu adam dışında. Birinin altın sırmalı pelerini rüzgârda dalgalanıyordu ve diğeri siyah, sade bir tunik giymişti. Kral ve...

Ravyn’in içine bir sıkıntı çörekledi. *Elm*.

Kâbus atını yavaşlattı. Omzunun üzerinden Elm’e baktı ve zehir saçan, vıcık vıcık, yapış yapış bir sesle konuştu. “Ne bir Rowan ne de bir Yew, arada kalmış biri. Kışın soluk renkli bir ağaç, ne kırmızı ne altın sarısı ne de yeşil. Siyah saklar kan lekesini ve onun ebedi izini. Kalesinde tek başına bekler Karanlığın Prensi.”

İKİNCİ KISIM

Takas

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Elsbeth

Suyun içinde, ne uyanık ne de uykudaydım. Benim olmayan Sanıların arasında sürüklendim.

Bir oğlan çocuğuydum ve sık dokunmuş, iyi kalite kumaştan kıyafetlerimle bir ormanda dikiliyordum. Yanımda başkaları vardı. Aralarından bir patika geçmeyen ağaçların arasında dönüp dolaştık ve seslerimiz ağaç tepelerine tırmandı. Her birimiz kendi dileğimizi söyledik.

“Bana sağlık ver, Ruh.”

“Bana bereketli bir hasat bahşet.”

“Bir lütuf olarak şans getirsin diye adımı karaçam ağacından alarak Larch yapacağım, Ormanın yüce Ruhü.”

Tuz burnumu doldurdu ve kaşındırdı. Kalabalıktan uzakta yamru yumru bir ağaç buldum ve elimi üzerine koydum. Kollarım acıdı. Aşağı baktığımda damarlarımın mürekkep gibi siyah olduğunu gördüm.

Gözlerimi kapadım, sihir etrafımdaydı. İçimdeydi. Yüz tane ses kulaklarımı doldurdu. İnsan sesi değillerdi, başka bir koroydu bu. Akortsuz ama ahenk içindeydiler ve hemen hemen her zaman kafiyeli konuşuyorlardı. Onları duyabilmem benim sihrimdi, benim yeteneğimdi. Ben ateşle doğmuştum.

Ezelden beri ağaçlarla konuşabiliyordum.

İsim ağacın kurnaz, dediler, gölgesi meçhul. Kırılmadan büyüklür, daha tam büyümemiş olsa da. Prens Kral olur ve Kral tahtı alır. Blunder senin olduğunda ormana gelecek misin?

“Geleceğim,” diye fısıldadım.

Dileğin nedir, genç Taxus?

“Ormanın Ruhu’ndan Blunder’ı zengin ve sihirli bir kral-
lık yapmama yardım etmesini istiyorum. Ülkeme ve halkıma
önderlik etmek, çobanlık yapmak için bana gerekli araçları
vermesini istiyorum.”

Ağaç elimin altında homurdandı, dalları kendiliğinden
hareket ederek batıyı işaret etti. Yanındaki ve onun yanındaki
ağaçlar da aynısını yaptı. Birer birer bana evimi işaret ettiler.

Babamın kalesinin önündeki çayırın zirvesine vardığımda
bekledim. Sonra yedinci isim günümde diktiğim fidenin ya-
kınında bir şey belirdi.

Bir masa boyunda ve genişliğinde bir taştı. Üzerinde bir
kılıç vardı. Öğle güneşini yakalayarak bir işaret ışığı gibi par-
lıyordu. Kabzasına karmaşık bir desen oyulmuştu.

Bir çoban değneği.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Elm

Elm binicilerin arkasından bakarken avucunda Ravyn'in buruşuk notu vardı. *Yakında görüşeceğiz.*

Saçlarını gözünün önünden çekip aralarındaki mesafeyi koruyarak babasına döndü. "Senin marifetin mi bu?"

Kral gözlerini karşısındaki yola dikmişti, pelerini soğuk güz havasında dalgalanıyordu. "Sen benim oğlumsun. Buraya aitsin."

"Önceleri nerede olduğuma ya da ne yaptığıma aldırılmazdın."

"Şimdiye dek bunun için pek az nedenim vardı." Kral onu göz ucuyla süzdü. "Dün gece, Ione Hawthorn'un kapısındaki nöbetçileri kovduğunu işittim. Onunla konuşmuşsun."

Elm çenesini sıkıttı.

Kral'ın sesinin tınısı tazıların havlamasını anımsatıyordu. "O kızın ailesi vatan haini, aşağılık akbabalar."

"Tyrrn'ın tahkikat sırasında söyledikleri doğrudur." Elm sözlerini tartarak konuştu. "Onu öldürürsen insanlar konuşmaya başlayacak. Hawth'u öğrenecekler. Bir Kâbus Kartı için onu kimin yatağa düşürdüğünü de. Belki de sarayın sana daha dikkatli bakacak, baba. Enfeksiyonu canı gönülden lanetleyen bir adama göre enteresan bir çevren olduğunu görecekler. Orithe Willow. Ravyn. Hepsi enfeksiyonlu."

Hoşnutsuzluğu Kral'ın yüzündeki çizgileri derinleştirdi. "Sen ne yapmamı isterdin?" diye sordu ekşi ekşi şarap kokan nefesiyle.

Yağmur başladı. Elm yüzünü buruşturup duygularını kaygısız bir sesle örtbas etti. “İone Hawthorn’u yakınında tutmanı öneririm. Hauth’un ortadan kayboluşuyla ilgili senin adına mazeret uydurabilir. Her şeyin yolunda gittiğine dair bir simge olabilir. Şimdilik.”

Uzaklarda gök gürledi. Kral’ın elinde eldiven yoktu, parmakları şiş ve nasırlıydı, eli yaşla ve yıllar süren kılıç oyunları ile yıpranmıştı. Kral tacını kafasından çıkarıp incelemeye başladı. “Abini öyle görmek beni derinden sarstı,” dedi alçak bir sesle. “Siyah At’ına ve Tırpan’ına rağmen kolayca kırılması.” Rüzgâra karşı yüzünü buruşturdu. “Hayat naif bir şey. Kralların soyları da öyle.”

Elm daha önce babasıyla böyle bir konuşma yapmamıştı, baş başa, alçak sesle konuşmamışlardı hiç. Şimdi bunu yapabilmeleri teninin karıncalanmasına neden oldu. “Ravyn’in gitmesinin ve benim burada kalmamın nedeni bu mu? Sahte bir güç gösterisi mi?”

“Aklını kullan,” diye azarladı Kral. “İstediğimiz kadar her şey yolundaymış gibi davranalım hiçbir şey eskisi gibi değil. Haurh uyanıp krallığın karşısına çıksa bile omurgası kırıldı. Hiçbir zaman bir veliahtı olamayacak, Hekimler kesin konuştu.” Elm’in omzunu tutup yorgun ve ağrıyan kaslarını parmaklarıyla sıktı. “Blunder’ı düşünmeliyim. Beş yüz yıllık bir hükümdarlığı düşünmek zorundayım.”

Elm babasının gözlerinin içine baktı. Boğazında düğümlenen kelimeler canını acıttı. “Bu sebeple bok çukurunu eşeleyip ikinci Prensini gün yüzüne çıkardın.”

Kral onun omzunu daha kuvvetli sıktı. “Blunder tahtı Rowanlarındır. Deste bizim isim ağacımızın altında birleşecek. Sis dağılacak ve enfeksiyon iyileşecek. Ben öldüğümde babamın, dedemin ve atalarımın yanına, üvez korusuna gömüleceğim.” Bakışlarını elindeki taca indirdi. “Ve sen, Renelm, benim yerimi alacaksın.”

Elm bir silkinişte babasının elinden kurtuldu. Vücudu çılgılık atıyordu, inkâr ediyordu. İçi bulandı, safra ağzını doldurdu. “Tahtını istemiyorum. Hauth iyileşebilir. Yerini...”

“Hayır, alamaz.” Kral tacı geri başına koydu. Perişan görünüyordu, yağmur ve rüzgâr cafcacflı boyasını akıtmıştı. Yas tutan, sarhoş bir ihtiyardı yalnızca.

Ve her nasılsa bu hâli içinde bulundukları durumu daha da kötüleştiriyordu. Elm onun öfkelenmesini beklerdi. Babası kolay hiddetlenen, öfkeli bir adam olmuştu hep. Ama bu boyun eğiş... Elm buna aşına değildi, kaldıramıyordu.

Kral’dan uzaklaştı.

“Nereye gidiyorsun?”

“Jespyr’i görmeye.”

“Sabah Emory’yle Yew Kalesi’ne gitti.”

Ravyn, Jespyr ve Emory gitmişti. Elm yanağının içini ısırdı ve yürümeye devam etti. Avluyu geçerken dolu yağmaya başladı.

“Bu gece seni sarayda görmek istiyorum,” diye seslendi babası rüzgârın uğultusunun arasında.

“Orada olmayacağım.”

“Olacaksın, Renelm. Şövalyelik görevinden ayrılacaksın. Sen ve Ione Hawthorn her şey yolundaymış gibi davranacaksınız. Ben senin vârisim olduğumu ilan etmeye hazır olana kadar. Ve o kızın idamını.”

Elm, günü uyuyarak geçirdi. Yüzüstü dönüp geceyi de uyuyarak geçirebilirdi ama büyük salondaki akşam yemeği tantanasının gürültüsü üst kata kadar geldi. İrkilerek uyandı. Kalbi deli gibi çarpıyordu, alnı ve göğsü terlemişti ve yapması gereken, yapmayı unuttuğu bir şey olduğundan emindi.

Hawthorn. Telaşla battaniyesini üzerinden attı. Ravyn, Jespyr ve Emory gitmiş olabilirdi ama Elm amaçsız olmaktan

çok uzaktı. Başparmaklarını çevirerek babasının onu vârisi ilan etmesini beklemeyecekti. Tutması gereken bir sözü vardı. Bir Bakire Kartı'nı bulacaktı.

Soyunup soğuk suyla temizlenirken, Kral, Ione Hawthorn'u onlar Bakire Kartı'nı bulmadan öldürmeye kalkışırsa neler olabileceğini düşünerek titredi. Ione ölür müydü? Yoksa Bakire Kartı bir ölüm vuruşunu bile iyileştirebilir miydi?

Bu düşünceyle midesi düğümlendi.

Temiz, siyah bir tunikle odasından çıktı ve saraylıların kalenin dört bir köşesinde yankılanan gürültüsü karşısında dişlerini sıkarak koridorda koşturdu. Büyük salonda neyle karşılaşacağını biliyordu. Kader Kartları'nı parmaklarının arasında çevirerek avaz avaz sihir, para ve kart ticareti konuşan erkekler. Kızlarını ona kakalamaya can atan anneler. Şarap kupasının içine homurdanarak yeşil, gaddar bakışlarının değdiği her şeyi kendine borçlanmış sayan babası.

"Az sonra kendini şu merdivenden aşağı atacak gibi görünüyorsun, Prens," diye seslendi bir ses arkasından.

Elm elini cebine attı. Kadifeye henüz iki kez dokunmuştu ki aklı parmaklarına yetiştı. "Ruh ve ağaçlar aşkına, Hawthorn. Bunu yapmaktan vazgeçmelisin."

Ione yarı gölgede, yarı ışıktta duruyordu. "Üzgünüm," dedi hiç de üzgün olmayan bir sesle. "Beni duyduğunu sanmıştım."

Saçlarını ensesinde sıkı bir topuz yapmıştı ve biri ona yeni bir elbise vermişti. Koyu renkliydi, griye çalan bir mavi, derin, buzlu suyun rengi. Üzerine iyi oturmamıştı, kıvrımlı vücudunun şeklini bozmuştu. Boynunda toplanan kumaş çenesinin tam altında gri bir kurdeleyle büzülerek bir yaka görünümü elde edilmişti.

Ione'un arkasındaki gölgelerde iki kişi belirdi. Önceki gece kapısında nöbet tutan muhafızlar değillerdi. Kale muhafızlarından olamayacak kadar uzun boylu ve iri kıyım adamlardı. Ve muhafızların aksine, Elm'in karşısında ezilip büzülmediler.

Şövalyeler. Allyn Moss ve Elm'in canını fena hâlde sıkan Royce Linden.

"Beyler," dedi Elm. Başını eğerek onları alayla selamladı.

Şövalyeler de başlarını eğerek selam verdiler. Moss gözlerini yere indirdi. Linden ona bakmayı sürdürdü.

"Gördüğüm kadarıyla seni kraliyet kanadına taşımışlar," dedi Elm, Ione'a. Tekrar Şövalyelere baktı. "Ve siz de..."

"Bayan Hawthorn'un muhafızlarıyız," diye yanıtladı Linden.

"Bundan sonra değilsiniz. Bu konuyla ilgileneneğim."

Şövalyeler birbirlerine baktı ve Linden'in sesi sertleşti. "Kaçmaya kalkışırsa diye Kral onu sıkı bir gözetim altında tutmak istiyor."

"Benim iki gözüm var ve yeterince keskinler." Elm sessiz bir tehdit gibi Tırpanını cebinden çıkardı. "Çekilebilirsiniz, Şövalyeler. Gecenizin tadını çıkarın."

Moss koridorun öbür ucuna koşturdu. Linden'in adımları daha yavaştı. Yanlarından geçerken *aşağılık herif* gibi bir şeyler mırıldandı ve gözlerini kısarak Elm'le Ione'a dik dik baktı.

Ione Şövalye'nin arkasından baktı. Yüzü duygularının pek azını ele verse de Elm onu dikkatle izledi. Ione bakışlarını yakalayınca Elm tembelce gülümseyerek ona kolunu uzattı. "Seni uyarmalıyım, berbat bir akşam yemeği eşlikçisiyimdir."

Ione elini Prens'in koluna koydu. Saçlarının tatlı, çiçeksi kokusu Elm'in burnunu doldurdu. "İyi bir çift olacağız desene."

Sessizce büyük merdivene doğru yürüdüler. Uşak onları takdim etmek için ağzını açmıştı ki Elm'in elini kaldırmasıyla sustu. Yine de başlar onlara çevrildi. Elm ve hâlâ müstakbel kraliçe olduğunu sandıkları Ione aşağı inerken konuşmalar kesildi. Onları gülümseyerek reveranslarla karşıladılar. Elm hiçbirine karşılık vermedi.

Ione da karşılık vermedi.

Elm kızın koyu renkli, biçimsiz elbisesine baktı. "Terziyi kızdırdık mı?"

“Terzi mi?”

“Kılığın.” Elm gözlerini vücudunda gezdirdi. “Biraz şey...”

“Lütfen, devam et,” dedi Ione tekdüze bir sesle. “Kıyafetimle ilgili görüşlerinizi öğrenmek için ölüp bitiyorum, Prens Renelm.”

“Buna elbise denirse.” Elm kızın boynundaki kurdeleyi çekiştirirken parmağı çenesinin altına değdi. “Hayatımda gördüğüm en korkunç şey.”

“Elbiselerimin hepsi Hawthorn Hanesi’nde. Baban odama bunu yolladı.”

“En kalın kafalı iki Şövalyesiyle birlikte.”

Büyük salonun ilerisinden gelen hareketli dans müziği zirve noktasına ulaştı. “Demek ki sorgulama sırasında çevirdiğin dolap başarılı oldu.”

“Bir yere kadar.” Elm eğilip kulağına fısıldadı. “Babam her şeyin elinin altında olmasını ister. Buna sen de dâhilsin.” Yüzünü buruşturdu. “Ama bilhassa beni orada ister tabii. Hiçbir şey olmamış gibi davranacağız. Kuzeninden, eniştenen ya da babandan hiç bahsetmeyeceksin. Hele Hauth’tan asla.”

Ione kaşlarını kaldırdı. “*Nişanlımın* ortada olmayışına nasıl bir mazeret uyduracağım?”

“Hauth hasta ama iyileşiyor.”

Büyük salon gürültülüydü, Kral’ın sarayı şimdiden kafayı bulmuştu. Bazıları oturuyordu, kimileri gruplar hâlinde toplanmıştı ve müzikle sallanıyorlardı. Bağırıp çağıran insanların sesleri taş duvarlarda yankılanıyordu. Yanaklar kızarmıştı, danstan kıyafetlerin yakası paçası yamulmuştu ve salon toplu hâlde ayıklığını yitirmek üzereydi.

Kral’ın masası taht odasındakine benzeyen bir platformun üzerine kurulmuştu. Yeşil gözleri oradan salonu izliyordu. Elm o bakışlarla buluştuğunda babasının yüze işleyen talepkârlığı, beklentiye ve kızgınlığı gözden kaçırmadı. Kral’ın ne istediğini biliyordu. Sağ yanında, her zaman Hauth’un olduğu yerde bir boşluk vardı. Boş bir sandalye.

Yüce Prens'in sandalyesi.

Elm, Ione'un koluna koyduğu elinin üzerine avucunu kapadı. Oraya tek başına gitmesinin mümkünatı yoktu.

Ione Prens'in eline bakıp kaşlarını çatı. "Ne yapı-"

"Son bir şartım var, Hawthorn," dedi Elm sıkıdığı dudaklarının arasından. Ione'la birlikte platforma doğru yürürken babasına duygusuz bir gülümsemeyle baktı. "Kalede serbestçe dolaşmak istiyorsan refakatçin olmama izin vereceksin."

Ione tıslar gibi nefesini verdi. Kral'ın karşısına dikildiklerinde zoraki bir hürmetle başlarını eğdiler. Ione'un bakışları öyle soğuktu ki Elm onu buraya sürüklediği için bir parça suçluluk duydu.

Kral memnuniyetsizliğini gizlemede başarılı olamadı. Buna rağmen, kısa ve sert bir baş eğişle onları selamladı ve izlendiğini fark ederek maiyetine baktı. Nemli ama öfkeyle kısılmış gözleri yeniden Ione'u bulduğunda bakışları kızın vücudunda gereğinden bir dakika daha uzun süre gezindi. Ione'a bol gelen ve hiç yakışmayan elbisesine baktı. Dudağının kenarı seğirdi.

Kral o anda tıpatıp Hauth'a benzedi.

Elm elini cebine soktu. İlk kez Tırpan'ın kadife kenarı onu rahatlatmadı. Ama ona üç kez dokunarak babasının gözlerinin yuvalarında dönmesi sağlayarak önünü görmesine engel olabildi. Kırmızı kartın kadife kenarındaki parmağı seğirdi, bu fikir tüm şaraplardan daha baş döndürücüydü.

Ione, Kral'ın bakışlarına zar zor karşılık verdi ve gözlerindeki soğukluk kayıtsızlığa dönüştü. Esnedi.

"Oturun," dedi Kral havlar gibi bir sesle.

Tek boş sandalye Hauth'unkiydi. Onun sağında Kral'ın haznedarı Aldys Beech, karısı ve oğlu oturuyordu.

Elm onlara bakmaya bile tenezzül etmedi. "Kenara kayın."

Beech'in kafasına göre zaten fazla büyük gözleri daha da pörtledi. "Ama Ekselansları, Kral bu sandalyeleri bize armağan etti."

“Sikimde de—”

“Prens Renelm’in söylemek istediği,” dedi Ione sakın bir sesle, “kendisi Prens Hauth’un yerini doldururken bu koltuğun” –Beech’in kuru poposunun işgal ettiği sandalyeyi işaret etti— “müstakbel Kraliçenize ait olması gerektiği.” Omzunun üzerinden Elm’e baktı. “Prens’in kucağına oturacak hâlim olmadığına göre.”

Beech gözlerini biraz daha pörtletti. Karısıyla oğlunun gözleri de hayretle irileşmişti. Daha fazla tartışmadılar. Beech ailesi Ione’un güzelliğinden ya da gazabından korkarak yalnızca sandalyeleri boşaltmakla kalmayıp platformu tamamen terk etti.

Elm bir türlü rahat edemedi. Sandalyenin tahtası efendisinin yokluğunu ve *yedeğinin* onun yerini aldığını hissetmiş gibiydi; Elm sandalyenin dikenlerini çıkarıp kendisine saplayabileceğinden endişe etti.

Ione’un, kucağına oturmakla ilgili sözleri de sakinleşmesine yardımcı olmadı.

Elm alelacele yemeğini yedi ve Ione’la bu kahrolası platformdan inip Bakire Kartı’nı aramaya devam edebilmeleri için babasının dikkatinin dağılmasını bekledi.

Ne var ki babasının başkaları üzerindeki odağı asla uzun sürmedi. Kral Rowan saraylılarıyla homurdanarak ve başını sallayarak konuşurken hep karşısındakine baksa da Elm babasının onu izlediğinden emindi. En sevmediği öğrencisinin haddini aşmasını bekleyen bir okul müdürü gibiydi.

Çan on kere çaldığında Elm homurdandı. “Ne büyük bir zaman kaybı.”

“Havandasın,” dedi Ione şarap kupasının içine doğru konuşarak. Kalp biçimindeki dudaklarının iç kısmı boydan boya şarap lekesi olmuştu.

“Ben her zaman havamdayım.”

“Belki aileden gelen bir özelliktir.”

Bu Elm’in tepesini attırdı. “Sandığının yarısı kadar bile komik değilsin, Hawthorn.”

Ione içkisinden bir yudum daha aldı. “Bir Rowan’ı güldürmeye nereden başlayacağımı bile bilmiyorum.”

Elm ellerinin ayalarını gözlerine bastırdı. “Özür dilerim. Götlük ettim.” Büyük salonu işaret etti. “Burası insanın kötü taraflarını ortaya çıkarıyor.”

“Moral bozukluğunun bu sabah kaleden ayrılanlarla bir ilgisi yok mu yani? Elspeth ve Ravyn Yew’le?”

Elm başını ellerinden kaldırdı. Gözlerini odaklaması her zamankinden biraz daha uzun sürdü. Başparmağını şarap kupasının kenarında gezdirdi. “Sana bunu kim söyledi?”

“Yüzündë izler olan Şövalye. Linden.” Ione elbisesinin yüksek yakasına dokundu. “Ben hâlâ buradayken kuzenimin kaleden kurtulduğunu öğrenmemin beni inciteceğini düşünmüş olmalı.”

“İncitti mi peki?”

“Eskiden olsa belki üzülürdüm. Çok yalnız olduğum için ağlayabilirdim.” Sesi buz kesti. “Ama artık ağlamıyorum.”

Kızı platforma getirdiği için hissettiği vicdan azabı kırıntısı kaybolmuştu. Gözlerini büyük salonda dolaştırdı. Saraylıların çoğu uzun ziyafet masasında oturmaya devam ediyordu. Salonda mekik dokuyan hizmetliler sayesinde kupaları hiç boş kalmıyordu. Ayaktakiler yavaş ilerleyen bir kuyruk oluşturmuştu ve platformun önünden geçerken babasına ve meclisine övgüler sıralayıp Hauth’un hatırını soruyorlardı.

Ione’un Bakire Kartı’nı aramaları gerekirken tüm akşamı boş gösterilere harcıyorlardı.

Elm bir zamanlar bunun gerekli olduğunu düşünürdü. Pazar Günü’nde, Elspeth Spindle’a *Bizi herkes gibi gösteren şey tantana*, demişti.

Elm şarap kupasını başına diktikten sonra Ione'un kine uzandı ve bunu kızın kulağına fısıldamak için fırsat olarak kullandı. "Kartı'nı nasıl bulabileceğimize dair başka bir fikrim var." Nefesi Ione'un yüzünü çerçeveleyen bir saç tutamını dalgalandırdı. "Gerçi belki de bunu umursamayabilirsin."

"Artık hiçbir şeyi umursamıyorum, Prens. Sorun da bu zaten."

Büyük salon gürültülüydü. Elm'in kızın kulağına fısıldamasını kimse tuhaf bulmazdı. Asıl tuhaf olan şey, Elm ona yaklaştığında Ione'un nefesini tutmasıydı. Yanaklarının hafifçe pembeleşmesi ve ensesindeki tüylerin diken diken olmasıydı.

Bunların hiçbirisi Elm'in dikkatinden kaçmadı. Görünüşe bakılırsa Ione Hawthorn ısrarla bunun aksini iddia etmesine rağmen, hâlâ bazı şeyler hissedebiliyordu.

Elm ayak seslerinin yaklaştığını duymadı. Gözünün ucunda gölgeler dans etti. Bir kadın platformun aşağısından onunla konuştuğunda Elm hâlâ Ione'un ensesine bakıyordu. "İyi akşamlar, Prens Renelm."

Elm, Ione'dan uzaklaşarak bakışlarını önüne çevirdi. Wayland Pine karısı ve üç kızıyla Kral'ın karşısında duruyordu ve kızların en büyüğü diğerlerinden bir adım öndeydi. Konuşan oydu.

Elm kırk yıl düşünse de kızın ismini hatırlayamazdı.

Pinelar gibi Kral da Elm'in cevap vermesini bekliyordu ve bakışları her an onların önünde oğlunu boğazlamaya yeltenebilirmiş gibi öfkeliydi.

Tantana.

Elm babasına göz kırptıktan sonra her zamanki ukala ama çekici nezaketini takındı. "Pine ailesi. Sizi görmek ne hoş." Wayland'e döndü. "Demir Kapı Kartı'na üzüldüm." Masanın altındaki çürük elinin parmaklarını açıp kapadı. "Şu haydutlar ne rezil insanlar."

Wayland Pine, zavallı piç, Ravyn'in birkaç hafta önce ondan arakladığı Kader Kartı'nın bahsinin geçmesi üzerine her an gözyaşlarına boğulacakmış gibi göründü. "Teşekkür ederim, Prens." Eğilerek selam verdi ve elini büyük kızının sırtına koyarak onu hafifçe öne itti. "Farrah'ı hatırlarsınız. Büyük kızım."

Elm kızı hiç hatırlamamasına rağmen, "Elbette," dedi. "Stone'da uzun kalacak mısınız, Bayan Pine?"

Farrah Kral'a kaçamak bir bakış attı. "Bir hafta, Majesteleri. Şölenler için buradayız."

"Davet edildiğimiz için minnettarız," diye şakıdı Wayland ve tekrar eğildi.

Kral elini kaldırıp tek bir hareketiyle hem adamın teşekkürünü kabul etti hem de onu başından savdı.

Pinelar apar topar huzurdan çekilirken Farrah omzunun üzerinden Elm'e baktı. Elm babasına, "Ne şöleni?" diye sordu, Pineların kalabalığa karışmasını izlerken.

Kral arkasına yaslandı. "Yarın akşamdan itibaren altı şölen düzenlenecek. Altıncısında kendine bir eş seçeceksin."

Elm bu kez çok çabuk öfkelen-di. Şömine demirini yalayan alevler gibi sıcağı tüm vücudunda hissetti. Onu bastırmaya çalıştı ama hiddetinin acısı onu çoktan ele geçirmişti. Avuçları acıyordu, gözleri yanıyordu. Azı dişlerini öyle bir sıkıyordu ki birbirlerine yapışmışlar gibi hissediyordu. Bir an masayı devirmeyi aklından geçirdi.

Kral onun öfkesini hissettiyse bile tepki vermedi. "Ravyn'in kanadının altındaki günlerin sona erdi. Seni yıllar önce evlendirmeliydim."

Kral bu sözleriyle tartışmayı bitirdi. Yerinden kalktı ve Elm'le İone dışında platformdaki herkes saygıyla doğruldu ve Kral'la onu gölgeleyen iki Şövalyesinin büyük salondan çıkışını izlediler.

İKİ ÇARPIK TAÇ

Elm'in gözü dönmüştü. Dilini dolduran zehrin bir kısmını akıtmak için babasının arkasından bağıracaktı ki bir el kolunu tutarak ona engel oldu.

"Bir şeyleri kırıp dökecekmişsin gibi görünüyorsun," dedi Ione tekdüze bir sesle.

Elm gerçekten de istiyordu bunu. Neyi kıracağından emin değildi ama o şey her neyse, onu tuzla buz etmeye yemin etti.

Ione kolunu daha sıkı tuttu. O kadar ki ayağa kalktığı anda Elm de doğrulmaya mecbur kaldı. "Gel, Prens. Sarhoş olalım."

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Ravyn

Atla Stone'dan Yew Kalesi'ne gitmek bir saat sürüyordu. Bunun aşağı yukarı yarısı kadar bir zamanda bu yolculuğu tamamladılar. Ravyn, Kâbus'un ağzından çıkacak bir kelimeyi daha duymaktansa atını dörtmala koşturup rüzgârın uğultusunu dinlemeyi yeğlemişti.

Yewler eskiden beri evlerinin hayaletli olduğunu iddia ederdi. Heykel bahçesindeki taş figürlerin geceleri gezmeye çıktığını ve Yew Kalesi'nin goblenlerindeki suretlerin birinden diğerine atladığını. Meşalelerin bir esinti olmadan titreştiğini ve parke-lerin üzerinde gezenlerin isimlerini homurdandığını.

Kalenin tekinsiz bir havası olduğu doğrudu ama asla korkutucu değildi. Hayaletli bir ev Ravyn'in ailesini ancak güldürürdü. Hatta hayaletlerin evin sakinlerinden sıkıldıkları için huzursuz olduklarıyla ilgili şakalar yaparlardı.

Ama Yew Kalesi'nde gerçekten hayaletler varsa bile bugün hareketli olmadıkları kesindi. Ev zamanda donmuş gibiydi, sarı gözlü yaratık kapıdan içeri adımını atarken esrarengiz bir biçimde kıpırtısızdı.

Kâbus Ravyn'le Gorse'un önünden kaleye girdi. Parmak-larını birbirine kenetleyerek eklemelerini çıtlattı. Sarı gözlerini büyük giriş salonunda, ahşap kaplamalı duvarlarda ve tonozlu tavanda gezdirdi. Sonra kayıtsızca iç çekti ve bir koridora girerek gözden kayboldu.

Gorse homurdanarak buraya talim yapmaya gelen Şövalyelerin kaldığı doğu kanadına yöneldi.

Ravyn'in annesi, babası ve kâhyaları Jon Thistle apar topar salondan çıkıp koşar adımlarla Ravyn'in yanına geldi. Annesi Morette gözlerini kocaman açtı. "Şey miydi o?"

"Evet." Ravyn eldivenlerini çıkarıp yere attı. "Biricik Çoban Kral. Onunla konuşma zahmetine girmeyin. Son derece aşağılık biridir."

"Beş yüz yıl yaşasaydım ben de öyle olabilirdim," diye mırıldandı Thistle.

Ravyn karanlık merdivene doğru baktı. "Jes'le Emory sağ salim geldi mi?"

"Yukarıda dinleniyorlar."

"O hâlde doğru." Babası Fenir'in gözleri Jespyr'inkiler gibi sıcak, koyu bir kahveydi. Ravyn'in yüzünde dolaştılar. "Kral Emory'yi temelli serbest mi bıraktı? Ekinoks'ta güvende mi olacak?"

Ravyn kısaca başını sallamakla yetindi.

"Öyleyse Kral Rowan, Elspeth'in kanının Deste'yi birleştireceğine karar verdi."

Morette'in sesi yumuşaktı. Ama sözlerinin ağırlığı Ravyn'i öyle bir sarstı ki, duygularını bastırmak için kendini zorladı. Annesiyle babasına arkasını döndü, Yew Kalesi'nin kapılarına baktı. "Emory ve Elspeth Ekinoks'ta güvende olacak," dedi onlara ve kendine. "Bunu sağlayacağım."

Elm'in yokluğunda, cephaneliğe yaptığı yürüyüş Ravyn'e daha uzun ve sessiz geldi.

Petyr'le Wik Ivy'yi –güvenilir Haydutları– bir bileme taşıyla ilgili tartışırken buldu. Ravyn onlara ertesi sabah, Jespyr, Gorse ve Çoban Kral'la İkiz Kızılağaç'ı aramak için yola düşeceğini

söylediğinde adamların gözleri parladı. Wik teklif beklemeden derhâl onlara katılmaya gönüllü oldu. “Kader Kartları’nı araklamaktan hoşlanmaya başladım,” dedi sırtarak. Kavgalarda kaybettiği birkaç dişinin yerleri boş kalmıştı.

“Orman yoluna pusu kurup kabileleri soymaya benzemez bu iş,” diye uyardı Ravyn. “Gideceğimiz ormana yüzyıllardır kimse ayak basmamış. Bizi orada neyin beklediğini bilmiyorum.”

“Dert etme, Komutan.” Petyr, Ravyn’in sırtına onu öksürtecek kadar sert bir şaplak attı. “Korktuğunda elini tutarız.”

Ravyn günün geri kalanını Emory’nin odasında geçirdi. Ona kitap okudu ve kardeşinin yüzüne biraz renk gelmesi umuduyla ateşi gereğinden fazla besledi. Alacakaranlık bastırdığında ve Jespyr kardeşinin başucundaki nöbetini devraldığında Ravyn, Kâbus’u aramaya gitti.

Çoban Kral, Yew Kalesi’nin bakımsız bahçelerinin arkasındaki harabelerdeydi. Gün batımının griliği ve sisin arasında, bir porsuk ağacının gölgesine oturup gözlerini uzaklara dikmişti.

Kucağında bir şey vardı. “Burayı kazmışsın,” diye mırıldandı.

Ravyn çayırın kıyısındaki odaya baktı. “Kılıcını buldum.”
Ve kemiklerini.

“Hırsız, şimdi de mezar soyguncusu oldun demek.” Kâbus gözlerini kucağına indirdi. “Bundan da fayda sağlayabilirsin. Tahminen hâlâ değerlidir.”

Ravyn kaşlarını çatarak ona doğru yürüdü. Kâbus’un özenle kucakladığı şeyi ancak o zaman görebildi.

Bir taçtı.

Uzun zaman önce pırıltısını yitirmiş, altın bir taç. Kuru-muş toprakla kaplandığı için üzerindeki işaretler kolay kolay seçilmiyordu ama Ravyn’in odanın toprak zemininden çıkar-dığı kılıcın kabzasındakine benzeyen karmaşık ve ayrıntılı bir deseni vardı.

Kâbus onun düşüncelerini okumuş gibi başını kaldırdı. “Nerede o? Kılıcım?”

“Odamda.”

“Onu geri istiyorum.”

Ravyn kaleye geri döndü. Tekrar çayıra gittiğinde Çoban Kral’ın kılıcını çimenlerin üzerine fırlattı. “Kahrolası bir mezar hırsızı değilim ben.”

Kâbus bükülü duran parmaklarının birini açarak kılıcın kabzasında dolaştırdı. Porsuk ağaçlarının arasından rüzgârın fısıltısı duyuldu. Ravyn başını kaldırdı. Ayna Kartı’na dokunup beklerse Tilly’nin onları izlediğini göreceğinden emindi.

“Kızınla tanıştım. Saçları örgülü ve gözleri seninki gibi olan. Tilly.”

Kâbus’un omuzları kaskatı kesildi. Gözlerini kılıçtan ayırmadı. “Ayna Kartı’nı böyle pervasızca kullanmasan iyi edersin, Ravyn Yew. Perdenin ardını görmek tehlikeli bir şeydir.”

“Bana ilk Rowan kralının sana yaptıklarının intikamını almak istediğini söyledi.”

Çoban Kral’ın dudaklarında bir gülümseme belirdi.

Ravyn bu görüntüden nefret etti. “Kızının ruhu beş yüz yıldır o ağaçta seni bekliyor. Tüm çocukların bekliyor.”

Kâbus ona döndüğünde gülümsemesi kaybolmuştu. “Ben de bekledim.”

“Rowanları öldürmeyi mi?”

“Daha kapsamlı hedeflerim var. O ormandaki birçok gerçek ortaya çıkarılmayı bekliyor. Yüzyıllar önce başlayan bu hikâye nihayete erecek.” İç geçirdi. “Gerçi etrafım budalalarla çevriliyken her şeyi kendim yapmak zorunda kalacağımdan korkuyorum.”

Bir dizi küfür Ravyn’in dilinin ucuna kadar geldi. Sakinleşmek için derin bir nefes aldı. “İkiz Kızılağaç Kartı’yla geri döndüğümüzde planın nedir?”

Kâbus kılıcının kabzasını kavradı. Başını yana yatırıp cılız ve hasta bir geyik yavrusuyla karşılaşan bir kurt gibi aç gözlerini Ravyn’in üzerinde gezdirdi. “Dayına Ekinoks’ta Deste’yi birleştirmek için kanımı dökebileceğini söylemedim mi?”

“Evet. Ama sen bir yalancısın. Bir Kadeh’in etkisi altındayken bile yalan söyleyebiliyorsun.”

“Bu özelliğimiz ortak.”

“Benim seninle hiçbir ortak noktam yok, asalak.”

“Yanılıyorsun.” Kâbus’un kahkahaları çayırdan yankılandı. “Bana sandığından daha fazla benziyorsun.” Ravyn’in yüzüne bir bakış attı. “Ama benim senden daha zinde olduğum kesin. En son ne zaman deliksiz bir uyku çektin?”

Ravyn kollarını gövdesine doladı ve konuştuğunda sesi kin doluydu. “Elspeth’leyken.” Arkasını döndü. “Şafakta burada buluşmuştuk.”

Kâbus’un sesi onu durdurdu. “Koleksiyonundaki Bakire Kartı’nı yanına al. Yolculuk sırasında ona ihtiyacımız olacak.”

“Bakire mi?”

“Üzerinde gül olan pembe Kader Kartı. Onu biliyorsun. Belki de bilmiyorsun. Gözlem yeteneğinin çok zayıf olduğunu gördük.”

“Hangi karttan bahsettiğini biliyorum.” Ravyn nefesini tuttu ve içinden üçe kadar saydı. “Bir Bakire’ye neden ihtiyacımız olsun?”

Kâbus kucığındaki tacın üzerinde parmaklarıyla tempo tuttu. “Dua et olmasın.”

Ravyn gözlerini kaldırıp odaya baktı. Çoban Kral’la her konuşması geçmişî gündeme getirdiği için “Kader Kartları’ndan söz açılmışken,” dedi. Başıyla karanlık pencereyi gösterdi. “Çocukken orada iki tane buldum. Taşa kanım damladı ve benim için açıldı.” Ayna ve Kâbus Kartlarını cebinden çıkardı. “Bunlar içindeydi.”

Sarı gözlerde uzak bir ifade belirdi. “Yani?”

“Onları oraya sen mi koydun?”

“Hayır.”

“Kim yaptı?” Duraksadı. “Çocuklarından biri mi?”

Kâbus konuşmadı. Birden durgunlaştı. Hiç kıpırdamıyordu, gözünü bile kırpmıyordu. Yalnızca boşluğa bakıyordu.

“Hey?”

Cevap vermedi.

Ravyn Kâbus Kartı'na dokundu. Canavarın bakışlarının bir türlü odaklanamaması üzerine karta üç kez vurdu. Tuz tadı aldı ve sihri dışarı itti. Kâbus'la konuşmak için değil de zihninin karanlık odasını aramak için.

Elsbeth. Neredesin?

Kâbus'un hareketsizliği bozuldu, gözleri odaklandı. Ayağa kalkıp etkileyici bir kuvvetle Ravyn'i yere itti.

Ravyn'in başı çimenlere çarptığında tuz duyularını terk etti. Kâbus'un kılıcının soğuk ve kör ucu boğazına dayandı.

“Sana daha önce de söylemiştim, aptal kuş. Onun zihnine davet edilmen gerekir.”

“Ben de *sana* demiştim ki, Stone'dan çıktığımız gibi onu bulacağım.” Ravyn çimenlerin üzerinde yumruklarını sıktı. “Çocuklarının ruhları seni beklerken senin bir canavar olarak kalman büyük bir adaletsizlik. Ama Elspeth senin görmezden gelebileceğin bir ruh değil. O bir ölü değil. Bırak onu.”

Çayır yavaş yavaş karanlığa gömülmesine rağmen sarı gözler parlamayı sürdürdü. Porsuk ağacının gölgesi Kâbus'un yalnızca gözlerini yutmamıştı, geri kalan her yeri ağaçla bütünleşmişti. “Sen bencilce isteklerinden başka bir şey düşünemez misin, Ravyn Yew?” diye tısladı. “Onu karanlığın içinden korkunç zihnime çağırırsaydım acı çekecekti. İnsanın kendi düşüncelerinin, kendi vücudunun üzerinde kontrolü olmamasının yarattığı öfkenin muazzamlığını tahmin dahi edemezsin. Sen otoriteni asla bir başkasına devretmedin, hain. Hırsızsin, yalancısın, Kadeh'e ve Tırpan'a bağışıklığın var ama kontrolünü kaybetmekle ilgili hiçbir şey bilmiyorsun.” Dudakları kıvrılarak hırlaması bir gülümsemeye dönüştü. “Ama öğreneceksin. Tıpkı benim gibi ormanda kendini kaybetmenin nasıl bir his olduğunu öğreneceksin.”

YİRMİNCİ BÖLÜM

Elm

Bahçeye çıktıklarında Ione ilk iş Elm'e büyük salondan aşır-
dığı şarap sürahisini verdi. Sonra elbisesini yırttı.

İki elini kullanarak elbisenin boğucu yakasını göğüs ke-
miğine dek ayırdı. Onun uyguladığı güce dayanamayan kumaş
keskin bir sesle yırtıldı, düğmeler etrafa fırladı.

Elm içmeye ara verdi. "Bu konuda yardım edebilirdim."

Ione dudaklarının kenarlarının seğirmesinden ibaret gü-
lümsemesiyle ona baktı. Belki de elinden ancak bu kadarı geli-
yordu. Ya da belki Elm'e onu gülümsetebilmiş olma tatminini
yaşatmak istemiyordu. Şarabı geri aldı. "Beni soymayı zevkli
bir alışkanlık hâline mi getirdiniz, Prens?"

Bu Elm'i susturdu. Başını çevirip uzaklara baktı. Bir şeyleri
kırıp dökmek istedi. Ione'un elbisesini yırtması ona duyduğu
arzuyu bir kat daha artırmaktan başka bir işe yaramamıştı.

"Sarhoş ve öfkeliyken hep böyle mi yaparsın?" diye sordu
Ione, Prens'in yerde bulduğu bir mızrağı yakınlardaki bir talim
direğine vurup parçalamasını izlerken.

Elm sürahiyi kızın elinden kaptı. "Başka şeyler de yaparım."

"Ne gibi?"

Elm direğin kenarından ona baktı. "Tahmin edemiyor
musun?"

Bakire Ione'un yüzünün kızarmasına izin verseyse bile bahçe
Elm'in bunu göremeyeceği kadar karanlıktı. Ione dudaklarını

ısırdı. “Umarım Farrah Pine’la benimle yaptığın gibi konuşmayı planlamamışsındır. Tatlı bir kız o.”

Elm şarabı geri verdi. “Farrah Pine’la nasıl konuştuğumu umursamıyorsun.”

İç çekti. “Hayır, umursamıyorum.”

Elm bir mızrağı daha parçaladı. “Al benden de o kadar. Babamın listesindeki kadınlarla konuşmayacağım. Buna o da dâhil.”

“Büyük salonda yeterince vaktin vardı,” dedi Ione. “Bir ara, nazik bile sayılabiliirdin. Eğer biraz şey olmasaydın...”

“Serseri mi? Karşı konulmaz mı?”

Ione şaraptan bir yudum aldı ve sürahiyi indirdiğinde alt dudağında kırmızı bir içki damlası vardı. “Öfkeli. Öfkeni nezaketinle gizlemeye çalıştın.”

Elm kıza yaklaşıp parmağıyla dudağındaki damlayı dağıtma arzusuna karşı koymaya çalıştı. “Evet, öfkeliyim. Dürüst olmam gerekirse hayatım boyunca öfkeliydim.”

Ione gözlerini kısarak Prens’in içini okumaya çalıştı. Aralarındaki sessizliğin keskinleşip gergin bir hâl alması üzerine derin bir nefes aldı. “Öyleyse öfkeli ol, Prens.” Şarabı geri verdi. “Öfke sana yakışıyor.”

“Dikkat.” Elm başparmağını sürahinin ıslak kenarında gezdirdi. Ione’un dudaklarının değdiği yerde. “Bu bir iltifata benziyor.”

“Ben bir tavsiye olarak düşünmeyi yeğlerim.”

“Ondan eminim.” Bir yudum şarap içti. “Ama gülümsemeyi bile beceremeyen bir kadından *duygularla* ilgili tavsiye almakta zorlanmamı bağışlayabilirsin sanırım.”

Ione belli belirsiz omzunu silkti. “Bana gülümsemem için bir sebep ver.”

“Aklıma birkaç şey geliyor.”

Gözlerinde o ifadeyi gördü; bir anda belirip kaybolan bir hayret ifadesiydi. Göz bebekleri büyüdü. Bakire Kartı yüz ifadesini

saklamasına yardımcı olsa bile onu tamamen maskeleyemedi. Orada hâlâ bir şeylerin pırıltısı vardı. Ione Hawthorn bir şey hissedebiliyordu, Elm bu kadarından emindi.

Ione onun sözlerini çenesini öne eğerek küçümseyici bir jestle geçiştirdi. "Eskiden gülümserdim. Şurada ince çizgiler vardı." Parmağını burnunun kenarından ağzının köşesine doğru kaydırды. "Çok gülmekten." Gözünün dış kenarına dokundu. "Burada da vardı. Şimdi yoklar tabii. Ama eskiden gülümserdim, gülerdim."

Elm gözlerini onun yüzünden, Bakire'yle pürüzsüzleşen teninden ayırmadı. "Hatırlıyorum," dedi usulca.

Ione ona sert sert baktı ve şarabı geri alırken koyu kırmızı içki sürahinin ağzından taşıtı. "Hayır, hatırlamıyorsun. Ekinoks'tan önce bir kere bile yüzüme bakmadığına bahse girerim." İçkiden bir yudum aldı. "Tabii bahse girecek param olsaydı."

Bahisler, takaslar, oyunlar. Ione Hawthorn'layken konu eninde sonunda onlara geliyordu. Her bakış bir meydan okuma, her soru bir sınav, bir değerlendirmeydi. Elm bu işin sonunun nereye varacağından emin değildi. Ama göğsünden kasıklarına kadar kaskatı kesilmesine neden olan bir durumdu bu; Ione'un oyunlarını oynamak istediğini biliyordu. Ve belki şaraptandı, ya da o ela gözler onu olduğu yere mıhladığı içindi. Elm bu oyunu kazanmak uğruna rezilce şeyler yapabileceğini kabul etmekten utanmıyordu.

Dudaklarına tembel bir gülümseme yayıldı. "İyi ki paran yok. Yoksa onu son kuruşuna kadar alırdım."

Ione sürahinin kenarından onu izledi. "Sen ahlaksız bir adamsın, Prens."

Elm şarabı almak için ona yaklaştı. Ama bu kez, sürahinin demir kulpunu tutan parmaklarını kavradı. Ona doğru eğilip sesini alçalttı. "Seni fark etmediğimi mi sanıyorsun, Ione?"

Ione'un hafifçe aralık dudaklarının arasından bir nefes kaçtı. "Bakire'den önce, hayır. Senin gibi erkekler bahçelerinde güller varken sarı çiçeklerinden haz almaz."

“Ben ikisinden de haz almam. Bahçecilik ilgi alanıma girmiyor.” Ione’un gözlerini devirmesi üzerine parmaklarını avucuna hapsetti. “Bu kadar eminsen başka bir şeye bahse gir.”

Yüzleri şimdi çok yakındı. O kadar ki Elm, Ione’un elbisinin yırtık yakasından fırlayan iplikleri görebiliyordu. Boyunda, göğüs kemiğinde ve hızlı hızlı alıp verdiği nefeslerle şişen memelerinde dans ediyorlardı.

Elm bakışlarını kızın yüzüne çevirdi. Ione onu izliyordu. Dudakları gülümsemese de ela gözlerinde tatminkâr bir pırıltı oynayıyordu. Bir zafer pırıltısı. “Bir öpücük,” diye mırıldandı. “Ekinoks’tan önce beni hatırladığını ispatlayabilirsen seni öpeceğim. Ama ispatlayamazsan Tırpanını beş dakikalığına kullanmama izin vereceksin.”

Elm’in dili çözöldüğünde, boğuk bir sesle konuşabildi. “Hiçbir öpücük bir Tırpan’la beş dakikaya bedel olamaz. Seninki bile.”

“Bir dakika öyleyse.”

Elm elini uzatıp yüzünü yakalamamak, parmaklarını yanaklarına bastırarak dudaklarının onun için aralanmasını izlememek için kendini zor tuttu. Bunun yerine, Ione’un elini yakalayıp onunla tokalaştı. “Anlaştık.”

Hizmetkârların servis koridorunu kullanarak bahçeden çıktıklarını kimse görmedi. Uzun ve dolambaçlı koridorlardaki tek refakatçileri gölgelerdi. Kilere varana dek Elm ve Ione tamamen yalnızdı, sanki kalede bir tek onlar vardı.

“Ne olur kilitli olma,” diye mırıldandı Elm kapının önünde.

Kilerin tokmağı kolayca çevrildi.

Ocak yanmıyordu ve köpekler başka bir yerdeydi. Elm rafa doğru yürüdü, burası o kadar tanıdıktı ki yarı sarhoşken bile bir fenerle ateş demirini eliyle koymuş gibi buldu.

Bir alev yandı, önce çok parlaktı, sonra pırıltısı azaldı. Ione eşikte duruyordu. “Burası neresi?”

“Bizi kimsenin duymayacağı bir yer.” Elm tekrar kapıya doğru yürüdü. Ione’un yanından geçerken vücudunun hiçbir yerinin onunkine değmemesine özen gösterdi. “Ateşi yakar mısın? Oyunlar oynayıp bahisler kazanırken rahat olmayı tercih ederim.” Merdivene yöneldi.

“Hangi cehenneme gidiyorsun?” diye seslendi Ione arkasından.

Sesindeki öfke Elm’in dudaklarının yukarı kıvrılmasına yol açtı. “Bir Kadeh, Bayan Hawthorn. Bize bir Kadeh Kartı bulacağım.”

Elm geri döndüğünde ocakta gürül gürül bir ateş yanıyordu. Ione dizlerini altına alıp onun önüne oturmuş, şömine çubuğuyla ateşi karıştırıyordu. Parmaklarının uçlarına is bulaşmıştı. “Acele etmeseydin,” dedi alayla.

Elm’in kolları doluydu. Bir Kadeh Kartı, dolu bir şarap sürahesi, gümüş bir kupa ve mutfaktan çaldığı bir somun zeytinli ekmekle gelmişti. Yanında getirdiği sonuncu parçayı kütüphaneden almıştı: Ravyn’le satranç oynarken kullandıkları kum saati. “Hazırlıklı geldim.”

Kalenin soğuğu vernik gibi üzerine yapıştığı için şöminenin başına koştu. Ateşin önüne ve Ione’un karşısına bağdaş kurarak oturdu ve kollarını yana açtığı anda kum saati yere düştü.

Ione onu aldı. “Bu ne için?”

“Değişkenler.” Sürahiyle kupayı aralarına koydu. “Bir Kadeh’i uzun süre kullanmak tehlikeli. Yalan söylemiyorsan bile.”

“Tahkikattan çok hoşlandığın için onu yinelemek mi istiyorsun?”

Elm gözlerini kıstı. “Bakire Kartı’nı aramıyor muyuz? Ekinoks gecesini yeniden gözden geçirebileceğimizi düşündüm. Kartına dair anılarını inceleyebiliriz. Sarhoştun, öyle değil mi?”

“Evet,” dedi Ione bir solukta.

“Bu yüzden anılarının tamamı doğru olmayabilir. Yanlış hatırladığın bir hatıraya yönelirsen Kadeh’in sana engel olmasını umuyorum. İşe yaradığını kanıtlarsa babamın mahzeninde başka kartlar da var. Araştırmamızı daraltmamıza yardımları olabilir.”

“Anılarımı istiyorsan neden babamın Kral’a hediye ettiği o kahrolası Kâbus Kartı’nı kullanmıyorsun?”

Elm Kadeh’i cebinden çıkardı. “Bu,” dedi onu Ione’un burnunun ucunda sallayarak, “cephanelikteydi. Dünden sonra orada kalmış. Kâbus Kartı’nı Hekimler Hauth’un odasında onu hayata döndürmek için kullanıyor. Oraya gidip kartı rica etmek ister misin?”

Ione’un dudakları ince bir çizgiye dönüştü.

“Bunu ben de yapmayacağıma göre, kahrolası Kadeh’le başlayabiliriz,” dedi Elm.

Ione parmağını kum saatinin kıvrımlı yüzeyinde gezdirdi ve onu hafifçe yana yatırarak birkaç kum tanesinin diğer tarafa dökülmesini izledi. “Zaten sorgulanmış biri olarak yine Kadeh’le sınanmam adaletsizlik gibi geliyor.”

“Tek başına olmayacaksın. Ben de sana katılacağım.” Ione’un dudaklarının kenarları seğirdiğinde Elm gülümsedi. “Seni hatırladığımı ispatlayıp küçük bahsimizi başka türlü nasıl kazanabilirim?”

“Öyleyse eşit olalım. Ekinoks’la ilgili cevap verdiğim her soruya karşılık sen de bir soru yanıtlayacaksın.”

Elm’in aklının bir köşesi bunun berbat bir fikir olduğunu biliyordu. Çok fazla sırrı vardı ve hiçbirisi hoş şeyler değildi. Ama kiler ılıktı ve bahçede içtiği şarap etkisini göstermeye başlamıştı. Bir şeyleri kırıp dökme isteği geçmişti. Bu berbat fikir saçma biçimde mantıklı geliyordu.

“Pekâlâ.”

“Hiç girmeyelim dediğin bir konu var mı, Prens?”

Ravyn. Emory. Çoban Kral. Çocukluğu. Abisi. Babası. Hayatının kapısındaki tehlikeler: Bir yabancıyla evlenmeye ve Kral olmaya zorlanması.

Elm yutkundu. "Her şey serbest."

Ione parmaklarını taş zemine vurdu. "Ya iddiamız? Tırpan'ınla bir dakikamı ne zaman alacağım?"

"Onu," dedi Elm boğuk bir gülüşle, "sona saklayabiliriz." Kupaya şarap doldurdu. "Bunu bir ödül gibi düşünebilirsin."

Ione buna memnun olmuşa benziyordu. Gerçi yüzünden hiç anlaşılmıyordu. Ama çenesini kaldırıp ellerini başının üzerine uzatarak gerindi. Sonra kum saatini ters çevirdi ve aralarındaki taşlara koydu.

Kumlar dökülmeye başladı. Elm turkuaz kartı avucuna aldı ve gözlerini Ione'dan ayırmadı. "Hazır mısınız?"

Ione başını salladı. Elm Kadeh'e dokundu ve Ione başını arkaya yatırıp kupadaki şarabı içerken Elm gözlerini onun boynunda gezdirdi. Ione kupayı ona uzattı.

Elm yalnızca bir an duraksadı. Kısmen Kadeh Kartı şarabı daima ekşittiği içindi. Bir de karnına yayılan yakıcı sızı ona bundan geri dönüşü olmayacağını söylüyordu. Ione Hawthorn'a içini dökrüğünde ruhu onun karşısında sonsuza dek çıplak kalacaktı. Tıpkı Ravyn'in Elspeth'in karşısında kaldığı gibi.

Ve bunun Komutan'ı nasıl bir noktaya getirdiği herkesin malumuydu.

Elm bu düşünceyle yüzünü buruşturdu. Ama Ione'un tereddüdünü hissetmesine fırsat vermeden kupayı başına dikti. Şarap dilini kapladı, o kadar acıydı ki Elm öksürdü. Elinin tersiyle ağzını sildi. "Bu kısımdan nefret ediyorum."

"Kadeh'i sık kullanır mısınız?"

"Neyse ki hayır. Bu arada, *bu* ilk sorundu," dedi parmağını Ione'un yüzüne doğru sallayarak. "Şimdi sıra bende." Dirseklerini dizlerine koyarak öne eğildi. "Bakire Kartın nerede?"

lone tıslamaya benzeyen alçak ve öfkeli bir sesle iç geçirdi. “Bundan daha iyisini yapabilirsin, Prens. Cevabı basit. Bilmiyorum.”

Elm onun kızgın bakışları altında kendini somurtkan bir çocuk gibi hissederek kollarını kavuşturdu. “Bu nasıl mümkün olabilir?”

“Sıra bende.” lone gözlerini ondan ayırmadan parmağını alt dudağına bastırdı. Onu tartıyordu. Ölçüp biçiyordu. “Bu sabah kuzenin, Ravyn ve ötekilerle neden gitmedin?”

“Birbirimize acımasızca saldıralım mı diyorsun?” Elm elini yüzünden geçirdi. “Onlara katılmam için davet edilmedim. Hatta onlarla gitmem yasaklandı. Oldu mu?”

“Neden?..”

“Benim sıram, Hawthörn.” Bu kez kelimelerini dikkatle seçti. “Ekinoks’a dair neler hatırlıyorsun?”

lone’un yüzündeki sakin ifade bozulmadı ama omuzları katılaştı. “Bu geceki gibi, platformda oturduğumu hatırlıyorum. Herkes yanımıza gelip Hauth’la benim nişanımızı tebrik ediyordu. Babamın Kâbus Kartı’ndan söz ediliyordu. Hauth’la konuşmaya, onu tanımaya çalışıyordum. Ama ona sorduğum tüm soruları geçiştirdi. Her neşelendiğimde ya da heyecana kapıldığımda bana tepeden baktı.”

Sesini alçalttı. “Benimle nasıl konuşacağını bilmediğini yüzünden okudum. Bana nasıl bakacağını bile bilmiyordu. Sadece ben Bakire Kartı’nı kullandıktan sonra yüzüme baktı. Onu nahoş bir biçimde şaşırtmışım gibi, ‘Ne kadar hayat dolusunuz, Bayan Hawthorn,’ dedi.”

“Hauth salağın biridir.”

lone onu duymamış gibiydi. “Ben gergindim ve Hauth durmadan uşaklara kadehimi doldurmalarını işaret ediyordu. Ben de içtim ve gecenin geri kalanını bölük pörçük hatırlıyorum. Üşüdüğümü anımsıyorum, elimin altında çatlak bir taş

vardı." Sesi yumuşadı. "Burnuma keskin bir tuz kokusu doldu. En net hatırladığım bu."

Elm gözlerini ona çevirdi. "Sisin tuzu mu? Yoksa başka bir şey miydi?"

Ione dalgın bir tavırla parmağını yırtık yakasının tarazlı kenarında gezdirdi. Önceki gece koridorda olduğu gibi, Ekinoks'ta Bakire Kartı'nı kaybetmesinin konusu açıldığında Elm'den gözlerini kaçırmaya başlamıştı.

Elm şimdiye dek, Ione'un kartı şenliklerin coşkusuna kapılarak bir yerde unuttuğunu sanmıştı. Ama tuz ve ısrarla yüzüne bakmaması...

Bir terslik vardı. Büyük bir terslik. Elm dokunmaması gereken bir kapıyı açmış gibiydi. Karanlık ve konuşulmayan şeyleri ardında saklayan bir kapıyı.

Elm'in de tıpkı böyle bir kapısı vardı.

"Hauth," dedi tehditkâr sayılabilecek kadar alçak bir sesle. "Hauth senin üzerinde Tırpanını kullandı, değil mi?"

Ione yavaşça başıyla onayladı. "Önce sarhoş olduğumdan emin oldu." Ione kupayı doldurdup şaraptan büyük bir yudum aldı. "Ertesi sabah, odasında uyandım. Ekinoks'ta giydiğim elbise hâlâ üzerimdeydi. Ve babanın verdiği Bakire Kartı'nın etkisindeydim. Ama kartın kendisi" —boş avucunu gösterdi— "ortadan kaybolmuştu."

Elm çenesini o kadar kuvvetli sıkıyordu ki ağrımaya başlamıştı. "Hauth sana..."

"Hayır, bana dokunmadı. Bunu bana kesin bir dille söyledi. Kendini tutabildiğini ya da bana saygı duyduğunu göstermek için değil, isteseydi bunu yapabileceğini anlamam için. Ve ne zaman isterse yapacağını." Ione derin, yorgun bir nefes aldı. "Bana Bakire Kartı'nı nereye saklattığını söylemedi. Yalvardım ama umursamadı. Nişanlısı olarak o kadar duygusal olmamamın daha iyi olacağını söyledi."

Bakışlarını Elm'e çevirdi. "Abin kendisinin bir zalim ve müstakbel karısının da açık kalpli biri olduğunu benden daha iyi anlamıştı. Değişmesi gerekenin o değil de ben olduğuma tereddütsüz karar verdi. Hiçbir şey hissetmemem ikimizin de hayatını kolaylaştıracaktı."

Her bir kelime bir lanet gibi çıkmıştı ağzından. "O bir canavar," dedi Elm. "Önüne gelenden bir zalim yaratmaya çalışır. Bunu zevk edindi." Ione'a dokunmayı aklından geçirdi ama kendini tuttu. Onun bir Rowan tarafından teselli edilmek istediğini sanmıyordu.

Elm bunun yerine gözlerine baktı. İçlerindeki buzun ardına ulaşmaya çalıştı. "Sana yaptıkları için üzgünüm. Kimse ona engel olmadığı için üzgünüm. Kendini kimseye bir şey söyleyecek kadar güvende hissetmediğin için üzgünüm." Sesi yumuşadı. "Ağaçlar aşkına, Hawthorn, çok üzgünüm."

Ione'un gözleri irileşti. Kupanın ağzında dolaştırdığı başparmağı dışında tamamen hareketsiz kaldı. "Sana da olan bu muydu?" diye sordu fısıltıyla. "Kimse ona engel olmadı ve kimseye anlatmak güvenli gelmedi mi?"

Sonunda olan olmuştu işte. Elm'in içinde yanan kora dokunmuştu. Cehenneminin ve öfkesinin başlangıcına. Bir ömür boyu süren nefretine. "Söylentileri duymuşsun."

Ione başıyla onayladı.

Elm elini yüzünde gezdirip uzun, titrek bir nefes aldı. "Ravyn," diyebilirdi. "Sonunda Ravyn'e Hauth'un bana ne yaptığını söyledim."

"Sonra seni buradan götürdü mü?"

Elm başıyla onayladı, elini cebine sokup parmaklarını kadi-feye sürttü. Gözleri yanıyordu, öfke boğazını yalıyordu. "Annem öldüğünde Tırpan'ı bana miras kaldı. Birdenbire Hauth'un dövebildiği, kırıp dökebildiği ve Tırpanını üzerinde kullanabildiği bir çocuk olmaktan çıktım. Artık kendimi koruyabilirdim. Ben

de korudum. Kırmızı kart konusunda ondan daha usta oldum.” Gülümsemesi alaycıydı. “Hauth benden daha da çok nefret etti.”

Ione başparmağını kupanın ağzında gezdirmekten vazgeçmişti. Elm kendini zorlayarak ona baktı ve Ione’u onun için üzülmeye yüreklendirdi.

Ama ela gözlerinde acıma yoktu. Elm’e şarabı verdi. “Bir prensle evlenmeye dair çocukça hayallerim çabuk suya düştü. Abinin çekiciliği yüzeyseldi. Gerçek Hauth sertti, hayatta yolunu kaba kuvvetle buluyordu.” Her bir kelimesi iğne gibi batıyordu. “Er geç biri de onu hırpalayacaktı. Ve sevgili kuzenim ya da ondan geri kalan şey, bu görevi acımasızca yerine getirdi.”

“Kemiklerinin kırılmasına üzülmüyorum, sadece bunu ben yapmak isterdim.” Elm şaraptan büyük bir yudum aldı. “Bu beni kötü biri mi yapar?”

“Eğer yapıyorsa sen ve ben eşit oranda kötüyüz demektir.”

Elm’in göğsündeki düğüm çözüldü. Kum saatinin yarıdan fazlasının diğer tarafa döküldüğünü görmek onu şaşırttı. En karanlık yerlerine ışık tutmuştu ve bir kere bile yalan söylemeye yeltenmemişti.

Ione kaşlarını çattı. “Bir Tırpan’a kavuşman neden o kadar uzun sürdü?”

“Ne demek istiyorsun?”

“Annenin Tırpan’ının sana miras kaldığını söyledin. Ama dört tane Tırpan Kartı var ve hepsi Rowanların.”

“Bu eski bir yalan.”

Ione kaşlarını kaldırdı. “Dört Tırpan da sizde değil mi?”

Elm başını iki yana salladı. “Sadece üçü bizde. Biri Kral’da, biri abimde, biri bende. Dördüncü Tırpan bizde değil. Onu mahzende saklıyor gibi davranıyoruz ama bu doğru değil.” Şaraptan bir yudum aldı. “Kırmızı kart bana miras kaldığında öğrenmem gereken çok şey vardı.”

“Ama hepsini öğrendin,” dedi Ione onu dikkatle izleyerek. “Hem de çabucak.”

Elm'in gözünün önüne bir saç tutamı düştü. Elm onu arkaya attı. Boğazını temizledi. "Soru sorma sırası kimdeydi? Unuttum."

Ione şarabı aldı. "Sende."

"Hauth seni Bakire'nin sihrinin etkisinde tutmayı aklına koyduysa sana kartını kimsenin ona el süremeyeceği bir yere saklatmıştır. Gizli bir yere gittiğinizi hatırlıyor musun? Bahçede ya da mahzende, kalabalıktan uzakta?"

"Boşuna uğraşıyorsun, Prens. Hatırladığım en net şey tuz ve elimin altındaki çatlak taş." Duraksadı ve dilini alt dudağının iç kısmında gezdirdi. "Dönen bir meşale ışığını hayal meyal hatırlıyorum. Bahçede Hauth'la dans ediyordum. Yakında başka erkek sesleri vardı. Hauth elimi bırakınca düştüm ve onlar güldü. Beni tutmaya çalıştılar."

Elm'in ağzı zehirle doldu. Ione'un onun yüzünde gördüğü şey duraksamasına neden oldu. "Zarar görmedim, Prens. Hâlâ tek parçayım. Kalpsiz bir buz parçasıyım."

"Hiç komik değil."

"Dişlerini bu kadar sert gıcırdatma. Kartımı bir saat içinde bulmamızı beklemiyordum zaten." Kum saatine baktı. "Birkaç dakikamız kaldı. Hadi, başka bir şey konuşalım. Benim Bakire Kartımdan başka bir şey."

Elm avuçlarını dizlerine sürttü. "İstedğini sor."

"Kaç yaşındasın."

"Tamı tamına yirmi iki. Sen?"

"Yaşıtlız. Gerçi benim yıllarım seninkilerden daha kolay geçmiştir." Bakışları Elm'in siyah tuniğine kaydı ve yeniden yüzünü buldu.

Elm kızın ela gözlerini süzdü. "Bazen bana öyle bir bakıyorsun ki, sanki bende bir şeyler arıyorsun. Tam olarak ne aradığını sorabilir miyim?"

"Belki de seni yakışıklı buluyorumdur."

Elm'in dudakları seğırdi. "Ama bana bakmanın tek nedeni bu değil."

Ione'un mermerden oyulmuş bir heykelinki kadar sakın ifadesi duygularını ele vermedi. "Ya ben, Prens? Beni güzel buluyor musun?"

Elm'in kahkahası boğazını tahriş etti. "Bu kalede seni güzel bulmayan bir tek kişi yoktur."

"Bu yarım bir cevap."

"Seninki de öyleydi."

Ione gözlerini kıstı. Sonra yavaşça, "Yüzünde Hauth'a dair bir iz arıyordum," dedi. "Öfke, zalimlik ve duygusuzluk." Öne eğildi. "Ama sende bunlar yok. Kurnazlık, yorgunluk ve korku var. Bir de içinde şiddet barındırmayan bir öfke." Nefes aldı. "İkiniz de Rowansınız ama birbirinizden olabildiğine farklısınız."

Elm içinde bir şeylerin kıpırdadığını hissetti. Arkasına yaslanarak ağırlığını kollarına verdi ve sohbeti mümkün olduğunca abisinden uzaklaştırmaya hazırlandı. "Artık hiçbir şey hissedemediğini söyledin. Ama yanaklarının kızardığını gördüm. Sıcaklığı ve soğukluğu hissediyorsun. Acıyı. Başka neler hissedebiliyorsun?"

Kiler loştı ama Ione'un yanaklarına yayılan hafif pembeliği gizleyebilecek kadar karanlık değildi. "Be-ben..." Ağzını kapadı ve tekrar denedi. "Hiç..."

Kadeh yalan söylemesine izin vermedi. Elm'in ilgisini çeken Ione'un buna kalkışması oldu. "Onunla savaşıma," dedi.

Ione alt dudağını emdi ve kaşlarını çattı. Bir anlığına nefesini yine yalan söylemeye harcayacakmış gibi göründü. Ama sonra bir yudum şarap içerek, "Tutku," dedi. "Onu hâlâ hissedebiliyordum."

Elm nefesini verip doğruldu. "Bunu nasıl keşfettiniz, Bayan Hawthorn?"

"Soru sorma sırası bende."

Elm ellerini yana açıp bekledi.

“Annemle erkek kardeşlerimin yerini biliyor musun?”

İyi bir soruydu. Ama keline seçimi yanılttı. “Hayır.” Elm’in avuçları enerjiyle doldu. Parmak uçlarını yere vurdu. Şarap. Daha fazla şaraba ihtiyacı vardı. “Ne tür bir tutku?” Kupayı Ione’un elinden alıp doldurdu ve şarabını içerken gözünü Ione’a dikti. “Hiçbir ayrıntıyı atlama.”

Ione’un kum saatine attığı kaçamak bakışı gözden kaçırmadı. Üst taraftaki kumlar bitmek üzereydi. Ione bekleyip Elm’i sessizlikle cezalandırabilir ve sorusunu yanıtlamayabilirdi. Elm bunu hak etmişti; bir prensin tutkulardan bahsetmesi yakışık almazdı.

“Vücuduma ateş basıyor. Özellikle buraya,” dedi Ione başparmağını dudaklarının ortasından aşağı kaydırarak. “Ve buraya.” Parmaklarını elbisesinin yırtık yakasında dolaştırdı. “Buraya.” Elini indirdi ve göbek deliğinin tam altına bastırdı. Gözlerini Elm’in yüzüne çevirdi. “Bacaklarımın arasına. Orası zonkluyor ve sızlıyor. Sanırım Bakire’nin zalim bir şakası. Vücudum eskisi gibi. Birinin cazibesine kapıldığıma dair tüm fiziksel duyguları hissedebiliyorum. Ama kalbim mühürlü kalmaya devam ediyor.”

Elm’in ağzı kurudu, gözünün ucundaki bulanık yerler netleşti. Ione’un elinin vücudunda takip ettiği yolu izlerken kendi vücudunun buna tepkisini hissetmişti. O sızı her neredeyse Elm onu bulmak istedi. Ona dokunmak, ağzını onun üzerine kapamak istedi.

Yutkunup boğuk bir sesle, biri kelimelerini içinden kazımış gibi hoyratça, “Şimdi de hissediyor musun?” diye sordu.

Ione’un gözleri onun üzerinde kaldığında Elm cevabını almış oldu.

Kum saatine baktı. Üst kısmı boştu. Dilinin ucunu alt dudağında gezdirdi. “Vakit geldi, Hawthorn. Bahsimiz.”

Ione kollarını kavuşturdu. “Tırpan Kartın nerede?”

Elm onu cebinden çıkarıp orta parmağıyla işaret parmağının arasında çevirdi.

“Pekâlâ, Prens,” dedi Ione. Sesindeki iğneleyici tını geri dönmüştü. “İddianı kanıtla. Beni Ekinoks’tan önce hatırladığımı ispatla.”

Elm gülümsedi. “Bir düşüneyim. Ione Hawthorn’a dair hangi anımdan başlasam acaba?” Şarabından kallavi bir yudum alarak Ravyn’i satrançta yenmeden önce yaptığı gibi ânın tadını çıkardı. “Küçük bir kızken orman yolunda babanın atına binmene ne dersin? Sarı saçların rüzgârda savrulurdu ve ayakların bileklerine kadar çamura bulanırdı. Ya da daha yakın bir zamandan bahsedeyim. İki sene önceki Ekinoks’ta kimse sana dans teklif etmemişti. Sen de tek başına dans etmiştin. Şunu da eklemeyen geçemeyeceğim ki gayet de güzel dans etmiştin.”

Elm şarabı elinden bırakıp öne eğildi. Otururken bile Ione’a tepeden bakıyordu. “Gülümseme çizgilerine bayılıyordum.” Dudaklarının kenarlarına, gözlerine baktı. “Kirpiklerin daha sarıydı. Çillerin vardı. Yer yer kızarırdın. Ön dişlerin hafifçe ayrıktı. Bakire’nin pek de değiştiremediği tek şey gözlerin. Ama Ekinoks’tan önce mutlu bakıyorlardı.”

Başını eğdi. Keskin, çiçeksi bir koku burnunu doldurdu. “Gördüğüm en tuhaf kızdın. Çünkü Stone’da hiç kimse mutlu değil. Ya öyleymiş gibi rol yaparlar ya da içerler, ne kadar mutsuz oldukları anlaşılır. Ama sen öyle değildin. Şaşılacak kadar, acı verecek kadar sahiciydin.”

Ione donup kalmıştı. Elm geri çekildi ve Kadeh Kartı’nı yerden alıp ikisinin arasında tuttu. *Oh olsun* demeyecekti. Hâlbuki kolayca yapabilirdi bunu. “Oyun bitti, Hawthorn. Son sözlerini alayım.”

Ione, Elm’in sözlerinin etkisini yeni hissetmiş gibiydi. Bahsi kaybettiği kafasına yeni dank etmişti. “Cehenneme git, Prens.”

Elm sarsıla sarsıla güldü. “Fevkalade bir ağzın var.” Kadeh’e üç kere dokunarak sihrini sona erdirdi. “Ve şimdi o tamamen benim.”

Zindandaki gibi başparmağı ve işaret parmağıyla Ione'un çenesini tuttu. Ona doğru eğildi ve dudakları buluşmadan önce durdu. Elm onun ağzının içine fısıldarken Ione'un ateş bastığını söylediği alt dudağına başparmağıyla dokundu. "Gerçekten seni hatırlamadığımı mı sandın?"

Öyle sanmıştı. Elm kızın gözlerindeki pırıltıdan anlayabiliyordu bunu.

"Hazza dair sözlerin, vücuduna ateş bastığını ve bacaklarının arasının sızladığını söylemen," diye mırıldandı. "Bana harika bir resim çizdin. Bahsi kaybetseydim beni öpmemek kim bilir seni ne kadar eğlendirecekti? Tırpanımı alıp beni çaresiz bırakmak?" Üst dudağı onunkine değdi. "Söyle, Hawthorn, benimle oynamak sana bir şey hissettiriyor mu?"

Ione kesik kesik solumaya başlamıştı. Dudaklarını araladı ve Elm başparmağını onun dudağının ıslak iç kısmında dolaştırdı. Ione ona baktığında, gözlerinde bir Kadeh'i işe yaramaz kılmaya yetecek kadar dürüstlük vardı. "Evet."

"Yap öyleyse," diye fısıldadı Elm elini sırtından yukarı kaydırarak. "Beni kullan. Benimle oyna. Bir şey hisset, Ione."

Ione nefesini verdiğiğinde Elm onu ağzının içine hapsetti. Ione'un ela gözleri sadece bir anlığına sertleşti, ona kuşkuyla baktı ama Elm'in yüzünde gördüğü şey üzerine buzları çözüldü. Gözlerini kapayıp öne eğildi ve dudaklarını Elm'in sert ve cezalandırıcı öpücüğüne bastırdı.

Kupa taşa devrildi. Elm, Ione'u altına yatırdığında sarı saçları yere dökülen şarapla ıslandı. Elm'in dudakları kızın çenesini buldu. Öpücüklerini boynuna kaydırırken titrek nefeslerle Ione'u soludu.

Ione'un boğazından vahşi, şehvetli bir ses yükseldi ve ellerini çılgınca hareket ettirmeye başladı. Elm'in yüzünü, saçlarını ve kaslı kollarını ihtirasla okşadı. İç çekerken bileğine yapıştı, bir an duraksadı ve elini memesine doğru itti.

Elm avucu memesiyle dolunca inledi. Tamamen serbest bıraktığı parmaklarıyla yoğurdu ve Ione'un aralık dudaklarında tomurcuklanan kesik soluyuşlar onu iyice kontrolden çıkardı. Ione belli ki Elm'in ona sert davranmasını istiyordu ve Elm bunu yapabiliirdi. En çok alışık olduğu şeydi.

Ama hoyrat davranırsa fazla uzun sürmezdi. Ve Elm o sırada düşünmeye fırsat bulamadığı bir sebepten ötürü Ione Hawthorn'la geçireceği vaktin uzun sürmesini istiyordu. Parmaklarını gevşetti, ellerini yavaşlatıp memelerinin altına kaydırarak ağırlıklarını hissetti.

Sonra onları o kadar hızlı yukarı itip inci beyazı tenini bir öpücükle karşıladı ki, Ione'un elinden inlemekten başka bir şey gelmedi.

Sabırsızca tırnaklarını Elm'in saçlarına geçirip sırtını yay gibi gerdi. Kokusu Elm'in burnunu doldurdu ve bu kokuyu en keskin aldığı yer memelerinin arasından geçen çizgiydi. Elm dudaklarını yavaşça onların üzerinde ve arasında gezdirdi. Manolya ağaçları ve yazın ilk yağmurlarının ıslattığı tarlalar gibi kokuyordu. İnsanı çarpıyordu, tatlı ve baştan çıkarıcıydı.

Bu koku Elm'i sersemletti. Bir an odağını yitirdi, tüm düşünceleri Ione'a, kokusuna ve içinde zonklayan sızıya boyun eğdi. Onu Hawthorn Hanesi'nden alışından kilerin taş zeminde altına çekişi arasında geçen sürede Elm de aynı sızıyı duymaya başlamıştı.

Vücudunun başka yerlerini de öpmeye çalıştı ama elbisesi, o aptal, kahrolası paçavra ona engel oldu. Elm elbisenin yırtık yakasını iki eliyle birden kavradı.

Göz göze geldiler. İkisinin de bakışları vahşi ve bulanıktı. Ione niyetini anlamış gibiydi. "Yırt şunu," dedi. "Şimdi."

Elm kızın alt dudağını emdi. Sonra hafifçe dişledi. "Bana yalvar."

Ione onu öpmek ya da küfretmek için nefes aldı.

İKİ ÇARPIK TAÇ

O sırada, odadan gelen bir ses Ione'un dikkatini dağıttı ve gözleri kilerin kapısına kaydı. Kapı şimdi açıktı.

Filick Willow tazıları, kitapları ve hayretle irileşen gözleriyle eşikten onlara bakıyordu.

Elm Ione'un üzerinden ellerini çekti ve öldürücü bakışlarını Hekim'in suratına dikti. "Kapıyı çalma alışkanlığımızı yitirdik mi, Filick?"

"Be-ben kapıyı çaldım." Filick'in gözleri Ione'a kaydı. "Bağışlayın, Bayan Hawthorn, ben..." Köpeklerini ardında bırakarak telaşla odadan çıktı. Biri köşedeki saman döşegine yerleşti. Diğer kuyruğunu sallayarak yanlarına gelip Elm'in suratını yaladı.

Elm, Ione'a uzandı ama o çoktan yerden kalkmıştı. Saçları şarapla ıslanmıştı. "Kimseye bir şey söylemeyecek," dedi Elm pantolonunu çekiştirirken.

Ione kapıya koştu. "Bekle, Hawthorn," diye seslendi Elm. "Ione. Bekle."

Ama Ione onu beklemedi.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Elsbeth

O karanlık ve dipsiz suda geçmişin hatıraları düştü içime, ben onların bir parçası olana dek benliğime karıştılar.

Bir kalede, genç bir kadının karşısında duruyordum. Boyu benden kısaydı, saçları koyu renkti; koyu kumral. Bakır tenliydi ve keskin bakışlı, sarı gözleri vardı. O güneşti, soğuk koridorda birlikte yürürken sıcaklığını hissettim.

Ayris. Kız kardeşim.

Kemerli pencerelerden giren ışık yeşil, yün halılara yağan toz zerreciklerinin üzerine vuruyordu. “Ah, olamaz,” dedi Ayris bana bakarak. “Gözünün altı morarmış.”

Omuz silktim. “Talimde olmuştur.”

“Şüphesiz Brustus’leydin. Taç giyme töreninden önce yüzünde iz bırakan biri ancak aptal olabilir.” Bakışlarını başıma kaydırды. “Taç takmak nasıl bir his?”

Saçlarıma uzattığım elim daima ağırlığını hissettiğimi o serin şeye değdi. “Takdiri ilahi gibi.”

Koridorun ucundaki yaldızlı kapıya vardığımızda muhafızlar onu açtı. Biri gençti, benimle yaşıt, on yedilik bir delikanlıydı. Yeşil gözlüydü ve yüzünde bir değil, tam iki tane çürük izi vardı. Ayris’e ve sonra bana göz kırptı. “İyi şanslar, Taxus.”

“Kuş beyinli,” diye mırıldandı kız kardeşim usulca.

Kapılar bir katedrale açıldı. Mozaikli camlar ışığı yakalayarak gri taşlarda renk cümbüşü yarattı. Mor, yeşil, pembe,

İKİ ÇARPIK TAÇ

kırmızı, bordo ve mavi. Gözümün önünde oynayan renkler öyle parlak ve güzeldi ki, onları yakalayıp cebime koymak istedim.

Merhum babamın sandalyesine otururken lordlarla leydiler etrafımda dikildi. Tahtım yaşlı, eğri büğrü ağaçlardan oyulmuştu. “Çok yaşa, Taxus,” diye bağırdı sarayım coşkuyla. “Çok yaşa, Çoban Kral.”

Elsbeth.

Elsbeth.

Elsbeth!

Gözlerimi karanlığa açtım. Biri bana seslendi, vıcık vıcık, yağ gibi bir ses. Seslenmeye devam ettikçe sesi daha da çaresiz bir tınıya büründü.

Onun sesine doğru yüzmeye çalıştım ama su –hatıralar ağı– beni kısıkvırak yakalamıştı. Hareket edemiyordum, konuşamıyordum.

Ondan kurtulamıyordum.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Ravyn

Son Kader Kartı'nı geri almak için çıkılan yolculuğun başlangıcı tantanalı bir uğurlama törenine sahne olmadı. Alkışlar ya da müzik yoktu. Ravyn, Yew Kalesi'nden ayrılırken üzerine gül yaprakları ya da mendiller atılmadı.

Sabah sessizliğinin esrarengiz, tüyler ürpertici bir yanı vardı. Blunder'dan geçen soğuk hava dalgasının ardından her yeri kırağı tutmuştu. Şafakta, annesiyle babası dışında ona veda eden olmamıştı. Şimdi Emory'nin penceresinden onu izliyorlardı.

Ravyn'i kucaklamışlar ve onun diyecek bir söz bulamamasını her zamanki gibi nezaketle kabullenmişlerdi. Ravyn, Elm'e söyledikleri yineleyerek kuru bir veda etmişti onlara da.

“Yakında görüşeceğiz.”

Çayıra girdiğinde, diğerleri odanın yakınında onu bekliyordu.

Jespyr'le Gorse da Ravyn kadar az uyumuş gibi görünüyordu. Ivy kardeşlerin de onlardan farkı yoktu. Loş sabah ışığında hepsinin gözleri mahmurdu ve yolculuk heybelerinin ağırlığı altında iki büklüm olmuşlardı. Omzuna bir yay ve uçlarında kaz tüyleri olan oklarla dolu bir kılıf asan Jespyr esnemesini bastırmak için ağzını şekilden şekle soktu.

Petyr bakır bir parayı havaya atıp tutarak diğer eline geçirdi. Jespyr'in kaburgalarını dirseğiyle dürttü. “Uyan, Prenses.”

“Şans paranı da getirmişsin.” Petyr'in koyu renkli, kıvrıkcık saçlarını parmağıyla dürttü. “İnsanın şansını kendisinin yarattığını biliyorsun, değil mi? Her şey kafada bitiyor.”

İKİ ÇARPIK TAÇ

“Onun kafasının içi bomboş,” dedi Wik bir parça kurutulmuş geyik etini kemirirken.

Gorse’un bakışları Ivy kardeşlere kaydı. “Siz de kimsiniz?”

“Yolculuğunu şenlendirecek fahişeler,” dedi Petyr dudaklarını büzerek. “Bir günaydın öpücüğüne ne dersin, Şövalye?”

Ravyn gözlerini ovuşturdu. “Bize katılmalarını ben istedim. Onları görmezden gelersen rahat edersin.” Gözleriyle çayırı taradı. “*Dostumuzu* gören var mı?”

“Spindle’ı mı diyorsun?” Gorse başıyla batıyı işaret etti. “Cephanelikteydi.”

Ravyn yüzünü hızla ufalanan bir kayıtsızlık ifadesinin ardına gizledi. “O Elspeth değil.”

Kâbus sessiz bir adımla sisin içinden çıktı. Bakışları cin gibiydi, kararlı görünüyordu ve grubun tek ayık üyesiydi. Sadece her zamanki şeytani sırıtişının yerini ekşi bir yüz ifadesi almıştı.

“Neden suratın beş karış?” diye seslendi Jespyr.

Kâbus cevap vermedi. Kılıcı gözle görülür derecede daha keskindi ve özenle temizlenmişti. Tacı da öyle. Solgun sabah ışığında pırıl pırıl parlıyordu. Ravyn tacın birbirine dolanan dallar şeklinde oyulduğuna dikkat etti.

Dayısının tacından pek farklı değildi. Tek fark altından yontulan dalların üvez ağacı olmamasıydı. Daha budaklı ve eğri büğrü bir ağacı tasvir ediyorlardı.

Kâbus bir pençeye benzeyen elinin parmaklarıyla tacı daha sıkı kavradı ve hiçbir şey demeden aralarından geçip taş odaya doğru yürüdü. Karanlık pencereden bir gölge gibi içeri süzüldü. Geri döndüğünde taç yoktu.

“Ormanda onu takmak istemedin mi?” diye sordu Ravyn gergin bir sesle.

Sarı gözler kısılarak onu süzdü. “Artık benim değil, takamam.”

Tuz burnunu yakarken Ravyn gruba döndü. “Herkesin tılsımları yanında mı?”

Jespyr küçük bir femur kemiğini iple boynuna asmıştı. Ivy kardeşlerin kemerlerinde birörnek şahin tüyleri vardı. Gorse çoğu Şövalye gibi bileğine at kılından yapılmış bir tılsım takmıştı.

“Onlara gözünüz gibi bakın.” Ravyn cebindeki yedek tılsımına vurdu. Bir engerek yılanının başıydı. “Bir süre siste olacağız.”

Gorse kıpırdandı. “Ne kadar?”

“İkiz Kızılağaç Kartı’nı bulmamız için ne kadar zaman gerekiyorsa o kadar. Buna itirazın varsa” –Ravyn çayırı gösterdi– “Stone’a dön. Yoksa Kral benim ne yapıp ettiğimle ilgili eksiksiz bir rapor mu bekliyor?”

Gorse çenesini kapayıp ona dik dik baktı.

Ravyn bir Şövalye’nin ona öfkeyle bakmasına alışkındı. Hauth’un ve hatta Elm’in Rowan çekiciliğinden zerrece nasiplenmediği için adamları yüreklendiren sözler söylemeyi bilmiyordu. Soğuk mizacı ve enfeksiyonu yüzünden, daima titiz ama sevilmeyen bir komutan olmuştu.

Ravyn buna razıydı. Gorse ondan çekindiği sürece hakkındaki görüşlerinin bir önemi yoktu. Gorse’un bakışlarına Şövalye’nin az sonra gözlerini yere indirmesine sebep olacak kadar sertçe karşılık verdi. Sonra Kâbus’a döndü. “Yolu göster.”

Canavarın dudaklarından alçak bir tıslama döküldü. Porsuk ağacının dallarını itti ve doğuya yöneldi. Ormanın ağzına girdiklerinde sis onları tamamen yuttu.

Ortada yol falan yoktu. Olsaydı bile Ravyn, Kâbus’un düzensiz adımlarına bakarak onu kullanmayacağını tahmin etti. Canavar kılıcını sıkıca kavramıştı ve ağaçların arasında sessiz ve enerjik bir tempo tutturmuştu. Sadece ara sıra başlarını gölgeleyen doluşık dallara bakmak için duraksıyordu. Bir saatlerini ormanda zikzaklar çizerek onu kovalamakla geçirdiler.

Bu süre zarfında Kâbus'un yüzündeki öfke daha da belirlenmişti.

"Nereye gittiğini biliyor musun?" diye gürledi grubun en arkasındaki, Gorse.

Kâbus birden durdu ve eğri büğrü bir porsuk ağacının altında tek dizinin üzerine çöküp çıplak parmaklarını gövdesine bastırdı. Gözlerini yumdu ve Ravyn'in duyamadığı bir şeyler mırıldandı.

Yaprakların hışırtısı kesildi. Kuşların şarkıları ve dalları karıştıran rüzgârın uğultusu hiçliğe karıştı. Ravyn'in tüyleri diken diken oldu, sessizlik bir dalga gibi onu yalayıp geçti. Kâbus ormanın dilini konuşuyor gibiydi.

Ve orman kulak kesilmişti.

Arkasındaki Jespyr ona yaklaştı. "*Kadim Kızılağaç-Kitabı*," diye mırıldandı parmaklarını porsuğun gövdesinde gezdiren Kâbus'u izlerken, "Çoban Kral'ın Kader Kartları için yaptığı takasları anlatıyor. Ama o sihirle doğmuş." Jespyr kaskatı kesilmişti. "Neydi o sihir?"

Kâbus gözlerini kapadı ve kılıcını porsuk ağacına üç kere vurdu. *Tık, tık, tık.* Ravyn ağzından çıkan bir kelimeyi ayırt edebildi. "Taxus."

Jespyr'in sorusunun cevabı yeryüzünün derinliklerinden geldi. Toprağın altındaki bir sarsıntı tüm ormanı titretmeye başladı. Zemin dalgalandı, Ravyn'le Jespyr birbirlerinin üzerine düştü. İki kardeş fal taşı gibi açılan gözleriyle yere bakan Petyr, Wik ve Gorse'un yanına yuvarlandı.

Orman *hareket ediyordu*, porsuk ağaçları yeniden sıralanıyordu. Toprakтан fışkıran köklerin tozu havayı sardı. Dallar kırıldı ve yer değiştiren ağaçların fırtınasına yakalanan yapraklar etraflarında dönmeye başladı.

Kâbus kargaşanın tam ortasındaydı, topuklarının üzerine oturmuştu ve hiçbir kök ya da dal ona değmiyordu. Kılıcına

bir kere daha vurdu –bu sefer yerdeydi– ve gürültünün arasında hayal meyal bir *tık, tık, tık* sesi duyuldu.

Porsuk ağaçları durdu. Kâbus’un ayaklarının dibinde, birbirine karışan toprağın, yaprakların ve kırık dalların altında bir orman patikası göründü.

Ravyn’in avuçları soğuk soğuk terledi. Hayatı boyunca *Kadim Kızılağaç Kitabı*’nı okumuştı.

Ama onu yazan adamı ilk kez gerçekten görmüştü.

Kâbus ayağa kalktı. Omzunun üzerinden yerde toz toprağın içinde yatan diğerlerine baktı.

“*Taxus* nedir?” diye seslendi Jespyr hayretle.

“Yaşlı, eğri büğrü bir ağacın kadim ismi.” Kâbus, Ravyn’in kılıcına baktığını görünce solgun parmağını kabzasında gezdirdi. “Koyunlara çobanlık ettiğimi düşünmeniz herhâlde?”

Ormanda yürüdükçe Kâbus’un kaşlarının arasındaki çizgiler belirginleşti.

Ravyn canını neyin sıktığını sormadı ve canavar da bir açıklama yapmadı. Ağaçlar yeniden sıraya dizilerek sık ormanın arasında bir patika açtığından beri tek kelime konuşmamıştı. Üstelik bu saatler önceydi.

Öyle olsun, diye düşündü Ravyn. Canavarın koyu kumral kaşlarının arasındaki çizgiyi ve yüzündeki şu soğuk öfkeyi daha önce hiç görmemişti. Elspeth’in asla takınmadığı bir ifadeydi bu. Yanındakinin Elspeth olduğunu düşündüğünde Ravyn, Kâbus’u daha kolay izleyebiliyordu. Bu düşünce ayaklarını yere basmasına yardımcı oluyordu. Üzülüyordu ama en azından akli başındaydı.

Ve kurtları fark edebilecek kadar dikkatliydi.

İlki ağaçların kıyısından onları izledi. Postu siyahtı ve gümüş rengi gözlerini bir an bile kırpmıyordu.

“Acele et,” diye seslendi Jespyr, Gorse’a. Yayına bir ok takmıştı.

Gorse kılıcının ucuyla ağaçların sınırını işaret etti. “İki taneler.”

“Üç,” diye düzeltti Wik. “Zavallı, küçük midilli saymayı bilmiyor.”

“Şövalye okulunda size aritmetik öğretmiyorlar mı?” diye dalga geçti Petyr.

Ravyn gözünü karşıdan ayırmadı. Aslında dört tane kurt vardı. Karanlık patikada onları takip ediyorlardı. Adımlarını sıklaştırıp ağzını Kâbus’un kulağına dayadı. “Yüksek bir yer bulmalıyız.”

Kâbus cevap vermedi.

“Kâbus.”

Canavar karşıya bakmaya devam etti.

Ravyn elini cebine sokup bordo kartına dokundu. Tuz burnundan girip ağzına doldu. Onu güçlü bir nefesle itti. *Seninle konuşuyorum, asalak.*

Elsbeth ortadan kaybolmadan önce onun zihnine girmek fırtınaya yakalanmak gibiydi. Orada kargaşa hüküm sürüyordu. Ama Kâbus’un zihni sakin, kontrollü ve sessizdi. Sadece o tuhaf, vıcık vıcık ses vardı.

Ama şimdi o ses bağıırıyordu.

Neredesin, Elspeth? BANA NEDEN CEVAP VERMİYORSUN?

Ravyn tökezleyerek Kâbus’un omzuna çarptı. Canavar hızla arkasını döndü, sarı gözleri parladı. Ravyn’in boğazına yapıştı.

Hauth’la Linden’in nasıl sakatlandığını, vücutlarının o hâle nasıl geldiğini Ravyn hiçbir zaman anlayamamıştı. Elspeth silah taşımazdı. O yaraları onun parmaklarının açtığına, insan etini bir pençe gibi parçalayabildiklerine inanmak güçtü.

Ama şimdi Kâbus parmaklarını boğazına bastırırken Ravyn bunun nasıl olduğunu anlamaya başlamıştı. İnsan parmağı görünümünde olabilirlerdi ama altlarında sivri bir şey vardı.

Kâbus gözlerini kırptırarak ona odakladı. Ravyn'in boğazını sıkan parmaklarını gevşetti ama elini oradan indirmede. *Zihinleri davet edilmeden kurcalamakla ilgili dersini aldığını sanıyordum.* Dudakları öfkeyle geriye doğru çekildi. *Ama sen inatçı ve aptal bir kuşsun, değil mi?*

Ravyn'in beti benzi attı. "Elsbeth. Elsbeth'i bulamıyor musun?"

Kâbus bir şey söylemedi. Ama bir anlığına öfkesi Ravyn'in onun yüzünde hiç görmediği bir ifadeyle yer değiştirdi.

Umutsuzluk.

Panik parmaklarını Ravyn'in göğsüne uzattı. *Benimle oynama, Çoban Kral. Onu karanlıktan çıkar. Onunla konuşmama izin ver. HEMEN ŞİMDİ.*

Jespyr onları iterek birbirlerinden uzaklaştırdı. "Siz ahmaklar dikkatinizi toplayamıyorsanız bu gruba seve seve liderlik ederim. *Kurtlar peşimizde.*"

Kâbus Ravyn'in omzunun üzerinden baktı. Bakışları gümüş gözlü kurdu bulduğunda öfkesi bir gülümsemenin ardında kayboldu. "Güzel," dedi. "Yaklaştık."

İkiz Kızılağaç'a giden yolda üç tane takas yapılacak. Birincisi suda olacak. Yüzeyi ayna gibi parlayan, karanlık bir gölde.

Göl gerçekten de gümüş bir aynaya benziyordu. Durgun ve pürüzsüz yüzeyi gökyüzünü, ağaçları ve yüzlerini yansıtıyordu. Gorse suya dokundu ve titreyerek elini çekti. Jespyr omzundaki yayı düzeltti. Ivy kardeşler bir ekmeği bölüştü.

Ravyn şimdi yedi tane olan kurtların kırk beş metre kadar arkalarında sıraya dizilmelerini izledi. "Bizi buraya kadar izlediler. Neden?"

İKİ ÇARPIK TAÇ

Kâbus onun yanına çömelip kılıcının ucunu göle daldırdı. “Su bizi onların yerine memnuniyetle öldürebilecekken neden hayatlarını riske atsinlar?”

Ravyn’in bakışları tekrar göle kaydı. Hiç de öldürücü görünmüyordu. “Zehir mi?”

Kâbus genizden gelen bir sesle güldü. “Sihir.”

Göl kilometreler uzunluğundaydı. Çevresini dolaşmak saatler sürerdi. “Karşı kıyıya yüzmek zorunda mıyız?” diye sordu Ravyn.

Kâbus başını salladı.

“Nasıl bir sihir bu?”

“Ormanın Ruhu’nun sevdiği türden. Bir takas.” Kâbus kılıcının kabzasını daha sıkı kavradı. “Bir damla kan. Sonra su bize istediğini yapacak. Karşıya geçebilirsek sonraki takasa sağ salım ulaşmamızı sağlayacak.”

Ravyn gözünü sudan ayırmadı. Yew Kalesi ve orman gibi göl de Kâbus’un varlığıyla tuhaf bir biçimde durgunlaşmıştı. Sanki onu bekliyormuş gibi.

İstenen kanı döktüler. Ravyn hançeriyle başparmağını çizdi ve parmağının nasırlı ucunu gölün üzerinde sıktı. Bir, iki, üç damla kanın suyun yüzeyini kısa süreliğine kırmızıya boyamasını izledi.

Jespyr, Gorse ve Ivy kardeşler de aynısını yaparak avuçlarında sığ yaralar açtılar ve kanlarını suya akıttılar. Kâbus kılıcını avucuna yaklaştırdığında Ravyn onu durdurdu.

“Derin kesme,” dedi. “Onda izi kalmasın.”

Yine aynısı oldu; canavarın yüzünden kederli bir ifade geçti. Umutsuzluğa benzeyen o ifade. Kurtlardan ve gölden daha çok bu ifade korkuttu Ravyn’i. Yaklaştı ve sadece Kâbus’un duyabileceği bir fısıltıyla konuştu. “Bana neler olduğunu söyle.” Boğazı düğümlendi. “Elsbeth’e ulaşamıyor musun?”

Kâbus suya baktı. Sonra Ravyn’in gözlerinin yakalayamadığı bir hızla başparmağını kılıcın kenarından geçirip gölün üzerine uzattı. “Hızlı yüz, Ravyn Yew.”

Canavar göle balıklama daldığında gümüş aynanın pürüzsüz yüzeyi parçalandı.

Ravyn'le Jespyr gergin bakışlarla birbirlerini süzdü. Gorse arkasındaki kurtlara baktı; hayvanlar onlara on beş metre daha yaklaştı. Gorse küfrü basıp göle daldı ve yüzeyde minik çırpıntılar belirdi. Wik onu izledi. Petyr şans parasını öptükten sonra onlara katıldı.

Ravyn sudaki yansımasına baktı. Belki de korkudan hayal görüyordu. Çünkü suyun yüzeyinden ona bakan adam o değildi. Yani tamamen o sayılmazdı. Kıyafeti başkaydı, başında bir kukuleta vardı ve yüzünü kumaş bir maskeyle gizlemişti. Şövalyelerin Komutanı olan değil de diğer Ravyn'di. Gizli gizli orman yolunda gezen Ravyn.

Haydut olan.

“Benimle misin, Jes?”

Kız kardeşinin sesi her zamanki gibi yakından geldi. “Tam arkadayım.”

Ravyn dizlerini kırdı. Göle dalarken kurtların uluduğunu duydu.

Masallardaki sirenler şarkılarıyla erkekleri kandırıp suyun derinliklerine çeken güzel kadınlardı. Siyah pelerinleri ve maskeleri yoktu. Haydut değillerdi.

Ama gölün derinliklerinden gelen ve Ravyn'in ayak bileğine yapışan yaratık öyleydi.

Parmakları buz gibiydi, Ravyn'in botunun içinden gezip derisine yapıştı. Ravyn'in sesiyle konuştu. Yüzü Ravyn'in yüzüydü, gri gözleri pırıl pırıldı. “Daha fazla yüzme,” dedi. “Aradığın özgürlük hep buradaydı, maskenin ardında. Kim istersen o ol. Enfeksiyonlu kadını sev. Çal, ihanet et. Kral'ın kanununu çiğne. Kal.”

İKİ ÇARPIK TAÇ

Kanıyla bilenmiş bir sınavdı bu. Ormanın Ruhu'nun bir kandırmacasıydı. Ravyn'i ya kuvvetlendirecekti...

Ya da boğacaktı.

Ravyn suda debelendi. Ciğerleri yanarak haydudun yüzüne bir tekme attı ve elinden kurtuldu.

Kıyafetleri ve silahları çok ağırdı. Ama o güçlüydü. Güçlü olmaktan başka bir şansı olmamıştı. Ravyn suyun yüzeyini tuzla buz ederek başını dışarı çıkardı ve derin nefesler alırken telaşla ötekilere bakındı. Wik on kulaç ilerideydi. Sonra ona yetişmeye çalışan Petyr'i gördü. "Suda kahrolası iblisler var," diye bağırdı.

"Çekil üzerimden!" diye bağırdı Gorse yakınlardan. Sesi su yutmuş gibi boğuk çıkmıştı.

Ravyn Jespyr'i gördü. Kız kardeşi derin derin nefes alarak hızla yüzüyordu. Kâbus hepsinden öndeydi. Gölün karşı kıyısına varmak üzereydi. Suyun altında onu nasıl bir canavar kovaladıysa piç herif onu atlatmışa benziyordu.

Ravyn'in sesi gölün üzerinde patladı. "Siyah Ar, Jes!" Buzlu su ağzını yaladı. "Yüz."

Jespyr onu ikiletmedi. Bir saniyeliğine suyun altında gözden kayboldu. Başını sudan çıkardığında hızı ona katlandı. İlerideki Gorse da aynısını yaptı. Siyah Ar Kartı'na dokundu ve ikisi gümüşü suyu bir akıntı gibi yarararak ve ayaklarını doğaüstü bir hızla çırparak kıyıya doğru yüzmeye başladı.

Ravyn ve Ivy kardeşler hâlâ gölün ortasındaydı. Ve dipteki canavarlar onlara yetişmek üzereydi.

Ravyn ayaklarını çırparken kemerinden bıçağını çıkardı. Bu kez ayak bileğine yapışan ele hazırlıksız yakalanmadı.

Suyun altındaki haydut onu aşağı çekti. "Burada kal, Ravyn Yew," dedi bir kez daha. "Maskenin altındaki adam... Senin yazgında o olmak var."

Ravyn havayı yuttu ve suyun altına çekilmeye direnmedi. Haydutla göz göze geldiğinde bıçağını omzuna sapladı. Tiz bir çığlık suyu titretti. Canavar debelenerek derinliklerde kayboldu.

Ravyn yüzeye çıktığında Petyr'in dibe çekildiğini gördü.

Daldı ve Petyr'in ağzından çıkan baloncukları takip etti. Altlarındaki göl canavarının yüzü ve vücudu Petyr'inkiyle aynıydı ama bir Şövalye gibi pelerinliydi. Sivri tırnaklı, uzun parmaklarıyla Petyr'in bacağına yapışmıştı. Canavar Ravyn'in tekmesiyle sersemlemesine rağmen Petyr'i bırakmadı.

Ravyn kolunu Petyr'in beline dolayıp onu var gücüyle çekerek canavarın elinden kurtardı. Suyun yüzeyini yarıklarında Ravyn kör gibiydi, boğuluyordu. Tek düşünebildiği Petyr'i kıyıya çekerken bilincini kaybetmemesine yetecek kadar düzenli nefes alabilmekti. Göremiyordu, nefes alamıyordu.

Bacakları çamura battı. Su sığlaştı ve Ravyn kendini kıyıya atıp emeklemeye başladı. Petyr'i bırakmamıştı ama bacağına sarılan canavarı da onunla birlikte kıyıya sürüklemişti.

Bağrıışmalar ve çamurun içinde koşan ayak sesleri duyuldu. Jespyr ve sonra Wik, Ravyn'le Petyr'in omuzlarını yakaladı.

Petyr bağılıyor ve tekmeler savuruyordu. Bacağındaki canavar ağzını açarak gölün üzerinde yankılanan bir çığlık attı. Pençelerini ete ve kaslara geçirmişti.

Havada dönen çeliğin parıltısı bir belirip bir yok oldu. Çoban Kral'ın kılıcı havayı yarıdı.

Bir feryat daha koptu. Ravyn, Petyr suratlı canavarın geriye doğru sendelediğini gördü. Gözleri yuvalarında dönüp başı omuzlarından ayrılarak gölün çamurlu kıyısına düştü.

Ravyn ayağa kalkmaya çalıştı.

Sonra kanı gördü.

Petyr'in pantolonunun sol bacağı lime lime olmuştu. Altındaki deri de paramparçaydı. Canavarın pençeleri baldırında yol yol derin, kırmızı yaralar açmıştı. Ravyn dehşetle irkilirken

bile yaralarda bir tuhaflık olduğunu anladı. Gerektiği gibi kanamıyorlardı. Kanın akışı çok yavaştı ve hızla pıhtılaşıyordu.

Sonra kokuyu aldı. Çürümeye bırakılan bir hayvan leşi kadar kötü kokuyordu.

“Bu iğrenç koku ne?” dedi Gorse. Yüzü sarı, hastalıklı bir renk almıştı.

“Bacağından geliyor,” diye fısıldadı Jespyr, eliyle burnunu kapayarak Petyr’in üzerine eğildi.

İki botlu ayak çamurda yürüyerek Ravyn’in yanında durdu. Kâbus çömelip yaraya ve yaradan akan yoğun kıvamlı, pis kokulu kana yakından baktı. “Ne şanssızlık,” dedi iç çekerek. “Suda zehir var.”

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Elspeth

Sonunda, çocukluğumda yaptığı gibi, ağaçların bir zamanlar onunla iletişim kurduğu gibi, bana ulaştı.

Bir tekerlemeyle.

Ormandaki iğ ağacı nazlı mı nazlı. Rüzgâra, dolunaya, tabiatın tüm güçlerine karşı narin bir savaşçı. Köklerini en derinlere saçı ve bütün fırtınaları sapasağlam atlattı.

Kıpırdayabildim. Karanlık suda küçük ama inkâr edilemez bir dalgalanma oldu. Ağzımı açıp ona gerçek adıyla seslendim. "Taxus."

Soğuk bir el kolumu buldu. Beni yüzeye çekti. Başımı kaldırıp sarı gözlerine baktım.

"İşte buradasın." Beni kucaklayıp bir baba gibi, zırlı göğsüne bastırdı. "Bir gün bir hatıradan ibaret olacaksın, Elspeth Spindle. Ama henüz değil." Sarı gözlerini karanlık göğe kaldırdı. "Beni bu aptallarla yalnız bırakma."

İnsan sesleri gök gürültüsü gibi patladı. Önce uzaktalardı, sonra yaklaştılar. Bir erkek sesi duyuldu. "Hayır. *Hayır!* Petyr'i kıpırdatma."

Öksürükler, bağrıışmalar.

"Şunu dizinin altına bağla. Jes, ateş yak. Wik, onu taşımama yardım et."

Bu sesi tanıyordum. Sertti. Nasırlı bir avuçtaki çizgiler kadar kalındı. Dumanı, yünü ve karanfilleri çağrıştıran, zengin bir tınısı vardı. "Bir şeyler yap," diye seslendi ses. "Kâbus!"

İKİ ÇARPIK TAÇ

Ravyn.

“Seni oradan çıkarırsam benim gördüklerimi göreceksin, Elspeth,” dedi Taxus. “Ama eski vücudun üzerinde hiçbir kontrolün olmayacak. Bir zamanlar benim seninkinde yaşadığım gibi, benim zihnimde yaşayacaksın.” Bana baktığında yüzünün hatları gerilmişti. “Ama benimki bir canavarın zihni.”

“Beni korkutmaya mı çalışıyorsun?”

“Hayır, biriciğim. Yalnızca uyarıyorum.”

Bir kere daha, yukarıdan Ravyn’in sesi geldi. Bu kez daha yüksekti. “Kahretsin, bize yardım et.”

Taxus o tuhaf, sarı gözlerini benden ayırmadan cevabımı bekledi.

Eline uzandım. Sonraki nefesimde, o karanlık kumsaldaki ilk ve son sözlerimi söyledim. “Bırak. Beni.”

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Ravyn

Petyr'in kanı her yere saçılmıştı. Hele o koku... Yaradan yayılan o iğrenç kokuyu insanın midesi kaldırmıyordu.

Gorse geri geri sendeleyip göle kustu. Jespyr ormanın kıyısından topladığı kuru çalı çırpıyı üst üste yığarken burnunu tuttu. Çakmaktaşıyla ateş yakmaya çalışırken eli şiddetle titriyordu. Sonunda bir kıvılcım çalı çırpıyı tutuşturup belinden bir bıçak çıkararak ateşe doğru uzattı. "Ne durumda?"

Ravyn, Petyr'in bacağına baktığında midesi bulandı. Kan köpürüyordu ve bacağı kansız, gri bir et parçasına dönüşmüştü. "Acele et, Jes."

Wik'in kemerini yaraların biraz üzerine bağlayıp sıkarak turnike yapmışlardı. "Bu sıradan bir yara değil," dedi Wik, Ravyn'e.

Petyr çamurun içinde debelendi. "Kesin şu kahrolası şeyi! Kesin gitsin!"

"Bacağı kesmeyeceğiz," dedi Ravyn öfkeyle. Kâbus'a baktı. "Bu zehir hakkında ne biliyorsun?"

Kâbus hiçbir şey söylemedi, hiçbir şey yapmadı. Esrarengiz bir biçimde kıpırdamadan duruyordu. Gözlerine perde inmişti, bakışları gölün üzerindeki bir noktaya sabitlenmişti.

Ravyn kızgın çeliğin kokusunu aldı. Jespyr, Petyr'in yanına emekledi. Bıçağı kıpkırmızı olmuştu, dumanlar çıkarıyordu. Jespyr yaralara baktığında beti benzi attı. "Bunun işe yaraya-
cağından emin misiniz?"

İKİ ÇARPIK TAÇ

“Zehir var ya da yok.” Wik kolunu kardeşinin göğsüne dayadı. “Kanamayı durdurmalıyız.”

Jespyr, Petyr’e baktı. Gülümsemeye çalıştı. “Dizini suratıma geçirme, olur mu? Dişlerimi seviyorum.”

Kızgın bıçağı Petyr’in bacağına bastırduğunda havadaki çürük kokusunun yerini yanık et kokusu aldı. Petyr kendini oradan oraya atarak canhıraş feryatlar kopardı. Eti karardı ve yaralar mühürlendi. Jespyr bıçağı kaldırdı.

Yaralar yeniden açıldı ve bu kez, Petyr’in bacağından oluk oluk kan akmaya başladı.

Ravyn avuçlarını onun bacağına bastırdı. “Sık şu kemeri!” diye bağırdı Wik’e.

Ama Ravyn yaraya var gücüyle baskı uygularken Wilk kemeri canını dişine takarak sıkmasına rağmen kanamayı durduramadılar.

Petyr çılgık atıyor, titriyordu. Gözleri yuvalarında öyle bir döndü ki akları ortaya çıktı. Boyun ve çene kasları kabardı. Wik ona yapışarak acı bir yakarışa benzeyen bir şeyler mırıldandı. İkisi birlikte titremeye başladı.

Ravyn başını kaldırıp Kâbus’a baktı. “Bir şeyler yap,” dedi çatlak bir sesle. “Lütfen.”

Ama o sarı gözler odaklarını yitirmişti. Kâbus onlardan yüzlerce kilometre uzakta gibiydi.

Ravyn çaresizlikle, sertçe feryat etti. “Lanet olsun, bize yardım et.”

Bu sözler Kâbus’u geri getirmiş gibiydi. Aşağı baktı, gözleri Petyr’i buldu. “Bakire Kartı,” diye mırıldandı. “Bakire’yi ona ver.”

Ravyn çılgınca ceplerini karıştırdı, Ayna ve Kâbus Kartlarını çamura fırlatıp üçüncü kartı çıkardı. “Ne yapacağım şimdi?”

Kâbus kendi kendine söyleniyordu. “Kötü yüzücü olmaları benim suçum değil ki, canım.”

Petyr’in beti benzi atmıştı, gölün yüzeyi kadar solgun görünüyordu.

“Kâbus!”

Canavarın burun delikleri genişledi. Ravyn’in elindeki Bakire Kartı’na baktı. “Onu kullanmasını sağla.”

Ravyn bunu sorgulamadı. Bakire Kartı’nı Petyr’in eline tutuşturup parmaklarını bükerek ona bir, iki, üç kere vurmasına yardım etti.

Petyr’in gözleri irileşti, ağzı açıldı. Titrek bir nefes aldı, sonra bir nefes daha aldı.

Pis kokular saçan kanaması durdu.

Ravyn, Jespyr’in titreyen ellerinin altındaki yaraların kapandığını gördü. Petyr bir nefes daha aldı ve yüzüne renk geldi. Başka bir nefesle gergin vücudu gevşedi.

Beşinci nefesiyle birlikte gözlerini açıp önce Wik’e, sonra Ravyn’e baktı. “Artık canım acımıyor.”

Ravyn, Petyr’in yüzüne dikkatle baktı. Petyr’in portre ressamlarının ilgisini çekebilecek türden bir yüzü yoktu. Sol kaşından burun deliğinin kenarına kadar inen yara izi vaktiyle karıştığı bıçaklı bir kavgadan hatıraydı. Kulak kıkırdakları yamru yumruydı, dişleri çarpıktı. Ama şimdi bunların hiçbirinden eser kalmamıştı. Petyr’in tüm yara izleri ve kusurları kaybolmuştu. Kendi kanına ve gölün çamuruna bulanmasına rağmen hiç bu kadar iyi görünmemişti.

Wik kardeşine bakakalmıştı. “Hay kahrolası ağaçlar.”

Petyr dirseklerine dayanarak doğruldu, gözlerini kırıştırdı, yaralı bacağını sağa sola oynattı. Onu daha iyi görmek için pantolonunu biraz daha yırttı. Pençe izleri kaybolmuşru. Tek bir yara izi dahi kalmamıştı.

Ravyn boğulur gibi bir sesle konuştu. “Nasıl hissediyorsun?”

Petyr bacağını yokladı, yaralanan yere dokundu. Kahverengi gözleri hayretle irileşti. “Hiçbir şey olmamış gibi.” Diğer elindeki Bakire Kartı’na baktı. “Beni *bu* mu iyileştirdi?”

Ancak o zaman dikkatleri yeniden Kâbus’a yöneldi. Kâbus hâlâ kendi kendine konuşuyordu, cümleleri mırıldanmalar ve

tıslamalarla bölünüyordu. “Onlara yardım ediyorum, biriciğim,” diye fısıldadı. “Bildiklerinden de fazla yardım ediyorum.”

Ravyn başını yana yatırdı.

“Kiminle konuşuyorsun sen?” diye sordu Jespyr öfkeyle.

Kâbus ona aldırmadı. Bakışları yere kaydı. Ravyn’in çamurun içinde duran Kader Kartları’na. Ayna ve Kâbus’a.

Petyr’i kurtarmak için çırpınırlarken hiçbir işe yaramayan Gorse onlara yaklaştı. “Hayal mi görüyorum, yoksa bu bir Kâbus Kar—”

Ravyn atılıp bordo kartı çamurdan alırken sarı gözler parladı. Ravyn karta bir, iki, üç kere vurdu.

Ravyn! diye seslendi bir kadın sesi.

Ciğerlerindeki tüm hava boşaldı. Ravyn çamura yuvarlandı. Bu ses... Onun sesiydi.

Beni duyabiliyor musun, Ravyn?

Ravyn gözlerini kapadı. *Elsbeth.*

Elsbeth kalbini yerinden söken, kederli bir ses çıkardı. Sonra başka bir ses duyuldu. Sert, hain bir erkek sesi. *Ona alışması için zaman tanı, Ravyn Yew. Kâbus Kartı’nı cebine koy.*

Gitmemi istiyorsa bunu bana o söyleyecek. Bu onun zihni. Oraya izinsiz giren SENSİN.

Görünmez bir tuz duvarı Ravyn’e çarptı. Bir kere daha Elspeth’e seslendi ama gitmişti. Kâbus, Ravyn’e engel olmuştu.

Ravyn Kâbus Kartı’nı kullanmayı bıraktı, hafifçe sarsıldı ve...

Kâbus’a saldırdı.

Pelerinine yapışıp o korkunç, sarı gözlerine bakarak onu çamura fırlattı.

Kâbus bir tıslamadan ya da homurdanmadan daha ürkütücü bir sesle güldü. “Taş kaplaman ufalanıyor, Ravyn Yew. Masken düştüğünde arkasından kim çıkacak? Komutan mı? Haydut mu? Yoksa henüz tanımadığın bir canavar mı?”

Ravyn ölüm kadar sessiz bir nefes aldı. “Ona bir zarar vermeyeceğimi bilseydim canlı canlı derini yüzerdim.”

Kâbus dudaklarını çarpıtarak haince sırıtmakla yetindi.

Sudan bir buçuk kilometre kadar uzaklaştılar. Ravyn bir dere buldu, ellerine ve giysilerine bulaşan kirli kanı yıkarken kaslarının ne kadar ağrıdığını fark etti. Gölün karşı kıyısına ulaşmaya çalışırken ne kadar zorlandıklarını.

Kâbus yuttukları göl suyunun onları hasta etmemesi için ellerine kavak kabukları tutuşturdu. Jespyr bu kabukların onlara şifa vereceğini nereden bildiğini sorunca, canavar Yewlerin aptallığıyla ilgili kendi kendine bir şeyler mırıldanıp ağaçların ötesinde gözden kayboldu.

Ravyn onun arkasından bakarken Elspeth’in sesi kulağında çınlıyordu.

Yaşıyordu.

Elsbeth yaşıyordu.

Bir kış gecesinde nöbet tuttuktan sonra içeri girmek gibi neredeyse insanın canını acıtacak kadar büyük bir rahatlama hissediyordu.

Wik ateş yakıp heybesindeki yiyecekleri çıkardı ve hepsine pay etti. Ravyn, Gorse’un yanına oturduğunda, Şövalye kalkıp ateşin diğer tarafına geçti. Bakışları Ravyn’in ellerine, ceplerine kaydı. Ravyn onun ne görmeyi umduğunu biliyordu.

Kâbus Kartı’nı.

Yalnızca iki tane bordo Kâbus Kartı yaratılmıştı. İkisi de onlarca yıldır kayıptı. Tyrn Hawthorn birini ortaya çıkararak Ekinoks’ta Ione’la Hauth’un sözlenmesi karşılığında Kral Rowan’a sunmuştu. O kartın hâlâ Stone’da, Hekimler tarafından Hauth’u hayata döndürmek için kullanıldığına şüphe yoktu.

Gorse Şövalyelerin en akıllısı değildi. Ama yüzünü renklendiren güvensizlik şu iki sonuçtan birine vardığı anlamına geliyordu: Ravyn ya Kral'ın Kâbus Kartı'nı almıştı ya da...

İkinci kart zaten onda, yani Şövalyelerin Komutanı'ndaydı. Daha önce hiç bahsetmediği Ayna Kartı'yla birlikte.

Jespyr dolu ağzıyla konuştu. "Söylemek istediğin bir şey varsa," dedi kurumuş geyik etini ateşte ısıtırken, "şimdi tam sırası."

Gorse'un dudakları düz bir çizgi hâlini alırken yine Ravyn'in cebine baktı. "Ne kadar nadide kartlarınız varmış, Komutan."

Ravyn arkasındaki kütüğe yaslandı. "Yani?"

"Kral'ın onlardan haberi var mı?"

"Neden olmasın?"

Gorse omzunu silkti. "Hauth, Yewlerin eli uzundur derdi."

Bu hiç de zekice bir cevap değildi. Ravyn Kâbus Kartı'na üç kere dokunarak sihrini siyah, aç bir duman gibi dışarı itti. *Böyle mi düşünüyorsun, Şövalye? Sence ben bir hırsız mıyım?*

Gorse bembeyaz kesildi, ateşin ışığında gözleri irileşti. "Dur." *Neden bahsediyorsun?*

"Özür dilerim. Be-ben onu çaldığını düşünmüyorum. Kafamın içinden çık, ne olur."

Jespyr'in bakışları ikisinin arasında mekik dokurken dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. Wik lokmasını çiğnedi. Petyr Bakire Kartı'nı gösterdi. "Kartlardan söz açılmışken," dedi, "bu enteresan bir sürpriz oldu."

"Seni kurtaranın şans paran olmadığından emin misin?" dedi Jespyr ona göz kırparak.

Ravyn, Gorse'u Kâbus'un sihrinden azat etti ve bakışları Petyr'in bacağına kaydı. Yara tamamen kaybolmuştu. Petyr Bakire Kartı'nı kullanmayı yirmi dakika önce bırakmıştı. O kurnaz, sert ifadesi geri dönmüştü ama yanağındaki yara izi artık orada değildi. Petyr iyileşmişti. Tamamıyla.

"Bakire'nin seni iyileştireceğini biliyor gibiydi," dedi Wik, başıyla Kâbus'un dinlenmeye çekildiği ormanı işaret ederek.

Ravyn omzunun üzerinden ağaçlara baktı. “Bence Kader Kartları hakkında birçok şey biliyor.”

Jespyr kıkırdadı. “Onları paylaşmaya yanaşmaması çok üzücü.”

Farklı yönlerle dağılarak ihtiyaçlarını giderip çalıların arasında üzerlerini değiştirdiler. On dakika sonra Ravyn’le Jespyr yeniden ateşin başında buluştu. Ivy kardeşler de onlara katıldı. Kâbus yavaş adımlarla en son yanlarına geldi.

Jespyr sönmeye yüz tutan ateşin üzerine botunun ucuyla toprak attı. “Gorse nerede?”

“Beş dakika önce tüydü,” dedi Kâbus huzursuzluk verici bir soğukkanlılıkla. “Komutan Yew’in Kâbus Kartı’nı Kral’a rapor etmeye gittiğine şüphe yok.” Dudaklarını geriye doğru çekerek Ravyn’e sııttı. “Bir yalancıyla ormana gitme fikri hevesini kırmış olmalı.”

Jespyr eldivenli avucuna doğru bir şeyler mırıldandıktan sonra öksürür gibi yaptı. “Böyle hissedenden bir tek o değil.”

Ravyn arkasını dönüp ağaçlara baktı. Siyah At Gorse’a bir yere kadar yardım edecekti. Şövalye’ye yetişip onu tehditlerle susturabileceğinden kuşkusu yoktu. Daha kötüsünü de yapabiliirdi. Ama vaktinin daraldığı hissi Ravyn’in zihninde tıkr tıkr işleyen bir saat gibiydi ve tik takları her geçen dakika biraz daha yükseliyordu. Gorse’la ve Kral’la Stone’a döndüğünde uğraşabilirdi. Şimdilik...

“Yola devam edeceğiz.”

Hep ileri, daima ileri gideceklerdi.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Elm

“Yaşlı bir adamı affetmelisin.”

Kütüphaneye öğle güneşi vurmuştu. Elm saten bir koltukta yanlamasına oturuyordu, bacaklarını koltuğun döşemeli koluna uzatmış, kucağında bir eskiz defteri vardı. Henüz okunmamış ciltler üst üste yığılmış hâlde yanında duruyordu. Elindeki kupadan çorba içip taş kaleminin ucunu neşesizce ve öfkeyle boş sayfalarda gezdirdi.

Bir at çiziyordu, koşan bir at ve eserinden hiç memnun değildi. “Hiçbir şeyi affetmek zorunda değilim,” dedi Filick Willow’a. Kâğıdı koparıp avucunda buruşturdu. “Beni nefretim hayatta tutuyor.”

Top yaptığı kâğıtla adamı çenesinden vurdu. Filick’in kır bıyıkları titreşti ve gülümsediğini belli etmedi. “Bir dahakine kapıyı daha sert çalarım.” Elm’i imalı bakışlarla süzdü. “Ama bundan seni yüreklendirdiğim anlamı çıkarılmasın.”

Elm yeni bir resme başladı. “Beni onaylamıyor musun, ihtiyar?”

“Bugünlerde kalede birçok güzel kadın var. Baban öyle olmasını sağladı.”

“Yani?”

Filick bakışlarını yeniden önündeki bitki kitabına çevirdi. Blunder Prensi yerine onlardan birine ders verir gibiydi. “Neden daha şey bir kadın seçmiyorsun... Şey...”

Elm kalemini kâğıdın üzerinde sallarken bileğini biraz daha serbest bırakmaya gayret etti. "İone Hawthorn olmayan bir kadın mı?"

"O abinin nişanlısı."

Atın düz sırt çizgisi bozuldu. "Farkındayım."

Filick iç geçirip çayını yudumladı. "Abin uyanmazsa mesele kendiliğinden çözülür sanırım."

Elm duraksadı. "Sence uyanacak mı?"

"Bilmiyorum." Filick mavi gözlerini kaldırıp ona baktı. "Onu görmeye gittin mi?"

"Gitmediğimi biliyorsun."

"Göstermelik de olsa gitmelisin."

Göstermelik. Elm kâğıdı yırttı, top yapıp yere attı. Önündeki boş sayfaya baktı. İki yay çizdi. "Sence ne zaman geri dönecekler?" diye sordu usulca. "Ravyn, Jespyr ve... O?"

Filick arkasına yaslandı. "Bunu söylemek zor. Bana kalırsa Ravyn de baban da bu yolculuğun uzun sürmesini beklemiyor. Ama Çoban Kral'ın başka planları olabilir." Sesi yumuşadı. "Ravyn'in Ekinoks'a kadar Deste'yi birleştirip Emory'yi iyileştirmek için elinden gelen her şeyi yapacağından eminim."

Emory'nin ismini duyunca Elm'in boğazı düğümlendi. "Çoban Kral ne yapacak dersin?" Yayların arasına büyük bir halka çizip içini gölgelendirdi. "Sözünü tutup Deste'yi birleştirmek için kanını verecek mi?"

"Vereceği kan onun değil ki," dedi Filick, Elm'in başını kaldırmasına neden olacak kadar sert bir sesle. "Bayan Spindle'in."

Elsbeth. Eğer Çoban Kral doğruyu söylediye –ve işin o kısmı büyük bir soru işaretiydi– Deste'yi Elsbeth'in kanı birleştirecekti.

Elm iç çekti. "Ravyn cehennem ateşlerinde yanıyordur."

Söylenecek başka bir şey kalmamıştı çünkü gerçeği söylemek can acıtıcı olurdu. Ravyn Elsbeth Spindle'a âşıktı ve Elsbeth şimdiye dek ölmediyse bile Ekinoks'ta ölecekti.

Filick kitabına, Elm eskiz defterine gömüldü ve öğleden sonraki saatler su gibi akıp geçti. Elm'in resmi yavaş yavaş ortaya çıktı. Yaylar bir göze dönüştü. Yanına biçimli bir burun ve başka bir göz çizdi. Bir yüz. Bir ağız. Gölgeler ve ışıklı alanlar.

Kalenin derinliklerindeki çan beş kez çaldı.

"Akşam yemeği saati yaklaştı." Filick gözlüğünün üzerinden Elm'in siyah tuniğine baktı. "Rowanların geleneksel rengi altın sarısıdır."

"Evet, öyle," dedi Elm defterinden başını kaldırmadan. "Ama akşam yemeğine katılmayacağım."

"Kilerde başka bir sarhoş randevun mu var?"

Elm'in kalemi resmin üzerinde durdu. Sarhoş değildi, çakırkeyifti. Önceki gecenin bir ânını bile unutabilecek kadar sarhoş olmadığı kesindi. Teni, parmakları ve ağzı o anların kaydını tutmuştu. Sabah uyandığında tüm vücudu tutulmuştu. Ağrısı vardı ve çok rahatsızdı. Kolunu bacağını ancak buz gibi suyla dolu küvetin içinde on dakika kaldıktan sonra hareket ettirebilmişti. Ama yine de yaşadıklarını unutmamıştı.

Elm doğruca Ione'un odasına gidip onun emrettiği gibi elbisesini yırtmak ve başladıkları işi bitirmek istemişti. Ama gururu ona engel olmuştu. Kilerde ona en karanlık sırlarını anlatmıştı. Neredeyse onunla oynaması içi yalvarmıştı.

Oysa şimdi... Şimdi Elm ne yapacağını hiç bilmiyordu. Ione arkasına bile bakmadan kaçarak onu ortada bırakmıştı. Dolayısıyla Elm günü kütüphanede, Stone'da nefret etmediği tek yerde geçirmişti. Oranın ona Ione Hawthorn'u hatırlatmayacak tek yer olduğunu düşünmüştü.

Ne var ki bu doğru sayılmazdı. Çünkü Elm defterine baktığında yarım saattir çizmeye çalıştığı yüzün onunki olduğunu fark etti.

Kalemi tutan parmaklarını gevşetti. Resmi ona tıpatıp benzetememişti. Kâğıt üzerindeki Ione daha rahat görünüyordu, gerçek hayattaki gibi Bakire tarafından dondurulmamıştı. Ama

gözlerini iyi yakalamıştı. Bakışları canlıydı, ne düşündüğünü ele vermiyorlardı. Ayrıca soğuk ve birazcık da hain bir ifadesi vardı.

Elm, Ione'un portresini defterden yırttı ve buruşturdu. "Babam Blunder'ın kızlarını burnumun ucunda sallandırmanın beni bir eş seçmeye teşvik edeceğini sanıyorsa aptalın biri demektir. Hauth'un yerini almak gündelik hayatıma tuhaf bir kadının varlığını katmadan da yeterince berbat bir şey zaten."

Elm, Filick'e Kral'ın tahtı ona kakalamaya çalıştığını söylediğinde, Hekim uzun yıllardır yaşayan birinin henüz kısa bir süredir hayatta olan birine yapacağı gibi iç çekmişti. "Seni fikirlerimi kendime saklayacak kadar iyi tanıyorum, Elm."

"Hayatın küçük lütufları."

"Ama bu ihtiyara bir kerecik kulak verseydin sana ne kadar iyi bir kral olabileceğini söylerdim. Bu soğuk ve duygusuz yerde hâlâ daha iyi bir gelecek görmeyi umut eden bizler için ne kadar büyük bir şans olabileceğini."

Elm'in göğsü sıkıştı. Gözlerini eskiz defterine indirdi. "Giderek duygusallaşıyorsun, Hekim."

Filick alçak sesle güldü. "Haklısın. Ama bu, söylediklerimi değiştirmez."

On beş dakika sonra, Elm yalnız kaldığında gözlerini boşluğa dikip Filick'in sözlerini düşündü. Ve acı gerçeklerin ironik yanı kafasına dank etti. Ione. Bakire Kartı. Hauth. Taht.

Elm evlenmekten ve tahtın vârisi olmaktan kurtulabilirdi. Ione ona bu fırsatı sunmuştu. Bir Bakire Kartı'yla Hauth iyileşebilirdi. Taht sırası normale dönebilirdi. Elm hayatına geri kavuşabilirdi.

Ama bu özgürlüğün bir bedeli vardı. Ağır, korkunç bir bedel. Hauth iyileşirse gazabı ancak onu sakatlayan beş yüz yaşındaki canavarın rekabet edebileceği kadar karanlık olacaktı.

Elm abisini uyandırmayı göze alamazdı. Geriye tek bir nahoş seçenek kalıyordu. O, Prens Renelm Rowan evlenecekti ve yeni Blunder Kralı olacaktı.

Bir kumaşın hışırtısı ve hafif bir öksürük onu daldığı düşüncelerden uyandırdı. Elm gözlerini kaldırdı. Toprakları Blunder'ın tahıl ihtiyacının büyük bir kısmını karşılayan Ode Larch'ın kızı Maribeth Larch, Elm'in karşısında duruyordu ve elini yakındaki bir rafa uzatmıştı. "Bağışlayın, Majesteleri," dedi. "Sizi rahatsız etmek istemezdim."

Elm eskiz defterini kapadı ve dudaklarına sahte bir gülümseme oturttu. Kızın niyeti tam da buydu: Onu rahatsız etmek. Bir süredir orada olduğu ayaklarının duruşundan ve gözlerindeki beklenti dolu ifadeden belliydi.

Elm ayağa kalkmadı, reverans yapmadı ya da ona elini uzatmadı, ki bu, müstakbel Kral'a yakışmayan türden bir kabalıktı. Ama Elm yerinde rahattı, koltuğuna gömülmüştü ve bu kız onun kendiyle kalmanın tadını çıkardığı nadir anlardan birine limon sıkıyordu. "Bayan Larch," dedi. "Yolunuzu mu kaybettiniz?"

Tabii ki kaybetmemişti. Boyalı dudaklarındaki küçük gülümseme bunu açıkça belli ediyordu. "Birçok yeteneği olan bir prens," dedi Elm'in sorusunu yanıtlamak yerine. Gözleri kucağındaki deftere kaydı. "Ne çiziyorsunuz?"

"Hiç." Elm, Maribeth'i sarayda görmüştü. Babasını ve abilerini tanıyordu. Boylu poslu, güzel ve sıcak bir kızdı. Kumral, gür saçlarını genellikle örerek topuz yapıyordu. Ama şimdi saçları açıktı ve onları omuzlarından aşağı sarkıtmıştı. "İlham gelmesini bekliyorum."

Maribeth alçak bir rafa bakmak için eğildiğinde, dolgun memeleri yakasından taşdı. "Model mi kullanıyorsunuz, yoksa ezberinizden mi çiziyorsunuz?"

Şarap kokusu. Şömineden gelen sıcak. İone'un aralık dudaklarının biçimi. Ona odaklanan parlak, keskin bakışlı gözleri.

"Ezberimden," dedi Elm alçak bir sesle ve başparmağını avucunda buruşturduğu portede gezdirerek. "Neden? Bana poz vermeyi mi teklif ediyorsunuz, Bayan Larch?"

Maribeth gülümsedi ve ona bir adım daha yaklaşıırken saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı. Ama yanaklarındaki pembelik ve yere attığı kaçamak bakışlar onu ele verdi. Gergindi. Willow'un sandalyesini çekip Elm'in karşısına oturdu. Elm'in gözlerine bakmadan eteğini neredeyse dizine kadar yavaşça sıyırıp esmer, pürüzsüz tenini gözler önüne serdi.

Çorap giymemişti. "Beni çizmek isterseniz, size seve seve modellik yaparım, Prens Renelm."

Elm koltuğuna biraz daha gömüldü. Saray hayatını bunun ahlaksız bir teklif olduğunu bilecek kadar iyi tanıyordu. Defalarca okuduğu bir kitap kadar tanıdık geliyordu. Elm tam da bu yüzden on yedi yaşından beri kadınları gebe bırakmayı önleyecek bir tonik kullanıyordu. Maribeth'le yalnızlardı ve muhtemelen rahatsız edilmeyeceklerdi. Bir yatak olmasına gerek yoktu, eğer Maribeth mutlaka bir tane isterse bir sürü boş misafir odası vardı. Elm'in yatağı dışındaki her yer olurdu. Maribeth henüz ıslanmadıysa Elm kızın ona dokunmasına bile izin vermeden önce onu tahrik edebilirdi. Hem Maribeth'in ona dokunmasına izin verse bile onu soymasına izin vermeyecekti. Bunu kendini yapacaktı. Ya da hiç soyunmayıp sadece kemerini ve pantolonunu gevşetecekti. Bu şekilde kendini daha güvende hissediyordu.

Ağzını kulağına dayayacak ve ona nelerden hoşlandığını soracaktı. Kız bunu söylemekten çekinecekti, belki de çekinmeyecekti ama gözlerine bakamayacaktı. Elm onu parmaklarıyla veya ağzıyla memnun edecekti. Belki de kendini ona tamamen verirdi, kız tatmin olana dek üzerinde hareket ederdi ve bu arada kendi de tatmin olur ya da olmazdı. Ama o âna kadar, şehvetinin doruğundaki o coşkulu sarhoşluğun ardından onu bomboş bir hissin, derin bir yalnızlığın beklediğini bilecekti.

Elm o tuhaf hissizliğe rağmen kızın giyinmesine yardım edecekti. Maribeth kırmızı yanakları ve öpülmekten şişen dudaklarıyla nihayet gözlerine bakaçaktı. Elm daha gençken kadınların işte tam da bu anda onu gerçekten gördüğünü hayal

ederdi. Prens'i ya da Renelm'i değil de Elm'i. Hoşlanılmak ve görülmek isteyen Elm'i. Hırçın ve ketum Elm'i.

Ama Elm'in akli çoktan başına gelmişti. Ve yattığı kadınların gerçek Elm'i görebildiğine inandığı için utanç duyuyordu. Elbette görmemişlerdi. Çoğuna Elm izin vermemişti. Aslında tek istediği birinin ona bakmasıyken, kendini bulmak için kadınların içine girmişti. Çocukken başına gelenleri bilmelerine rağmen yine de onu kollarında tutabilmelerini ve bakışlarını yüzünden kaçırmamalarını istemişti.

Ione'un dün gece yaptığı gibi.

Avucundaki buruşuk portreyi biraz daha sıktı. "Bunu yapmak zorunda değilsiniz, Bayan Larch." Yanağını avucuna dayayıp gözünü Maribeth'in yüzünden ayırmadı ve çıplak bacağına bilhassa bakmadı. "Sonu iyi olmaz."

Kızın gülümsemesi kayboldu.

Elm onu derhâl kovabilirdi ve Maribeth'in yüzünde beliren redirginlik ifadesi Elm'in belki de bunun en başından beri onun fikri olmadığını düşünmesine yol açtı. Belki de bir annenin işgüzarlığıydı. Ya da Tyrn Hawthorn gibi açgözlü bir babanın işiydi. "Çok güzelsin." Elm kendini zorlayarak rahat bir tavırla konuşmaya çalıştı. "Ama şunu bilmelisin ki bu ziyafetleri Kral organize etti. Benim bir müdahalem olmadı."

Maribeth eteğini tutan parmaklarını gevşetti ve kumaş tekrar bacağını örttü. Bir kez daha gülümsemeye çalıştı. "Ya sadece resmimin yapılmasını isteseydim?"

Elm de gülümsedi. "Öyle mi istiyordunuz?"

"Sanırım hayır." Maribeth hafifçe öksürerek boğazını temizledi. "Birçok bakımdan budalaca bir girişimdi. Kral'ın sizin için zaten birini seçtiğini tahmin ediyorum. Tıpkı Yüce Prens için Bayan Hawthorn'u seçtiği gibi." Elm'i alelacele selamladıktan sonra, kütüphaneden ayrıldı. "İyi akşamlar, Majesteleri."

Kalemi Elm'in parmaklarının arasından kaydı. Koltuktan çok hızlı doğrulduğu için eskiz defteri kucağından yere düştü.

Babasının Ione'u Hauth için seçtiğini hatırlamıyordu çünkü Kral onu seçmemiştir. Tyrn'la bir anlaşma yapmıştı. Bir evlilik anlaşmasına karşılık bir Kâbus Kartı.

Bir takas.

Elm, Ione'un portresini cebine koyup ayağa kalktı ve merdivene doğru yürüdü.

Elm aradığı adamı ilk sahanlıkta buldu; büyük salondaki akşam yemeğine gelen aileleri takdim ediyordu. "Baldwyn."

Kral'ın uşağı yerinden sıçradı, yuvarlak gözlüğü çarpıldı. Baldwyn Viburnum, seyrelmeye yüz tutmuş kalın telli, siyah saçları yüzünden Elm'e daima bir mutfak faresini anımsatırdı. Burnu kısa ve inceydi, ucunda duran gözlüğünün camlarıysa genellikle lekeliydi. Nüktedanlıktan nasibini almamış bir küstahlığı olan Baldwyn'le konuşmak bir lazımlıkla sohbet etmek kadar sevimsizdi. Emory'ye daima zalimce davranmıştı.

Elm ondan nefret ederdi.

Baldwyn gözlüğünü düzeltti ve elini siyah saçlı başının tepesinden ensesine doğru kaydırды. "Prens Renelm. Yemeğe mi iniyorsunuz? Bu sizin onurunuza verilen ilk ziyafet."

"Hayır, dinle beni."

Arkalarında takdim edilmeyi bekleyen aileler birikmişti, düpedüz budalalıktı bu. Şu ahmaklar birlikte düzinelerce ziyafete katılmıştı. Şimdiye dek birbirlerinin adlarını öğrenemedilerse Baldwyn'in onların adını dillendirmesi hiçbir işe yaramayacaktı.

Ama âdet böyleydi. Ve Elm, Baldwyn'in geleneklere karşı gelmekten kendini şu merdivenden aşağı atmayı yeğleyeceğinden adı gibi emindi. "Lord ve Leydi Juniper, kızları Bayan Isla Juniper," diye bağırdı.

Juniperlar Elm'i selamladı, kızları onu uzun uzun süzdükten sonra aşağı indiler.

İKİ ÇARPIK TAÇ

“Kral’ın anlaşmalarına bakmam lazım,” dedi Elm alçak sesle Baldwyn’e. “Son aylardaki evlilik anlaşmalarına.”

“Bunun özel bir nedeni var mı, Majesteleri?”

Elm zoraki sırıttı. “Benden evlenmem bekleniyorsa bu işin ticari kısmını da öğrenmem gerekir.”

Baldwyn bir şey söyleyecekti ki Elm’in arkasından başka bir aile yaklaştı. “Sör Chestnut ve oğlu Harold.”

Chestnutlar kibarca eğildi. Elm *çekilebilirsiniz* dercesine elini salladı ve Baldwyn’in suratına bakmaya devam etti. “Evet, küçük adam? Anlaşmalar nerede?”

“Onları kütüphanenin yanındaki resmî evrak odasında saklıyorum, Majesteleri.”

“Çok zekice.” Elm gitmek için arkasını döndü.

“Oda kilitli, Prens Renelm.”

Elm iç çekti. “Hazır yeri gelmişken, Ravyn giderken anahtarları ne yaptı?”

“Sizin anahtarlarınızı mı soruyorsunuz, Majesteleri?”

“Evet. Nerede şu aptal anahtarlar?”

Baldwyn başka bir ailenin yaklaştığını görünce boğazını temizledi. “Sör...”

Elm parmağını adamın yüzüne doğrulttu. “Anahtarlar.”

Baldwyn gözlerini şaşkınlıkla yaparak onun parmağına baktı. “Ben... Yani aslında Komutan onları Hekim Willow’a teslim etmişti. Ama bu bir Hekim’in görevi değil ve Komutan Yew’in de onlarla bir işi...”

“Sabrımı sınırıyorsun, uşak.”

Baldwyn elini kemerine atınca pirinç anahtarlar şingirdadı. Elm elini uzattı ve ucuna düzinelerce anahtarın takıldığı demir halkayı avucuna hapsetti. “Sana minnettarım.”

Elm sahanlıkta toplanan ailelerin arasından geçerken hepsinin onu izlemesine aldırmadı. Ne var ki, evrak odasının kapısına vardığında Baldwyn’i rezil etmekten duyduğu sevinçli unuttu. Kapıyı hangi anahtarın açtığını sormayı akıl etmemişti.

On dakika sonra kapı hâlâ kilitliydi. “Dâhice,” diye tısladı Elm dişlerinin arasından. Ravyn hangisinin doğru anahtar olduğunu bir bakışta anlardı. *Aferin Ravyn’e. Bu kadar kontrollü biri olup bir babayı hayal kırıklığına uğratmanın yükünü taşımamak ve kilerde bir kadınlayken kendini rezil etmemek güzel bir duygu olmalı.*

Küçük, pirinç bir anahtar deliğe uydu ve kilit açıldı. Elm anahtarı öptü ama halkanın Baldwin’in kemerine takılı olduğunu hatırlayarak bundan ânında pişman oldu.

Sessizce odaya süzüldü. İçeride dosya dolapları vardı ve çekmeceleri Kral’ın mührünü taşıyan parşömenlerle doluydu. Tapu belgeleri ve şövalye nişanları buldu. Kader Kartları’nın ayrıntılı geçmişleri ve onlara sahip olanların isimleri de kaydedilmişti.

Elm sonunda evlilik anlaşmalarının yerini keşfetti. Şimdiye dek hayatının beş dakikasını bile bu konuyu düşünmeye ayırmamıştı.

Çok fazlaydılar. Yüzlerce. Aslında bunun şaşılacak bir yanı yoktu. İnsanlar sürekli evleniyordu. Ama bir prens –bir Yüce Prens– sıradan biri değildi.

Hauth’un kendisi de değildi. Elm’in onca kâğıdın arasında Kral’ın mührünü fark etmesi yalnızca iki dakika sürdü. Telaşla elini yığının arasına soktu, anlaşmayı desteden çekip çıkardı ve gözü bir isme takıldı. *Ione Hawthorn.*

Anlaşmayı okudu ve tekrarlanan kelimelere göz gezdirdi. *Kader Kartı, Hawthorn, evlilik, vâris.*

Elm donup kaldı ve anlaşmayı yine okudu. Sonra bir kere daha okudu. Onu her okuyuşunda dudaklarının kenarları biraz daha kıvrıldı ve bu ifade sonunda bir gülümsemeye dönüştü.

Elm anlaşmayı diğerlerinin arasına geri koymadı. Onu tuşluğun altına saklayıp anahtarları şingirdatarak odadan çıktı. Beş para etmez bir prens ve kötü bir Şövalye olduğu için de kapıyı arkasından kilitlemedi.

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

Elsbeth

Seni alçak, hain YILAN.

Sakin ol, canım, dedi Kâbus ona aldırış etmeden. *Saç bu, kökü sende.*

Başka bir karanlıktaydım. Uzun ve ıssız kumsalda değil, bir odada. Onun içine hapsolmuştum. Vücudumu hissedemiyordum, ellerim ve ayaklarım uzaklarda bir yerdeydi, uyuşmuşlardı. Yalnızca bir varlıktım, görünüşe göre yalnızca sesimi kontrol edebiliyordum.

Çayırın kenarındaki oda gibi, odamın bir kapısı yoktu, sadece bir penceresi vardı. Karanlıkta bir delik. Ama bana yetiyordu. Şimdi Kâbus'un gördüklerini görebiliyordum.

Ve o Ravyn'i görüyordu.

Ravyn, Jespyr'le Kâbus'un önünde yürüyordu, geniş bir vadideki patikayı takip ediyorlardı. Siyah saçlarına vuran ışık onları bir kuş kanadının parlaklığına kavuşturmuştu. Dik duruyordu ama vücudu kazık gibi değildi, kıvrak ve esnekti. Bir eliyle kılıcının kabzasını tutarken eldivensiz eliyle yüksükotlarının ve arpa çimenlerinin tepelerini okşuyordu.

Hayat doluydu. Güzel ve hayat doluydu.

Oysa ben ona dokunamıyordum.

Kâbus çünkü çamurlu göl kıyısından beri, Ravyn'in ortak aklımıza girmesine izin vermemişti. Şimdi öğlendi ve grup ağır bir tempoyla yürüyordu. Güneş sisin kasvetli griliğinin ardına gizlenmişti. Ama o ıssız ve karanlık kumsaldan sonra dünya

bana rengârenk geliyordu. Soluk renkli soğuk sisin bile başka türlü bir pırıltısı vardı, orman yeşilleri, mavileri, sarıları ve kırmızılılarıyla bana hoş geldin der gibiydi.

Sen böyle hissediyordun demek? diye sordum Kâbus'a dehşetle karışık bir hayretle. *Kapana kısılmış gibi. Seni zorladığım şeyleri görüyor ve duyuyordun.*

Usluca mırıldandı. Ravyn bu sese dönerek Kâbus'a bir kaplıcaı bile dondurabilecek bir bakış attı. Kâbus'un ona nasıl bir yüz ifadesiyle karşılık verdiğini göremesem de düşüncelerini ele geçiren tatmin duygusunu hissedebildim. Ravyn'in damarına basmaktan hoşlanıyordu. Bundan kuşkum yoktu.

Ravyn bakışlarını saçlarıma kaydırduğında gözlerinde daha da soğuk bir ifade belirdi.

O sabah geçtiğimiz bir dereye aksimi görme talihsizliğini yaşamıştım ve henüz bunun şokunu atlatamamıştım. Saçlarımı bir kenara bıraksam bile, Kâbus bana çekidüzen vermek için hiçbir şey yapmamıştı. Yüzümdeki çizgilere dolan kir kuruyup sertleşmişti. Tırnaklarımın içinde kurumuş kanlar vardı. Dudaklarım çatlamıştı ve soyuluyordu.

Öte yandan, bunların hiçbirisi artık benim değildi. En azından tamamen benim denemezdi. Aklım gibi, vücudum için de ne diyeceğimi bilmiyordum. *Benim mi, onun mu, yoksa bizim mi?* Şimdilik bu vücudun onun olduğunu düşünmek kötünün iyisi gibi geliyordu. Böylece Kâbus'un kontrolündeyken yaptıklarının sorumluluğunu üstlenmek zorunda kalmayacaktım.

Hiç olmazsa ellerimi, yani ellerini yıkayabilirdin, diye homurdandım. *Nasıl koktuğunu hayal bile edemiyorum.*

Böylesi daha iyi. Kâbus kanlı tırnaklarını inceledi. *Elsbeth'e ne kadar az benzersem Ravyn Yew bana her baktığında o kadar az şaşırır. İç çekişini duymak sinirime dokunuyor.*

Senin sinirlerin kimsenin umurunda değil.

Güldü ve bu ses işgal ettiğim karanlığı bir yuva gibi ısıttı.

“Gülmesinden nefret ediyorum,” dedi Wik arkamızdan. “Tüylerimi diken diken ediyor.”

“Aldırma ona,” dedi Ravyn sertçe.

Jespyr, Ravyn’in omzuna parmağını vurdu. “Tabii. Sen bunu çok iyi başardığın için.”

“Dediğimi yapın, Jes, yaptığımı değil.”

Jespyr, abisinin kaburgalarına dirsek attı. Ravyn bu darbenin etkisinden kurtulunca kız kardeşinin kulak memesini onu bağırtıncaya kadar çimdikledi. İki kardeş arasında neşeli bir an yaşandı.

Kâbus doğal olarak bunu bozmaya çalıştı. “Elsbeth onu artık güzel bulmuyorsun diye endişeleniyor.”

Ben öyle bir şey söylemedim.

“Saçlarına yaptığım şeyden nefret eden bir tek sen değilsin, Komutan.”

Ravyn donup kaldı. Bir dakika sonra, eli cebindeydi ve karanlık, kasvetli odamın havası tuzla doldu.

Etrafım görünmez bir duvarla çevrildi. Tuz dağıldı, Kâbus parmağını Ravyn’e doğru sallayarak güldü. “Hiç ders almıyorsun.”

Onunla konuşmak istiyorum, dedim öfkeyle.

Kâbus beni duymazdan geldi. Belki de sırf Ravyn’in gözünü kan бүrүdүğünü görmek için.

Ama Ravyn duygularını belli etmedi. Kâbus’u zeki bakışlarla süzdü. “Saçına baktığımı gördü.” Sırtını dikleştirdi. “Demek ki beni görebiliyor.”

Al işte! Ona istediğini diyebilirsin. Ama sakın aptal muamelesi yapma.

Kâbus nefes verdi. *Ama o bir aptal, biriciğim. Hem de berbat, iflah olmaz bir aptal.*

Sözlerini geri al.

Boğazını temizledi. “Sana aptal diyor, Ravyn Yew.”

Kâbus!

Ravyn gözlerini kıstı. Kâbus'un sarı gözlerine bakıyordu. Beni arıyordu. Ve ben benden geriye kalanı bulabilmesi için yalvarmaya razıydim. Ne de olsa alışkıttım buna. Tam on bir yıl boyunca Kâbus'tan hoşgörü dilenmişim.

Lütfen. Onunla konuşmama izin ver. Sadece bir dakika için.

Başını yana eğdi. *Senden ayrı olmasında fayda var. Bu, onu İkiz Kızılağaç Kartı'nı bulmak için ne gerekiyorsa yapmaya teşvik edecek.*

Onunla oynadığın oyunun bir parçası değilim ben. İpeksi sesine çelik gibi sert bir karşılık verdim. Onunla paylaştıklarımın seninle ilgisi yok. İzin ver, konuşayım onunla.

"Ne diyor?" diye sordu Jespyr abisinin omzunun üzerinden bakarak.

Ravyn'in çenesi seğirdi. "Beni zihnine alıp almayacağına karar veriyor."

Ravyn'in bakışlarının Kâbus'ta iğne batması gibi bir his uyandırdığını hissettim. Onu inkâr etmek istedi. Ama yeniden adını söylediğimde –*Kâbus!*– çenesini üç kez takırdatıp iç geçirdi. *Sadece bir dakika ama.*

Tuz geri döndü, üzerimden geçti. Ona teslim oldum, onu umutsuzca kucakladım. *Ravyn?*

Hâlâ oradaydı. Bekliyordu. Ben o karanlık kumsalda yalnızken kaç kez beni orada beklemişti?

Elsbeth.

Sesi bir okşayıştı. Kâbus'la konuştuğu sesinden çok farklıydı. Ona doğru eğildim, sesinin tınısının yumuşacık derinliklerinin tadını çıkardım. *Özür dilerim.*

Ravyn irkildi, yüzünün tamamına yansıdı bu. *Hayır. Senin bir suçun yok, Elsbeth.*

Ona uzandım, kollarım ve ellerim olmadan uzandım.

Bir keresinde, Şövalyelerin Komutanı'na bakıp her seferinde başka bir adam gördüğümü düşünmüştüm. Bazen maskeliydi, bazen değildi. Ama onu hiç böyle görmemişim. Elleri titri-

yordu, yorgundu, yıpranmıştı, gri gözlerine bir perde inmişti. *On dakika.* Ravyn'in sesi titredi. *On dakika ve ben o merdiveni çıkıyordum. Hauth... sen... –uzaklara baktı– Asıl üzgün olan benim.*

Bana bak, Ravyn.

Göz göze geldiğimizde karanlık odamın penceresine yaslandım. *O on dakikanın bir saniyesi için bile kendini suçlayamazsın. Ortadan kaybolmam sihirdi. O korkunç ve kaçınılmaz yozlaşmaydı. Kimsenin suçu değildi. Ama olanlardan ötürü hâlâ üzgünüm. Biraz daha –sesimi alçalttım– biraz daha zamanımız olmasını isterdim. Seninle.*

Ravyn'in yüzündeki çizgiler gerildi, sesi ısrarcı bir tonla boğuklaştı. *Zamanımız olacak. Söz veriyorum, Elspeth.* Gözlerini kırptırdı ve bakışlarını kaçırdı çünkü baktığı gözler artık benim değildi. Şimdi Ravyn Yew'le aramızda karanlık ve uçsuz bucaksız bir kumsal yoktu.

Sadece bir kral vardı. Beş yüz yıldır ölü olan bir kral.

Kâbus'un vıcık vıcık sesi düşüncelerimizi böldü. *Şimdilik bu kadar yeter. Kâbus Kartı'nı kaldır, Komutan.*

Hayır. Ravyn'in sesi yine sertti. *Ona ihtiyacım var.*

Bırak kalsın, dedim. Lütfen.

Dişlerini gösterdi. *Hayır.*

Neden?

Cevabını duymadım. Yüksek bir vınlama sesi onunkini bastırdı.

Hepimiz başlarımızı kaldırdık. "Oklar!" diye bağırdı Jespyr ve Ravyn'i patikanın kenarındaki çimenlere doğru itti.

Ravyn çömeldi ve üç tane ok biraz önce dikildiği yere saplandı. Okların her birinin ucunda çarpmanın etkisiyle parçalanan küçük, cam şişeler vardı.

Tatlı bir koku havayı sardı, Kâbus'un burnuna ve ciğerlerine doldu. Öfkeyle hırlayıp öksürmeye başladı. Görüş alanım bulanıklaştı, dünya yan yattı.

Kâbus çimenlere yuvarlandı. Ravyn'le Jespyr'i artık göremiyordum. Ama Ivy kardeşleri gördüm.

Petyr çimenlerdeydi ve gözleri yuvalarında dönerek kapandı. Yanındaki Wik hareket etmiyordu.

Bir ok kafatasına saplanmıştı.

Çığlık attım.

Ravyn Yew zihnimizi kurcalıyor olmasaydı tehlikeyi sezebilirdik, canım, diye tısladı Kâbus.

Kâbus bilincini yitirmeden önce çimenlerde bize doğru yürüyen iki çift botlu ayak gördüm.

"İyi iyi," dedi bir ses yukarıdan. "İki Şövalye daha."

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Elm

Kral beş kadeh yuvarlamıştı ve burnundan soluyordu. “Nerede olacağımı ve ne zaman döneceğimi Filick’e söyledim.” Elm, Hauth’un sandalyesinin arkasına yaslandı ve tahtalar gıcırdayınca sinirleri gerildi. Ama soğukkanlı ifadesini koruyarak parmaklarını cebindeki Tırpan’ın kadife kenarında gezdirdi. “Benim için endişelenmedin değil mi?”

Babasının üzerine gitmemesi gerektiğini biliyordu. Çoğu zaman. Ama şimdi babası onun üzerine gelemeyecek kadar sarhoştur. “İlk ziyafeti kaçırdın,” dedi Kral alçak ama gümbür gümbür bir sesle.

Elm büyük salona baktı. Geniş ve yankılı odada kaçırdığına üzülebileceği hiçbir şey yoktu.

Manzara her zamanki gibiydi. Masalarda yığınla yemek vardı, uşaklar gümüş ve kristal kadehler, şarap sürahileriyle dolu tepsiler taşıyordu. Saraylılar gülüşerek bir yaylı çalgılar grubunun çaldığı müzikle salınıyordu, çeneler yayvan sırtışıyla gevşemişti. Saçlarında ve kıyafetlerinde dallar, çiçek sapları, yapraklar ve bitki tohumları vardı.

Elm gözlerini kısıtı. Büyük salona bir kez daha göz gezdirdi. “Neden herkes *çalılık* kılığına girdi?”

Kral kadehinin içine mırıldandı. “Baldwyn’in fikriydi.”

“Bana bu ziyafetlerin kostümlü olduğunu söyleme.” Elm elini alnına vurup homurdandı. “Tema nedir? Fundalıklar mı?”

“Hanelerinin ağaçlarından dallar taktıklarını görmüyor musun, embesil?” Daimi bir kaş çatıştan başka bir süsü olmayan, Kral bir içki daha yuvarladı. “Yew Kalesi’ne gitmek yerine dün geceki ziyafete katılsaydın bundan haberin olurdu.”

“Şövalye görevlerimi elimden aldın. Canım sıkıldı.”

“O zaman kendine kahrolası bir eş seç,” diye azarladı Kral. Başlar onlara dönünce dudaklarını birbirine bastırıp sesini alçalttı. “Yewler ne diyor?”

Elm bir içki aldı. “Pek bir şey söylemiyorlar.”

“Emory?”

“Olması gereken yerde, evinde olduğu için daha iyi.”

Kral büyük salondan gözünü ayırmadı. Elm Emory’nin kanıyla yapmayı planladıklarından ötürü babasının vicdan azabı çekmesini ummaktan uzun zaman önce vazgeçmişti. O zeki ve masum çocuk, Elm’in gözünün önünde büyüyen o çocuk giderek daha da hastalanmıştı. Stone’da her geçen gün ölüme biraz daha yaklaşıyor ve can çekişmişti.

Elm enfeksiyona hiç yakalanmamıştı. Ama Stone’da sararıp solmanın nasıl bir his olduğunu biliyordu. Dolayısıyla dün gece, Yew Kalesi’ne gittiğinde Emory’nin yanaklarına bir parçacık renk geldiğini görünce çocuğu bir öpmediği kalmıştı.

Ravyn ve Jespyr orada olmasa bile Yew Kalesi Elm’in gerçek yuvasıydı. En iyi orada uyurdu. Tüm sevdiği kitapları orada saklardı. Orada yapmacıksız, özgürce konuşurdu.

Halası onu güçlü kollarıyla kucaklamıştı. Eniştesi de öyle. Elm’e çocukluğundan beri böyle sarılmamışlardı. “İyiyim,” demişti. “İdare ediyorum.”

Onlara her şeyi anlatmıştı. Orman yolunda olanları. Tahkikatı. Ione’u, Bakire Kartı’nı ve Kral’ın ziyafetlerini.

Bundan böyle Kral’ın veliahtı olduğunu.

Heybesinden Kral’ın mührünü taşıyan evlilik anlaştığını çıkarmıştı. “Bunu güvenli bir yere koymanızı istiyorum.”

Fenir’in gözleri irileşmişti. “Bu...”

“Evet.”

Morette parşömene göz gezdirmişti. İki kere. Elm, halasının onunla aynı şeyi gördüğünü biliyordu. “Nasıl istersen, yeğenim,” demişti halası ve ona baktığında hafifçe gülümsüyordu. “Umarım ne yaptığını biliyorsundur.”

“Ben de öyle.”

Kral'ın yeşil bakışlarının keskinliği kaybolmaya başlamıştı. Mükemmel. Babasının yumuşak bir ânında olması daha iyiydi çünkü Elm daha önce hiç yapmadığı bir şey yapacaktı.

Kral'la bir takas yapacaktı.

“Siyah giymişsin,” diye bağırdı babası durduk yere ve köpeklerinden birinin çıkarabileceği gibi bir sesle. “Altın sarısı bir şeyin yok mu?”

“Siyahı seviyorum.” Elm gözünü kalabalıktan ayırmadan henüz orada olmayan birini bekledi. “Bana yakışıyor.”

Kral içkisini bitirdi ve sert bir el hareketiyle bir uşağı yanına çağırdı. Adam koşup kadehi doldurdu. Elm masanın üzerinde ellerini kavuşturdu. “Asma köprüde söylediklerini düşündüm. Veliaht olmamla ilgili.” Bir yudum şarap içti. “Buna dair bir yazı istiyorum. Üzerinde senin mührün olacak.”

“Evrak hazır. Baldwyn'i bulup imzala.”

“Bekle. Bir şartım var.”

Kral öksürdü. “Ağaçlar aşkına, Renelm.”

“Bu saçma ziyafetler meselesi. Bana bir eş bulmak için...”

“Hayır,” dedi Kral. “Bu konuda taviz vermem. Veliaht Prens evlenecek.”

“Evlenmeyeceğimi söylemedim,” dedi Elm. “Ama yapacağım bir anlaşmayı onaylayacağına dair senden söz istiyorum.”

“Aklında biri mi var?”

“Onay mührünü vurmadığın biri değil.”

Kral bundan yırtmanın bir yolunu arar gibi büyük salona göz gezdirdi. Ama oradaki herkes onun davetiyle gelmişti. Toprakları, servetleri ve bir hükümdarın vârisi için isteyebileceği diğer sebeplerden ötürü seçilmişlerdi.

Kral yaşlı, eciş bücüş elini alnından geçirdi. "Pekâlâ."

Elm gülümsemesini şarap kadehiyle gizledi. "Rahatlamış görünüyorsun. Sana daha fazla sorun çıkarmamı bekliyordun sanırım."

"Yapmadığın şey değil."

Elm dilinin üzerindeki bir damla zehirle ağzını açtı ama çanın sesini duyunca onu kapadı. Çan dokuz kere çaldı fakat Ione hâlâ ortada yoktu. Onun belki de hiç gelmeyebileceği Elm'in kafasına dank etti. Ione'a Yew Kalesi'ne gittiğini haber vermeliydi. Ione'un onu kilerde nefes nefese bırakıp gittiği için Elm'in Bakire Kartı'nı aramaktan vazgeçtiğini sanmasına izin vermemeliydi.

Elm ayağa kalktı, Kral'ı belli belirsiz bir baş sallayışla selamladı ve bir dakikadan az bir süre içinde büyük salondan ayrıldı. Basamakları ikişer ikişer çıktı. Dördüncü sahanlığa vardığında yukarıdan gelen bir erkek sesi duydu. Sanki Hauth konuşuyordu.

Linden.

Elm adımlarını sıklaştırıp beşinci sahanlığa, kraliyet koridoruna çıktı. Royce Linden, Ione'un koluna yapışmıştı ve onu çekiştiriyordu. Ione, Elm'in duyamadığı bir şey söylediğinde Linden'in omuzları kaskatı kesildi. Bir atılışta Ione'un yanğını yakaladı, parmaklarını etine geçirdi ve yüzünü onunkine yaklaştırıp bağırdı. "Hain."

Elm'in parmaklarının Tırpanını bulması bir nefes bile sürmedi. "Kıpırdama, Şövalye."

Linden taş kesildi. Elm'in geldiğini görünce hafifçe irkildi.

Bu kaba saba, yontulmamış adamın ondan korktuğunu görmek Elm'in kendisini güçlü hissetmesine neden oldu. Hatta bir an kendini Ravyn gibi hissetti.

İKİ ÇARPIK TAÇ

“Yanında bir muhafız olmadan kalede dolaşmamalı,” dedi Linden dişlerini gıcırdatarak. “Onu bahçeye doğru yürürken yakaladım. Kimseye görünmeden dışarı çıkıp sisin içinde kaybolabilirdi.” Çenesini sıktı. “Ama ona sen gözcülük ederken kaşla göz arasında ortadan kaybolmasının şaşılacak bir yanı yok sanırım.”

“Çek ellerini onun üzerinden.”

Linden’in Ione’un yüzünü tutan parmakları gerilip zorlanmaktan bembeyaz kesildi. Bu durumda güçlüyü oynamak kadar saçma bir gövde gösterisi olamazdı çünkü bir Tırpan’a karşı gelmek olanaksızdı. Linden’in eli gevşedi ve Ione bakışlarında anlaşılma bir ifadeyle geri çekildi.

Elm’in karnını alevler sardı. Ama sesi sakın kaldı. “Bir daha yaklaşmayacaksın ona.”

“Ben emirlerimi...”

“Tek kelime daha edersen Pazar Günü’nde başlayan işi bitiririm, Şövalye. Yüzünü öyle bir parçalarım ki, Ruh bile tanıyamaz seni. Bir daha Bayan Hawthorn’a dokunursan kahrolası ağaçlar aşkına, senin sonunu getiririm.” Bakışlarını Linden’in yaralarında gezdirdi. “Anladın mı?”

Linden’in gözlerinin ardında kızgın bir nefret köpürdü. O nefret Elm’i bir abi gibi selamladı. “Evet,” dedi sıkıdığı dudaklarının arasından.

“Evet, *Majesteleri*.”

“Evet, *Majesteleri*.”

Elm’in öfkesi geçmemişti. Kesinlikle geçmemişti. Ama tembel bir el hareketiyle Tırpan’ı serbest bıraktı. Linden geri çekilip merdiveni hızla inerek gözden kayboldu.

Elm ancak o zaman Ione’a bakmaya cesaret edebildi. “Merhaba, Hawthorn.”

Ione ifadesiz bir yüzle onu izliyordu. “Haddinden fazla tepki gösterdin.”

“Özür dilerim.” Elm topuklarının üzerinde yaylandı. Ione’un bakışları karşısında kendini savunmasız hissetti. “Bahçede ne işin vardı?”

“Sence, zeki Prens?”

İğneleyici sesi Elm’in göğsüne battı. Ione kızgındı ama Bakire bunu iyi gizliyordu. Ne tuhaftır ki Ione’un ona öfkelenmesi Elm’in hoşuna gitti. Öfkeyi hissizliğe yeğlerdi. “Kartını aramaya yardım edemediğim için üzgünüm. Dışarıdaydım. Veliahtlık görevleri.”

Ione’un sesindeki iğneleyici tını hızla kayboldu. Her zamanki tekdüze tonuyla konuştu. “Benden kaçtığını düşündüm.”

“Hiç de değil. Geceyi Yew Kalesi’nde geçirdim.”

“Bunun benimle hiçbir ilgisi yok muydu yani?”

Olmadığını söylemek yalan olurdu. Aslında tamamen onunla ilgiliydi ama Ione’un düşündüğü sebepten ötürü değildi. “Tüm geliş gidişlerimin seninle ilgili olduğunu sanıyorsan kendini fazla önemsiyorsun demektir, Hawthorn.”

Ione’un boğazından bir mırıltı yükseldi. “Gidişlerinin bir ilgisi olmayabilir.”

Elm gülümsedi. Dilini yanağının iç kısmında gezdirdi. “Şu edepsiz ağzın bir gün başını derde sokacak.”

Ione arkasını döndü ve gri elbisesinin eteğini dalgalandırarak koridorun öbür ucuna doğru yürüdü. “Sen öyle diyorsan.”

Ione çerçevesinde bir yaban tavşanı oyması olan kapıdan girdiğinde Elm onu izledi. Ama Ione eşikte durdu. “Seni içeri davet etmiyorum.”

“Bir davet beklemiyordum zaten. Sadece sabah hangi kapıyı çalacağımı bilmek istedim,” dedi Elm parmağını tavşanın üzerine vurarak.

“Neden?”

“Araştırmaya devam edeceğiz.” Göz göze geldiler. Elm ona dokunma arzusunu bastırarak ellerini ceplerine soktu. “Kadeh işe yaramadı. Ama Bakire’yi bulmana yardım edebilecek başka kartlar var.”

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Elsbeth

Kâbus dumanın tatlı kokusuyla bilincini yitirdiğini anda, zihninin derinliklerine itildim ve anıları bir kez daha beni sarmaladı.

Yıldızlı bir gökyüzünün altında, çayırda oturarak ağaçların fısıltılarını dinledim.

Halkınız ormana geliyor. Bizden dilekler diliyorlar. Ruh bundan pek memnun, genç Kral.

Ellerim meşguldü. Yakınlardaki bir söğütten kopardığım incecik dalları küçük bir halka oluşturacakları şekilde örmüştüm. Şimdi onu hozan çiçekleri ve solucanotlarıyla süslüyordum. Kız kardeşim Ayris'e çiçeklerden bir taç yapıyordum. "Ama Ruh'un lütufları, ateşle gelen armağanlar... Onların daima bir bedeli olur," dedim ağaçlara.

Hiçbir şey karşılıksız değildir, diye yanıtladı ağaçlar.

"Onunki bozulmaya yatkınlık gösteren bir sihir. Bazılarının kafasını karıştırır ya da hasta olurlar." Çiçekli tacın üzerindeki parmaklarım duraksadı. "Blunder halkının onun sihrini öğrenmesinin başka bir yolu olmalı. Daha güvenli bir yol."

Hiçbir şey karşılıksız değildir. Hiçbir şey karşılıksız değildir.

"Ağaçlar," dedim daha sert bir sesle. "Ruh'un bana verdiği kılıç benim çoban değneğim oldu. Zengin bir krallık yaratmak için ormanları yerinden oynattım, ülkeye çobanlık ettim. Şimdi Blunder halkına çobanlık etme zamanım geldi. Siz Ruh'un

gözlerisiniz, kulaklarısınız, ağzısınız. Onun aklını biliyorsunuz. Söyleyin, sihrin daha güvenli olması için ne yapmalıyım?”

Çayırın etrafındaki ağaçlar homurdandı. *Senin için bıraktığı taşa git*, diye fısıldadılar. *Kan dök.*

Çiçekli tacı çimenlerin üzerine bıraktım ve porsuk ağaçlarının yakınındaki taşa koştum. Parmağımı kılıcımın keskin kenarına sürterken yüzümü buruşturdum. Metal yüzeyde biriken kanı taşa doğru tuttum ve kırmızı kan damlaları onun üzerine damladı. Bir, iki, üç damla.

Taşa derin bir yarık açıldı ve ağaçların sesleri zihnimde daha yüksek bir sesle yankılanmaya başladı.

İlk adım, kan dök. Taşın üzerine kanını akıt.

İkinci adım, takas yap. Ondan istediğine karşılık kendinden bir şey ver.

Sonraki adım, boyun eğ. Sihir kimseye ayak uydurmaz. Eski benliğini yitireceksin, bir sisin içinde kaybolmak gibi olacak. Ruh sana rehberlik edecek ama o her şeyin kaydını tutar. Sana istediğini bağışlayacak...

Fakat sen daima daha fazlasını isteyeceksin.

Yutkundum. “Sihrin yozlaşmasına engel olmak istiyorum. Ateşi iyileştirmek istiyorum.”

Ağaçlar salındı. *Bir yolu olacak. Ama o gün gelmeden önce pek çok takas yapılacak.*

Duraksadım. “Öyleyse güçlü olmak istiyorum. Bana güç verin.”

Tuz kokan rüzgâr hızlandı. *Ahırından siyah bir at getir, genç Taxus.*

Görüş alanımda bir şeyler kıpırdandı. Başka bir geceye geçtim. Bir çayırdı değilim, bir korudaydım. Kılıcımı kavradım, çoban değneğim avuçlarımdan hafızasına kazındı. Gözlerim oldum olası

karanlığa çabuk alıştırdı. Onlarla ormanı tarayarak bir hareket yakalamaya çalıştım.

Bir ardıç ağacının altındaki gölgenin yer değiştirmesiyle dudaklarıma gülümseme yayıldı. Gölge karanlık bir dumana dönüştü.

Üzerine atladım.

Kılıçlarımız çarpıştığında çıkan metalik ses ağaçların arasında yankılandı. Baykuşlar şikâyet çığlıkları atarak göğe doğru kanat çırttı. Onlara aldırmadan pürdikkat rakibime odaklandım.

Kendinden emin adımlar atıyordu. Her bir darbeyeyle dişlerim takırdıyordu. Korunun sınırları içinde hareket ederek kıyasıya çarpışıyorduk, bir o vuruyordu, bir ben. Kılıcı altın zırhıma çarptığında dirseğimi çenesine yapıştırdım. Sadece bir anlığına sersemlese de o süre bana yetti. Ayağına çelme taktım. Küfrederek düşerken kılıcını elinden düşürdü.

Tepesine dikildiğimde sırtışıım tüm yüzüme yayıldı. “Yenilgiyi kabul ediyor musun?”

Karanlık dumanın ardındaki yüz hatlarını seçmek kolay değildi. Ama elini cebine sokup dumanın kaynağını –bir Siyah At Kader Kartı’ydı– çıkardığında ve ona üç kez vurduğunda nihayet yüzünü gördüm.

Genç ve yakışıklıydı, kaşları kavisliydi ve gözlerinin canlı yeşilini karanlıkta bile görebildim. “Haklıydın,” dedi elindeki Siyah At’ı inceleyerek. “Bu kart insana müthiş bir güç veriyor. Seni gafil avlasaydım kazanabilirdim. Sen bu kadar usta bir sahtekâr olmasaydın ve onun rengini göremeseydin.”

“Sihre karşılık sihir.” Onu ayağa kaldırdım. “Bunun adil olmayan tarafı nedir?”

Korudan birlikte çıktık. Kaleme vardığımızda Siyah At’ı bana geri vermeyi teklif etti. “Başka bir maceralı talim için sana teşekkür ederim.”

“Kart sende kalsın,” dedim. “Daha bir sürü var. Farklı sihirler sunan başkalarını da yapacağım. Şansıma Ormanın Ruhü’yla takas yapmakta yetenekliyim.”

“Kıymetli kartlarından birini önemsiz bir muhafıza mı veriyorsun?”

“Hayır. Muhafızlarımın Komutanı’na veriyorum.”

Yeşil gözleri hayretle irileşti.

Kahkaham geceye yayıldı. “Sihir, Ruh’un iyiliğini bahşettiklerinin tekeline değil.” Kollarımı göğsümde kavuşturdum. “Ayrıca kız kardeşime göz süzmeye devam edeceksen bir ünvana ihtiyacın olacak.”

Mahcup olmuş gibi görünecek kadar nazık biriydi. “Ayrıs sana bizden bahsetti öyle mi?” dedi çenesini ovuşturarak.

“Hayır. Ama ben onun ne düşündüğünü bir bakışından anlarım.” Başımı yana eğerek onu kartal bakışlarımla süzdüm. “Belki bir gün senin aklından geçenleri okumak için de bir kart yaparım, Brutus Rowan.”

Anılar iç içe geçti, beni de içlerine katarak zamanın ilmeklerini oluşturdular.

Kader Kartları artmıştı, renkleri çeşitlenmişti, cebimde altın sarısı, beyaz ve gri kartlar vardı. Her biri için taşa kanımı döktüm ve Ormanın Ruhü’yla takas yaptım.

Sonra bir kadın vardı. Yumuşak yüzlü, gri gözlü bir kadın. Petra.

Kral olduğum günkü mozaikli pencerelerinin altında, Blunder’ın soylu hanımlarıyla beylerinin önünde durduk. Ayrıs’le Brutus el ele tutuşarak yerlerinden kalktı ve coşkuyla bizi kutladı.

Karım. Kraliçe. Petra yüzünü çevirip bana baktığında dudaklarını öptüm. Yumuşaklığı bana kadifeyi hatırlattı.

İKİ ÇARPIK TAÇ

Dokuz ay sonra, Petra yine yüzünü çevirip bana baktı. Geniş bir odadaki bir yatakta yatıyordu ve beyaz cüppelerine sığut desenleri işlenmiş adamlar onunla ilgileniyordu. Kucağında yeni doğmuş erkek bir bebek vardı. Bebeğin gözleri annesininkiler gibi griydi.

“Bennett,” diye mırıldandı Petra alnında doğumun teriyle. “Ona Bennett demek istiyorum.”

Bebeği bana uzattı, onu kucağımda salladım. Ama bunu yaparken bile ellerim başka bir şeye dokunmak için karıncalandı. Bennett’i Petra’ya geri verdiğimde elimi cebime soktum ve ancak parmaklarım oradaki Kader Kartları’na değdiğinde gülümseyebildim.

Bennett’i ormana götürdüm. Ruh’tan onu sihriyle kutsamasını istedim. Bir gün sonra, bebeğin damarları mürekkep siyahı olmuştu. Ağaçlar bana onun sihrinin benimkinin karşıtı olduğunu söyledi. Vârisim, benim dengim oldu.

Ama bu bizim sırrımızdı, onunla benim. Kimseye söylemediğimiz sevgili gizemimizdi.

Başka çocuklarım oldu. Hepsi benim gibi sarı gözlü oğlanlar. Lenor. Fenly. İkizlerim Afton ve Ilyc. O ikisi o kadar benziyorlardı ki, ne kadar dikkat edersem edeyim onları ayırmakta güçlük çekiyordum. Bebek odalarını, çocuk odalarını ve mürebbiyeleriyle yaptıkları dersleri ziyaret ettim ama genellikle başka bir odadaydım, çayırdaki taşın etrafına inşa ettirdiğim odada.

Oğullarımı ormana götürdüm ve Ruh’tan onları sihirle kutsamasını istedim. Ama dördünde de lütuflarını kendine sakladı.

Sonra küçük bir kızımız oldu. Tilly. Hayata karşı müthiş bir merakı vardı, hilekârlığıyla bana Ayrıs’i anımsatıyordu. Ama kız kardeşimin aksine, Ruh, Tilly’yi ateşle kutsadı ve ona tuhaf, fevkalade bir sihir ihsan etti.

Tilly şifacıydı. Küçük elinin bir tek dokunuşuyla tüm yaraları yok edebiliyordu ve çoğu zaman bunu kasıtlı bile yapmıyordu. Kader Kartları'yla takas ettiğim kanımı akıtmak için açtığım yaralar Tilly'nin dokunuşuyla kapanıyordu. Onun dokunuşunu hissettiğimde canım yanıyordu. Ama acı geçtiğinde yara tamamen kayboluyordu.

Ne var ki iyileştirmenin ona, küçük Tilly'ye bir bedeli vardı. Bunu her yaptığında vücudu biraz daha güçsüzleşiyordu. Dolayısıyla ağaçlardan ve Ruh'tan iyileştiren bir sihir istedim. Onu kullananı pembe bir gül gibi –Tilly'nin en sevdiği çiçek– güzel ve kusursuz kılan bir kart.

Petra, Tilly'nin dördüncü isim gününden önce perdenin ardına geçti. Onu çayırın batı tarafına, söğüt ağacının yakınına gömerken Ayna'yı yapmak için çok yakında mezarını kazmak zorunda kalacağımdan habersizdim.

Ama ondan önce başka bir kart yaptım. Benim Ormanın Ruh'u'na boyun eğişim gibi, başkalarını benim irademe boyun eğdiren bir kart.

Brutus Rowan benimle geldi. Ben yalpalayarak odaya girerken elini kılıcının topuzundan ayırmadı. “Bu seferkinin bedeli neydi?” diye sordu.

“Uykum.”

Yeşil gözlerini kıstı. “Şu kartlar için Ruh'un senden çok fazla şey istediğini düşündüğün oluyor mu, Taxus?”

Kılıcımın kenarıyla avucumu yardım. Kırmızı damlalar taşa düştü. “Kader Kartları bir armağan, Brutus. Sihirleri ölçülü. Ne onlar ne de onları kullananlar yozlaşma riskini göze alabilir.”

“Armağanlar karşılıksız verilir, Taxus.”

Sözlerim ağzımdan bir tıslama gibi çıktı. “Hiçbir şey karşılıksız değildir.”

İKİ ÇARPIK TAÇ

Taşa bir yarık açıldı. Kanım içine damladı. Cebimdeki Bakire Kartı'na vurdum. Avucumdaki yara kapandığında, taşın üzerinde kanım kadar kırmızı dört tane Kader Kartı duruyordu. Üzerlerinde bir tırpan vardı.

Brutus'e göz kırptım ve birini ona verdim.

Karta baktı. "Bununla ne yapmamı istiyorsun?"

"Krallığımın düzenini koru. Ben burada zamanımı daha verimli kullanabilirim," dedim odayı işaret ederek. "Ama dikkatli ol, Brutus. Bu karta hükmetmek acıya hükmetmektir."

Brutus Tırpan'ı kıvrak ve becerikli parmaklarının arasında çevirdi. "Dikkatli olması gereken sensin, benim akıllı arkadaşım. Bu kartlar nedeniyle insanlar sihir için Ormanın Ruhu yerine sana gelecek. Ruh bunun için sana teşekkür etmeyecek."

"Ayrıs gibi konuştun."

"Aksi yöndeki tüm çabalarıma rağmen fikirlerini bana da bulaştırdı."

Çocuklarıma yaptığım gibi ona da yapmacık bir gülümsemeyle baktım. Son günlerde kız kardeşim Kader Kartları konusunu açtığında bu gülümseye sıklıkla başvuruyordum. "Bana Kader Kartları'nı yaratma becerisini kazandıran oydu." Taşı okşadım. "Ruh onları iyilik için kullandığımı biliyor."

"Yine de dikkatli ol, Taxus. Temkinli, akıllı *ve* iyi ol."

"Dedi bunların üçü de olmayan bir Rowan."

Brutus bana sırttı. "Kız kardeşin benimle tam da bunun için evlendi."

Yalandan birbirimizi yumrukladık. Kahkahalarla gülerек odayı ardımızda bıraktık.

Çimenlerin sararıp kuruduğu serin bir güz günü, çocukken Blunder'ın din adamlarıyla birlikte sık sık ziyaret ettiğim ormanda yürüdüm. Ormanın Ruhu'na dilek dilediğimiz yerde.

Şimdi orman ıssızdı. Dualar yankılanmıyordu, tuzdan yoksun, açlıktan ölmek üzere biri gibi can çekişen, durgun bir hava vardı.

Arkamda kalenin çanları çalıyordu. Çocuklarım akşam yemeğine çağrılıyordu, salonumdaki masamda beni bekleyeceklerdi.

Ama benim açlığımın yemekle ya da sevdiklerimle olma arzusuyla ilgisi yoktu. Ben sadece kadifeye açtım. Daha fazlasına.

Odaya süzüldüm. Ağaçlarla konuştum. On birinci Kader Kartı'nı istedim.

Bu kez nasıl bir güç arzuluyorsun, Çoban Kral?

Elimi yüzümde gezdirdim. "Ben azametli bir hükümdar değilim. Sarayımda oturup övgü ve şikâyet dinlemek canımı sıkıyor. İnsanların akıllarından geçenleri bir bakışta anlayıp bu zahmetten kendimi kurtarmak isterdim. Bana öyle bir kart bahşet ki, insanların zihinlerine sızabileyim." Boğazımı temizledim. "Bir şey daha var. Komutanım son günlerde benden uzaklaştı. Onun düşüncelerini bilmek isterdim."

Brutus Rowan'a senden neden uzaklaştığını sormayı düşündün mü?

"Ben onun kralyım. Bana karşı sizin kadar katı ve dürüst değil."

Rüzgâr dallarını silkeledi. Bir zihne sızmak hain bir eylemdir. Bazı kapıların kilitli kalması gerekir. Bu kâbusu yaşamak istiyorsan kendini ona tamamen vermelisin. On birinci Kader Kartı için...

Ruh senin ruhunu talep ediyor.

Odadan çıktığımda elimde iki tane bordo rengi kart vardı, parmaklarımı bir pençe gibi bükerek onları avucuma hapsedmiştim. Kalenin çanları daha sessiz çalıyordu, daha boğuk. Başımı göğe kaldırdığımda, akşam güneşi gri bir pusun ardında kalmıştı. O pus yün bir battaniye gibi odayı sarmalayıp çayıra sızmıştı ve tuz kokuyordu.

Sis.

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Ravyn

Ravyn'in nabızı vahşi bir ritimle atıyordu, her vuruşta kafasının içine bir kazık çakılıyormuş gibi hissediyordu.

İçkiyi fazla kaçırıp akşamdan kaldığı çok olmuştu, defalarca başından yaralanmıştı. Sihri ona bağışıklık kazandırmadan önce, iki kere bir Kadeh Kartı'na karşı gelerek yalan söylemeye çalıştığı için zehirlenmişti. Ama bu, aniden bastıran ve onu bayıltan tatlı kokulu dumanlar üçünün en kötüsüydü.

Ravyn kendinden geçtiğinde öğleye geliyordu. Şimdi göğü şafağın solgun ışığı kaplamıştı. Yarım gün ve koca bir gece kaybetmişlerdi.

Yüzünü buruşturarak etrafına bakındı. Toprak bir avluydaydı. Etrafı iki metre yüksekliğinde, tahta ve toprak karışımı, derme çatma bir duvarla çevriliydi. Ravyn başını çevirip duvarın nereye kadar ilerlediğine bakmak istediğinde vücuduna söz geçiremedi. El bileklerine keskin bir acı saplandı ve sırtının sert bir yüzeye yaslandığını hissetti.

Kalın, tahta bir direğe bağlı olduğunu fark etti. Kolları, gövdesi ve bacakları bağlıydı.

Panik safra gibi ağzını doldurdu. Şimdiye kadar kimse onu bağlamamıştı. Birilerini bağlayan hep o olmuştu. Kız kardeşine seslendi ve başına saplanan berbat bir zonklamayla bunu yaptığına hemen pişman oldu.

Arkasından alçak bir homurdanma geldi. "Buradayım," dedi Jespyr'in sesi.

Onu Ravyn'in yanındaki direğe bağlamışlardı. Ravyn, Jespyr'i göremiyordu ama sol bileği kardeşinin sağ bileğine bağlıydı. Diğer tarafında, Kâbus alçak ve vıcık vıcık bir fısıltıyla kendi kendine konuşuyordu.

Ravyn gözlerini yumup nefesini yavaşlattı. "Herkes iyi mi?"

"Sinir bozucu bir baş ağrısı ve beş asrın en kalın kafalı Yewleriyle bir direğe bağlıyım," diye mırıldandı Kâbus. "Bundan daha iyi olmamıştım."

Sonra Petyr'in sesini duydu. Cansız, kederli bir sesle konuştu. "Wik öldü."

Ravyn'in içine ateş düştü. Gözlerini kapadı, titrek bir nefes verdi ve duruma uygun birkaç kelime söylemek istedi. Ama aklına hiçbir şey gelmedi.

Onun yerine Jespyr konuştu. "Çok üzgünüm, Petyr," dedi kederle.

Uzun bir süre sessiz kaldılar.

"Elsbeth," diyebildi Ravyn sonunda. "O iyi mi?"

Kâbus ara sıra yaptığı gibi dişlerini takırdattı. "Evet. Ama o ne kadar çok konuşursa," dedi imalı bir sesle, "ben o kadar az odaklanabiliyorum ki, bu belaya da o yüzden bulaştık."

Elsbeth'in sesiyle konuşmuştu, Kâbus'un kindar ve vıcık vıcık tonundan eser yoktu. Ravyn bu sesin içinde boğulmak istedi. O kadar gerçektir ki. Bu cehennemden kurtulabilirlerse yeniden birlikte olabileceklerine dair bir umuda kapılmasına yetecek kadar gerçektir.

Gelgelelim önce nasıl bir cehennemde olduklarını ve onları buraya kimin bağladığını anlamalıydı.

"Şu kahrolası gölü geçerse sonraki takasa sağ salım ulaşacağımızı söylemiştin," dedi Jespyr dişlerini gıcırdatarak.

"Ormanın Ruhu ilkel duvarlara ve iplere ihtiyaç duymaz, küçük budala. Belli ki bizi insanlar esir aldı."

Ravyn boynunu uzatıp avlunun görebildiği kadarına göz gezdirdi. "Onları gören oldu mu?"

İKİ ÇARPIK TAÇ

“Sadece botlarını gördüm,” diye yanıtladı Jespyr. “İki kişiydiler. Bağcıkları ve tabanları eskimişti. Avcı botlarıydı.”

“İkisi de kadındı,” dedi Kâbus.

Düşünmek bile Ravyn’in canını acıttı. Ama Blunder’dan kilometrelerce uzakta olduklarından emindi. Üstelik o mesafeyi de bin türlü zorlukla katetmişlerdi. Şehirden bu kadar uzaktaki bir karakolun Kral’a pek az faydası olurdu. Ayrıca Ravyn Şövalyelerin Komutanı olarak tüm sınır karakollarını avucunun içi gibi biliyordu.

O hâlde bu kahrolası şeyi kim inşa etmişti?

“Silahlarımızı görebiliyorum,” dedi Petyr direğin diğer tarafından. “Onları duvarın dibine yığmışlar.” Hafifçe kıpırdandıktan sonra güldü. “Botumun içindeki bıçağı gözden kaçırmışlar.” Sonra kardeşi olmadan gülmek ağırına gitmiş gibi sesindeki neşe kayboldu. “Ama elim yetişmiyor, onu alamıyorum.”

“Biri geliyor,” diye tısladı Kâbus. “Rengârenk biri.” Dişlerini takırdattı. “Senin kartlarından faydalanmışlar, Komutan.”

Birdenbire yanlarında biri bitti. Pis elinde Ravyn’in Ayna Kartı vardı. “Sonunda uyandılar,” dedi bir kadın sesi.

Uzun boyluydu ve Ravyn’in haydut kılığına girdiğindeki benzer giyinmişti. Deri, yün ve giyilmekten yıpranmış, uzun botlarına sıkıştırılmış pantolon paçaları. Pelerini kuru yosun rengindeydi. Başında kukuleta olduğu için kulaklarının yakınındaki birkaç kumral örgü dışında saçları görünmüyordu.

Yüzü bir maskenin ardında gizliydi. Haydut maskesi değildi, kemikti. Bir koç kafatası.

“Ne kadar değerli kartlarınız var, Şövalyeler,” dedi kadın Ayna’yı parmaklarının arasında çevirerek. “Bu ve Siyah At’la Kâbus bayağı işimize yarayacak. Gerçi burada bir Bakire’ye ihtiyaç duyacağımızı sanmam.” Başını yana eğip koçun boş göz çukurlarından Ravyn’i süzdü. “Başın nasıl? Dumanın şiddetli bir baş ağrısına neden olduğunu duydum.”

“Bunu zaten biliyor,” dedi başka bir kadın sesi Jespyr’ın yakınında bir yerden. “Bu yüzden yapmak hoşuna gidiyor. Bu seferki doz çok kuvvetliydi, kardeşim. Saatlerce baygın kaldılar.” Duraksadı. “Şövalye misin sen?”

“Bir Şövalye’ye benzemiyor muyum?” diye sordu Jespyr tekdüze bir sesle.

“Aslında, hayır. Yüzünde o hödük, kana susamış ifade yok.”

“Yaklaşırsan görürsün.”

İkinci kadın görüş alanına girdiğinde Ravyn onun da aynı şekilde giyindiğini gördü. Onun maskesi de kemikten yapılmıştı, bir kurt kafatasıydı. Diğer kadın kadar uzun boylu ve geniş omuzluydu.

“Kimsiniz siz?”

Koç maskeli olan kollarını yana açarak onları alayla selamladı. “Blunder’ın süprüntüleri. Onun toplum dışına ittiği serseriler. *Yozlaşmışlar*. Evimize hoş geldiniz, Şövalyeler. Korkmayın, ziyaretiniz uzun sürmeyecek. Ama size söz veriyorum, bu dünyadaki son saatleriniz sürprizlerle dolu geçecek.”

Kale iyi korunmuyordu. Etrafta bir tek nöbetçi yoktu ve avludan düzinelerce erkek, kadın ve çocuk geçmesine rağmen birkaç yay ve avcı bıçağı dışında hiçbiri silah taşımıyordu. Başlarındaki o iki kadın dışında hepsi sivillerdi. Koç maskesi takanın adı Otho’ydu ve kurt maskeli kardeşininki Hesis’ti.

Kız kardeşler yırtıcı hayvanlar gibi direğin etrafında küçük turlar atıyordu. Ravyn’in de enfeksiyonu taşıdığına bir an bile inanmadılar.

“Senin kim olduğunu biliyorum,” dedi Hesis. “Aşağılık Kralımızın yeğenisin. Bir Rowan’ın enfeksiyonlu bir adamı Şövalyelerin Komutanı yapabileceğine inanmamızı mı bekliyorsun?”

“Neye inandığınız önemli değil,” dedi Jespyr öfkeyle. “Gerçek bu.”

“Yine de üzerinde bir tılsım bulduk. Tunığının cebinde bir engerek yılanı başı vardı.”

Ravyn iplerini zorladı. “Sadece bir yedekti.”

Hesis güldü. Ravyn’in yüzüne bir yumruk attı. Başı arkasındaki direğe öyle bir çarptı ki beynine saplanan acıyla gözleri karardı.

Kâbus alçak bir sesle tısladı.

“Diyelim ki tüm şüphelerimizi bir kenara bıraktık,” dedi Otho. “Eğer enfeksiyonluysan sihrin nedir?”

Bu basit bir soruydu. Ama uzun ve karmaşık bir cevabı vardı. “Kader Kartları’nı kullanamıyorum,” dedi Ravyn.

“Ama yanında bir sürü kart taşıyorsun.”

“Kartların *hepsini* kullanamıyorum.”

Hesis dişlerinin arasından nefes aldı. “Bence yine yalan söylüyorsun, Şövalye.” Ravyn’e tekrar vurdu.

“Senin sihrin nedir?” diye sordu Jespyr. “Bizi kaçıranların marifetlerini öğrenelim bakalım.”

Hesis, Ravyn’in görüş alanından çıktı ve sesi Jespyr’in yakınından geldi. “Dünyayı kargaların gözlerinden görebiliyorum,” dedi. “Benimle konuşuyorlar, kulağıma bir şeyler fısıldıyorlar. Sizi bu sayede bulduk. Ormanda çok gürültü yaptınız. Yuvalardaki kuşlar huzursuz oldu. Siyah pelerinli bir avcı grubunun Uğultu Gölü’nü geçip bize doğru ilerlediğini gördüm.” Sesine alaycı bir tını sızdı. “Kız kardeşim bir simyacıdır. Sizi yere seren, beyninizi zonklatan duman var ya? Onu o yaptı. Sihirle.”

“Beynimizi zonklatmak için sen yeterli olabilirdin,” diye homurdandı Jespyr.

Direkten tok bir ses geldi. Jespyr homurdandı. Sonra Hesis ona yine vurdu ve *pat, pat* sesleri geldi.

Petyr küfrederek iplerini zorladı. Ravyn öfkeyle dişlerini gıcırdattı.

Kâbus'un uyarısı bir fısıltıdan ibaretti. "Dikkat."

Kadınlar ona dönerek nihayet Kâbus'a dikkat kesildiler. "Sen kimsin be?" diye sordu Hesis. "Elinden aldığımız kılıç bir Şövalye kılıcı değildi."

Kâbus'un sesine bir gülümseme sızdı. "Ben ateşle doğdum. Kanım gece kadar siyahtır. Belki de beni duymuşsunuzdur."

"Başka bir kale var," dedi Ravyn. "Orayı biliyor olabilirsiniz." Yıllarca yalan söyledikten sonra gerçekler diline pek kırılğan gelmişti. "Kara Orman'ın derinliklerinde, kuzeydoğudan geçen kurumuş dere yatağının yakınında. İz süren Şövalyelerle Hekimler çok yaklaştığında çocukların götürüldüğü bir yer."

Kadınlar taş kesildi. Hesis gürültüyle nefes verdi. "Çocukları oraya Şövalyeler değil, Haydutlar götürüyor."

"Tek bildiğiniz maske taktıkları."

Otho havlar gibi güldü. "Bunca yıldır enfeksiyonlu çocukları senin kurtardığına inanmamı mı bekliyorsun?"

"Ben de onunlayım," dedi Petyr çatlak bir sesle. "Kardeşim Wik de öyleydi. Siz onu vurdunuz. Sizin gibiler için kanun kaçağı olmayı göze alan adamı."

Otho duraksadı ve maskesinin deliklerinden Ravyn'i izledi. "Ama Komutanınız Kral'ın emirlerini yerine getirmeye devam ediyor. Enfeksiyonlu halkı ve akrabalarını tutukluyor. Onlara ağza alınmaz şeyler yapıyor."

Jespyr iç çekti. "Hayır, yapmı~"

Hesis, Ravyn'in burnuna yumruk attı. Ravyn başının arkasından *çat* diye bir ses geldiğini duydu. Burun deliklerinden kan boşaldı.

Kâbus çenesini çıtlattı. Bir, iki, üç kere.

"İkiz Kızılağaç Kartı," diyebildi Ravyn kanla boğuklaşan sesiyle. "O nedenle bu ormandayız. Enfeksiyonu iyileştirmek için Deste'yi birleştirmeye çalışıyoruz. Buradan kimseye bahsetmeyeceğiz." Kontrolünü kaybederek hızlı hızlı konuşmaya başladı. "Ekinoks'tan sonra sis kalktığında Yew Kalesi'ne gelin."

Yozlaşmanızı iyileştireceğiz. İsteyen herkes tedavi olabilecek. Ama gitmemize izin vermek zorundasınız.”

Kadınlardan ses çıkmayınca Jespyr direğin diğer tarafından konuştu. “Erkek kardeşimiz enfeksiyonlu. Yozlaşıyor. Ölüyor. Lütfen, bırakın bizi.”

Metalik bir çınlama duyuldu ve Otho’nun koç kafatası maskesi Ravyn’in yüzüne birkaç santim kala durdu. Soğuk bıçağını Ravyn’in boğazına dayadı. “Söyledikleriniz doğru olsa bile burada Şövalyeler yüzünden sevdiklerini kaybeden insanlar var. Anneler, babalar, çocuklar. Annemizin tılsımı imha edildi ve Rowan Tırpanını kullanarak onu sisin içine ölüme yolladı. Bu kaledeki insanlar intikam istiyor. Ve bir Şövalye yaptıklarınızın bedelini ödeyecek.” Geri çekilip kardeşine başıyla işaret etti. “Vakit geldi.”

Hesis kalenin içinde gözden kayboldu. Bir yaygara koptu, gürültü giderek arttı. Kapılar açıldı ve büyük bir kalabalık kalenin içinden dışarı akın etti. Bir kişi dışında herkes maskeleydi. Elleri bağlı bir adamı çekiştiriyorlardı. Adamın yüzü kan içindeydi, gözleri yuvalarından ugramıştı ve dişleri parlıyordu. Bağlı olmasına rağmen savaşıyordu.

Tipkî Ravyn’in onu eğittiği gibi.

Gorse.

“İntikamımızı alacağız, Komutan,” dedi Otho. “Şimdi.”

Kâbus’u Petyr’in yanındaki direkte bıraktılar. Canavarın parmakları pençe gibi bükülmüştü.

Şövalyeler—Ravyn, Jespyr ve Gorse— toprak avluda serbest bırakılarak ellerine kaba silahlar tutuşturuldu. Jespyr’e paslı, çivili bir sopa, Gorse’a püsküllerinin ucuna taşlar bağlanmış bir binici kırbacı verdiler.

Ravyn’e kör bıçağı pasla kaplanmış bir tırpan verildi.

“Rowanların akrabasına da bu yakışır,” dedi Hesis maskesinin ardından. Onu diğerlerine doğru itti ve etraflarındaki insan çemberi daraldı.

Onlardan ne beklendiği gayet açıktı. Çevreleri sarılmıştı ve ellerine kötü silahlar verilmişti. Bu kanlı bir spordu. Galibi olmayan türden bir kavgaydı.

Koyun maskeli bir adam kalabalığa seslendi. “Şövalye kanı koklamaya hazır mıyız?”

Kalabalıktan yükselen böğürtü avlunun duvarlarında yankılandı. Uçları sivriltilmiş kazıklardan inşa edilen çiti aşarak kulakları sağır eden bir feryat hâlinde ormana dalga dalga yayıldı. Ravyn boğazına dolan safrayı zar zor yutkundu.

Gorse titriyordu ve Jespyr’in bakır teni kül rengi olmuştu. Direğe bağlı Petyr iplerini zorladı.

Kâbus’un üzerindeyse tüyler ürpertici bir sükûnet vardı.

Otho öne çıktığında, kalabalık sessizleşti. Kolları çıplaktı ve damarları mürekkep siyahıydı. Ravyn’e yaklaştı, yumruğunu ağzına götürdü...

Ve Ravyn’in yüzüne duman üfledi.

Tuz Ravyn’in duyularının ötesine geçti. Öksürdü ve bir anlığına gözleri yuvalarında döndü. Duman boğazını yakarak geçti. Onu bayıltan duman gibi tatlı değildi. Hem sıcak, hem soğuk hem de asitliydi.

Otho da aynısını Jespyr’e yaparak yüzüne duman üfledi. Sıra Gorse’a geldiğinde, Şövalye Otho’ya kırbacını savurdu.

Otho bu saldırıyı savuşturup dumanını son kez üfledi.

Gorse öğürür gibi bir ses çıkardı. Gözlerini devirdi. “Bu nedir be?”

Otho kalabalığın kıyısında duran kız kardeşinin yanına döndü ve sesi avluda yankılandı. “Sihir iki şeyle simyalanır. Öfke ve nefret. Cinnet geçiren enfeksiyonluların kemikleri ve senin pelerinin, menfur Şövalye, berbat bir ikili değiller mi?”

İKİ ÇARPIK TAÇ

Ravyn'in bütün vücuduna ateş bastı, ustaca dizginlediği öfkesi serbest kaldı. Elinin tersiyle ağzını ve burnundaki kanı sildi. Kâbus'a döndü. "Hauth'un Elspeth'in kafasının içini kurcalaması böyle bir şey miydi? Şimdi yaptığın gibi oturup olan biteni keyifle izledin mi?"

Bunları söylemek aklında yoktu. Kelimeler kendiliğinden dökülürmüştü ağzından ve dilinde buruk bir tat bırakmışlardı. Ama kimse duyduklarına şaşırmış gibi görünmüyordu. Kalabalık onun kötü şeyler söylemesini bekler gibiydi. Bazıları tezahürat bile yaptı.

Ravyn bunun dumandan kaynaklandığını fark etti. Otho'nun dumanı, onun sihri beyinlerini yıkamış, geriye yalnızca iki duygu bırakmıştı: *Öfke ve nefret*.

Ravyn paslı tırpanı nasırlı parmaklarıyla kavradı, baş ağrısının yerini müthiş bir kana susamışlık aldı. "Elspeth'i önemseydiğini, onu koruduğunu söyledin. Korudun da. Görünüşe göre, kendi çocuklarını koruduğun kadar iyi korudun."

Kâbus'un sarı gözleri nefretle parladı, sesi kinle keskinleşti. "Sen hiç şüphesiz ki, beş yüz yılın en büyük hayal kırıklığısın, Ravyn Yew. Sana her bakışında bir asrı daha karanlıkta geçirmeyi yeğleyeceğimi düşünüyorum. Böylece senin şu zalim ve budalaca yetersizliğinin ıstırabını çekmekten kurtulurdum."

"Bir asır kısa bir zaman," diye karşı saldırıya geçti Ravyn. "En azından, o zaman benden çaldığın kadınla tek bir andan daha fazla zaman geçirebilirdim."

Karşısındaki Gorse alayla sırıttı.

Jespyr ona döndü ve sopayı tutan parmaklarını açıp kapadı. "Bir şey mi söyleyeceksin, korkak?"

Gorse'un kanlı suratı daha da kızardı. "Bana ne dedin?"

"Çirkin ve aptal." Jespyr sesini yükseltti. "Ah, bir de korkak dedim, kaçak Şövalye."

Gorse kırıbacını şaklattığında püsküllerindeki taşlar Jespyr'in yüzüne saçlarını dalgalandıracak kadar yakın geçti. "Korkak

olmak hem hırsız hem de yalancı olmaktan iyidir,” diye tısladı Gorse rükürükler saçarak. Sonra kamçıyla Ravyn’e döndü. “İkiyüzlü Komutanımız Kral’ın Kâbus Kartı’nı çaldı. Daha da kötüsü, enfeksiyonlu bir kadını düzüyordu.”

Jespyr sopasını Gorse’un omzuna indirdi.

Kalabalıktan coşkulu tezahüratlar yükseldi. “İşte başlıyoruz,” diye bağırdı Hesis.

Jespyr önce sopasına, sonra Gorse’a baktı. Ona vurmayı planlamamış gibi gözleri hayretle irileşmişti. Bir dakika sonra o gözler kısıldı. “Şövalye pelerinini hak etmiyorsun.” Ravyn’e döndü. “Sen de öyle.”

Ravyn’in ağzından acı sözler döküldü. “Sen daha iyi bir Komutan mı olurdun, Jes? Böyle mi düşünüyorsun? Hodri meydan! Sıkıysa al bu ünvanı elimden. Hatta istersen ondan feragat ederim. Çünkü sen beni alt edemezsin. Siyah At’ın, o küçük, kıymetli dayanağın olmadan bunu yapamazsın.” Ravyn’in sesi tehditkâr bir fısıltıya dönüştü. “Hadi, yerime geç. Dayımızın kuklası ol. Ona boyun eğ ve sana fırlattığı artıklarla yetin. Sen bu işleri benden daha iyi becerirsin.”

Jespyr ona saldırdı.

Ravyn kendi etrafında döndü ama kız kardeşinin sopasındaki çiviler pelerinininden bir parça kopardı.

“Dayanaklardan mı konuşmak istiyorsun, abi?” diye tısladı Jespyr. “Seninkileri konuşmaya ne dersin?”

Ravyn kollarını yana açtı. “Elinden geleni ardına koyma.”

Jespyr sola kaydığında çemberdekiler yer değiştirdi. O, Ravyn ve Gorse gözlerini birbirlerinden ayırmadan yavaşça dönmeye başladılar.

“Şövalyelerin enfeksiyonun yüzünden senden nefret ettiğini düşünerek kendini kandırıyorsun. Hâlbuki öyle değil, en azından hepsi için değil.” Jespyr sonraki sözlerini büyük bir öfkeyle söyledi. “Senden nefret ediyorlar çünkü kendini onlardan üstün görüyorsun.”

“Çünkü onlardan üstünüm.”

Gorse ağzını açtı ama Jespyr ona fırsat vermedi. “Büyük, güçlü Ravyn Yew. Gülmeyi bilmeyen, asla yıkılmayan, hiçbir şeyden korkmayan ama Kralına, adamlarına ve en çok da kendine yalan söyleyen büyük Komutan.” Bakışları buz kesti. “Kimseden üstün değilsin, abi. Ve benden daha güçlü değilsin. Sadece öyleymişsin gibi rol yapıyorsun.”

“Bunca yıldır ne rolü yaptığımı bilmek ister misin? Dur söyleyeyim.” Ravyn durunca diğerleri de birbirlerinin etrafında dönmekten vazgeçti. “Şövalyelerin Komutanı olduğum için her gün ve her dakika kendimden *nefret* etmiyormuşum gibi rol yapıyorum.”

“Bir hainsin sen,” diye bağırdı Gorse. “Bunu kanınla ödeyeceksin.”

“Muhtemelen.” Ravyn duruşunu düzeltti. Gözlerini rakibine dikti. “Ama henüz değil.”

Tırpan uçtu. Siyah kartı olmadan, Gorse’un refleksleri zayıftı. Tırpan onu omzundan yakaladı ve kör ucu göğüs kemiğine saplandı.

Derine. Ama bu kadar eski ve paslı bir bıçağın öldürebileceği kadar derine değil.

Kalabalık kükredi. Ravyn bir solukta avlunun karşısında bitti. Görüşü kızıla boyanırken Gorse’u yere devirdi ve Şövalye’nin boğazına sarıldı. Gorse iri, kanlı gözleriyle ona baktı. Kamçısını düşürmüştü. Ama Ravyn’in kaburgalarını arka arkaya yumrukladı.

Ravyn’in ciğerlerindeki hava boşaldı. Gorse’un boğazını sıkırmaya devam ederek kanı, kamçıları ve zindanın merdivenini tırmanan duman kokusunu düşündü. Şövalyelerin Komutanı olarak izlemek ve yapmak zorunda kaldığı korkunç şeyleri düşündü.

Ravyn Gorse’un beyaz ve kırmızı benekli suratına doğru eğildi. “Temkinli ol, Şövalye,” dedi. “Akıllı ol. İyi ol.” Sonra, son bir acımasızca sıkışla...

Gorse'un soluk borusunu ezdi.

Avlunun her yerinden iştahlı tezahüratlar yükselmeye başladı. Şövalye kanı istemişlerdi. Ve son büyük uykusuna yatan Gorse kırmızı bir kumaş ve et yığınınına dönüşmüştü. Tırpanın açtığı yaradan oluk oluk kan akıyordu, Gorse'un kanı toprağı sulayarak Ravyn'in avucundaki çatlaklara doluyordu.

Dumanın sihri dağıldı, *öfke* ve *nefreti* beraberinde götürdü.

Ravyn gözlerini Gorse'a dikmişti, elleri titriyordu. Bu kez ağzına dolan safrayı bastıramadı. İki büküm olup toprağa kustu, vücudunun her kasılmasında kaburgaları acıyla feryat etti.

Avlu derin bir sessizliğe gömülmüştü.

Ravyn başını kaldırdı. Biri çemberi delmiş, onunla Jespyr'in arasında duruyordu. Maskesiz bir kadındı ve yanındaki iki küçük oğlanın gölgesi üzerine düşmüştü. Yeşil bir elbise ve yakasının yakınında beyaz bir ağaç işlemesi olan, aynı renk bir pelerin giymişti. Kırışmaya yüz tutan, altın sarısı saçlarını açık bırakmış, ela gözlerini iri iri açmıştı. Bakışları çok tanıdıktı.

Ve gözlerini Kâbus'a dikmişti.

Opal Hawthorn eliyle ağzını kapadı. "Elspeth," dedi göz yaşlarıyla. "Yaşıyorsun."

Otho'nun gür sesiyle verdiği birkaç talimatla avluda kimse kalmadı. İzleyiciler kemik maskelerinin boş göz çukurlarından Ravyn'e bakarak kaleye geri döndü. Gorse'un cesedini de içeri sürüklediler ve Şövalye hizmet ettiği krallığa son bir kanlı iz bırakarak gözden kayboldu.

Ravyn yumruklarını sıktı ama o zaman bile titremeye devam ettiler.

Opal, Kâbus'u bağladıkları direğin karşısında durup yaşlı gözleriyle bir zamanlar yeğeni olan yaratığa baktı. Ravyn onun ıstırabını anlayabiliyordu. Opal siyah saçlı bir genç kız görünce

İKİ ÇARPIK TAÇ

onu Elspeth sanmıştı fakat sonra ürkünç, sarı gözleriyle karışmıştı.

Ione'un zindanda yaptığı gibi Opal elini Kâbus'un yanağına koydu ve teninin rengi attı. "Ne oldu sana?" diye fısıldadı. "Farklısın."

Kâbus'un ifadesi değişmedi. "Öyleyim."

"Sen... sen Elspeth değilsin."

Kâbus hiçbir şey söylemedi. Opal'in eli düştü. Direktten uzaklaşarak ağlamaya başladı. Oğulları onun yanında durmuş genç gözleriyle Kâbus'u merakla izliyordu. Ama Ravyn durumu açıklamak için onlara yaklaşılmaya yeltendiğinde Hesis keme-rinden ince bir kılıç çıkardı. "Geri çekil."

"Anlamıyorum," dedi Opal yanaklarındaki yaşları silerek. "Neden tutsaklar?" Gözleri Jespyr'e kaydı. "Şövalyelerin geldiğini söyleyerek beni uyaran oydu."

Otho'nun duruşu değişti, gergin bir tavır takındı.

Jespyr, Opal'in eline uzanıp yumuşak bir sesle konuştu. "Sen ve oğulların buraya nasıl geldiniz?"

"Onu ben getirdim," dedi Hesis kemik maskesinin ardından. "Komutan'ın bahsettiği kale doluydu. Ama burada bol bol yerimiz var. Kral'ın erişemeyeceği bir yerdeyiz. En azından, öyle düşünüyoruz."

Jespyr o gece Spindle Hanesi'nde, Elspeth'e olanları Opal'e aktarırken Otho'yla Hesis ona kulak kabarttı. Jespyr Tyrn, Erik ve Ione'un Stone'da olduğunu ve ormana neden geldiklerini anlattı.

Ravyn direğin dibine doğru yürüdü.

"İyi misin, dostum?" diye homurdandı Petyr.

Ravyn, Gorse'un boğazının seğirişini hâlâ avucunda hissedebiliyordu. "Evet."

Petyr sesini alçalttı. "Gözden kaçırdıkları bıçak sol botumda."

Otho'yla Hesis'in maskelerinin boş göz çukurları Jespyr'le Opal'e çevrildiğinde, Ravyn ayağını Petyr'inkinin yanına koyup

bağcıklarını bağlıyormuş gibi eğildi ve elini arkadaşının botuna soktu. Elini oradan çıkardığında parmaklarının arasında ince, deri bir kılıf vardı.

Bıçak küçüktü, kabzası kanca şeklindeydi. Ravyn ayağa kalktı, direğin etrafını dolaşarak Kâbus'un yanında durdu. "Kıpırdama."

Ama bıçağı ipe sürttüğünde elinin titremesi yüzünden ip sallanmaya başladı. Ravyn duraksadı ve yeniden denedi.

Otho'yla Hesis onun emrindeki askerler olsaydı Ravyn sersemlikleri yüzünden onları kovardı ama basit bir sicimi kesemeyerek kendini aptal durumuna düşürdüğünün farkındaydı. Gelgelelim iki kadının kulağı Jespyr'deydi ve Çoban Kral'ın hikâyesine kendilerini o kadar kaptırmışlardı ki sicim nihayet incelmeye başlayana dek bir dakika boyunca titreştiğini fark etmediler.

Kâbus tüm bu süre zarfında Ravyn'i sarı bakışlarıyla göz hapsine aldı. "Adam öldürmek kirli bir iş." Dudağının kenarı seğirdi. "Elspeth berbat görüldüğünü söylüyor."

Ravyn gözlerini kaldırıp yüzüne baktı. "Öyle bir şey söylemiyor."

"Hayır. Söylemiyor." Boğazını temizledi. "Görünüşe göre sana bir özür borçluyum."

"Yani Elspeth özür dilemeni istiyor."

"Ne yazık ki, evet." Dudakları gerildi. "Akılsız olsan da beni hayal kırıklığına uğratmadın."

Başka bir gün, hafta ya da ay olsaydı Ravyn canavarın onun karşısında böyle kıvranmasına gülebilirdi. Ama şimdi bunu yapamayacak kadar yorgundu. "Bir parça pişmanlık duymak ağırına mı gitti, Çoban Kral?"

"Evet. Ve bunun telafi edilmesini talep ediyorum." Sarı gözlerinin ifadesi sertleşti. "Elspeth hakkındaki o çıkışından sonra başını vücudundan ayırmamak için asırlardır direndiğim

irademi son damlasına kadar kullanıyorum.” Dişlerini gösterdi. “Hele çocuklarımla ilgili söylediklerin!”

“Onları kasıtlı söylemedim. Şu duman, sihir yüzünden oldu.”

“Öfke ve nefret. Çok iyi bildiğim iki şey.”

Ravyn üzgün göründü. “Çocuklarına ne olduğunu bilmiyorum. Ama Elspeth’e bir zarar geldiğini görmek istemeyeceğini biliyorum. Belki de seninle ilgili anlayabildiğim tek şey bu.”

İkisi de özür dilememişti. En azından gerçek anlamda yapmamışlardı bunu. Ama yaşanan bunca kötülükten sonra doğruların ortaya dökülmesi ellerinden gelenin en iyisiydi.

Kâbus kalenin duvarlarına göz gezdirdi. “Bu sefil yerden usandım. Bana bıçağı ver.”

“Hayır. Elspeth’in elini kana bulamasını istemiyorum.”

Kâbus’un bakışları Ravyn’in burnunda dolaştı. Burnu ağrımaya başlamıştı, Hesis ona vurduğundan beri yakıcı bir acı duyuyordu. Kırıldığını tahmin etti.

Kâbus yeniden konuştuğunda ses tonundaki yumuşaklık kaybolmuştu. “Bıçak. Şimdi.”

Ravyn o korkunç sarı gözlere baktı. Onların içinde Elspeth’i aradı ama göremedi. “Kimseyi öldürme,” diye homurdandı.

Hesis onlara yaklaştığında Ravyn ellerini aşağı sarkıtmıştı. Titriyorlardı ama boşlardı.

“Opal Hawthorn iyi bir kadın. Ama akli başından gitmiş olacak ki ısrarla senin ve kardeşinin onurlu insanlar olduğunu söylüyor.” Hesis iç çekerek kılıcını bir elinden diğerine geçirdi. “Bu doğru bile olsa gitmenize izin veremeyiz. Eninde sonunda Stone’a döneceksiniz. Duyduğuma göre, Kral tahkikat yapmaya pek meraklıymış. İkiz Kızılağaç Kartı için çıktığınız yolculukta başınızdan geçenleri ve kiminle karşılaştığınızı er geç öğrenecek. Buna müsaade...”

Bir yırtılma sesi geldi ve Ravyn’in görüş alanında bir hareketlilik oldu. Hesis’in Ravyn’e doğrulttuğu kılıcın hedefini değiştirmek için yalnızca bir dakika zamanı vardı.

Ama bu yeterli değildi.

Kâbus direğin dibinden fırladı. Avucuyla Hesis'in maskesinin burnuna vurduğunda avluda çirkin bir çatırtı yankılandı. Hesis çığlık attı ve kılıcını düşürdü.

Otho kız kardeşine doğru koştu ama Ravyn atılıp güçlü koluyla onu yakalayıp yere çaldı. Otho bıçağını çekmeye çalıştığında Jespyr botlu ayağıyla koluna bastı.

"Cebine bak," diye tısladı Ravyn. "Kartlarımız. Acele et."

Jespyr, Otho'nun yeleğine uzandı. Kartları çıkardı: Kâbus, Ayna, Bakire ve iki Siyah At. Onunki ve Gorse'unki.

Otho maskesinin boş göz çukurlarından onlara ateş püsküren gözlerle baktı. "Kral Kadeh'le sizi sorguya çekerse buradaki herkesin sonu gelir. Kanları elinize bulaşır."

"İş o noktaya gelmeyecek," diye seslendi Kâbus, Petyr'le silah yığınınına yöneldiklerinde. "Rowanlar için planlarım var."

Petyr, Ravyn'e bıçak kemerini verdi. Heybesini ve kılıcını.

Opal Hawthorn oğullarıyla birlikte avlu kapılarının dibine sığınmıştı. Dehşetle irileşen gözleriyle onları izliyordu. "Yew Kalesi," dedi Ravyn ona yaklaşarak. "Burada güvende olmadığınızı hissederseniz Yew Kalesi'ne gidin. Ailem sizi koruyacak."

Opal başıyla onaylarken Ravyn'in omzunun üzerinden bir şeye bakıyordu. Bir kez daha gözleri doldu. "Elsbeth'e ne olacak?"

"Onu geri getireceğim," dedi Ravyn çatallaşan sesiyle. "Ne pahasına olursa olsun."

Kalenin kapısı gıcırdayarak açıldı ve Petyr'le Jespyr kendilerini dışarı attı. Ravyn, Opal'e elini uzattı. Parmaklarının titremesini dert edecek türde bir kadın olduğunu sanmıyordu.

Opal başını iki yana salladı. Elini sıkıca tuttu. "İyi şanslar."

Ravyn son kez avluya göz attığında, Otho kız kardeşinin yanına koşuyordu. Hesis yerde kıpırdamadan yatıyordu. Maskesi kırılmıştı ve kemik parçaları etrafa saçılmıştı. Hesis'in yüzünden kanlar süzülüyordu.

İKİ ÇARPIK TAÇ

“Kâbus,” diye tısladı Ravyn sıktığı dişlerinin arasından.

Canavar kaleden çıkarken güldü. “Kadın yaşayacak. Bununu kırmasının öcünü aldım, hepsi o.”

“Senden bunu yapmanı istemedim.”

“Hayır. Ama Elspeth istedi.”

OTUZUNCU BÖLÜM

Elm

Elm kalenin altındaki yeraltı mezarlarını çocukluğundan beri ziyaret etmemişti. Bir elinde meşaleyi, diğerinde halka şeklindeki anahtarlığı tutarken parmaklarının eklem yerleri bembeyaz kesilmişti ve bu yolculuğun her dönemeci onu korkuyla irkiltmek için tasarlanmış gibiydi.

Ione başka bir âlemde. Hiçbir şey onu korkutamaz gibiydi. Bakire'nin etkilerini gözlemlemek açısından enteresan bir yolculuktu. Hiçbir gölge Ione'un ciddi yüzündeki ifadeyi değiştirmeye yetecek kadar büyük değildi ve hiçbir oda yeterince soğuk değildi.

Üzerindeki elbiseyi de ödünç almış olmalıydı. Açık griydi, aşağı doğru bollaşıp dalgalanan kolları bileklerini örtüyordu ve çenesinin altında biten, dik, boğucu bir yakası vardı. Biçimsiz, perde gibi bir kumaş parçasıydı. Ione iki kez Elm'i ona bakarken yakaladı. İkisinde de ona kaş çatarak karşılık verdi.

Üçüncü yakalayışında Kral'ın özel mahzenine varmak üzereydiler. "Ağaçlar aşkına." Ione'un sesi taş duvarlarda yankılandı. "Ne var?"

Elm boğazını temizledi. "Yok bir şey."

Ione'un gözleri elbisesinin üst kısmına kaydı. "Çekinme, ondan ne kadar nefret ettiğini söyle. Buna can attığını biliyorum."

Elm ensesini ovuşturup gözlerini karşıya dikti. "İyi görünüyorsun."

"İyi mi?"

“İyi, Hawthorn.” Tırnağını kemirdi. “Her zaman iyi görünüyorsun.”

Duraksadı. Sonra sertçe sordu. “Senin neyin var?”

Elm’in gözleri Ione’un yüzüne kayd. O soğuk, korkunç kalede olmanın verdiği rahatsızlığı iyi sakladığını düşünmüştü. Hawth’un Elm henüz küçük bir çocukken onu kuvvetlendirme bahanesiyle Tırpan’ın kenarına dokunarak zorla götürdüğü yerlerde olmanın. Ama o bir şey söyleyemeden Ione, “Nedense pek naziksin,” diye ekledi.

Elm ilerideki sarı meşaleleri gördü. Sağlamlaştırılmış kapıları. Mahzenlere varmak üzereydiler. “İçinde bir yerlerde bir Rowan’dan biraz nezaket görmeyi takdir edebilen bir Ione olduğunu düşünüyorum,” dedi.

“Nezaket.” Ione bu kelimeyi tadına varır gibi yavaşça söyledi. “Keşke onu hissedebilseydim.”

“Önceden ne hissederdin? Bakire’den önce?”

“Her şeyi. Hem de en kuvvetli biçimde. Neşe, öfke, şefkat, tikslenme.” Bu kelimede sesi buz kesti. “Sevgi. Hepsini çok iyi bilirdim. Bakire onları köreltmeye başladığında korktum ama aynı zamanda rahatlardım. Ömrüm boyunca her duyguyu uçlarda hissettikten sonra o uyuşukluk hâli bana iyi geldi.” İç geçirdi. “Ama artık o ferahlamayı da hissedemiyorum. İyi ya da kötü hiçbir şey hissetmiyorum.”

Karşıdaki yola gözünü dikti. “Ama Bakire’den önce kim olduğumu düşünüyorum. Eskiden yaptığım seçimleri yapmaya çalışıyorum. Bu görünümüm bozulduğunda,” dedi yüzünü işaret ederek, “kendimle yaşayabilmeliyim.”

“Ya o haydutları öldürmen? Eski Ione’un böyle bir karar vereceğinden kuşkuluyum.”

Çenesindeki bir kas belli belirsiz seğirdi. “Bir keresinde beni çamurlu ayaklarımla ormanda at binerken gördün diye Bakire’den önceki Ione’u tanıdığını düşünüyorsan sandığım kadar akıllı değilsin demektir.”

Elm sesini alçalttı. “Önceki gece kilerde olanlara ne diyor-sun? O anılarla yaşayabilecek misin?”

Ione’un göğsü kabardı, o korkunç elbisenin bile çirkinleş-tiremeyeceği kadar güzel bir nefes aldı. “Bu sana bağlı, Prens. Gerçekten abine hiç benzemiyor musun? Yoksa sadece usta bir yalancı mısın?”

Elm kaşlarını çatı. “Sana yalan söylemedim.”

“Sahi mi?” Ione onun yüzüne baktı. “Öyleyse tekrar ce-vap ver. Elspeth tutuklanmadan önce enfeksiyonlu olduğunu biliyor muydun?”

Elm’in dişleri bir yalanla kamaştı. *Hayır, hiç bilmiyordum.* Ama bu sefer o yalanı yuttu. Dosdoğru Ione’un parlak, ela gözlerinin içine baktı, “Ekinoks’tan beri biliyordum.”

Ione taş kesildi. “Onu ele vermedin.”

Elm yerlere kadar eğilerek onu selamladı. “Sizin de belirtti-ğiniz gibi, ben beş para etmez bir prens ve kötü bir Şövalye’yim, Bayan Hawthorn. Aklımdan çıkıvermiş işte.”

Mahzene giden yolun geri kalanını sessizce yürüdüler: On-ların geldiğini gören iki muhafız telaşla toparlanıp başlarını eğdi. Elm kapıyı işaret etti. “Açın.”

Eski ve ağır kapı gıcırdayarak açıldı. Elm’in babası Stone’un mahzenlerinde birçok şey saklıyordu. Rowan Krallarının ta-rihleri. Altın.

Kader Kartları.

Çoban Kral kalede üç tane Bakire Kartı olduğunu söy-lemişti. Elm birinin burada, babasının koleksiyonunda oldu-ğundan emindi.

Stone’un tüm karanlık ve soğuk yerleri gibi, mahzenler de Elm’e ölü gelirdi. Gölgeler, hatıralar ve yankılar onu izledi. Bir ürperti sırtında gezinirken ellerinin üzerindeki eski çürükler yeniden acımaya başladı. “Babamın koleksiyonu yakınlarda olmalı,” dedi ve bu devasa büyüklükteki oda sesini cılız ve biçimsiz bir yankı hâlinde ona geri yansıttı.

Zemin tıka basa doluydu. İçerisi iyi aydınlatılmadığı için Ione'un ayağı tahta bir sandığa takılarak tökezledi ve küfretti. Elm'in uzattığı yardım eline bir an öfkeyle baktı. Bu karanlıkta yanaklarının kızarıp kızarmadığını söylemek imkânsızdı. Fakat Elm onu kendine çekip ellerini beline kenetlediğinde yüzüne bir sıcaklığın yayıldığını hissetti.

Kral, kartlarını kalenin kendisi kadar eski bir sandık saklıyordu. Soğuk, demir bir sandıktı ve kilitliydi. Sadece üç anahtarı vardı. Biri babasında, diğeri haznedarı Aldys Beech'teydi. Ve üçüncü anahtar da ikinci vâris ve gönülsüz anahtar bekçisi Elm'deydi.

Meşaleyi Ione'a verip anahtarlığı kurcaladı. Doğru anahtarı bulduğunda sandığın kilidine taktı. Sürgü yavaşça açıldı.

Sandığın içindeki Kader Kartları insanlar onlara sahip olmayı hırsla istememiş, onlar için savaşmamış ya da onları çalmamış gibi masum görünüyordu. Hepsi orada değildi. Tırpanlar Rowanlardaydı. Hauth'un Tırpan'ı Kâbus Kartı'yla birlikte onun odasında idi. Siyah Atlar Şövalyelerdeydi.

Ve İkiz Kızılağaç Kartı olmadıkça Deste elbette daima noksan kalacaktı.

"Hauth akıllı davrandıysa Bakire Kartını tek başına ulaşamayacağın bir yere saklamanı sağlamıştır. Burada sana tanıdık gelen bir yer var mı?"

Ione mahzenlere göz gezdirdi. "Hayır."

"Peygamber'i Deste'den çıkaracağım." Elm kartlarla dolu kutuya baktı. "Burada da bir Bakire var. Eğer seninkiyse ve ben ona dokunursam..."

"Sihrin etkisi geçer."

"İstedğin bu mu?"

Ione hiçbir şey söylemedi. Kutuya elini uzattı. Oradan pembe bir Bakire Kartı çıkarırken Elm kızın nefesini tuttuğunu duydu. Ione'un korkunç bir şey olmasını bekler gibi gözlerini

kapaması yüreğini sıkıştırdı. Bir, iki ve üç kere karta vurdu. Oda derin bir sessizliğe gömüldü.

Ama Ione Hawthorn'un görünüşünde hiçbir değişiklik olmadı. Dayanılmayacak kadar güzel ve ulaşılmaz kalmaya devam etti.

Yanlış Bakire Kartı'na dokunmuştu.

Elm'in içine bir sıkıntı çörekledi. Ione hiçbir şey söylemedi. Hayal kırıklığına uğradıysa bile yüzünden belli olmadı. Bakire'yi Elm'e verip onu sandığa geri koymasını kayıtsız bakışlarla izledi.

Elm Peygamber'i ve sonra Ayna'yı alıp cebine koydu. "Uzak bir ihtimaldi zaten."

Ione onu duymamış gibiydi. "Ellerin titriyor."

"Üşüdüm," dedi Elm ters bir tavırla ve sandığı kapatıp kilitledi. "Ayrıca buradan nefret ediyorum."

"Stone'da nefret etmediğin bir yer var mı?"

"Hayır." Bir kere daha düşündü. "Belki kütüphane," diye ekledi.

Bu kez Ione ona elini uzattı. "Dur, tahmin edeyim," dedi Elm. "Bakire'den kurtulduğunda ve duyguların geri döndüğünde titrek, sefil bir prenze merhamet göstermediğin için vicdan azabı çekmekten endişe ediyorsun."

"Ağaçlar aşkına, cidden çok gıcıksın." Elm'in elini titremesini geçirecek kadar sıkı tuttu. "Şimdi bana kütüphaneye nasıl gidildiğini söyle."

Kemerli kapılardan içeri girdiklerinde Ione'un gözleri fal taşı gibi açıldı. Çenesini kaldırıp ela gözlerini tavana kadar uzanan kitap raflarında, kireçtaşı sütunlarda ve yüksek, tonozlu tavanda gezdirdi. Elm, henüz adlandıramadığı bir hisle Ione'un onu buraya morali düzelsin diye getirdiğini fark etti.

Ione, kendi duyguları kilit altındayken Prens'in duygularını düşünmemeliydi. Ama Elm daha önce şüphelendiği bir şeyden giderek emin oluyordu.

Sihrin bile yok edemediği bazı şeyler vardı.

Kütüphane boş değildi ama şöminenin önündeki uzun, maun masa öyleydi. Elm'in iki gün önce yere düşürdüğü kalemle eskiz defteri hâlâ aynı yerde duruyordu. Elm onları alıp sırtını ateşe vererek bir iskemleye oturdu. Ione yanına geçti.

Elm eskiz defterini açtı. Ne çizeceğini bilmiyordu. Ama kendini meşgul etmeliydi, hiç olmazsa ellerindeki, göğsündeki ve ayaklarındaki şu ısrarcı karıncalanma daha tahammül edilebilir bir hâl alana kadar.

Uzun çizgiler çizerken kalemini kâğıda gereğinden fazla bastırduğu için birkaç sayfayı delerek heba etti. "Özür dilerim. Bazen böyle oluyorum," dedi kaşlarını çatıp ellerine bakarak. "Stone'dayken."

Ione'un siluetini gözünün ucuyla hayal meyal görebiliyordu. Elini eskiz defterinin üzerinde kaydırды ve parmağını Elm'in yırttığı sayfaların kenarlarında gezdirdi. "Kuzenlerin olmadan burada olmak zor olmalı. Veliht Prens olarak abinin yerini almaya mecbur bırakılmak."

Elm'in bakışları kızın yüzüne kaydı. "Nereden biliyorsun bunu?"

"Taht odasında Hauth'un yerinde durdun. Büyük salonda onun sandalyesine oturdun. Gayet açık değil mi?"

"Kral henüz bunu ilan etmedi." Elm gözünün önüne düşen saçları kenara çekti. "Bekliyor."

"Neyi?"

Bir eş seçmemi.

Elm cevap vermeyince Ione çekimserce omuz silkmekle yetindi. "Sana bir ünvan vereceğini tahmin etmiştim. Hatta kilerde sana bunu sormayı düşündüm fakat..."

Kilerde beklenmeyen şeyler olmuştu tabii.

Elm çenesini oynattı. Mahzenlerin uyandırdığı kaygı yeni bir endişeyle yer değiştirdi. Masanın üzerine eğilip yanağını eline dayadı. "O konuda, eğer... Eğer orada olanlardan hoşlanmadıysan..." Boğazını temizledi. "Eğer bunlar hiç yaşanmamış gibi davranmak istersen seni anlarım, Hawthorn."

"Neden hoşuma gitmediğini düşünüyorsun?"

Elm'in gülümsemesinin keskin bir tarafı vardı. "Orayı aceleyle terk ettiğini söylemek hafif kalır. Resmen kaçtın."

Ione gözlerini eskiz defterine indirdi. Elm'in kalemini aldı ve zarifçe kâğıdın üzerinde gezdirdi. Sarı bir saç tutamı kulağının arkasından kurtuldu. "Şayet rahatsız edilmeseydik orada kalacağımı söylemem sizi şok eder miydi, Prens?"

"Nereye kadar?"

Kalem kâğıdın üzerinde durdu ve Elm gözle görülür bir yüz kızarmasıyla ödüllendirildi. Ione'un elbisesinin o çirkin, fırfırlı yakasından çenesine doğru bir kızarıklık yayıldı ve yüzü, dudakları daha da pembeleşti. Bu görüntünün Elm'in hayal gücü üzerinde fevkalade çılgın bir etkisi oldu. Ione'un başka nerelelerinin pembenin bu tonunda olduğunu düşünmeden edemedi.

"Seninle yapabileceğimiz şeyleri anlatmamı mı istiyorsun?" diye sordu Elm'e.

"Evet."

"Tüm ahlaksız ayrıntılarıyla mı?"

"Kesinlikle."

Ione kalemin ucunu dudaklarının ortasına dayadı ve gözlerinin içine baktı. "Bana yalvar."

Elm'in eli gevşedi. Keskin bir nefes aldı.

Ione'un dudaklarının kenarları seğirdi. Onunla oynuyordu ve Elm bunun için yalnızca kendini suçlayabilirdi. Ione'a bunu yapmasını o söylemişti. Ione da Elm'in verdiği tepkileri ölçmeyi bir bilim dalına, hıznır bir oyuna dönüştürmüştü.

Elm ağzından bir küfür kaçırdı. Dağınık saçlarının arasından elini geçirdi. "Şu anda yalnız olmadığımız için çok şanslısın."

Kelimeleriyle onları çağırılmış gibi ayak sesleri duyuldu. Biri boğazını temizledi ve masanın diğer tarafındaki bir iskemle çekildi. Elm başını çevirdiğinde Baldwyn'le yüz yüze geldi.

Kral'ın uşağı elindeki kocaman defteri pat diye masaya koydu. Gözlüğünün üzerinden Elm'i süzdü. "Prens Renelm." Kahverengi, boncuk gözlerini Ione'a kaydırды. "Bayan Hawthorn."

Elm dişlerini sıktı. "Ne istiyorsun, Baldwyn?"

Uşak defterin deri bağcığını çözdü. "Babanız bazı önemli belgeler hazırlattı, Majesteleri." Mürekkep ve bir tüy kalem çıkardı. "Biraz vaktinizi ve imzanızı rica ediyorum."

"Ne için?"

"Sizin tabirinizle, işin ticari kısmı için," dedi Baldwyn kalemi mürekkebe batırırken.

Elm deftere baktı. İçindeki parşömen destesine. Üstteki kâğıdı tersten bile okuyabili.

Renelm Rowan. İkinci Veliaht Prens. Kanunların Koruyucusu. Blunder'ın Veliahtı.

Elm eliyle yüzünü örttü. "Bayağı hızlı oldu."

"Aslına bakarsanız, belgeler dün hazırlandı, Ekselansları. Ama bana sizin dışarıda olduğunuz, Yew Kalesi'nde vakit öldürdüğünüz söylendi."

"Vakit öldürmek, ha? Aylak Veliaht. Hoşuma gitti. Ünvanıma bu da eklensin, lütfen."

Baldwyn başını kaldırdı. "Pek nüktedansınız," dedi küçümsemeyle ekşiyen bir sesle. "Abinizden ne kadar farklısınız."

Elm'in yanındaki iskemle geriye itildi ve Ione ayağa kalktı. "Sizi yalnız bırakayım."

Elm onun eteğine yapıştı. "Dur bir dakika, Hawthorn."

Ione ona bakıp gözlerini kıstı. "Ayakaltında dolaşmak istemedim."

"Bence mahsuru yok. Bir şahide ihtiyacımız olacak. Değil mi, Baldwyn?"

"Tabii. Ben zaten..."

“Mükemmel. Ben Bayan Hawthorn’u öneriyorum.” Elm Ione’un elbisesini sertçe çekti. Ione iskemleye düştüğünde ela gözleri öfkeyle parladı. Ama bir saniye sonra bakışları buz kesti.

Baldwyn parşömenleri karıştırdı, sonra defteri Elm’le Ione’a çevirdi. Omzunun üzerinden kütüphanenin bir köşesinde bekleyen kâtime baktı. “Sana gerek kalmadı, Hamish,” diye seslendi. “Yeni bir şahidimiz var.”

Kâtip başını sallayıp odadan çıkmaya yeltendi. Ama bunu yaparken ısrarla yolundan çekilmeyen dört kadının arasından geçmek zorunda kaldı. Kadınlar eldivenli elleriyle ağızlarını gizleyerek kendi aralarında fısıldaşıyordu ve hepsi de gözünü Elm’e dikmişti.

“Ağaçlar aşkına,” diye mırıldandı Elm üzerinde dolaşan bakışlardan rahatsız olup kaşınmaya başlayarak. Ama başını çevirmeden önce kadınların biriyle göz göze geldi. Elm onun adını hatırlayamadı. Yvette Laburnum muydu? Babası işgüzarın biriydi ama arazilerinde Blunder’daki diğer şarap tüccarlarının toplamından daha fazla şarap üretildiği için hoş görülüyordu.

Yvette’in kıvrıcık, kumral saçları vardı ve parlak mavi bir elbise giymişti. Ama Elm’in gözüne takılmasının nedeni elbisesinin keskin, gök mavisi tonu değildi.

Yvette’in yüzünün gayritabii, ilahi güzelliği idi. Fazla kumsursuzdu. Pürüzsüz cildi pırıl pırıl parlıyordu ve yüzü öyle simetrikti ki, bu mükemmelliğin âdeta insanı rahatsız eden bir yanı vardı. Böylesi bir güzellik insana gerçek gibi gelmiyordu.

Çünkü gerçek değildi.

Elm’in yanındaki Ione öne eğildi. O da Yvette’i izliyordu. Elm masanın altından elini Ione’un bacağına değdirdi ve kütüphanede onlara katılan sihri fark ettiklerine dair sözsüz bir iletişim kurdular.

Başka bir Bakire Kartı.

İKİ ÇARPIK TAÇ

Çoban Kral kalede üç tane Bakire Kartı olduğunu söylemişti. Biri Elm'in babasının mahzenindeydi. Diğerleri belli ki Yvette Laburnum'daydı.

İkisini bulmuşlardı. Geriye bir tane kalmıştı.

Öğleden sonranın tamamı Kral'ın evraklarıyla geçti. Elm'in parmakları mürekkep lekeleriyle doldu ve *Renelm* ismiyle attığı her imzada el yazısı biraz daha bozuldu.

Ione boş gözlerle yanlarında oturdu. Elm bir kez daha masanın altından elini uzatıp onun bacağını çimdikledi, eteğini çekti, bir yaşam belirtisi aradı. Ione'un gözleri yalnızca bir anlığına parladı, dudakları seğirdi ama bunun ötesinde hiçbir şey yapmadı.

Evrak işi bitip Elm resmen Blunder tahtının Veliaht Prensi olduğunda, Baldwyn defteri pat diye kapadı. Ne bir kutlama ne de bir tören yapıldı. Baldwyn, Elm'i eğilerek selamladı. "Bir saat sonraki ziyafette görüşmek üzere, Ekselansları," dedi.

Ione'la Elm masada yalnız kaldı. "Bir gün taç giyeceğini bilmek nasıl bir his?"

"Attan düşmek gibi." Elm mahzenden aldığı üç Kader Kartı'nı cebinden çıkardı. Şu krallık konusunu bir an önce değiştirmek istiyordu. Kartları masaya koydu. Tırpan, Ayna ve Peygamber.

Ione onlara baktı. "Ayna'yı neden aldın?"

"Peygamber Kartı Bakireni bulmamıza yardım etmezse ondan sonraki en iyi seçeneğim bir Kâbus Kartı'yla aklını kurcalamak olacak." İskemlesinde kıpırdandı. "Ve benim Hawthorn'un odasına gidip onu istemeye niyetim yok."

"Onu çalamaz mısın?"

Elm'in gözleri Ione'un ağzına kaydı. Dudaklarına türlü şeyler fısıldadığını hayal etti. Ione Hawthorn'a bir haydut olmanın onu bir Rowan Prensi olmaktan daha fazla rahatlattığını

söylemek istedi. "Sanırım başarabilirim." Peygamber Kartı'nı Ione'un önüne itti. "Daha önce bunlardan birini kullandın mı?"

Ione başını sallayarak kartın üzerindeki resme göz gezdirdi. Yüzü gri bir kukuletayla gizli, ihtiyar bir adamın resmiydi. "Annemde bir tane var."

Vardı, diye düşündü Elm içinde bir sıkıntıyla. "Her zaman geleceğe dair kesin görüntüler göstermezler."

"Farkındayım." Ione, Peygamber Kartı'na üç kere dokunup gözlerini kapadı.

Her nefesiyle inip kalkan göğsü dışında tamamen hareketsiz kaldı. Bir dakika sonra, Ione'un gözleri açıldı, kaskatı kesilen parmaklarıyla Peygamber'e dokunarak kendini onun sihrinden kurtardı. Elm onu yüzünü incelemeyi görev edinmeseydi kaşlarının arasında beliren incecik çizgiyi gözden kaçırabilirdi. "Bakire Kartını gördün mü?"

"Bilmiyorum. Ben..." Alt dudağını ısırıldı. "Ne gördüğümü bilmiyorum."

"Anlat bana."

"Bir çayırdıydım. Küçük, taş bir odanın dışında yerde kar vardı. Yew ailesi oradaydı ve sıska bir çocuğu kollarında taşıyorlardı." Sesini alçalttı. "Sen de oradaydın. Babam ve Erik enişte de vardı."

Elm'in içi buz kesti. "Çocuk Emory miydi?"

"Evet. Daha evvel hiç görmediğim, uzun boylu bir adam kılıcıyla beni koruyordu. Elspeth gibi sarı gözleri vardı. Elimi tuttu. Parmaklarımı açtı. Avucumda üç tane kart vardı. Bakire, Tırpan..."

Ela gözlerini kaldırdı. "Ve İkiz Kızılağaç."

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Ravyn

Enselerinde alacakaranlığın soluğunu hissederek ormanda hızla ilerlediler. Tepelerinde kargalar garklıyordu, kanatları ağaçların arasındaki boşlukları karartıyordu. Ravyn, Hesis'in sihriyle ilgili söylediklerini hatırladı. *Dünyayı kargaların gözlerinden görebiliyorum.*

Jespyr gökyüzüne baktı. "Önce kurtlar, şimdi de kargalar. Bu sefil ormanda bir kere de takip edilmezsek sevineceğim."

Kâbus onlara önderlik ediyordu. Bir ara durdu ve kılıcını üç kere toprağa vurdu. Sonra eğri büğrü bir titrek kavak ağacına elini dayadı. Gözlerini kapayarak fısıldadı.

Gözleri kapalıyken Elspeth gibi görünüyordu. Ravyn'in yüreği sızladı. "Ne yapıyorsun?"

"Yolu soruyorum."

Ormanın üzerine bir durgunluk çöktü. Ne bir esinti değdi onlara ne de botlarının altında bir yaprak çıtırdadı. Sis onları kucakladı. Tuz, o keskin batma hissi ve serinlik öyle derinlerden geliyordu ki Ravyn'e Stone'daki zindanı hatırlattı.

Titrek kavağın dalları birer birer dönmeye başladı. Bir kanca gibi büküldüler ama kırılmadılar.

Hepsi doğuyu işaret etti.

Kâbus sarı gözlerini açtığı anda kızarmışlardı. "Neredeyse geldik."

Sis yoğunlaştı, gökyüzü karardı. Kâbus böğürtlen çalılılarıyla sık orman bitkilerinin arasında onlara yolu gösterirken kılıcı

loş ışıktaki pırıldıyordu. Bir patika yoktu. Ama Kâbus hızlı ve emin adımlarla yürüyordu.

Ravyn'in burnu tekrar kanamaya başlamıştı, bütün yüzüne zonklayan, keskin bir acı yayılıyordu. Ağzına süzülen kan yüzünden öksürdü ve onu tükürdü.

Kâbus ona döndü.

"İyiyim," dedi Ravyn ters bir tavırla. "Sen devam et."

Az sonra, sığ bir vadiye doğru yokuş aşağı inmeye başladılar. Sis o kadar yoğun ve gökyüzü öyle karanlıktı ki Ravyn bir kol boyu mesafeden ötesini göremiyordu. Arkalarından tok bir ses geldi ve onu bir dizi küfür izledi. Ravyn, Petyr'in bir kızcılık çalısına takıldığını görünce onu yakasından sertçe çekip kurtardı.

"Durmalıyız," dedi Petyr. "Bu hızla çalıların arasında yürümeye devam edersek bileklerimizi kıracağız." Yüzünü buruşturdu. "Burnun fena dağılmış, dostum."

"Böyle bir yolculukta iyi bir şey olmasını beklemiyordun herhâlde?" diye homurdandı Jespyr. Ravyn'in yüzüne bir kere bakması yetti. "Petyr haklı. Gece için mola vermeliyiz."

"Buradayım." Kâbus'un vıcık vıcık sesi ileriden geliyordu. Vadinin dibinde onunla buluştuklarında başka bir ormanın kıyısında taş gibi kıpırdamadan duruyordu.

Kâbus'un önündeki ağaçların sadece birbirlerine yakın olduğunu söylemek hafif kalırdı. Burada âdeta bir duvar oluşturmuşlardı. Tıpkı göl gibi, bu orman da ufka doğru alabildiğine uzanıyordu. Yüzlerce, binlerce ağaç iç içe geçmişti.

Ravyn'in nabızı hızlandı. Ağaçlara doğru yürüdü ve nasırlı elini birinin boğumlu gövdesine koydu. "Bunlar kızılâğaçlar."

Kâbus dişlerinin arasından tıslar gibi konuştu. "İkinci takas geri dönüşü olmayan ama aslında geri dönülmesi gereken bir ormanın kıyısında başlıyor. Oraya girenler ne temkinli, ne akıllı ne de iyi. Cehennem hakkında hiçbir şey bilemezsiniz..."

"Kızılâğaç ormanını geçene kadar."

İKİ ÇARPIK TAÇ

Rüzgâr ağaçların arasından fısıldadı ve üzerinde tuzun yakıcı kokusu vardı.

“İkiz Kızılağaç Kartı,” dedi Jespyr uçsuz bucaksız ağaç sıralarını şüpheyle süzerek. “Kart bunun içinde mi?”

“Evet.”

“Ormana nasıl gireceğiz?”

“Bunu yarın konuşuruz. Şimdi...” Kâbus yüzünü geldikleri yola doğru döndü. “Titrek kavak,” diye mırıldandı.

Titrek kavak ağaçları vadiye doğru harekete geçti. Toprak altüst olurken zemin dalgalanmaya başladı. Petyr dengesini kaybedip düştü. Jespyr son anda Ravyn’e tutunarak bir ağız dolusu toprak yutmaktan kurtuldu.

Kâbus kılıcını alçaktan sayurarak yuvarlak desenler çiziyordu ve titrek kavaklar onunla uyum içinde hareket ediyordu. Ağaçların devinimi sona erdiğinde onları çembere aldılar.

Kâbus kılıcını üç kere daha yere vurdu ve ağaçlar tamamen hareketsiz kaldı. Birbirlerine aralarından bir çocuğun geçemeyeceği kadar yakınlardı.

“Burada vahşi hayvanlardan korunuruz,” dedi Kâbus. Döndü ve kılıcının ucunu Ravyn’in yüzüne doğrulttu. “Otur, Ravyn Yew. Kırık gaganı tamir edeceğim.”

Ravyn geniş sırtını bir titrek kavağın gövdesine yaslasa da bundan hoşlanmamıştı. Kalede onu bağladıkları ve soğukkanlılığını yitirmesine neden olan direğe benziyordu.

Gorse’u öldürdüğü yere.

Petyr homürdanarak yanına oturdu. “Wik...” İç geçirdi, sesi titredi. “Çocukken burnumu kırmıştı. Fena acımişti.”

“İyiim ben.”

Kâbus birkaç adım öteden kıkırdadı. Petyr’in matarasından döktüğü suyla ellerindeki toz toprağı yıkadı.

Jespyr titrek kavakların oluşturduğu halkanın en uzak ucuna çömelmişti, kimsenin bakmadığı bir sırada bir çalılığın arkasında ihtiyacını giderdi. İşini bitirdiğinde ayağa kalktı ve yanağını yoklayıp yüzünü buruşturdu. “O sürtüklerin benim yüzümde de bir şeyler kırmadığından emin değilim.”

Hava karardığı için Jespyr’i iyi seçemiyorlardı. Sis sarmaladığı ay gece gökyüzünde solgun bir leke gibi görünüyordu. Yine de Jespyr’in sol yanağındaki şişliği fark etmemek imkânsızdı.

Avludaki kavgası sırasında Ravyn ona dikkat etmemişti. Ot-ho’nun sihri –o korkunç duman– görüş alanını kırmızı boyamıştı. Ravyn öfke ve nefretten başka bir şey hissedememişti.

Vicdan azabı onu boğazından yakaladı. Elini cebine sokup loş ışıktaki hangisinin pembe kart olduğunu anlamaya çalıştı. “Al,” dedi Bakire’yi Kâbus’a uzatarak. “Bunu ona ver.”

Kâbus’un burun delikleri genişledi, Bakire’ye göz gezdirdi. “Ona dokunamam.”

Ravyn kaşlarını kaldırdı.

“İnan, isterdim bunu. İkiz Kızılağaç’ı tek başıma geri alabileceğimi bilsem seninle yolculuk etme zahmetinden kurtulurdum. Ama hâlâ Elspeth’in vücudundayım. Bir karta dokunursam Elspeth onu yapmak için ödediğim bedeli yutar.”

Jespyr atılıp Bakire’yi Ravyn’in elinden aldı. “Bunun için ne ödedin, Çoban Kral?”

“Bir bıçakla kestiği kendi saçını,” diye yanıtladı Petyr. Sessizlik oldu. “Ne? *Kadim Kitap*’ı okumadığımı mı sanıyorsunuz?”

Ravyn burnuna dokundu. Yüzünü buruşturdu. “Senin okuman yazman olduğunu bile bilmiyordum.”

Petyr dirseğini onun çürük kaburgalarına geçirdi. “Sen daha gül bakalım. O pembe, cici kartın seni iyileştirmeyeceğini hepimiz biliyoruz.”

Jespyr, Bakire’ye dokundu. Gözlerini kapadı. Uzun bir nefes verdi. “Ağaçlar aşkına,” dedi hürmetle. “Acı çekmemek öyle iyi geldi ki.” İyileşen yanağına elini bastırdı ve Bakire’ye

üç kere daha dokundu. Yıllar önce Elspeth, Kâbus yerine bu karta dokunsaydı senin saçlarını mı yutardı?”

“Evet,” diye yanıtladı Kâbus. “Uzun saçlarım vardı. Uzun ve siyah.” Gözlerini kaldırıp Ravyn’in başına baktı. “Seninkiler gibi. Belki de boğazında düğüm olurlardı. Kalbine dolanabilirlerdi. Ciğerlerine çöreklenebilirlerdi.”

Jespyr, Ravyn’in yanına oturdu. “Tam katlanılabilir biri olduğunu düşünmeye başlıyorum sonra ağzını bir açıyorsun...”

Kâbus sessiz adımlarla yaklaştı ve tepelerine dikildi. Dişlerini tıkırdatıp Ravyn’in burnunu tuttu.

Bir şey ufalanır gibi berbat bir ses çıktı ve Ravyn’in maskesi keskin bir acıyla delindi. “*Sıçtığımın ağaçları.*”

“Tam tahmin ettiğim gibi,” dedi Kâbus kayıtsızca. “Keskinlikle kırılmış.”

Ravyn başını geri çekti. “Sen Hekim değilsin.”

“Hayır ama yeterince kırık burun iyileştirdim. Özellikle kendiminkini.”

“Burnunu kim kırdıysa umarım bunun tadını çıkarmıştır.”

“Ondan şüphem yok.” Sesi sese takıldı. “Brutus Rowan insanlara acı çekertmek konusunda pek hünerliydi.”

Hepsi suspus oldu.

Jespyr yavaşça öne eğildi. “Onu iyi tanır mıydın? İlk Rowan Kralı’nı?”

“Onu sikter et,” dedi Petyr. “Sen bize asıl beş yüz yıldır herkesin merak ettiği şeyi söyle. Seni o mu öldürdü?”

Kâbus cevap vermedi. Ağzı çizgi hâlini aldı ve gözünü ağaçlara dikti. Elspeth’le konuşurken olduğu gibi bakışlarında dalgın bir ifade belirdi.

Ravyn çenesini oynattı. “Evet?”

Sarı gözler aniden ona çevrildi. “Evet. Onu iyi tanıyordum.” Ravyn’in üzerine eğildi. “Canın acıyacak. Dikkatini başka bir yere versen iyi olur.”

“Nasıl yapacağım onu?”

“Elini cebine sok.”

Ravyn kaşlarını çatarken Kâbus nefesini verdi. “Emin ol, aptal değilsin,” diye mırıldandı. “Kâbus Kartı, Ravyn Yew. Seni bir daha zihnime davet etmem, ona göre.”

Ravyn elini cebine soktuğunda pantolonunun dikişleri patlamış gibi bir ses çıktı. Ayna’yı ve Gorse’un Siyah At’ını çıkardı.

Midesi bulandı. Kâbus Kartı’nı çıkarırken elleri titriyordu. Ona üç kere vurdu. Tuzu hissetti. Ve sonra... *Ravyn.*

Sen... Ravyn’in zihninde keskin ve öfkeli bir ses titreşti. *Eline dokunmaya çalışıyorum.*

Ravyn’in boğazı düğümlendi. *Keşke dokunabilsen.*

Ellerin titriyor.

Biliyorum. Şeyden beri titriyorlar...

Kâbus öne eğildi. Ravyn’in burnunu iki eliyle tuttu. Yine korkunç bir sürtünme ve ufalanma sesi yükseldi, kemikler ve kıkırdaklar yerlerine oturmaya başladığında Ravyn’in başı döndü. Petyr’le Jespyr ona iki yanından destek oldu.

“Rahat dur, huysuz beygir,” diye homurdandı Jespyr.

Kıpırdama, Ravyn.

Acı onu ele geçirdi. Yüzü çarpıldı ve gözlerini sıkıca yumarak bunu gizlemeye çalıştı. Ama bu kez beceremedi. *Bana bakma, Elspeth.*

Ravyn.

Ravyn başını çevirdi, çatallaşan bir sesle Elspeth’le ve kendi kendine konuştu. “Kimsenin beni böyle görmesini istemiyorum.”

Jespyr sol elini yakaladı, Petyr sağ elini tuttu. Elspeth’in sesi her yerdeydi. Bin gül yaprağı hâlinde üzerine yağıyordu. *Beni, kız kardeşini ve arkadaşlarını kaybetmeyeceksin, Ravyn. Acı çekmek zayıflık değildir.*

Ravyn’in göz kapaklarının ardındaki baskı arttı. “O avluda yaptıklarım, söylediklerim...”

Jespyr şiddetle titreyen koluna asıldı. “Biliyorum. Korkunçtu. Ben de korkunç şeyler söyledim. Çok üzgünüm.”

İKİ ÇARPIK TAÇ

Kor gibi bir acı daha duydu ve Kâbus ellerini Ravyn'in burnundan çekti. "Yukarıda tut."

Ravyn başının arkasını titrek kavağa bastırdı. Kâbus üzerine eğildi. "Anlamıyor musun?" diye fısıldadı. "Bundan böyle taş gibi duramazsın. Hiçbir şey hissetmiyormuşsun gibi yapamazsın. Ölüm hissedilmek ister. Bugün o avluda yalnızca Gorse ölmedi." Sarı gözleriyle Ravyn'in en karanlık yerlerine ulaştı. "Şövalyelerin Komutanı da öldü."

Geç olmuştu. Ravyn, Jespyr ve Kâbus hâlâ uyanıktı ama uymamak için kendilerini zor tutuyorlardı. Petyr yere kıvrılmış, horluyordu.

Ravyn'in burnunun acısı biraz hafiflemişti. Onu yukarıda tutmaya devam ederek titrek kavakların uzun gövdelerine bakıyordu. Ağaçları ayı yakalamak için göğe uzanan, çırpı gibi kollara benzetti.

Kâbus Kartı Jespyr'deydi. Elspeth'le konuşuyordu ve yüzü Ravyn'in günlerdir görmediği kadar huzurluydu. Konuşması bittiğinde kartın kenarına dokundu ve onu Ravyn'e geri verdi.

Ravyn karta vurdu.

Yorgunsun, diye fısıldadı Elspeth ve sesi bir battaniye gibi Ravyn'in zihninin üzerini örttü. *Uyandığında burada olacağım. Şimdi dinlen.*

Dinlenmek istemiyorum, Elspeth. Gözleri kapanıyordu. *Sadece seni istiyorum.*

Biliyorum. Elspeth duraksadı. *Burnun hâlâ çok çarpıcı görünüyor. Hiç şüphesiz en güzel yerin burnun.*

Ravyn'in ağzının kenarlarındaki kaslar kuş gibi hafifledi. *Öyle mi düşünüyorsun?*

İyi geceler, Ravyn.

İyi geceler, Bayan Spindle.

Ravyn, Kâbus Kartı'na vurup onu tekrar cebine koydu. "İşte," dedi Jespyr esnerken. "Nihayet şu tarifi zor gülümsemeye dair bir iz gördüm."

"Neden bahsettiğini anlamadım."

Ravyn'in omzunu dürttü. "Keçi gibi inatçısın."

"Birinin senin iyimserliğini dengelemesi lazımdı."

"Elm bunun için var. Ama sen... Sen hiç de karamsar biri değilsin, abi." Gülümsedi. "Ve bu seni mahvediyor."

Kâbus'un bakışları ikisinin arasında gidip geldi. İpek gibi bir sesle, yavaşça konuştu. "Benim de bir kız kardeşim vardı. Aramızda iki yaş bile yoktu. Babam Ayrıs'le benim, adını aldığımız ağacın dalları gibi esnek ve sağlam olduğumuzu söylerdi."

Ravyn daha fazlasını sormadan oradan uzaklaştı ve kavak çemberinin karşı tarafına yürüdü.

"Beni korkutuyor," dedi Jespyr abisine sokularak. "Vaktimin çoğunu o sarı gözleriyle bana bakmamasını umut ederek geçiriyorum. İnsanlıktan çıkmış, kötü, zalim biri gibi görünüyor. Ama sonra..."

"Bize kim olduğunu hatırlatıyor," diye mırıldandı Ravyn. "Bir canavara dönüşmeden önce."

Sırt sırta verip göğe baktılar. Çocukken de böyle otururlardı. Şövalyelik görevleri icabı devriyeye çıktıklarında. Ormanda haydutluk yaparken.

"Yıldızları göremiyorum," dedi Jespyr.

"Çok sis var." Ravyn'in göz kapakları düştü. "Şu titrek kavakların diğer tarafında ne olduğunu bilmiyorum, Jes. Ama oraya girmenin bir yolunu bulduğumuzda yakınımda dur."

Ravyn uykuya dalarken kız kardeşinin sesini duydu. "Her zaman yanı başındayım, Ravyn."

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

Elm

Bu henüz üçüncü ziyafet olmasına rağmen Elm'in saraylı cazibesi gitgide zayıflamaya başlamıştı. Ama babası platformunda şarabı ve suratsızlığı içinde boğulurken Elm, Hauth'un sandalyesinde bir dakika daha oturmaktansa ayakları kanayana kadar dans etmeyi yeğlerdi.

Bu gecenin teması Kader Kartları'ydı. Sarayda zaten gevezelik konusu olan şeyi bir ziyafetin teması olarak seçmeyi Elm doğrusu hiç yaratıcı bulmamış ve Baldwyn'e yakıştıramamıştı.

Kostümler sürprizli değildi. Yavan ve acemi işiydiler.

Kadınların çoğu Bakire'den esinlenerek pembe elbiseler giyip saçlarına güller takmıştı. Diğerleri Ayna Kartı'nın mor rengine bürünmüştü ve ellerinde küçük, gümüş aynalar vardı. Erkekler Kadeh'in turkuaz rengini tercih etmişti, hiçbirinin elinden içki kadehi düşmediği için kullanışlı bir kostüm seçimiydi doğrusu.

Yakaları kuş tüyleriyle süslü, beyaz tunikler giyen birkaç kişi cesaret kartı olarak bilinen Beyaz Kartal'dan ilham almıştı. Bir adam yeğinin arkasına bağladığı teller ve onlara doladığı sarmaşıklarla cesur bir seçim yaparak Demir Kapı kılığına girmişti. Bir başkası altın sarısı tuniğinin göbek kısmına tıktırdığı kumaşlarla Altın Yumurta'yı temsil ediyordu.

Tırpan kırmızısı giyen tek kişi Kral'dı ve Siyah At'ın siyahını kimse tercih etmemişti. Bu hak Şövalyelere verilmişti.

Elm yine de siyah giymişti.

Üç kemandan oluşan orkestra yemek bitip dans başladığı için şimdi daha yüksek bir perdeden çalışıyordu. Şarap su gibi akıyordu, pek yakında yanakları, dudakları ve dişleri lekeleyerek herkesin yüzündeki yerini alacaktı.

Uzun boylu olmanın bazı yararları vardı ve kalabalığa rağmen odanın her köşesini kolayca görebilen Elm sarı saçlı bir başa bakındı. Ama Ione dansçıların arasında değildi ve masalardan birinde de oturmuyordu. Elm dans eşinin ellerini bırakıp onu aramaya bahçeye çıkmak üzereyken karşı duvarın dibine konuşlanan bir grup kadın gördü.

Kuyu Kartı'yla bir tür oyun oynuyorlardı. Altı kişinin dördü pembe Bakire Kartı kostümleri giymişti ve biri Ayna'yı temsilen mor rengi tercih etmişti. Sonuncu kadın sarı saçlarını ensesinde topuz yapmıştı ve Elm'e sırtı dönük oturuyordu. Koyu bordo, şarap rengine bir elbise giymişti. Parmaklarını bir pençe gibi siyaha boyamıştı.

Odadaki tek Kâbus Kartı kostümü onunkiydi.

Dans bittiğinde Elm dans eşinin söylediklerinin tek kelimesini bile duymadığını fark etti. Onu eğilerek selamladı ve hızlı adımlarla kalabalığı yararak yürüdü. Kadınlar onun geldiğini görünce Kuyu Kartı'nı unuttu, Ione dışında hepsi onu izlemeye başladı. Ione hemen arkasını dönmedi. Nihayet buna tenezzül ettiğinde, göz kapaklarını Kâbus Kartı'ndaki canavarın gözleriyle aynı renge, sarıya boyadığını gördü.

"Prens." Bakışları, çehresi, ağzı... Hepsi ifadesizdi. "Tırpan kırmızısı giymediğinize şaşırdım."

"Ben de sizi pembeler içinde görmediğime şaşırdım."

"Pembenin beğenilmeyecek bir yanı yok." Boyalı gözlerini Elm'in siyah tuniğiyle ipek yeleşinde dolaştırdı. "Ama sen, korkunç züppe, tıpkı zengin bir hayduda benzemişsin."

"Sanırım Siyah Ar'ı temsilen siyah giyinmiş," diye fısıldadı arkasındaki kadınlardan biri.

Elm'le Ione aynı anda cevap verdi. "Hayır, o..."

İKİ ÇARPIK TAÇ

“Hayır, ben...”

Ione’un dudaklarının kenarları seğirdi. Elm ensesini ovuşturdu ve sıırttı. “Sana ne demeli?” Eliyle Ione’un kostümünü gösterdi. “Pek canavarca bir kılık.”

Ione bakışlarını bordo renkli kostümüne indirdi. “Bunu bana baban verdi. Ellerimle yüzümün boyanmasını da emretti.”

Elm’in gülümsemesi kayboldu. Stone’a geldiğinden beri Ione’a verilen tüm elbiseler gibi bu da ona yakışmamıştı; vücudu kumaşın içinde kaybolmuştu. Elbisenin üzerine oturan tek yeri çenesinin altında biten, fırfırlı yakasıydı. Elm, Ione’un tüm yakalarının bir tasmayı çağrıştırmasının tesadüf olmadığını düşünmeye başlamıştı.

Bu kostümü Ione seçseydi Elm bunu dert etmezdi. Ama babasının onu cezalandırmak için bunu bilerek yapması...

Bir ateş Elm’in boğazını kavurmaya başladı.

“Sanırım Kral bana burada oluşumun tek nedeninin babamın ona verdiği Kâbus Kartı olduğunu hatırlatmak istedi.” Ione elini kaldırarak parmaklarını bir pençe gibi büktü. “Ya da belki sadece bana bir canavar olduğumu söylemek istedi.”

Ione’un arkasındaki kadınlar öne eğildi. “Hiç de değil, Ione. Kral Rowan kostümünle bizzat ilgilenmekle sana ihtimam etmiş.”

“Hakikaten öyle,” dedi bir başkası. “Rowanlar pek naziktir.”

“Prens Hauth hastalanıp yataklara düştüğü için olaylara aydınlık bir çerçeveden bakamaman normal, Ione,” diye şakıdı üçüncüsü.

Ione gözünü bile kırpmadı. “Gerçekten öyle.” Elm’e döndü. “Sanırım bahçede oyunlar başladı, Prens. Bana eşlik eder misiniz?”

Göz göze geldiler. “Elbette.” Elm gözünü onun yüzünden ayırmadan Ione’un elini göğsüne götürdü ve yeğinin yumuşak kumaşına bastırdı. Sonra hafif bir baskıyla Ione’un parmaklarını karnına doğru sürükleyerek siyah boyayı sildi. Aynısını diğer eliyle de yaptı. Siyah kıyafeti lekeyi tamamen emdi. “Sizi nereye isterseniz götürürüm, Bayan Hawthorn.”

Kadınların yanından el ele ayrıldılar. Bahçenin yaldızlı kapılarına vardıklarında Elm planladığından daha sert bir sesle "Sen bir canavar değilsin," dedi.

"Bakire Kartımı geri alana kadar hiçbir şey değilim."

Gece havası Elm'in ateş gibi alnına dokundu. "Yeri gelmişken," dedi bir labirenti andıran bahçelere bakarak, "Linden sana engel olmadan önce bahçenin hangi kısmını aramaya niyetlenmiştin?"

"Gül labirentini. Orada eski ve çatlak, taş heykeller var."

Patikayı izlediler ve Beyaz Kartal, Kupa ve Kadeh Kartlarıyla oyunlar oynayan saraylıların, çalıların arkasına ve ağaçların altına gizlenen âşıkların, böğürtlen çalılarıyla koyu yeşil yapraklı bitkilerin yanından geçtiler. Sonunda Elm ve Ione bahçede, sisin içinde yalnız kaldı.

"Tılsımın yanında mı?" diye sordu Ione.

Elm bileğini çevirip tenine yapışık duran, at kılından bilekliği gösterdi. "Senin?"

Ione yakasını çekiştirerek zincirin ucundaki at dişini elbisesinin altından çıkardı.

Elm bir kaidenin üzerindeki meşalelerden birini alarak özenle budanarak goncalarından arındırılmış gül çalılarının oluşturduğu labirente girdiler. Tüm heykelleri en ince çatlaklarına dek aradılar.

Hiçbir şey bulamadılar.

Ione sessizdi, uzaktaki saraylıların seslerinden başka çıt çıkmıyordu. Sonra kalenin çanının sesi bahçede yankılandı ve tam dokuz kere çaldı. Çatlaklarının arasında bir Bakire Kartı bulamadıkları her heykelde Elm'in tahammülü biraz daha azaldı. Çanın onuncu çalışında Elm'in iç huzursuzluğu dayanılmaz bir hâl aldı. "Bana kızgın mısın?"

Ione yavaşça gözlerini ona çevirdi. "Hayır. Böyle düşünenin nedeni ne?"

"Kartını bulamadık."

İKİ ÇARPIK TAÇ

“Bunda senin bir suçun yok. Onu sen saklamadın.”

“Hayır ama... Şey görünüyorsun...” Yutkundu. “Uzun sessizlikler bana göre değil. Aşırı düşünmeye yatkınım.”

“Seni rahatsız eden Stone mu, yoksa ben miyim, Prens?”

“Beni rahatsız etmiyorsun, Hawthorn.” Yanağının içini kemirdi. “En azından kale gibi değil.”

Ione’a bakmak zordu. Aralarındaki o tuhaf sızının altında incecik bir iplik vardı. Ione’un bir iğnenin deliğinden geçirip Elm’in göğsüne batırdığı, tüm duvarlarını ve dikenlerini delip geçen bir ip. Ama kız henüz bunun farkında değildi. Üstelik Ione içine işlememiş, ona Bakire Kartı’nı bulmasında yardım etmesi hayati bir önem taşıyormuş gibi davranmak Elm’i rahatsız ediyordu. Onunla geçirdiği her dakikanın azap gibi bir şey olduğunu inkâr etmesi de bir o kadar zordu. Hepsi son derece korkunç ve harikulade rahatsız ediciydi.

Dolayısıyla Elm her rahatsız olduğunda yaptığı gibi elini cebine sokarak Tırpanını çıkardı. “Bunu neden istedin?” diye sordu. “Yani Kadeh’le küçük oyunumuzu oynarken seni hatırlamadığımı düşünmek gibi bir kuruntuya kapıldığın o gün?”

Ione yakınlardaki bir heykelin çatlaklarını yokladı. “Bakire Kartımı nereye sakladığımı hatırlamaya kendimi zorlayabilir miyim diye anlamak istedim.”

“Ben bunu deneyebilirim. İşe yarayacağının garantisini veremem ama...”

“Hayır. Kimsenin Tırpan’ı üzerimde kullanmasını istemiyorum. Senin bile, Prens.”

Elm’in bunu anlaması bir dakika sürdü. Yüzünü buruşturdu. *Sıçtığımın Hawth’u*. Kartını Ione’a verdi. “Sen yap öyleyse.”

Ione başını yana eğdi ve Tırpan’ı avucuna hapsetti. “Bu kartı son elime alışımında üslubun çok farklıydı.”

Elm, Ione’un topuzundan kurtulan bir saç tutamını çekti. “Çünkü kahrolası Kartımı cebimden çalmıştın, hınzır.”

“Evet, öyle yapmıştım.” Ione Tırpan’ı parmaklarının arasında çevirdi. “Haydutlara istediğimi yaptırmak sanki kendimi iyi hissetmemi sağlamıştı.”

“Kartı uzun süre kullanmanın acısına ne demeli? O nasıldı?”

Ione, Tırpan’la oynamaktan vazgeçti. “Korkunç. Buna nasıl dayanıyorsun bilmiyorum.”

“Alıştım artık.” Elm yolunun üzerindeki bir taş tekmeledi. “Acı üzerine uzun bir eğitim aldım.”

Ione bir adım geri çekildi. Gözlerini kısıp ona baktı. “Başına gelenleri bu kadar centilmence kabullenmemelisin, Prens.”

“Ne yapmamı öneriyorsun? Bu kaledeki ve içindeki herkesi yakayım mı?”

“İyi bir başlangıç olabilir.”

Elm’in boğazından bir kahkaha yükseldi. “Ağaçlar aşkına, Hawthorn. Senden ne kraliçe olurdu!”

Bunu ağzından kaçırmıştı. Ione nezaket gösterip cevap vermedi. Gözlerinde bir ışıltı belirse de tekrar elindeki Tırpan’la ilgilenmeye başladı. Nefes aldı, ona üç kez dokundu ve gözlerini kapadı.

Elm kıpırdamadan durdu. Ela gözler yeniden açıldığında bakışları duygusuzdu. “Hayır,” dedi ona kartını geri verirken. “Hep aynı şeyi hatırlıyorum. Çatlak bir taş.”

Gül labirentinden üvez ağacı korusuna geçtiler. Sis her yerdeydi, tuz Elm’in duyularını yakıyordu; korunun en yüksek noktasındaki küçük gölün üzerine çöreklenmişti. Gölün ortasında bir adacık ve onun üzerinde bir heykel vardı. Taş eski ve çatlamıştı ama mermerden yontulan heykeldeki adamın kim olduğu şüphe götürmezdi.

Brutus Rowan’dı. İlk Rowan Kral.

Elm çocukken o heykele taş atmıştı. Brutus’ün yüzü hoşuna gitmemişti. Yakışıklıydı ve dudaklarına bir gülümseme oyulmuştu. Ama o gülümsemenin ardında soğuk bir tehditkârlık gizliydi. Brutus’ün göğsü genişti, hâkimiyetini ilan edercesine

şışirmişti onu. Kaşları hafifçe çatıktı ve avını izleyen bir avcı gibi, gözlerini yalnızca kendisinin görebildiği bir şeye dikmişti. Elm onu babasına çok benzetiyordu. Ve Hauth'a.

Göle baktı. "Ekinoks'ta yüzdüğünü hatırlıyor musun?"

"Hayır. Ama elbisem öyle mahvolmuştu ki belki yüzmüşümdür."

"Bakire Kartı'nı kimsenin ulaşamayacağı bir yere koymak isteseydim," dedi Elm heykeli işaret ederek, "birini onu saklamak için biraz yüzmeye mecbur bırakabilirdim."

Ione kaşlarını kaldırdı. "Oraya mı?"

Elm şimdiden botlarını çıkarmaya koyulmuştu. "Her taşın altına bakacağız, Hawthorn." Omuzlarını silkerek yeleğini çıkardı, tuniğiyle ipek iç gömleğini başından çıkardı. Ione'u çıplak sırtına bakarken yakalayınca gülümsedi. "Özür dilerim." Başıyla yerdeki giysi yığınının işaret etti. "Bana yardım etmek ister misin diye sormalıydim."

Elm göle daldı. Su soğuktu ve yosunlar yüzünden kayganlaşmıştı. Elm gözlerini kapayıp ayaklarını çırparak on kulaçta adaya ulaştı.

Ada heykelin kaidesinden azıcık daha genişti, üzerinde duracak yer yoktu. Elm Brutus Rowan'ın mermer koluna asılarak kendini sudan çıkardığında sis onu sarmaladı.

"Evet?" diye seslendi Ione.

Elm heykelin çatlaklarını aradı. Bazılarının yüzeyleri pürüzsüz, bazılarının çentikliydi. Brutus Rowan'ın göğsünde Elm'in parmağını sokabileceği genişlik ve derinlikte bir çatlak vardı ama içi soğuk taştan ibaretti, Elm orada bir şey bulamadı. Bir Kader Kartı'nın kadife kenarına dair hiçbir iz yoktu.

Elm parmağını yarıktan çıkarıp yumruğunu sıktı ve Brutus Rowan'ın aptal, heykel göğsüne vurdu.

Heykelden homurtular geldi. Brutus'ün göğsündeki çatlak genişleyerek bacaklarına doğru yayılırken yüzlerce kola ayrıldı.

"Siktir."

Brutus Rowan'ın mermer bacakları bileklerinden koptuğunda heykel ona asılan Elm'le birlikte göle devrildi. Elm suya çarptığında mermerin ağırlığı onu dibe çekti. Elm nefesini tutup yüzmeye başladı. Sırtı çimenlik kıyıya çarptığı gibi kendini yukarı çekip nefes almaya çalıştı.

Sis üzerini örttü.

Tuzlu su ve küf tadı alıyordu. Sis Elm'in ciğerlerini, vücudunu ve aklını doldurdu. Yerde kaskatı kesildi, gözleri yuvalarından uğradı ve telaşla bileğini yoklayarak at kılınının tanıdık dokusunu aradı.

Ama tılsımı bileğinde değildi. Gölde kaybolmuştu.

"Prens?"

Elm öksürdü. Konuşmaya çalıştığında başka bir ses onunkini bastırdı. Sisin içinden geliyordu, bir fırtına gibi, hem yakından, hem de uzaktan. *Elm*, diye seslendi. *Çürümüş, sefil Elm. İhmale uğradın ama şimdi sen seçildin. Seni görüyorum, Kralların veliahtı. Seni daima gördüm.*

Ione yanında, çimenlerdeydi, ellerini omuzlarına koymuştu. "Neyin var?"

Herhangi bir Tırpan'ınki kadar güçlü bir baskı Elm'i ayağa kalkmaya, sisin derinliklerine doğru koşmaya zorluyordu. Elm ona karşı koyarak dişlerini sıktı. Tuz yüzünden ağzı kurumuştu. "Tılsım," diyebildi.

Ione boynundaki zinciri bir çekişte kopardı. Elm'in eli bir pençe gibi çimenleri tırmalıyordu. Ione bu eli kendine çekip tılsımı Elm'in avucuna yapıştırdı.

Elm'in sonraki nefesi sisten arınmıştı. Diğer nefesinde küf ve tuzlu su vücudunu terk etti. Kasları gevşedi ve Ione'a baktı.

Töpuzundan kurtulan sarı saçları kesik soluklarının rüzgârıyla dalgalanıyordu. Gözlerini Elm'in yüzünde gezdirdi. "Prens Renelm. Bakire Kartımı ararken ölmeniz hiç akıllıca olmazdı."

Elm onun elini daha sıkı tuttu. "Bana böyle deme," diye mırıldandı titreyerek. "Elm de. Sadece Elm."

İKİ ÇARPIK TAÇ

“Hayatınızı iki kere kurtardıktan sonra hak kazandığım bir ayrıcalık mı bu?”

Elm çimenlerin üzerinde doğrularak burnunda olması gereken çilleri görebileceği kadar kıza yaklaştı. “Teşekkür ederim.” Gözleri dudaklarına kaydı. “Sana borçlandım.”

Ione’un nefesi sıklaştı. “Kartımı bulmama yardım ediyorsun. Buna denge deyip geçebiliriz.”

Ama Elm bunu istemiyordu. Aralarındaki bu şeyi başka türlü tanımlamak istiyordu.

El ele tutuştular, Ione’un tılsımını avuçlarının arasına hapsederek sisin içinden çıktılar ve yaldızlı bahçe kapılarından içeri girdiler. Elm’in odasında yedek bir at kılı tılsım vardı ve araştırmalarına devam etmeden önce üzerini değiştirmesi gerekiyordu. Temiz bir yeğin bağcıklarını bağlarken odasının kapısı ardına kadar açıldı.

Filick Willow eşikte dikiliyordu. Gözlerini iri iri açmıştı.

“Ağaçlar aşkına! Seninle kapı çalma konusunu konuşmamış mıydık, Filick?”

Willow’un beyaz tuniğinde kan lekeleri vardı. “Majesteleri.” Elm’in yatağında oturan, Ione’a göz attı. “Bayan Hawthorn. İkiniz de gelmelisiniz.”

Elm sırtını dikleştirdi. “Ne oldu?”

“Yüce Prens Hauth.” Korku. Hekim’in gözlerinden büyük bir korku akıyordu. “Uyandı.”

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Elsbeth

Kâbus, Ravyn'le Jespyr'in uykuya dalmasını izledi.
*Orada güvende olacaklar mı? diye sordum. Kızılağaç or-
manında?*

Hayır.

Öyleyse güvenliklerini sağlamalısın.

Yere çömeldi ve yavaşça oturdu. Kılıcını kucağına koydu.
Kıymet verdiklerimi korumakta başarılı olamadım.

Kâbus uyuyunca zihninin karanlığında bir gezintiye çıktım
ve anılarının beni bulması uzun sürmedi.

İnşa ettiğim odadaki taşa oturup yukarı baktım. Daha genç bir
adamken kendi elimle yaptığım tavan eskimişti. Dışarıda, serin
bir güz yelinin karıştırdığı porsuk ağaçları usulca salınıyordu.
Dallarının arasından alacalı bir güneş ışığı sızmiyordu.

Sadece gri bir sis vardı.

“Baba?”

Gözüm pencereye kaydı. Ayris oradaydı, Tilly'nin elini
tutmuştu. Kız kardeşimin her zamanki samimiyetinin yerini
mesafeli bir sükûnet almıştı. Sarı gözlerinde sert bir ifade vardı.
Ama kızımın yumuşak bir sesle konuştu. “Hadi, Tilly. Sor ona.”

Tilly koyu renkli örgülerinden birinin ucunu parmağına dolayarak masumca gülümsedi. “Söz verdiğin gibi, porsuk ağacında sallanabilir miyiz?”

Ona kayıtsız gözlerle baktım. Şimdi bunu daha kolay yapabiliyordum, Kâbus Kartı’nı tasarladığım, ruhumu kadifeyle takas ettiğim için çocuklarıma rahatça *hayır* diyebiliyordum. “Şimdi olmaz, canım kızım,” dedim ipek gibi bir sesle. “Henüz işlerim bitmedi.”

Yüzü asıldı. “Peki.” Ayris’in elini bırakıp eteğini topladı ve iç geçirdi. “Seni çayırda bekleyeceğim. Fikrini değiştirirsen diye.”

Ayris, benim güneş ışığı kardeşim, bana buz gibi baktı. “İşlerin seni bize yabancılaştırdı.”

Tilly’nin peşinden koştu.

Bir dakika sonra, ağaçların sesi koro hâlinde zihnimde yankılandı.

Ruh sana on bir tane kart verdi, Taxus. Hâlâ daha fazlasını mı istiyorsun?

“Bu sis,” dedim ve o kelimeyi tıslar gibi dilimin üzerinde kaydırarak söyledim, “halkımın yolunu kaybetmesine neden oluyor. Onları ormana çekiyor. Sis sin sihri bir lütuf değil, bir lanet.”

Sihir böyledir, diye fısıldadı ağaçlar.

“Başka bir kart istiyorum. Sisi dağıtacak bir kart.”

Ruh insanları ormanına geri getirmek için yarattığı şeyi yok etmene yarayacak bir kart vermeyecek.

“Öyleyse ateşi ve onun sebep olduğu enfeksiyonu iyileştirmek için bir çare istiyorum. Takaslar yapıldıktan sonra bana onu iyileştirebileceğim günün geleceğini söylemişsiniz.”

O gün henüz gelmedi, Çoban Kral.

Azı dişlerimi birbirine bastırdım. “Gizemli sözlerinizden usandım, ağaçlar. Sizden cevap alamıyorsam” –gözlerimi kıstım– “Ruh’un kendisiyle konuşmalıyım. Bunu yapabilmem için bana bir kart verin.”

Sessizlikleri sağır ediciydi. *Pekâlâ*, diye fısıldadılar. *Ama Ruh bunun bedelini söylemeyecek.*

“Umurumda değil. Her türlü bedeli ödemeye hazırım.”

Her türlü mü?

“Evet, her türlü.”

Tuz odayı doldurdu, kokusu her zamankinden daha keskindi. Gözlerim karardı ve düştüm. Başımı sertçe yere çarptım, cebimdeki on bir Kader Kartı etrafıma saçıldı.

Kendime geldiğinde on ikinci kart taşın üzerinde duruyordu. Orman yeşiliydi ve iki tane ağaç tasvir edilmişti: Biri açık, diğer koyu renkti. Resmin üzerinde *İkiz Kızılağaç* yazıyordu.

Ona üç kere vurup bekledim. Hiçbir şey olmadı. Bir küfür dilimin ucuna kadar geldi. Başımı iyileştirmek için Bakire Kartı'na dokundum.

Ama kart etki etmedi.

Boğazım düğümlendi. Ayna'ya vurup görünmez olmaya çalıştım. Hiçbir şey olmadı.

Kuyu bana düşmanlarımı göstermedi. Demir Kapı huzur vermedi. Boğazım patlayana kadar bağırdım, parmaklarım ağrıyana dek kartlara vurdum. Yine de onları kullanamadım.

Taşın dibine iki büküm yığıldığımda kartların rengârenk ışıkları etrafımı sardı. Ormanın Ruhu'yla konuşmanın bir yolunu bulmuştum. On iki Kader Kartı için kanımı dökmüştüm, takas yapmıştım ve ödünler vermiştim.

Şimdi birini bile kullanamıyordum.

Anı defterinin sayfaları hızla çevrildi.

Bir tellal Blunder halkını sisten uzak durmaları için uyarın kraliyet fermanını okudu. Sonra acıyla feryat eden bir kadın gördüm. Damarları mürekkep siyahıydı. Kalenin muhafızlarını atlatıp taht odama kadar gelmişti ve Hekimlerimle görüşmek

için yalvarıyordu. Muhafızlarımın Komutanı Brutus Rowan, Tırpanına üç kez dokunarak onu zorla dışarı çıkardı.

“Blunder büyük bir tehlikeyle karşı karşıya,” dedi kütüphanemde yalnız kaldığımızda. “Bu sis bir felaket ve hızla yayılıyor.”

Geniş bir yazı masasında oturuyordum ve önümde dağ gibi parşömenler yükselmişti. Bir defterin üzerine eğilip hızlı hızlı bir şeyler yazmaya başladım. Diğer elimdeki İkiz Kızılağaç Kartı’nı parmaklarımın arasında çeviriyordum. “Sana yüz kere söyledim,” dedim başımı kaldırmaya tenezzül etmeden. “Sisi dağıtmanın bir yolunu bulacağım.”

“İnsanlar onun içinde yollarını kaybetti. Ticaret rotaları bozuldu. Halkın artık ateşi istemiyor, Ruh onları buna mecbur bırakıyor.” Duraksadı. “Parmak kadar çocukların benim adamlarımın bile gözünü korkutacak kadar güçlü sihirleri olduğunu gördüm.”

“Bu seni korkutuyor mu, Brutus? Kontrolsüz sihir?”

Hiçbir şey söylemedi.

“Emirlerim değişmedi. Kendine hâkim ol. Sen ya da midillilerin, siste ateş kapan hiç kimseyi tutuklamayacak, onlara zarar vermeyeceksiniz.”

“Midilli değil, savaş atı,” dedi Brutus çelik gibi sert bir sesle. “Onlara bu ismi kendin takmıştın.”

Defterimin sayfalarını çevirdim ve ortalarına doğru bir sayfada durdum. “*Kral’ın Muhafızları mühür takmaz. Siyah At armalarıdır, vazifelerini ve mezheplerini temsil eder. Onunla Blunder’in kanunlarını korurlar. Onlar bir odadaki gölgelerdir, sırtındaki gözlerdir, senin sokaklarındaki ayak sesleridir. Kral’ın Muhafızları mühür takmaz.*” Defteri sertçe kapadım. “Savaş atından hiç bahsetmemişim.” Gözlerimi kaldırıp Brutus’e baktım. “Onlara bu saçma ismi *eyerleyen* ben olmadığımı göre, sanırım sensin, Komutan.”

Brutus’ün çenesindeki bir kas gerildi. “Gülecek hâlde değilim, Taxus.”

"Aynen öyle. O sesi unuttum."

"Sis geldiğinden beri gülmek için hiçbir neden yok. Sen o kartlar için kendini parça parça takas etmeye başladığından beri."

Tuniğinin cebinden gelen kırmızı ışığa baktım. "Benim takaslarımdan faydalanmadın mı? Tırpanımın kenarıyla gaddar bir adam olarak nam salmadın mı?"

Beti benzi attı.

"Evet, Brutus. Arkamdan ne işler çevirdiğini biliyorum. Bir Kâbus Kartı'yla artık zihnine sızamasam da hakkında çok şey duyuyorum. Kırmızı kartı suçlular üzerinde kullanmayı zevk edindiğin kulağıma geldi. Onları cezalandırmanın yeni yollarını bulmuşsun. Hatta onları iğrenip uzak durduğunu ısrarla haykırdığın sisin içine yollamışsın."

"Şu kahrolası deftere sihirle ilgili yazılar yazmaya harcadığın zamanı ülkeni yönetmek için kullansaydın ortada cezalandırılacak bir suçlu kalmazdı," diye karşı saldırıya geçti Brutus. "Ayrıca bana krallığı korumam için tam yetki verdin."

Sesim dudaklarımın arasından kaydığında deminkinden daha yumuşaktı. "Senin elin kana bulandığında, acıyla gereğinden fazla yakınlaştığında ve Tırpan'ı elinden bırakamayacak kadar ona bağımlı olduğunda Blunder'ı senden kim koruyacak?" Elimi kemerimdeki kılıcımın kabzasına indirdim. "Kardeşimin kocası olman umurumda değil. Tırpanımla bir kişiyi daha öldürürsen onu geri almakla kalmayacağım. Onu senin cansız ellerinden çekip alacağım. Şimdi çık dışarı."

Yeşil gözleri kızardı. Ters bir tavırla beni kısaca selamladıktan sonra kütüphaneden çıktı.

Kapı gürültüyle kapandığında iç geçirdim. "Boşuna saklanıyorsun, Bennett. Kartlarını görebiliyorum."

Bir oğlan çocuğu birdenbire karşımda bitti. Bir Ayna Kartı'nı parmaklarını arasında çeviriyordu. Küçüktü, en fazla on üç yaşındaydı. Cildi sıcak, tatlı bir esmerlikteydi, saçları koyu kumraldı ve darmadağındı. Bir kuş gibi ürkekçe hareket edi-

yordu ve başını yana yatırdığında gri gözleriyle yüzünün yüksek yerlerine ışık vurdu.

“Bir yandan Brutus’e hak verdiğini biliyorum, baba. Sis tehlikeli.” Bennett başparmağını Ayna Kartı’nın kenarına sürttü. “Neden onunla barış yapmıyorsun?”

Yeniden yazmaya koyuldum. “Ayrıs halana aramızda bir köprü olma mutluluğunu mu bahsedeyim? Hiç sanmıyorum.”

“Herkes ateşe yakalanmaktan korkuyor. Yozlaşmaktan.”

“Ateşe yakalananların hepsi yozlaşmıyor. Ben yozlaşmadım.” Başımı kaldırdım. “Sen de yozlaşmadın.”

Bennett gülümsedi. “Emin misin? Artık kullanamadığım Kartlar var.” Cebinden başka bir Kader Kartı çıkardı, Kâbus Kartı’nı. Mor ve bordo renkler parmaklarının arasında iç içe geçti. “Bir gün bunları da kullanamayacağım.”

“Ama fevkalade bir sihrin var. Eğer kindar biri olsaydın hayatım boyunca yaptıklarımı yerle bir edebilirdin.”

“Genellikle öyleyim.” Duraksadı. “Çocuklar seni özlüyor. Bilhassa Tilly. Akşam yemeğine gel. Sadece bu seferlik.”

Sabırsız bir el hareketiyle onu savuşturdum.

Bennett masaya yaklaştı. Yüzüme bakıp iç geçirdi. “Bizimle- sin fakat aslında hiçbir zaman burada değilsin, değil mi, baba?”

Hatıra sona erdi.

Sonrakiinde, çıkınıma yiyecek bir şeyler –ekmek ve peynir– koyarak telaşla kaleden çıktım.

Çayıra girdim, taş odayı geçtim ve ormana doğru yürüdüm.

“Bir yere mi gidiyorsun, abi?”

Elimi kılıcımın kabzasına atarken dudaklarımı birbirine bastırdım. “Ayrıs.”

“Ayna Kartın olmadan seni takip etmek daha kolay,” dedi bana gülümseyerek. “Nereye gidiyorsun?”

Bir kereliğine yalan söyleyebilirdim. Ama kız kardeşimi kandırmak için çok uğraşmam gerekirdi. Gücümü beni bekleyen takasa saklamalıydım. “Ormanın Ruhu’yla konuşmaya.

Sis hakkında bilgi edineceğim. Ondan onu geri çekmesini isteyeceğim.”

Ayris gülümsemekten vazgeçti. “Tek başına mı?”

“Böylesi daha iyi.”

Gözlerini devirdi, omuzlarını geriye atıp bana yaklaştı. “Yorgun olduğumu biliyorum. Üzgün ve ümitsizsin. Yüzünden anlaşılıyor. İzin ver, seninle ormana geleyim.”

“Brutus kızar.”

Kocasından bahsetmeme aldırmadı, sarı gözlerinde yorgun bir ifadeyle bana baktı. “Babam bize ne derdi? Çocukken ağaçların arasında kaybolduğumuzda?”

Dudaklarımın kenarları yukarı doğru kıvrıldı. “Esnek ve sağlam.”

“Yıllardır öyle değiliz. Senin on iki farklı karakterin var, abi ve her biri bir öncekinden daha mesafeli.”

Sesindeki hüznü duydum ama bana dokunmadı. Kâbus Kartı’na karşılık ruhumu verdiğim için, bir keresinde akılsızlık ederek Bakire Kartı’nı uzun bir süre kullandığımdaki gibi hissediyordum. Buz kesmişim, göğsümde atan kalbin farkında değildim. Kendimi kapatmışım.

Gelgelelim Ayris hâlâ benim güneşimdi. Ormanda, soğuk ve gri sisin içinde bile onun varlığı ışıktı, sıcaklıktı. Onu yanımda istedim çünkü sihrin bile yok edemediği bazı şeyler vardı. “Pekâlâ,” dedim ona. “Sisi hafife almadığın sürece.”

Gülümsedi.

Anı silindi gitti.

Sonraki karede Ayris’le yan yana duruyorduk. Kızılağaçların oluşturduğu bir duvara bakıyorduk.

Çevremde sesler yankılanıyordu.

Seni bekleyen orman zamanın olmadığı bir yer. Yeni takasların yeri, tırmanman gereken bir tepe. Sis iliklerimize kadar işlediği kadim ağaçların arasında, Ruh bir ejderhanın kalesini

İKİ ÇARPIK TAÇ

koruduğu gibi sakınır onu. Orman yol bilmez, tuzaktan geçen yol yoktur. Sisin içine gir; seni oraya götürecek.

Ayris'le kızılağaç ormanına girdik ve sis kardeşime doğru ilerledi. Burnuna, ağzına doldu. Soluğu kesildi, onu soludu...

Ve güneşin ışığı söndü.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Elm

Midesindekileri çıkarma isteğine karşı koymak çok zordu. Elm çenesini o kadar sıkıyordu ki, dişleri için endişe etmeye başlamıştı. Elini cebine sokup parmağını Tırpanının kenarında gezdirerek midesindeki şiddetli bulantının geçmesi için dua etti. Bir çayırda rahat ve özgürce at bindiğini canlandırdı gözünde. *Sakin ol*, dedi içinden. *Sakinleş, rahatla*.

Filick onları kapısında şaha kalkmış bir aygır oyması olan bir kapıdan içeri soktu. Kimse tek kelime konuşmadı. Filick odanın ortasına doğru yürüdü ama Elm eşikte duraksadı. Çocukluğundan beri Hauth'un odasına adım atmamıştı.

Arkasındaki lone kıpırdandı. Sesi buz gibiydi. "Onu görmek istemiyorum."

Elm bir anlığına gözlerini kapadı. "Senin içeri girmene gerek yok."

"Sen ne yapacaksın?"

Elm'in buna verecek bir cevabı yoktu. Kütüphanedeki gibi kızın eteğine yapışıp yanında kalmasını sağlamak istiyordu. Gözleri odağını yitirmişti, gözünün önü kararıyordu. Titrek bir nefes alarak iç geçirdi ve kendi sesi kulağına yabancı geldi. "İdare ederim."

İçeri girdi.

Hauth'un yatak odası aşırı sıcaktı, düzinelerce mumla aydınlatılmıştı ve şöminede gürül gürül bir ateş yanıyordu. Bir türlü iyileşmeyen yaralardan yayılan iğrenç kokuyu Hekimlerin

şifalı otlarıyla merhemlerinin kokusu bile maskeleyememişti. Kan kokusunu.

Elm eliyle ağzını kapatıp iki Hekimin arasından geçerek gölgelerin yoğunlaştığı bir duvar dibine sığındı. Filick Royce Linden'le diğer iki Hekimin etrafında toplandığı, büyük, sayvanlı yatağa yaklaştı.

Yataktaki adam inliyordu.

Ne sakinleşmesi, ne rahatlaması? Sakinliğin içine edeyim.
Hauth uyanmıştı.

“Bir gelişme var mı?” diye sordu Filick kan lekeli kollarını sıvayarak.

“Tükürüğünde daha az kan var,” diye yanıtladı başka bir Hekim.

Linden sert bir sesle sordu. “Bu iyi bir şey, değil mi?”

Filick gergin bir tavırla onayladı. “Bir şey söyledi mi?”

“Henüz hayır.”

Birden odayı sarsacak kadar şiddetli, müthiş bir patırtı koptu. Birkaç mum söndü ve Kral enerjik bir tavırla odaya daldı. Gözleri kan çanağına dönmüş, ağzı bir karış açıktı ve şarap kokuyordu. “Oğlum,” diye gürledi, “oğlum nasıl?”

Sarhoştı. Tam anlamıyla dut gibiydi. Elm gölgelerin arasında biraz daha büzüldü.

“Yaşıyor ve kıpırdanıyor, Ekselansları,” dedi Filick. “Daha gözünü açmadı.”

Kral sert adımlarla yürüdü ve diğerlerini itip yatağa yaklaştı. Elm'in yanından geçerken ona öfkeli bir işaret çaktı. İtaatini sınıyordu. “Gel, Renelm.”

Elm bulanık görmeye başladı. Saadet dolu bir an için babasına itaatsizlik etmeyi aklından geçirdi. Şu kapıdan çıkıp gidecek, merdiveni inecek ve yürümeye devam edecekti. Bir keresinde Ravyn'e yapmıştı bunu.

Kuzenini düşündüğünde Elm'in yüreğine bir taş oturdu. Ağaçlar aşkına, Ravyn'in her zamanki sert tutumu ve silahlarıyla

şu kapıdan içeri daldığını ve ona yan bakan herkesi yıkıp dök-tüğünü görmek için neler vermezdi. Ravyn'den herkes korkardı. Bunu hiç itiraf etmemesine karşın Kral bile çekinirdi ondan.

Öte yandan, Elm'den hiç kimse korkmazdı. Tırpanından korkabilirlerdi ama ona aldırılmazlardı. Elm çürümüş bir ağacı Ravyn'se onu ayakta tutan sık ve sağlam sarmaşık dallarıydı.

Kral bulanık bir görüntü hâlinde yeniden gözünün önünde belirdi. Arkasındaki mumlarla aydınlatılmış oda ve yatakta yatan kişi de öyle. Elm derin bir nefes alıp ayağını sürüyerek bir adım attı.

Ione odaya girdi. Soğuk bakışlarını odada, Hekimlerde ve Kral'ın üzerinde gezdirdi. Gözleri Elm'i bulduğunda bakışları bir parça yumuşadı. Vücudu kaskatıydı ama omuzlarını belli belirsiz kaldırmıştı. Gelmişti. Hauth'un odasına girmişti.

Onun için.

Elm'in çürümüş kalbinin parçaları yeniden birleşti. Daha emin bir adım attı. Daha büyük. Boyu öyle uzamıştı ki odanın kalbindeki karyolaya ulaştığında babasına bile tepeden baktı.

Ione yanına geldi. Ellerinin tersi birbirine değdi.

Yatağın kenarında durup önlerindeki manzarayla birlikte yüzleştiler. Hauth gri renkteki solgun dudaklarını birbirine öyle bir bastırmıştı ki, ağzı dikilmiş gibi görünüyordu. Yanaklarında ve boynunda Wayland Pine'in Demir Kapı Kartı'nın çalındığı geceki gibi uzun, çirkin pençe izleri vardı. Ama bunlar daha korkunçtu, daha derindi. Göz kapakları yarılmıştı, çürüklerle kaplıydılar ve kafasına sardıkları kalın, pamuklu bez kan lekeleriyle kaplıydı.

Kral yatağın üzerine eğilip kaba elleriyle yorgana yapıştı. "Kâbus Kartım işe yaradı mı?" diye tısladı. "Onunla oğluma ulaşabildiniz mi?"

Filick başını iki yana salladı.

"Tekrar denemeliyiz," dedi Linden. "Kart nerede?"

İKİ ÇARPIK TAÇ

“Şurada, Ekselansları,” dedi bir Hekim yatağın ayakucundaki uzun, maun sandığı işaret ederek.

Tüm bakışlar sandığın sürgüsünün yanında duran Ione’a çevrildi.

“Kartı getir,” diye gürledi Kral.

Ione’un gözlerindeki kayıtsız ifade değişmedi. Sandığın ağır kapağını kaldırdı. Elm’in burnuna dolan deri ve bakır kokusu mide bulantısını yeniden alevlendirdi. Çenesini sıktı ve sandığın içine bakarak Ione’un sargı bezleriyle ilaç şişelerini kenara itip kartı aramasını izledi.

Ione bir kemeri kaldırıp altından Kâbus Kartı’nı çıkardı. Babasının Ekinoks’ta, ona bir sandalye satın almak için takas ettiği karttı bu. Onu Hauth’a bağlayan kart.

Ione ona baktı. Oda insanı bunaltacak kadar sıcaktı. Ama Ione’un yüzünde soğuk bir aldırmazlıktan başka bir şey yoktu.

“Sağır mısın be kadın?” dedi Linden. “Kâbus Kartı’nı getir. Derhâl.”

“Getiriyor işte, it herif.”

Linden’in bakışları Elm’i buldu. “Onun burada olmaması gerekir. Bunu kuzeni yaptı. Zindanda onlarca boş hücre varken bu fahişe kalede dolaşüyor ve nişanlısının kardeşini parmağında oynatıyor.”

“Sana fikrini soran olmadı, Şövalye.” Elm Tırpanını çıkarmıştı. Ona ulaşmıştı, hazırды. “Kapa çenenı.”

Linden’in ağzı kapandı, boğazından boğuk ve alçak bir ses yükseldi.

Ione sandığı kapadı, Kâbus Kartı’nın kadife kenarını ölü bir şeyi uyandırmaya çalışır gibi parmak uçlarıyla tutarak Kral’a uzattı.

Kral onu Ione’un elinden kaptı. Karta üç kere vurdu.

Oda o kadar sessizdi ki, Elm içinde kopan feryatları duyabiliyordu. Kral dişlerini gıcırdattı ve karta üç kere daha vurduktan sonra onu yere fırlattı. Bozguna uğramıştı.

Elm sertçe nefesini verdi. Hauth her neredeyse babası ya sarhoşluktan ya da dikkati dağınık olduğu için ona ulaşamıyordu.

Hauth'un göz kapakları titredi. Gözlerini açtığı anda kan çanağı gibiydiler.

Kral'ın sesi çatladı. Hauth'un koluna uzandı. "Oğlum?"

Linden öne eğildi. Konuşmaya çalışıp bunu yapamayınca Elm'e zehirli bir bakış attı.

"Prens Hauth," diye seslendi Filick. "Bizi duyabiliyor. musunuz?"

Hauth bir şey söylemedi. Çürük alnında bir damar seğirdi ve burun delikleri genişledi. Daha gürültülü ve zorlanarak nefes alıp vermeye başladı. Ağzının kenarından kanlı tükürükler süzüldü. Filick onları sildi ve alnına yara lapası sürdü.

Hauth bir an debelendi ama sonra hareketsiz kaldı. O korkunç, kırmızı-yeşil gözlerini her an tekrar kapatabilirmiş gibi göründü fakat birden irileşerek yatağın kenarındaki bir şeye odaklandılar.

Ione'a.

Kimse konuşmadı. Sonra Hauth bakışlarını Ione'un üzerinden çekmek için tüm enerjisini harcıyor gibi göründü. Gözleri yuvalarında dönerek çürük göz kapaklarının ardında kayboldular.

Hauth bir daha gözlerini açmadı.

"İmzaladın mı peki? Seni veliahtım ilan ettiğim vasiyetnamemi diyorum."

Elm ve Kral, Hauth'un kapısının önündeki koridorda yalnızdı. Hekimlerle Linden içeride kalmıştı. Ione koridorun diğer ucuna doğru o kadar hızlı yürüdü ki Elm arkasından seslenmeye bile fırsat bulamadı.

Kral'ın sesi daha sert çıktı. "Vasiyetimi imzaladın mı diye sordum."

Elm'in eli cebine süzüldü. Tırpanına üç kere dokunarak Linden'i serbest bıraktı. Bunu yaparken elinin üzeri cebindeki ikinci karta değdi. Kimsenin bakmadığı bir sırada Hauth'un odasının zemininden aldığı karta.

"Evet. Baldwyn onu odasında güvenli bir yere kaldırdı."

Kral nefesini hafifçe verdi. Omuzları gevşedi. "İyi." Elleri titriyordu ve bunun tek nedeni içki değildi.

Elm başını çevirdi. "Oğlum," diyebildi boğazının gerisindeki safra tadıyla. "Düşündüğümde daha kötü durumda. Vücudundaki hasardan bahsediyorum."

"Oğlum." Kral'ın yeşil, sulu gözleri Elm'in yüzünü buldu. "Ölüm döşegindeyken bile ona *abim* demeyecek misin?"

"O rolü hiçbir zaman iyi oynamadı."

Kral başını iki yana salladı. Avucunu gözüne bastırdı. "Hıncın üzerindeki bir leke, Renelm. Arın ondan."

"Benim üzerimde bir leke varsa onun sebebi oğlundur." Gitmek için döndü ama Kral'ın sesi onu durdurdu.

"Bir eş seçtin mi?"

Elm kıpırdamadan durdu. "Bir anlaşma var."

"Kiminle?"

"Yakında öğreneceksin."

Kral gözlerini kıstı. "Kiminle, Renelm?"

Elm dudaklarını mühürledi ve Kral'ın elleri gevşedi. Tırpanına davranmaya yeltendi.

Ama Elm ondan daha hızlı davrandı. Kendi Tırpanına üç kez vurduğunda "O kartı benim üzerimde kullanmayacaksın," dedi. "Beni de onun gibi bir kuklaya çevirmeyeceksin."

Kral'ın cebindeki eli donup kaldı. İhtiyar yüzündeki şaşkınlığı ve sonra korku ve tereddüdü görmek Elm'e iyi geldi. "Kendini bir istisna sanıyorsun. Hauth'un sana çektiirdiği acının şahsi bir şey olduğunu düşünüyorsun. Ama değildi." Kral kesik kesik konuşuyordu. "Sana olanların asırlardır Rowan Prenslerinin

başına gelenlerden hiçbir farkı yoktu. Tırpan'ı kullanmak için *acıyı* anlamalısın. Bir oğlun olduğunda bunu o da öğrenecek."

"Böyle bir şey asla olmayacak." Elm babasını kırmızı kartın etkisinden serbest bırakarak arkasını döndü. "Son ziyafetten önce evlilik anlaşmam eline geçecek."

Babasının bağırdığını duydu ama Elm çoktan merdiveni yarılıp aralarına bir buçuk kilometrelik bir mesafe koymuştu. Kaleden çıkıp ahırlara gitti. Seyisler orada olmadığı için Elm atını buldu ve ona eyersiz binip dörtnala kale avlusundan çıktı. Tırpanına üç kez dokunduğunda kalenin muhafızları asma köprüyü indirdi. Stone'dan kurtuldu ve gece havası onu buzlu kollarıyla sarmaladı. Soğuğu hayal meyal hissetti. Ne zamandır böyle özgürce at koşturmamıştı.

İçinde biriken tüm öfkeyi kustu. Geceye haykırdı ve gece ona cevap verdi. Sesinin yankısı bir savaş çılgılığı misali ağaç tepelerine ve vadilere kadar ulaştı. Şiddet gören ve kurtarılmaya muhtaç o çocuk için bağırdı. Kendi çaresizliğine bağırdı. Kendi eliyle boynuna geçirdiği ipe, onu Tırpan'a ve Ravyn'e bağlayan ipe bağırdı. Gözlerinden yaşlar aktığında rüzgârın onları savurmasına izin verdi. Boğazı acıyana, yıldızlarla dolu bir gökyüzü gözlerinin önünde dans etmeye başlayana kadar bağırdı.

Ve bir şey serbest kaldı.

Elm Ormanın Ruhu'nun insanların gelip geçici hayatlarına kıymet verdiğine inanmıyordu. Ama eğer verseydi kendi yazgısının ağaçlarının eğri büğrü halkaları gibi çizildiğine, Ormanın Ruhu'nun her bir başarısızlığını ve korkusunu onu bu âna hazırlamak için tasarladığına yemin edebilirdi. Ravyn'in onu bırakıp gitmesine ihtiyacı vardı. Tahtla, babasıyla ve içindeki Rowan'la yalnız başına yüzleşmeye ihtiyacı vardı.

Elm'in haykırıları bir çocuğun sevinç çılgınlıklarına dönüştü. Gecenin içinde güldü, küfretti ve öfkeyle gürledi. O bunları yaptıkça dünya canavarlarından arındı, geriye yalnızca o, gece ve orman yolu kaldı. Bir kurdele gibi karanlığa doğru uzanan

İKİ ÇARPIK TAÇ

bu dönemeçli yol Elm'i duvarlarını sarmaşıkların bürüdüğü, karanlık pencereleli bir eve götürdü. O evin kokusu şimdi ona kendi ismi kadar tanıdık geliyordu.

Tomurcuklar ve manolya ağaçları. İlk yaz yağmurunun ıslattığı çimenler. Baş döndürücü, tatlı ve özlem dolu. Hawthorn Hanesi.

Ione'un evi.

Saatler sonra, gün ağarmadan hemen önce Elm, Stone'a döndüğünde eli kolu doluydu.

Kapıyı çalmasına gerek yoktu çünkü artık anahtarı vardı. Yine de kapıyı tıklattı.

Ione geceliğiyleydi, sarı saçları uykuda dolaşmıştı. Elm'in rüzgâr yemiş yüzüne ve kucağındaki kumaş yığınınına hayretle baktı. Ama ağzını açmaya fırsat bulamadan Elm kollarındaki kileri ona verdi.

Ione başını eğip onlara baktı. "Elbise mi bunlar?"

"Gelecek ziyafete benimle katıl," dedi Elm bir solukta. "Kâbus Kartı bende. Bakire Kartı'nı bulacağız. Sonra seni istediğin yere götüreceğim." Boğazı kurudu. "Lütfen. Benimle ziyafete gel."

Ione anlaşılmaz bakışlarıyla onu süzdü. "Peki," diye fısıldadı.

Elm teklifsizce gülümsedi. "Güzel." Elbiselere baktı. "Bunlar senin. Hawthorn Hanesi'nden aldım. Babamın gönderdiği ucube şeyleri giymek zorunda değilsin. Belki böylece biraz daha kendin gibi hissedersin."

Elm orada daha fazla kalmadı. Arkasındaki koridora doğru bir adım attı. "Gerçek Ione gibi."

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

Ravyn

Üzerlerinden bir gölge geçtiğinde Ravyn'le Jespyr hâlâ sırt sırta vermiş, uyukluyordu. Ravyn uykudan kızarıp sulanan çapaklı gözlerini açtı ve şafağın solgun ışığına baktı.

Kâbus yüzünde anlaşılmaz bir ifadeyle onları izliyordu. “Vakit geldi.”

Kılıcını bir titrek kavağın gövdesine üç kere vurdu ve ağaçlar hareket etmeye başladı. Ravyn, Jespyr'i sertçe çekerek dalgalanan köklerden uzaklaştırdı. Petyr bağırarak uyandı ve Kâbus'un önceki akşam oluşturduğu kavak çemberi bozulurken onların altında kalmamak için kaçtı. Ağaçlar vadi tabanına uygun aralıklarla dağıldığında, Kâbus kılıcını üç kez toprağa vurarak hareketsiz kalmalarını sağladı.

Hep birlikte yüzlerini kızılağaç ormanına döndüler.

Ormandan hiç ses gelmiyordu. Ağaçların tepesinde kuşlar uçmuyordu, rüzgâr dalları titretmiyordu. Ormanın kadim bir sessizliği vardı ve tüm heybetiyle karşılarında yükseliyordu. İzliyordu. Bekliyordu.

Basit bir kahvaltı edip su içtiler. Kaygı dolu bir sessizlik içindeydiler, pek az konuşuyorlardı. Ravyn'in ellerinin titremesi bir türlü geçmiyordu. Yemeğini bitirdiğinde kalktı ve kızılağaç ormanının kıyısında dikildi.

Diğerleri ona katıldı.

“Ağaçlar çok sık,” dedi Petyr. “Ormana nasıl gireceğiz?”

Jespyr, Kâbus'a baktı. "Onları kılıcınla yerinden oynatamaz mısın?"

"Bu ağaçlara söz geçiremem. Bu Ruh'un ormanı. Sadece ona itaat ederler." Kılıcını kaldırdı, beyaz parmağını kenarına sürterek derisini çizdi. Parmağı kana bulandığında onu en yakınındaki kızılâğacın gövdesine bastırdı.

Rüzgâr esmeye başladı. İnsanın tenini ısırان bir serinlik tuzu Ravyn'in burnuna ve gözlerine doğru savurdu. Ravyn ondan kurtulmak için gözlerini kırptırdı. Sonra bir kere gözlerini açıp kapadı.

Kızılâğaçtaki kan lekesi kaybolmuştu ve yerinde bir delik vardı. Bir sincap yuvası ya da bir kovuk değildi, derin ve çentikli bir delikti. Biri pençesiyle ağacın gövdesinden bir parça koparmış gibi görünüyordu.

Delik Ravyn'e bakarak bekledi.

Ravyn eğilerek yakından bakmaya çalıştı. Önce karanlıktan başka bir şey görmedi. Tuzun yıpratıcı kokusu her yerdeydi. Ardında başka bir koku daha vardı. İğrenç bir koku. Pis bir çürük kokusu. Sonra kızılâğacın karanlık derinliklerinde bir şey parladı.

Bir çift gümüş göz.

Ravyn hızla geri çekildiğinde Jespyr'e çarptı. "Kahretsin! Neydi o?"

"Sana söylemiştim," diye fısıldadı Kâbus. "Bu orman Ruh'a ait." Başıyla ağaçtaki deliği işaret etti. "Ona bedelini ödemediğimiz sürece ormanına girmemize izin vermeyecek."

Kâbus her zaman solgundu. *Elsbeth* solgundu. Ama yanakları, dudakları ve burnunun ucunda hafif bir kırmızılık olurdu. Şimdi ondan eser kalmamıştı. Kâbus'un cildi hastalıklı bir griye dönmüştü. Beş yüz yaşındaki bu gözü pek yaratığın yüzüne net bir ifade kazınmıştı.

Korku.

Ravyn'in ensesindeki tüyler dikildi. "Bedel nedir?"

“Kızılağacın sağı solu belli olmaz, oynaktır, vahşidir. Tıpkı enfeksiyon gibi. Buraya son gelişimden beri bin kere değişmiştir. Onu geçmek için bir rehber ihtiyacımız var.” Arkasını döndü ve sarı gözleri Jespyr’le Petyr’i buldu. “Bedel bir tılsım.”

Ravyn’in ciğerlerinden boşalan hava yaralı kaburgalarını yumrukladı. Tunığının içinden yedek tılsımı çıkardı. Engerek yılanı başını. “Ona bunu ver.”

Kâbus tılsıma göz ucuyla bile bakmadı. “Bir *rehbere* ihtiyacımız var.” Şimdi yalnızca Jespyr’le konuşuyordu ve sesi tüyler ürpertici biçimde yumuşaktı. “Birkaç hafta önce, Kara Orman’da tılsımını düşürdüğünü hatırlıyor musun? Hani sis zihnini bulandırdığında? Neye doğru koşuyordun?”

Jespyr’in beti benzi atmıştı. Yumruk yaptığı elinin altından bir ip sarkıyordu. Ravyn avucunda ne olduğunu biliyordu. İpe geçirilmiş bir köpek dişiydi. Jespyr’in tılsımıydı o. “Hayal meyal anımsıyorum,” dedi. “Tek bildiğim sisin içinde bir ses vardı. Bir fırtına gibi ismimi sesleniyordu.”

“Ormanın Ruhu’ydu o, seni buraya çağırıyordu,” diye fısıldadı Kâbus. “Sisin içinde kaybolanlar buraya gelir.” Bir nefes aldı. “Kokularını duymuyor musunuz?”

Bu sözler rüzgârı harekete geçirmiş gibi birdenbire kuvvetlice esmeye başladı. Tuz kokuyordu.

Ve çürümüşlük.

Ravyn’in ağzına safra doldu. “Hayır. Jespyr ya da Petyr tılsımlarını verirse sis onları enfekte eder. Ya da onları öldürür.”

Kâbus gözünü bile kırpmadı ve yavaşça başını sallayarak onaylamakla yetindi.

“Hayır,” dedi Ravyn yine. “Başka bir yolu olmalı.”

“Yok.”

“Ama sen daha önce bu ormana girdin!”

“Evet.”

Ravyn’in zihni karardı. Yolculuklarının başladığı sabah, Stone’daki mahzenin yakınında durduğunu hatırladı. Canava-

İKİ ÇARPIK TAÇ

rın o zaman neyi kastettiğini anlamamıştı ama şimdi her şey korkunç bir biçimde netleşmişti.

En az bir tane yedeğe ihtiyacımız olacak.

Teni soğudu, sonra yanmaya başladı. “Bunun olacağını biliyordun.”

Kâbus’un sessizliği ona ihtiyaç duyduğu cevabı verdi.

“Söyleyecek bir sözün yok mu? Küçük ve dâhiyane, kafiyeli bir şiirin?” Ravyn, Kâbus’u ağaçlara doğru itip pelerininin yakasına yapıştı. “Kahrolası Çoban Kral’sın sen! Başka bir yol düşün.”

Kâbus parmaklarını büktüğü gibi öldürebilirdi onu. Bir anlığına dudakları bir tıslamayla geriye doğru çekildiğinde gerçekten bunu yapmak ister gibi göründü. “Başka bir yolu vardı. Şu Şövalye. Tılsımından vazgeçmesi gereken o olabilirdi ama öldü. Sisin bizim üzerimizde etkisi yok.” Ravyn’i muazzam bir güçle itti ve bir kez daha Jespyr’le Petyr’e baktı. “Onlardan biri olmak zorunda.”

Petyr’in kahverengi gözleri irileşti, yüzü sarardı. “Ya kabul etmezsek?”

“İkiz Kızılağaç Kartı’na ulaşamayız. Ekinoks’ta Deste’yi toplayamayız. Genç Emory Yew’ün öleceği kesinleşir.”

Jespyr kardeşinin ismini duyunca irkildi. Tılsımına baktı. “Tamam, ben yapacağım.”

“Kahretsin.” Ravyn fısıldıyor muydu, yoksa bağırıyor muydu emin değildi. “Başka bir yolu olmalı.”

“Böyle söyleyince başka bir yol peyda olmuyor,” diye tısladı Kâbus.

Petyr, Jespyr’e döndü. Güçlkle yutkundu. “Bunu ben yapmalıyım. Sen çok önemlisin, Prenses.”

“Senden daha önemli değilim.” Jespyr’in yüz hatları gerildi. “Şans paranla yazı tura atacağız. Denge bunu gerektirir. Adil olan bu.”

Petyr titreyen eliyle parayı cebinden çıkardı. Onu Ravyn'e verirken imalı bir bakış attı. "Tura."

"Yazı," diye mırıldandı Jespyr.

Para Ravyn'in elinde küçücük kalmıştı. Paraya bakarken hayatının temelinin sarsıldığını hissetti. Avucundaki basit bir bakır parçasıydı.

Ama bir hayata mal olabilirdi.

"Her türlü bedeli ödemeye hazırım," diye mırıldandı Kâbus kulağına. "İkiz Kızılağaç Kartı'nı geri almaktan bahsederken böyle söylemiştin."

"Kendi kız kardeşimi kastettiğimi düşünüyorsan..."

"Bunu ben de bir kere söyledim. İkiz Kızılağaç karşılığında Ruh'a her türlü bedeli ödemeye hazır olduğumu. Ve ödedim. Bir kere, odada, yaratmak için kendimi yavaş yavaş kaybettığım kartları kullanma yeteneğimi elimden aldığımda. Bir kere de burada, bu ormanın kıyısında. Ben bedellerimi ödedim. Hepimiz ödemeliyiz."

Petyr ayaklarını yere sağlam bastı. Gözlerini kapadı. "Hadi, evlat. Parayı fırlat."

Ravyn heykel gibi kıpırdamadan durmaya devam etti.

"Fırlat, Ravyn," dedi Jespyr sıktığı dişlerinin arasından.

Ravyn kıpırdamadı. "Jes..."

"Parayı fırlat." Jespyr gözlerinin içine baktı. "Emory için."

Ravyn'in boğazı düğümlendi. Bileğini çevirip parayı havaya attı. Para dönerken gri ışığı yakalayarak parladı.

Kimse gözünü kırpmadı. Kimse nefes almadı. Para Ravyn'in avucuna düştüğünde ona birden ağırlaşmış gibi geldi. Ravyn paraya bakıp diğerlerinin görmesine fırsat vermeden onu avucuna hapsetti. "Tura."

Petyr titrek bir nefes verdi. Kâbus da aynısını yaptı.

Jespyr kıpırdamadı. Gözlerini kısıp Ravyn'e baktı. "Yalan söylüyorsun."

"Hayır."

“Söylüyorsun. Ben anlarım.” Ravyn’i suçladığı belliydi, yüzü öfkeyle gerilmişti. Ağaç duvarına doğru yürüdü. “Keşke bu sefer yalan söylemeseydin. Emory için her şeyi yapabilecek tek kişi sen değilsin.” Tılsımını aldı ve Ravyn atılıp onu durduramadan önce...

Kızılağacın deliğine koyuverdi.

Orman ona cevaben homurdandı. Rüzgâr şiddetlendi, sis dalların arasından fırladı. Sonra ağaçlar hareket etmeye başladı ve önceden aşılmaz gibi görünen kıızılağaç ormanının hattında dar bir patika belirdi.

O patika Jespyr için açılmış, onu bekliyordu.

Sis o kadar yoğundu ki, Ravyn kız kardeşini hayal meyal görebiliyordu. Jespyr derin bir nefes alınca sis ağzına girdi. Jespyr öksürerek Ravyn’e baktı. “Benimle misin, abi?”

Ravyn’in içi parçalandı. “Tam arkandayım.”

Jespyr’in kahverengi gözlerinin ferisi söndü. Yüzünü ağaçların arasındaki patikaya döndü.

Ve koşarak kıızılağaç ormanına daldı.

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

Elm

Elm elini Farrah Pine'in sırtının üst kısmında tutmaya devam etti. O akşamki beşinci dansıydı bu. Beş dans edilmişti ve Ione büyük salona hâlâ gelmemişti.

Gecenin teması mevsimlerdi. Ekinokslar ve Gündönümleri kostümleri giyen insanlar sarayı parsellere ayırmıştı: yazlar, kışlar, ilkbaharlar ve sonbaharlar. Büyük salonun sütunları çobanpüskülü filizleri ve çelenklerle süslenmişti. Tüm kemerli kapılara kan kırmızısı üvez yemişleri asılmıştı. Duvarlardaki apliklerle avizelerden erimiş balmumu damlıyordu. Sarhoş saraylılar süs amaçlı duvarlara asılan çanlara musallat olmuştu; odada çınlayan çan sesleri şarkı söyleyenlerin seslerine ve Kral'ın orkestrasının çaldığı müziğe karışıyordu.

Elm o sırada Ione'u beklemekle meşgul olmasaydı bu tantanaya tahammül edemezdi. Ione'un kapısını çalmıştı ama odasında değildi. Onu büyük salonda aramıştı fakat sonunda saraylıların oluşturduğu akıntıyla birlikte sürüklenmişti.

Dans müziğin zirve noktasına ulaşmasıyla son bulduğunda kalenin çanı dokuzu çaldı. Elm, Farrah'm elini bırakıp onu eğilerek selamladı ve kalabalığa karıştı.

Siyah yeleşini yakalayan eller onu durdurdu.

Alyx Laburnum ve Elm'in sadece uzaktan tanıdığı iki genç erkek kardeşi eline bir kadeh tutuşturdu. Hepsi de saçlarına güz yaprakları takmıştı. "Majesteleri," dedi Alyx sarhoşluktan gevşeyen bir yüzle. "Sizi görmek daima bir zevk."

Bir Laburnum'la vakit geçirmek Elm'in zevk anlayışına hiç mi hiç uymuyordu. "Alyx," diye mırıldandı kadehinin içine doğru. "Eğleniyor musun?"

"Kız kardeşim kadar değil." Alyx içkisinden kallavi bir yudum aldı. "Yvette'le dans pistinde güzel bir çift olmuştunuz."

Elm'in gülümsemesi gözlerine ulaşmadı. Dans ederken Yvette Laburnum'la tek kelime konuşmamıştı. Omuzlarını geriye attığında Alyx'in yeleşini tutan elleri düştü.

"Buraya geldiğimizden beri sizi dilinden düşürmüyor," dedi genç ve budala kardeşlerden biri. "Gerçi Yvette zaten hiç susmaz ve..."

Delikanlı cümlesinin yarısında duraksayarak Elm'in omzunun üzerinden arkasındaki bir şeye baktı. Erkek kardeşleri de aynısını yaptı ve orada gördükleri her neyse ağızlarının bir karış açık kalmasına neden oldu. Elm arkasını döndüğünde Ione mum ışığı, ipekler ve tavandan sarkan çelenklerle çerçelenmiş hâlde, kemerli geçidin başında duruyordu. İlkbahara benziyordu. Bir Ekinoks tanrıçası olmuştu.

Ione saçlarını yandan ayırıp birkaç tutamını kulağının arkasına sıkıştırmıştı. Saçlarının geri kalanını incili bir tokayla başının arkasında gevşekçe toplamıştı. Elbisesinin yarı saydam ve narin kolları Ione'un kollarının zarif hatlarını okşuyordu. Derin ve cazibeli V yakası Ione'un memelerinin arasındaki uzun ve davetkâr çizgiyi gözler önüne seriyordu. Korsajı sımsıkıydı ve vücudunun üst kısmını bir eldiven gibi sararak beliyle kalçalarına birer öpücük kondurduktan sonra, eflatuna çalan, pembe, dökümlü eteğiyle buluşuyordu.

Ione kalabalığa göz gezdirirken bakışları Elm'in üzerinden geçti ve sonra yine onu buldu. Dudaklarının köşesi seğirdi. Ellerini eteğine indirdi ve yürek hoplayan dekoltesini biraz daha gözler önüne sererek reverans yaptı.

Elm elini ensesinden aşağı kaydırıp ve kadehi Alyx'in eline tutuşturup doğruca Ione'un yanına gitti.

Ione sütunların arasında onu bekledi. Elm'in uzattığı eli tuttu ve aralarında gerilim –o ip ve dinmek bilmeyen sızı– zonklamaya başladı.

“Geç kaldın,” dedi Elm parmağıyla onun elbisesinin koluyla oynayarak.

“Biliyorum. Zindandaydım.”

Elm gözlerini kaldırdı. “Neden?”

“Babamı görmeye gittim.” Ione gözlerini kaçırdı. “Yaşıyor. Erik enişte gibi, donmak üzere ama sağ. Ekinoks'ta beni Hauth'la görüp görmediğini sordum. Bakire Kartı'nın yerini biliyor mu diye. Bilmiyor ama o gece, beni Hauth'la dans ederken görmüş. Bir erkekle yalnız kalmayı umursamayacak kadar sarhoş olduğumu biliyordu ve hiçbir şey yapmadı.” Bakışları donuklaştı. “Elspeth'e yaptıklarını öğrendikten sonra aslında buna şaşırمامalıyım. Babamın bir Rowan'ı kızdırma korkusu kızının güvenliğini sağlama isteğinin önüne geçmiş.”

Elm kızın elini dudaklarına götürüp parmaklarına doğru fısıldadı. “Üzgünüm, Hawthorn.”

Ione'un gözleri yeniden odaklandı. “İnsanlar bize bakıyor.”

Gerçekten de tüm gözler onların üzerindeydi. Elm omzunun üzerinden baktığında, büyük salondaki yüzlerin yarısı izleyen ama izlemeyen, dinleyen ama dinlemeyen, önceden çalışılmış ifadeler takındı.

Elm onları gülümsemesiyle teskin etmekle uğraşmadı. Bu tantanadan usanmıştı. “Bırak baksınlar,” dedi Ione'un elini göğsüne indirerek. “Benimle dans et, Hawthorn.”

“Blunder'ın kızlarına kur yapman gerekmiyor mu?”

“Öyle bir niyetim var. Bilhassa birine.” Elm sesini alçalttı. “Lütfen, benimle dans eder misin?”

Ione'un gözlerinde ihtiyatlı bir ifade belirdi. “Peki.”

Yavaş bir parça çalıyordu. Diğer dansçılarla hizalandıklarında Elm diğer elini Ione'un kalçasına doğru kaydırıp kuyrukso-kumunun üzerine koyarak adımlarını yönlendirmeye başladı.

İKİ ÇARPIK TAÇ

“Tuniğimin cebine elini sok,” diye fısıldadı kulağına. “Sol cebim.”

Ione’un yanaklarına hayal meyal bir kızarıklık yayıldı. Elini Elm’in tuniğinin cebine sokup Kâbus Kartı’nı oradan çıkardığında alçak sesle mırıldandı. “Hırsız.”

“Ve çok daha fazlası.”

Elm onu döndürdüğünde eteği bacağına süründü. “Hauth’un odasındakiler onu aramayacak mı?”

“Muhtemelen, evet. Ama birinin kapımı çalıp onu soracağından şüpheliyim. Ben Veliaht Prens’im. Bana karşı çıkabilecek insanların sayısı giderek azalıyor.”

Ione Kâbus Kartı’nı başparmağıyla işaret parmağının arasında tuttu. “Şu sarı gözler...” Kartı Elm’in göğsüne bastırdı. “Kullan hadi. Kafamın içine gir. Bakalım Bakire Kartı’nı bulabilecek misin?”

Elm onu döndürdükten sonra kollarına yatırdı. “Ne, burada mı?”

“Neden olmasın?”

“Kâbus Kartı’nı kullanman için dikkatini toplaman gerekir. Sen bu elbiseyleyken...”

“Ekinoks’tan önce babanın bir Kâbus Kartı olmadıysa onu nasıl kullanacağını nereden biliyorsun?”

Elm’in dudakları utangaç bir gülümsemeye kıvrıldı. Kartı becerikli parmaklarının arasında döndürüp bir hokkabaz edasıyla kolunun içinde kaybetti. “İki tane Kâbus Kartı yok muydu?”

Bir anlığına, Ione’un dikkatli bakışlarında bir ifade belirip kayboldu. Belki bir sıcaklık, samimiyet denemezdi buna ama ona yakın bir şeydi. “Birlikte zaman geçirdikçe sizi ne kadar az tanıdığımı anlıyorum, Prens.”

“Benim istediğim bu değil.” Elm onu hızla döndürüp yeniden göğsüne doğru çekti. “Beni çok iyi tanımanı istiyorum, Ione Hawthorn. Ki doğrusunu istersen” –onu yine yatırdı ve boynuna doğru konuştu– “bu son derece korkunç bir histir.”

Ione'un elma yanakları belirginleştii. Elm onun gerçekten gülümsüyor olabileceğini düşündü. Nefesini tutup bekledi. Ama sonra Ione gözlerini kırptırdı ve yüzü tamamen ifadesizleştii, kusursuz ve pürüzsüz, mermer bir yüzeye benzedi. Ione yeniden ne düşündüğü anlaşılmaz ve ulaşılmaz birine dönüştü.

Elm Bakire Kartı'ndan bıkip usanmıştı.

Şarkı oynak bir ezgiyle aniden bittiği gibi Elm, Ione'u sütunların diğeri tarafına götürerek kalabalıktan uzaklaştırdı. Sağına soluna baktı ama Stone'un her yeri saraylı kaynıyordu. Bahçeler ve merdiven boşluğu bile.

Ione'u odasına ya da tekrar kilere götürebilirdi. Baş başa kalabilecekleri bir yere. Ama Elm henüz ona söylemeye hazır olmadığı bir nedenden ötürü birlikte görülmelerini istiyordu. İnsanların Blunder'ın vârisinin Ione Hawthorn'la gereğinden biraz daha fazla yakınlaşmasına alışmasını istiyordu.

Elm cebinden Tırpanını çıkardı. Kırmızı karta üç kere dokundu ve orkestraya odaklandı. *Daha yüksek.*

Müzik aletleri yeni bir coşkuyla çalmaya başladığında müziğin sesi yükseldi. "Böylece bizi kimse duyamayacak."

Ione sütuna yaslandı ve bahçe kapısından giren güz havası ereğini dalgalandırdı. "Aklıma girdiğinde," dedi Kâbus Kartı'na bakarak, "canım yanacak mı?"

"Hayır. Böyle bir ihtimal olsaydı onu sana getirmezdim."

Ione gözlerini kapadı. "Devam et öyleyse."

Elm Kâbus Kartı'na üç kere vurup tuz akıntısını serbest bıraktı. Ravyn'in kartını yalnızca birkaç kere kullanmıştı ama bu kart Elm'in sihri dışarı, bir insanın içine doğru nasıl iteceğini bilmesine yetecek kadar Tırpan'a benziyordu. Elm onu Ione'a odaklamakta zorlanmadı.

Tuzu Ione'un üzerine itti. Kapalı dudaklarla konuştu. *Hawthorn.*

Ione sıçradı. "Ben..." Ağzını kapadı. *Ekinoks'u mu düşünmeliyim?*

İKİ ÇARPIK TAÇ

Evet.

Ione nefes aldı, sonra onu verdi. Elm onu göremez oldu. Şimdi yalnızca zihnini görebiliyordu. Anılarını.

Elm, Ione olmuştu ve Ione taht odasındaydı, kürsüye bakıyordu. Kral tahtında oturuyordu. Sağında uzun boylu, geniş omuzlu ve sapasağlam bir Hauth vardı.

“Krallığına büyük bir hizmette bulundun, Tyrn,” dedi Kral. Sol elinde boş bir kadeh, sağ elinde Kâbus Kartı vardı. “Bu kart uzun yıllardır kayıptı. Karşılığında ne istediğini söyle ve arzunu hemen gerçekleştiririm.”

Bir el Ione’un koluna yapıştı. Babasına baktı ama babasının gözü Kral’daydı, onu umutla, dikkatle süzüyordu. Babası onu kürsüye yaklaştırdı. “Bu benim kızım, Ione. Sevimli, cana yakın bir kızdır.” Tyrn, Ione’u önüne çekti ve bir adım öne itti. “Ve bekâr.”

Hauth taş kesildi. Babasına baktı. Ama Kral’ın Kâbus Kartı’nı okşayışına bakarak cevabını tahmin etmek güç değildi. Hauth kaşlarını çatı. “O kadar da güzel değil.”

Ione’un tüm vücudu gerildi.

“Bunu halletmenin yolları var,” diye mırıldandı Kral. Tyrn’la Ione orada değilmiş gibi konuşuyordu. “Anlaşmayı kendim hazırlayacağım.”

Ione’un hatıraları bir girdaba dönüşerek ilerledi. Gözlerinin önünde ışıklar patladı, kulakları alkışlarla sağır oldu. Büyük salona bakıyordu ve herkes ayakta alkış tutuyordu. “Otur,” dedi Hauth kulağına. “Müstakbel Kraliçelerini iyice görsünler.”

Elm, Ione’un kalbinin hızlı hızlı attığını hissedebiliyordu. Yanakları bir gülümsemeye yuvarlaklaştı. “Bir şey söylemem gerekir mi?”

“Hayır.”

“Ama söylemek isterdim.”

Hauth yeşil gözlerini onun yüzüne dikti. Aklı karışmış görünüyordu, Ione’u çekici bulmakla ondan tiksirmek arasında

bir karar vermeye çalışıyor gibiydi. Ione'un omzuna bastırarak onu oturmaya zorladı. "Hiçbir şey söylemene gerek yok."

Şarap servisi yapıldı. Ione şarabını içti ve onlara iyi dileklerini sunmak için kürsünün önüne toplananları selamladı. Konuştuğu, gülümsediği, gülüştüğü ya da bir şeyler mırıldandığı her bir insanla birlikte Hauth'un bakışlarındaki beğeni biraz daha azaldı.

Elm tamamen ayıkken bir sarhoşun gözlerinin içine bakmayı garip buldu. Ione'un kadehi sekizinci kez doldurulduğunda bakışlarını belirli bir yere yöneltti. Oturduğu yerde sallanarak büyük salona doğru bakıyordu, masada oturan birine.

Elm. Ione, Elm'e bakıyordu.

Elm, Jespyr'le konuşuyordu Yüzünü ekşitmişti, mutsuz görünüyordu.

"Kardeşin bir prene göre fazla siyah giyiniyor," dedi Ione haddinden yüksek bir sesle.

"Renelm'in eskiden kalma bir alışkanlığı," diye homurdandı Hauth kadehinin içine doğru.

"Neden?"

Hauth onun gözlerinin içine baktı. Sırıttı. "Döktüğüm kanı gizlemek için."

Ione'un ağzı açık kaldı.

Hauth güldü. "Ağaçlar aşkına. Elm gayet iyi." Sırıtişının yerini küçümseyici bir ifade aldı. "Bunu bilmen gerekir. Gecenin başından beri onu izliyorsun. Sil şu sersem ifadeyi suratından." Şarabı Ione'un burnuna soktu. "Tahammül edemiyorum."

Ione'un görüşü bulanıklaştı, görüntüler dağıldı ve sonra bahçede Hauth'la dans ediyordu. Hauth onu gevşekçe tutuyordu, Ione'a hiç ilgi duymadığı hâlden belli oluyordu. Onu döndürürken elini bıraktı ve Ione düştü. "Sarhoş," dedi Hauth ve Ione bir grup erkeğe çarptığında güldü.

Adamlar Ione'un kalkmasına yardım ederken hevesli elleriyle vücuduna dokundular. Ione onlardan kaçarken yeniden

Hauth'un kollarına düştü. Hauth'un o sırada kulağına söylediği şeyi Ione sadece boğuk bir fısıltı olarak hatırlıyordu. Ondan kurtulmaya çalıştı ama Hauth onu daha sıkı tuttu ve sonra Ione'u kalabalığın arasında sürükledi.

Anılar karanlık ve soğuk bir çehreye büründü. Ione bulanık görüyordu, sonra görüntüler o kadar hızlı kaymaya başladı ki Elm'in midesi bulandı. Tuz duyularını yaktığında öksürdü. Bir Tırpan'ın insanda uyandırdığı hissi duyumsadı.

"Onu şuraya koy," dedi Hauth'un yankılı sesi.

Ione'un elleri bir duvarı yokladı, uzun, soluk renkli bir taşın çatlak yüzeyinde dolaştı. Taşın üzerinde kül tozu vardı...

Geri dön, diye fısıldadı Elm onun zihnine. *Bana onu tekrar göster.*

Ione'un dar ve bulanık anı tüneline görüntüler iç içe geçti. Bir kere daha parmak uçları kül tozuna süründü ve elini açık renk, çatlak bir taşa bastırdı.

Ione o sırada sarhoş olduğu için bir duvara dokunduğunu sanmıştı. Ama kül şüphesiz bir şömineden geliyordu. Ve geniş, çentikli bir çatlağı olan açık renk taş da...

Elm nefesini tuttu. *Bakire Kartı'nın yerini biliyorum.* Kâbus Kartı'na dokunmak için parmağını kaldırdı ama Ione'un sesi onu durdurdu.

Bekle, dedi zihninde. *Sana devamını da göstermek istiyorum.*

Sonraki hatırası netti, sarhoşluktan arınmıştı. Hauth'un odasında ayakta duruyordu ve pencereden sabah ışığı sızıyordu.

Ione ağlıyordu.

"Lütfen. Kendim gibi hissetmiyorum. Bakire'yi geri almalıyım."

Hauth ona aldırmadı.

Ione'un anılarında yine ışıklar çaktı ve bu kez Yew Kalesi'nin avlusundaydı. Elspeth yanındaydı, Elm de öyle. Üçü birlikte Ravyn'le Hauth'un Şövalyelerin önünde kılıç dövüşü yapışını izliyordu. Ravyn, Hauth'un eline bastığında ve Yüce

Prens bağırdığında Ione gülümsedi. Ama bunu yapmak bile ona bir külfet gibi geldi.

Sonrasında Hauth'la konuştu. "Duygularıma kilit vurmaya neden bu kadar kararlı olduğunu anlayamıyorum. Yazgımızda birlikte uzun bir süre geçirmek yok ki." Çenesini sıktı. "Sarayda beraberken Bakire'yi kullanmaya söz veririm bana onun yerini söyler misin?"

Hauth'un yüzü çektiği acı yüzünden sararmıştı. "Hayır."

"Öyleyse nişanı atmanı istiyorum."

Hauth havlar gibi güldü. "Babamı saray dedikodularına mı maruz bırakayım? İkimizi de kırbaclar."

Ione gitmek için arkasını döndü ama kapıda oyalandı. Ekinoks'tan beri sesi şaşılacak kadar hissizleşmişti. "İstediğin bu mu? Kalpsiz bir Kraliçe mi?"

Hauth'un yeşil gözleri kinle parladı. Tırpanına dokundu. "Defol."

Oda bir başkasının içine aktı. Bu odanın koyu renkli duvarları vardı ve pencerelerinden içeri rüzgârın ıslığı giriyordu.

Spindle Hanesi.

Elsbeth'in Kadeh oyunundan kalma kusmuğunun üzerine basan Hauth'un botlarında kan vardı. Odada yürüdü, boynundaki damarlar kabarmıştı ve iki boş sürahi yerde yuvarlanıyordu. "Kuzenin," diye bağırdı. "Enfeksiyonlu o, öyle değil mi?"

Ione'un sesi soğuktu. "Hayır."

Hauth ona tokat attı. Sonra sarı saçlarına yapıştı. "Bana doğruyu söyle, Ione."

Ione kıpırdamadı, gözünü bile kırpmadı. "Elsbeth enfeksiyonlu değil."

Hauth'un yüzü daha da kızardı. "Kuzenlerimin bu illeti taşınması yeterince küçük düşürücü değilmiş gibi şimdi de müstakbel karım... Bu kadarı çok fazla."

Ione'u saçından tuttuğu gibi kanatlı pencereye doğru sürükledi. Camı açtı. "İstediğini yapacağım, aşkım," dedi Ione'u

yaka paça pervazın üzerinden aşağı sarkıtırken. “Nişanımızı bozuyorum.”

Ione can havliyle onu tırmaladı. Çığlık attı. Ama Hauth onu gaddarca aşağı itti.

Düşmeye başladı.

Ione’la birlikte Spindle Hanesi’nin kulesinden düşen Elm’in tüm vücudu kaskatı kesildi. Ione’un kafatasının korkunç bir çatırtıyla tuğla zemine çarptığını duydu. Ione’un vücuduna baktığında elbisesinden kanlı kemikler fırlamıştı.

Elm’in nabızı kulaklarında atıyordu. Kâbus Kartı’na dokunmaya çalıştı. Gözlerini açtığında Ione onu izliyordu. Ione’un yanağını tuttu, alnını onunkine bastırdı. Sesi titriyordu. “Sana kimse yardım etmedi mi?”

“Saatler geçti. Kimse düştüğümü görmedi. O kadar acı çekiyordum ki, çığlık bile atamadım. Fısıldayamadım bile. Orada öylece yattım. Ölmeyi bekledim.”

Bunu söylerken sesinde en küçük bir ihtiras yoktu. Ölümün kıyısına kadar gelmesini sıkıcı buluyor gibiydi. “Ayın gökyüzünden geçişini izledim. Kanamam durdu, kemiklerim yerlerine oturdu ve kaydı. Başımın acısı dindi ve sonra... Hiçbir şey hissetmedim. Ne umutsuzluk ne de korku. O zaman Bakire’nin bana ne yaptığını gerçek manada anladım.

“Spindle Hanesi’ni terk ettim ve geceyi kasabadaki bir arka sokakta geçirdim. Kaçmayı düşündüm. Sisin derinliklerine gitmeyi ve ortadan kaybolmayı.” İç geçirdi. “Ama kartımı almadan gidemezdim. Bu nedenle de yürüyerek Hawthorn Hanesine gittim. Saçlarımdaki kanı yıkadım ve ailemi bekledim. Stone’a dönüp Hauth’la yalnız başıma yüzleşmek istemedim. Ama ailem gelmedi.” Kumral bir saç tutamını Elm’in yüzünden çekti. “Sen geldin, Prens Renelm.”

Elm’in şakaklarına bir acı saplandı. Burun deliğinden ılık bir şey aktığını hissetti.

Ione gözlerini kısıtı. Parmağıyla Elm'in burnunun altına dokundu. Parmağını oradan çektiğinde ucunda kan vardı.

Elm kulaklarında çınlayan yüksek müzik sesi yüzünden hâlâ Tırpanını kullandığını unutmuştu.

Ione elini onun cebine soktu. Parmağını karta sürttüğünde Elm'in bağlantısı koptu ve acı geçti.

"Bazen," diye mırıldandı Ione kanı eteğine silerek, "Kader Kartları hiç olmasaydı her şey çok daha iyi olurdu diye düşünüyorum."

Elm titrekçe nefesini verdi. "Senden mükemmel bir kraliçe olurdu."

Ione buna güldü. Gerçek bir gülüş değildi bu, soğuk ve duygusuzdu. "Ama mükemmel bir Rowan Kraliçesi değil."

"Ne demek bu?"

"Elspeth," dedi kısaca. "Elspeth'in ya da enfeksiyonlu birinin ölümüne tanık olabileceğimi bile bile o tacı takamazdım. Şimdi hiçbir şey hissetmiyorken bile bunu yapamam. İlk başta Kraliçe olmayı bundan dolayı istemiştim. Gerçek bir gücüm olması için. Bir şeyleri *değiştirebilmek* için." Yine alayla güldü. "Ne aptalmışım."

Elm gözlerini kırıştırdı. Ve neye ihtiyaç duyduğunu su götürmez bir şekilde anladı. Ione'un elini tuttu, parmaklarını onunkilere kenetledi ve onu sütunların arasından geçirip müzik sesinin geldiği koridorun diğer ucuna götürdü. O asma köprüde dikilip Ravyn'in gidişini izlediğinden beri ilk kez kendini hafiflemiş hissetti. Biri Stone'un kadim duvarlarına yumruk atıp orada bir delik açmış ve gün ışığını içeri almış gibiydi.

Taht odasının yüksek ve sağlamlaştırılmış kapılarında, Elm muhafızlara başıyla işaret etti.

Kapılar gümbürtüyle açıldı. Elm Ione'u odaya çekti. "Kimseyi içeri almayın," dedi muhafızlara.

Şömineler yakılmamıştı. Oda karanlıktı. O soğuk ve kalpsiz yerde yalnızlardı. Sadece o, Ione ve...

İKİ ÇARPIK TAÇ

Taht vardı.

Ione'un sesi kulağına geldi. "Burada ne işimiz var, Prens?"

Elm tahta baktı. Üvez ağaçlarından yontulan o kadim canavara. "Elm," diye hatırlattı. "Bana Elm de."

"Burada ne yapıyoruz, Elm?"

Bir vaftiz töreni yapıyorlardı. Haklarını talep ediyorlardı. Yeni bir kral yaratıyorlardı. Hatta belki de yeni bir kraliçe.

"Bir şeyleri değiştiriyoruz."

Kül. Açık renkli bir taştaki, geniş, çentikli bir yarık.

Elm'le Ione taht odasının doğu tarafındaydı ve yanmayan şöminenin açık ağızına bakıyorlardı. "İçine bak," dedi Elm korkunç şeylerin gölgesini üzerinde hissederek. "Orada yerinden oynatılabilen, açık renk bir taş var."

Ione çömeldi. Parmaklarına kül bulaşınca nefesini tuttu. Omuzlarının arasındaki kaslar sıkıştı ve bir sürtünme sesi taht odasını doldurdu. Ione taşı kenara ittiğinde altındaki delik görüldü. İçinde iki tane şey vardı: bir silah yığını – bir zincir ve kamçı ve kısa, küt bir sopa...

Ve bir Bakire Kartı.

Ione silahları kenara çekti. Zincirin ucundaki demir kelepçeler şingirdediğinde Elm yumruklarını sıktı. Ione Bakire Kartı'nı alıp korsajının içine koyduktan sonra taşı deliğin üzerine çekti.

Elm'e döndüğünde yüzü ifadesizdi. Uzun zamandır aradığı bir şey bulmanın sevincini taşııyordu. "Silahlar ne için?"

"Acı eğitimi için."

Ione'un bakışları Elm'in yüzüne kaydı, sonra yumruk yaptığı ellerine baktı. Birini yakalayıp ağızına götürdü, dudaklarını ona bastırdı. "Teşekkür ederim."

Elm kaba, boğuk bir sesle konuştu. "Henüz teşekkür etme. Burada son bir işimiz daha var."

Elm onu tahta götürüp parmanlarının ucuyla kollarına belli belirsiz dokundu. Sonra yavaşça tahta oturdu.

Ione onu izledi. "Geleceğe hazırlık mı yapıyorsun?"

"Öyle de denebilir." Elm öne eğildi ve ellerini kavuşturdu. "Sana bir teklifim var, Bayan Hawthorn. Son bir takas."

"Ne kadar resmîsin." Ione omzunu tahta yasladı. "Neyi takas edeceğiz, Elm?"

Adının onun dudaklarından döküldüğünü duymak Elm'i fazlasıyla memnun etti. "Bu korkunç tahtı. Ve senin ona benimle birlikte oturmanı."

Ione kaşlarını çattı. Bir ona, bir tahta baktı.

"Hâlâ Blunder Kraliçesi olabilirsin, Hawthorn. Tabii istersen."

Ione'un sesi bıçak gibi keskindi. "Neden bahsediyorsun?"

"Evlilik sözleşmelerinden," dedi Elm ona dokunma arzusuyla yanıp tutuşarak. "Hödük babamın layığıyla yerine getirdiği bir krallık vazifesi. Sonuncusunu kendisi kaleme almış ki, kelime seçiminin berbat olduğunu söylemeliyim ve Ekinoks'ta imzalamış. Bir evliliğe karşılık, bir Kâbus Kartı."

"Hauth'la. Beni Hauth'a bağlayan sözleşme."

Elm gülümsedi. "*Vârise*."

Elm anlaşılmayı okur okumaz babasının kullandığı kelimelere dikkat etmediğini anlamıştı. Kral'ın el yazısı okunaksızdı. Elm hayatında ilk kez babası sarhoş olduğu için Ruh'a şükretmişti. Baldwyn'den anahtarları alıp anlaşılmayı bulmuş ve üç kere okumuştur. *Bu anlaşmayla Blunder tahtının vârisiyle evlenmeyi taahhüt eder.* Altında Ione'un ismi ve Kral'ın imzası vardı.

Anlaşmanın değiştirilmesi bu saatten sonra mümkün değildi, zaten Yew Kalesi'nde koruma altındaydı. Dolayısıyla Ione Hawthorn eğer isterse hâlâ Kraliçe olabilirdi, bir Rowan'la evlenebilirdi. Ama artık bunu gaddar Prens'le yapmak zorunda değildi.

Beş para etmez Prens'le evlenebilirdi.

"Kraliçe," dedi Elm. "Annenle kardeşlerini bulacağız. Eğer istersen babanla enişteni serbest bırakırız. Olman gerektiği gibi, istediğin gibi bir hükümdar olabilirsin."

Ione'un yüzünde anlaşılabilir bir ifade vardı. "Kral bu evliliğe asla müsaade etmez. Akrobalarım vatan haini. *Enfeksiyonlu*."

"Onunkiler de öyle," dedi Elm. "Babam ona hizmet ettiği sürece enfeksiyonu daima yakınında tuttu. Ravyn, Emory. Kendi yeğenleri enfeksiyonlu." Öfkeyle cık cık etti. "Kral'ın halka duyurmak istemediği bir sürü şey var. Onların gizli kalmasını istiyorsa bana bu konuda zorluk çıkarmaz."

Ione tahtın köşesini döndü. Elm bacaklarını ayırdı ve Ione onların arasında durdu. "Hayatını kurtarmasaydım," diye fısıldadı Elm'e bakarak, "sırf baban bir evlilik anlaşmasında birkaç kelimeyi atlamış diye sana soğuk davranan bir yabancıyla evlenecek kadar onurlu davranır mıydın?"

Elm gözlerini onun dudaklarına kaydırды. "Beni onurlu biri olarak görmen ne kadar müşfik bir davranış."

"Öylesin de ondan."

"Sen de bir yabancı sayılmazsın."

"Gerçek Ione'u tanımıyorsun."

Elm sesini yumuşattı. "İçinde Bakire'nin bile yok edemediği bir sıcaklık olduğunu biliyorum. Hiçbir şey hissetmeyen hiç kimse duygularına yeniden kavuşmak için bu kadar uğraşıp didinmezdi. Ayrıca Elpseth'i sevdiğini biliyorum. Üstelik *enfeksiyonuna rağmen* sevmiyorsun onu. Sadece seviyorsun." Başparmağını Ione'un alt dudağında gezdirdi. "Bana kalırsa Bakire'nin ardında sen birçok şeyi seviyorsun, Ione Hawthorn. Bu sefil krallığı bile."

Ione nefesini verdiğinde Elm öne eğilip burnunu çenesine sürterek kulağına fısıldadı. "Gerçek seni tanımak istiyorum. Sen buna hazır olduğunda."

Ione tamamen hareketsiz kaldı ve konuşmadı. Bu sessizlik Elm'in içine çöreklenmiş, umudunu kırdı. "Senden hiçbir talebim

olmayacak,” diyebilirdi. “Bakire’den kurtulduğunda eğer bana hâlâ değer vermediğini hissedersen birlikte olmak zorunda...”

“Sana değer vermediğimi mi sanıyorsun?”

Elm’in nefesi kesildi. Gözlerinin içine baktı. “Veriyor musun?”

Yüzünden anlaşılmıyordu ama o sırada Elm, Ione’un bir şeyle savaştığından emindi. Belki de Bakire’nin soğukluğuyla. Ya da belki, sadece belki Elm’le aynı şeyle savaşıyordu.

Umutla. Pamuk ipliğine bağlı bir umutla.

Ione başını eğdi, dudaklarını onunkilere değdirdi. “Bunu denemek isterdim.”

Elm’in yüreği sıkıştı. “Kral’ın olacağım ama daima hizmetkârın olarak kalacağım. Asla sahibin olmayacağım.” Elinin üzerini çenesine doğru kaydırarak Ione’un dudaklarını araladı. “Düşün, Hawthorn.”

“Şu anda düşünmek istemiyorum, Elm,” dedi Ione bir solukta.

Elm saçlarına uzanıp tokasını çıkardı. Altın sarısı bukleler Ione’un sırtına döküldü. Elm onları kavradı ve yumruğunun içine hapsetti. “Düşünme öyleyse.”

Elm onu gösteriş yapmadan, içinden geldiği gibi öptü. Ione ağzının içine doğru iç geçirdi ve Elm onu kucağına çektiğinde bedeninin avuçlarını doldurmasına bir kez daha hayret etti. Ione dizlerini bacaklarına bastırdı ve kalçasını öne itip yumuşaklığını onun sertliğiyle buluşturduğunda Elm tahta biraz daha yerleşti.

“Bu tahtta iyi görünüyorsun.” Ione kirpiklerinin altından onu süzdü ve ağzını kenarı seğirdi. “Benim altımda.”

Elm saçlarını yana çekerek boynunu çıplak bıraktı. Alt dudağını o sıcak sütunda gezdirerek Ione’un nefesini içine çekti. “Ana fikir oydu zaten,” diye mırıldandı dudaklarını teninde dolaştırırken.

Ione kendini onun kucağına biraz daha bastırdı ve kasıklarını oynattı.

Elm’in kasları sertleşti. “Ione.”

“İstedğin bu mu?” İkisi de soluk soluğa kalmıştı. “Beni mi istiyorsun? Burada mı?”

Elm iradesini son damlasına kadar kullanarak geri çekildi. Vücudu Ione’un içine girme arzusuyla sızlıyordu. Ama bunu yapamazdı. Ione’un en çok arzuladığı yeri hâlâ mühürlüyken yapamazdı. Başını iki yana salladı. “Seninle seviştiğimde bunu hissetmeni istiyorum, Ione.”

Elbisesinin derin ve baş döndürücü yakasında bir pembelik tomurcuklandı, oradan boynuna ve yüzüne yayıldı. Ama yüzü ifadesizdi.

“Gerçek seni tanımak istiyorum,” dedi Elm yine. Onu yavaşça, dikkatle öptü. “Seni yıllar önce çamurlu ayak bileklerinle ormanda at binerken gördüğümünden beri yakından tanımak istiyorum.”

Ione ondan biraz uzaklaştı. Elm’in yüzünde gördüğü şey gözlerinin irileşmesine neden oldu. Doğruldu, elini bulup parmaklarını Elm’inkilere kenetledi. “Benimle gel.”

Taht odasından çıktılar. Kral’ın sarayı büyük salonda içmeye ve dans etmeye devam ediyordu. Yeni Yüce Prenslerinin dakikalar önce, tahtın kutsallığını bozduğundan habersizlerdi.

Ione, Elm’i merdivenlerden yukarı çıkardı. Odasına girdiklerinde kapıyı kapatıp sürgüledi ve Elm’i kapıya doğru itti. Onu bir kez daha sertçe öptükten sonra geri çekildi.

“Bakire beni serbest bıraktığında canım acıyacak,” dedi. “Bir süredir hissedemediğim tüm hisler içime üşüştüğünde. Bunu görmek istediğine emin misin?”

O ânın yoğunluğu Elm’i yerine mıhladı. Nefesi bile sığlaştı. Ione elini korsajının içine daldırdı. Onu oradan çıkardığında Bakire parmaklarının arasındaydı. “Bunu istiyor musun?”

Elm bir tek kelime söyleyebildi. “Lütfen.”

Ione gözlerini ondan ayırmadan parmağını Bakire Kartı’na yaklaştırdı. Ona üç kez dokunarak kendini kartın sihrinden serbest bıraktı.

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

Elsbeth

Petyr kızılağaç ormanına girmeye yeltendiği gibi ağaçlar yolunu kesti. Görünüşe bakılırsa Ormanın Ruhü enfekte olmamış hiç kimsenin sığınağına ayak basmasına izin vermiyordu.

Petyr yine de şansını denedi. “Sizi bekleyeceğim,” diye seslendi sonunda.

Ağaçlar hızla yolu kapadı. Petyr dışarıda kaldı. Ravyn, Jespyr, Kâbus ve ben ormanın içine hapsedik.

Biraz ileride, Jespyr’in gülüşü sisi yardı. “Bu taraftan.”

Kızılağaç ormanına girmek için birinin siste kaybolması gerektiğini Kâbus en başından beri biliyordu. Vaktiyle bunu kendi kız kardeşi yapmıştı. Bunun olacağını biliyordu.

Ve hiçbir şey söylememişti. Benim pençelerim ya da sivri dişlerim yoktu ama onunla paylaştığımız karanlık odayı öfke dolu kelimelerimle dolduracak kadar kızgındım. O kadar çok bağırdım ki sonunda irkildi. Bir daha bağırdım.

Yeter, Elspeth! diye tısladı ve Jespyr’in peşinden koşarken pelerini dikenli bir çalıya takılarak yırtıldı. Kâbus kollarıyla yüzünü korumaya çalıştı, dikenler onlara batıp etini daladı.

O yaralandığında ne can acısı duydum ne de ona acıdım. Daha yüksek bir sesle bağırdım. *Ravyn Kızılağaç Kartı’nı bulmak için kendini paralıyor. Emory’yi kurtarmak için. Bu uğurda kız kardeşini kaybederse yıkılır.*

Yewler adını porsuklardan alır ve porsuklar da kırılmaz, dedi Kâbus sinsice. *Sadece eğilirler.*

İKİ ÇARPIK TAÇ

Penceremden kızılağaç ormanına baktım. Gündüzdü ama sık ağaçlar ve bunaltıcı sis yüzünden gecenin en karanlık saatlerindeymişiz gibi hissediliyordu.

Orman canlıydı ve açgözlüydü. Ağaçlar ve kökler dehşet verici bir hızla ilerleyerek Ravyn'le Kâbus'u kapmaya çalışıyordu. Bu ürkünç mabetlerinde bir gedik açmayı başaran yolcuların tadına bakmak ister gibi saçlarını, etlerini ve giysilerini yakalamaya çalışıyorlardı.

Daha kötüsü, kızılağaçlar konuşuyordu ve bunu yalnızca Kâbus'un zihninde yapmıyorlardı. Korkuyla sıçramasına ve gri gözlerinin irileşmesine bakılırsa Ravyn de ağaçları duyabiliyordu.

Sesleri eşekarılarının vızıltısına benziyordu.

Yeşilden sakın, ağaçlardan sakın. Ormanın şarkısı ensende, ondan sakın. Yoldan çıkacaksın, bir şansı ve bir şanssızlığı aynı anda yaşayacaksın. Ormanın şarkısı ensende, ondan sakın.

İleride yürüyen Jespyr koşmaya başladı. Dalların, çalılarının ve kolları kalınlığındaki sarmaşıkların arasından geçti. Yoğun havada yüzen kahkahasının gayritabii bir tınısı vardı, hem sakindi hem de çılgınca heyecanlı. "Ruh'u duyabiliyor musunuz? Bana sesleniyor. Beni yuvama çağırıyor."

Ravyn tökezledi, iki büküm olarak soluklanmaya çalıştı. "Devam et," diye tısladı Kâbus onu kukuletasından çekştirerek. "Onu kaybedersek biz de kayboluruz."

Onları avlayan kızılağaç ormanında soluk almadan koştular.

Arkalarındaki çalılıklardan bir hışırtı geldi. Kâbus o tarafa bakıp nefesini burnundan verdi. Bir parça et kapma telaşına düşenler sadece ağaçlar değildi anlaşılan. Sivri omuz kemikleri ve gümüşü gözleri olan hayvanlar onlara doğru yürüdü. Kurtlar, yaban kedileri. Tepelerinde avcı kuşlar tur atıyordu, önce uzaktaydılar ama sonra fazlasıyla yakınlaştılar.

Bir şahin dalışa geçti ve jilet gibi pençeleriyle Kâbus'a saldırırken acı bir feryat kopardı.

Kâbus kılıcını kaldırdı, metalik bir pırıltı yanıp söndü. Tiz bir feryat daha koptu ve üzerlerine kuş tüyleriyle kan yağdı.

Biraz ileride, kırmızı yapraklı bir ağaç ince dallarını bir kamçı gibi Ravyn'in yüzüne doğru savurdu. Bin tane ahenksiz ses tuzun delik deşik ettiği havada sekti. *Sise dikkat et. Sis kalkmaz. Ruh avlanır, sürüklenir durur. Ormandan uzak dur. Temkinli ol, uslu dur. Ruh avlanır, sürüklenir durur. Sise dikkat et. Sis kalkmaz. Ruh avlanır, sürüklenir durur.*

Ravyn sendeledi ve yanağındaki kanı sildi. Son anda eğilerek boynuna doğru savrulan başıbozuk bir dalı savuşturdu ama bir dahakinde o kadar şanslı değildi. Kıymıklı dal elini yakaladı ve parmak eklemlerinin üzerindeki deriyi yüzdü.

Tuzdan kaçış yoktur, diye seslendi kızılağaç ormanı. *Sihir her yerdedir, ebedidir. Dengenin efendisi Ormanın Ruhu için hayatlarımız uçan bir kelebekten ibarettir.*

Önden koşan Jespyr'in sesi giderek daha telaşlı bir tınıya büründü. "Ağaçlar ne akıllı konuşuyor, değil mi, Çoban Kral? Kıymetli kitabında yer verdiğin sözleri onları mı söyledi? Seni sihre karşı uyardılar ama sen onlara kulak asmadın."

Kâbus'un görüş açısı genişledi, sonra birden daraldı. Zaman değişti, bir anısı yağlı bir ip gibi boğazımı sıkmaya başladı ve kızılağaç ormanında takip ettiğim kişinin artık Jespyr olmadığını fark ettim.

Ayris'ti.

"Gel, abi," diye seslendi gülerek. Sesinin tınısı yanıltıcı, korkunçtu. Kolları birbirlerini kovalayan, mürekkep siyahı çizgilerle kaplanıyordu. "Ormanın Ruhu bizi bekler. Yeni başlangıçlar ve yeni sonlar!" Bana baktığında sarı gözlerinde artık beni tanıımıyormuş gibi, soğuk bir ifade vardı. "Ama hiçbir şey karşılıksız değildir."

Bir hayvanın hırlaması anıyı tuzla buz etti.

Solda! diye bağırdım.

İKİ ÇARPIK TAÇ

Sivri dişler parladı, leş kokulu, sıcak bir nefes boynumuzu yaladı. Bir kurt üzerimize atladığında Kâbus küfrederek ona döndü. Kılıcıyla hayvanı biçti. Ama diğer tarafında başka bir kurt bekliyordu ve o kadar yakındaydı ki çenesinden sızan beyaz salyaları görebiliyordum. Hayvan saldırdı ve Kâbus'un kolunu kapıp kopartabilirdi

Ama fildişi kabzalı bir hançer havayı yarıp kurdun iri, gümüş gözüne saplandı.

Kurt yere serildiğinde Ravyn hançerini saplandığı yerden çekip aldı. Kâbus'a nefret dolu bir bakış attıktan sonra Jespyr'in intizamsız adımlarıyla dövdüğü patıkaya doğru koştu.

Ona borçlu olduğun özürlerin haddi hesabı yok, diye payladım Çoban Kral'ı. Daha demin hayatını kurtardı. HAYATIMIZI.

İkimiz de bu utancı ömür boyu taşıyacağız.

Jespyr'in kahkahası uzaklaşmıştı. Sadece ileriden değil, altımızdan da geliyordu. Bir dakika sonra bunun nedenini anladım. On adım kadar ileride ormanın tabanında derin ve kayalık bir vadi oluşuyordu.

Ravyn üzerine yağın toz toprağın altında ve vadinin kenarında birden duraksadı. Onu yakından takip eden Kâbus hızla sırtına çarptı. "Kahrolası sersem."

İkisinin de ayakları kaydı ve aşağı düştüler.

Kâbus'un gözlerinin önündeki görüntüler kaydı. Ravyn'le birbirlerine takıldılar ve bitki kökleriyle kayalıklara çarpa çarpa vadiye doğru yuvarlandılar. Çukurun dibini boyladıklarında öfkeyle küfrettiler. Ama çarptıkları zemin sert değildi.

Kırılıp ve beyazdı. Kâbus gerildi. Ellerine dayanıp doğrularak etrafına baktığında az kalsın çığılığı basacaktım.

Vadinin dibinde sisle sarmalanmış bir ceset tarlası vardı.

Bazıları iskeletti. Diğerleri kısmen çürümüştü. Toprak, et ve kemik. Tuzun içine bir koku sızarak Kâbus'un sinüslerinde gezindi. Çürük kokusuydu bu. Ölümün kokusuydu.

Siste kaybolan her ruh buraya ölmeye gelmişti. Çürümeye.

Ravyn bağırarak için kendini tuttu ve alelacele ayağa kalkarken diziyile bir kafatasını ezip parçaladı. Gözleri irileşti. Sonra kahvaltıda yediği üç beş lokmayı kustu.

Kâbus'un gözleri sulandığı için etrafı iyi göremiyordum. Vadinin diğer tarafında bizi neyin beklediğini yine de hayal meyal seçebildim. Yüksek bir tepe vardı ve Jespyr onun üzerindeydi. Bir örümcek gibi emekleyerek ona tırmanırken boğuk bir sesle bağıyor ve anlaşılabilir bir şeyler söylüyordu.

Onu kaybetme, dedim telaşla.

Ama yerinden kıpırdamadı ve Ayris'e dair hatıraları zihninde canlandırmaya devam etti.

Kâbus. Nefes aldım. Bir adım daha atamayacak hâldeyken bana sık sık söylediği kelimeleri tekrarlardım. *Ayağa kalk. Ayağa kalkmak zorundasın.*

Ateş gibi bir nefes verdi ve kendini yerden zar zor kaldırıp yüzünü o uğursuz tepeye döndü. "Önüne bak, Yew," diye mırıldandı. "Neredeyse geldik."

Tepeye çıkan yokuş dimdikti. Kâbus, Ravyn'in öne geçmesine izin verdi ama dişlerini gıcırdatmasına bakılırsa bu yürüyüş temposu ona göre fazla yavaştı. Buna rağmen Ravyn düşerse onu yakalamaya hazır olmak ister gibi yol boyunca elleri hep tetikteydi.

Ravyn düşmedi. Nasırlı parmaklarını toprağa daldırdı ve o yüksek, canavar gibi tepeye adım adım tırmandı. Yokuş bitip arazi düzleştğinde çimenlerin üzerine yuvarlandı. Elleri bere-lenmişti, kanıyordu. Derisi su toplamış çürüklerle kaplanmıştı. Soluğu kesilmişti. Orada yatıp nefes almak kalan tüm enerjisini tüketiyor gibiydi.

Sesim kırık parçalar hâlinde çıktı. *Ona yardım et.*

Kâbus duraksadı, bir gölge gibi Ravyn'in tepesine dikildi. Sonra yavaşça çömeldi. "Bana bak."

Ravyn'in bakışları hem uzak hem de yakındı. O bakışlar pencereme çarptı.

İKİ ÇARPIK TAÇ

“Bir kralın saltanatı ağır yüklerden yontulur. Zor kararların yükü asırların suyunu bulandırır. Yine de bazı kararların verilmesi gerekir.” Kâbus’un fısıltısı ağaçların arasında dolaşan rüzgârın ıslığını andırıyordu. “Sen güçlüsün, Ravyn Yew. Seni ilk gördüğüm andan beri biliyorum bunu. Ve güçlü olmaya devam etmelisin.” Başını çevirip tepenin zirvesine baktı. “Bundan sonra olacaklar için.”

Tepenin zirvesi sisli ve kayalıktı. Ortasında iki tane ağaç vardı ve kökleri iki yılan gibi birbirine sarılmıştı. Ağaçların biri yüksekti, dalları upuzundu ve açık renkliydi, kemik beyazıydı. Diğer ağaç kömürleşmiş gibi siyahtı.

Tenime kazınmışlaracasına çok iyi tanıyordum onları. *Kadim Kızılağaç Kitabı*’nın kapağında yaşayan ağaçlardı bunlar. Kökleri iç içe geçmiş, iki ağaç. Biri aydınlık, diğeri karanlık.

İkiz kızılağaçlar.

Jespyr onların altında sırtüstü yatıyordu. Gözleri kapalıydı.

Ravyn yerden kalkıp ona doğru koştu. Kız kardeşinin yanına çömelip tuniğinin kolunu yırttı. Mürekkep siyahı parmaklar Jespyr’ın koluna tırmanıyordu. Sihir bir ırmağın ayakları gibi dallanıp budaklanarak yeni ev sahibine yerleşiyordu.

Enfeksiyon.

Ravyn küfrederek yedek tılsımını bulmak için üzerini yokladı. Engerek yılanı başını Jespyr’ın avucuna koyup parmaklarını üzerine kapadı. Nefesini tuttu ve bekledi.

Jespyr kıpırdamadı.

“Bakire?” diye sordu Ravyn çatlak bir sesle.

Kâbus arkasından ona yaklaştı. “Bunda etkili olmaz. Hiçbir kart enfeksiyonu durduramaz ya da yozlaşmayı iyileştiremez.”

Derken yukarıdan takır tukur sesler geldi.

Tepe titremeye başladı. Ravyn dengesini kaybedip yere yuvarlandı. Kızılağaçlar kökleriyle ona dolandı, onu el ve ayak bileklerinden yakalayarak yere bağladılar.

Ona ne yapıyorlar? diye bağırdım Kâbus’un zihninde.

Cevap vermedi. Yerde hareketsiz yatan Jespyr'e bakıyordu.

Ağaçlar Ravyn'in üzerine eğildi. Gözleri yoktu, ağızları ve yüzleri yoktu. Ama konuşuyorlardı. *Kim bu?* diye seslendi siyah kızılağacın o tok sesi.

Beyaz olanı daha yüksek ve ahenksiz bir sesle yanıt verdi. *Kanının tadına bak.*

Kökler Ravyn'in bileklerini daha sıkı kavradı. Elleri kesilip kanamaya başladığında tepe titredi. *Porsuk*, dedi ağaçlar koro hâlinde.

Beyaz kızılağaç Ravyn'e biraz daha yaklaştı. *Porsuk ağacı kurnazdır*, dediler, *gölgesi meçhuldür. Kırılmadan bükülür, kendine göre sırları vardır.*

Bükülen dallarının ötesine bak, diye seslendi siyah ağaç, *kemiklerine kadar in. Peşinde olduğun şey İkiz Kızılağaç mı yoksa taht mı?*

Kâbus'un aşağı sarkıttığı elleri kaskatıydı, parmakları pençe gibi bükülmüştü. "Onlara cevap ver," dedi Ravyn'e.

Ravyn kesik kesik soludu. "Deste'yi tamamlamak için İkiz Kızılağaç Kartı'nı arıyorum."

Sisi dağıtmak için, dedi siyah kızılağaç.

Enfeksiyonu iyileştirmek için, dedi öteki.

Ravyn başını salladı.

Öyleyse bunu Ruh'un kendisinden istemelisin.

Ravyn'in bileklerindeki kökler gevşedi ve tepe başka bir gümbürtüyle sallandı. Kızılağaçlar seğirdi. Köklerini peşleri sıra sürükleyerek yavaşça birbirlerinden uzaklaşmaya başladılar. Aralarına belirli bir mesafe girdiğinde durdular.

Ağaçların arasındaki boşluğa baktım. Gözlerimi kırıştırdım ve yine kırıştırdım. Tepenin diğer ucundaki ağaçlar yerine, bir *kapıdan* içeri bakıyordum. Kızılağaçların arasında başka bir yere açılan bir kapı vardı.

Uzun, soluk renkli bir kumsala.

Ravyn ayağa kalktı. “Kızılağaç Kartı’nın olduğu yer burası mı?”

Orası Ormanın Ruhı’nun seninle konuşacağı yer.

Ravyn diz çöküp Jespyr’in kolunu çekti.

Kızılağacın kökleri Jespyr’in vücudunu kaplayarak onu bir kafesin içine hapsedti. *O bizimle kalacak. Çürüyüp bizi beslemezse biz onu sihrimizle besleyeceğiz.*

Ravyn’in sesi nefretle titredi. “Ruh insanları siste kapana kısırdığında bu yüzden mi buraya akın ediyorlar? Sizi beslemek için mi?”

Siyah kıızılağaç bir dalını ona doğru uzattı. *Bizi beslemek için. Bize yakıt sağlamak için. Biz tükettiğimizi yeniden sise akıtırız. Senin enfeksiyon dediğin şey bize göre bir armağandır. Dal Ravyn’in alnında gezindi. Bunu en çok senin anlayacağını düşünürdüm.*

Ravyn geri çekildi. “Benim sihrim bir armağan değil. Hiçbir şey değil.”

Ağaç dalını geri çekti. Ve gözleri olmamasına karşın, öfkeli bakışlarını Kâbus’a çevirdiğinden emindim. *Görünüşe göre, henüz öğreneceğin çok şey var. Şimdi git. Ruh sonsuza kadar beklemez.*

Ravyn ağaçların arasındaki soluk renkli kumsala baktı. Kökler onu serbest bırakmasına rağmen bacaklarını kıpırdatamıyordu.

İleri, daima ileri, diye alay etti beyaz kıızılağaç. *Senin düştürün bu değil miydi, Ravyn Yew?*

Ravyn kaşlarını çattı. Kız kardeşine ve Kâbus’a, yani bana baktı. “Onlarsız hiçbir yere gitmem.”

Öyleyse bu yolculuğa boşuna çıktın.

Kâbus tısladı. Düşünceleri beni karanlıkla sarmaladı. Beş yüz yıl bir hiç oldu, kıızılağaçların arasında kıpırdamadan yatan Jespyr, Ayris’e dönüştü.

İşte o zaman Çoban Kral’ın bir canavara nasıl dönüştüğünü her zamankinden daha iyi anladım.

Hayatı hiç bitmeyen bir takastı. Zamanını, enerjisini ve sevgisini sihre vermişti. Onu ustalıkla kullanmıştı. Ama sihir, krallığını, ailesini, bedenini ve ruhunu elinden almıştı.

Denge bunu gerektirirdi ama adil bir değiş tokuş değildi. Dolayısıyla Çoban Kral ıstırapla yoğrularak çirkin bir şeye dönüşmüştü, bir dişe, bir pençeye.

Ne düşündüğünü biliyorum, dedim.

Sahi mi?

Asırlardır düşündüğün şeyi düşünmüyor musun? Çocukken ormanda yalnızca Ayris'le oyun oynasaydın ve Ruh'tan bir lütf istemeseydin tüm bu acıların yaşanmayacağını. O zaman, o kılıç hiçbir zaman eline geçmeyecekti. Taşa kanını akıtmayacaktın. Kartlarına yaptığın gibi çocuklarını sevgiyle bağrına basabilecektin.

Sesimi yumuşattım. *Eğer o lütfu istemeseydin kartlar hiç var olmayacaktı. Bunların hiçbirisi yaşanmayacaktı.*

Acı bir sesle güldü. *Blunder'da yaşanan tüm o korkunç olayların tohumlarının benim Brutus Rowan'a bir Tırpan vermemden çok önce atıldığını artık biliyorsun. Hepsinin sebebi, beş yüz yıl önce, taç giyen ve dünyanın tüm zenginliklerini elinde tutan bir çocuğun elindekilerle yetinmeyip hep DAHA FAZLASINI istemesiydi.*

İleride kızılağaçlar dalgalandı. Birbirlerine yaklaştılar. Aralarındaki kapı, soluk renkli kumsala açılan ve İkiz Kızılağaç Kartı'na giden kapı kapanıyordu.

Ravyn gergin bir sesle konuştu. "Lütfen. Ruh'la konuşacağım, bunun için her türlü bedeli ödemeye hazırım." Jespyr'in kolunu yakaladı, onu kök kafesinden kurtarmaya çalıştı. "Ama kız kardeşimi bırakın."

Ağaçlar ona aldırmadı. Aralarındaki açıklık kapanmaya devam etti.

İkinci kez burada olmanın bir nedeni var, dedim telaşla Kâbus'a. Kız kardeşini sihre feda etmiş olabilirsin ama Ravyn'in de aynı kaderi yaşamasına göz yummamalısın. Sen Çoban Kral'sın.

İKİ ÇARPIK TAÇ

Bildiğim her şeyin yazarısın. Sen Blunder'ın tarihini yazdın, Aem-mory Percyval Taxus. Şimdi onu baştan yaz.

Kızılağaçlar kapanıyordu, soluk renkli kumsal kayboluyordu. İkiz Kızılağaç Kartı'na ulaşmak için tek şansımızı yitirmek üzereydik.

Ravyn kanlı elleriyle köklere asıldı ama Jespyr'i onlardan kurtaramadı. Kâbus'a döndü. Çatallanan sesiyle yalvardı: "Bana yardım et."

Birden ileriye atıldık. Vücudum üzerinde hiçbir kontrolüm olmamasına karşın Kâbus'un kılıcının kabzasını daha sıkı kavramasını sağlayanın ben olduğumdan emindim.

Kılıcın ucuyla avucunu incecik yardı ve ikiz kıızılağaçlara doğru yürüdü. Beyaz kıızılağaçta kanlı el izini bıraktığında tepe yalnızca titremedi. Şiddetli bir deprem oluyormuş gibi sarsılmaya başladı.

Ağaçlar ahenksiz sesler çıkararak hep bir ağızdan konuştu. *Taxus.*

Kâbus bakışlarını kıızılağaçların üzerine sabitledi ve onlara öyle kadim bir kinle hitap etti ki kör nefreti zihnimi sardı. "Zamana yazılan hikâyeler var," dedi. "Birbirinin aynısı hadi-seler, bizi kaçınılmaz olarak aynı yere götüren ormanlar var. Beş yüz yıl önceki olayların çoğu yeniden yaşandı." Gözlerini kıstı. "Ama bu değil. Bana yaptığınız gibi ondan bir canavar yaratmayacaksınız. Onu kız kardeşinden vazgeçmeye zorlamayacaksınız. Jespyr Yew'ü serbest bırakın. Yoksa köklerinizi bu topraktan sökerim."

Kızılağaçlar taş kesildi, yılan gibi kıvrılan kökleri ve eğilip bükülen dalları hareketsiz kaldı. Sonra göz açıp kapayıncaya kadar Ravyn'i yakalayıp onu Jespyr'den kopardılar. Ravyn'in bağırıp debelenmesi fayda etmedi. Büyük bir kuvvetle kapının ardındaki soluk renkli kumsala doğru fırlatıldı. Ağaçlar hain dallarını Kâbus'a çevirdi.

Ama Kâbus'un kılıcı onlardan daha hızlıydı.

Kökleri keserek Jespyr'i esaretten kurtardı. Tepe titredi ve kızılâğaçların arasındaki boşluk Spindle Hanesi'ndeki yatak odamın kapısı kadar daraldı.

Devam et, diye kışkırttım onu.

Jespyr'in gevşek vücudunu yerden alıp omzuna attı. Çılgınca savrulan dallar ikisine de defalarca çarptı. Ravyn dışarı uzandı ama kızılâğaçların arasındaki boşluk o kadar daralmıştı ki bizim olduğumuz tarafa geçemiyordu. "Elimi tut!"

Kâbus elini yakaladı. Ravyn onu kendine çektiğinde kızılâğaçların arasındaki kapı kapandı. Ağaçlar ve tepe kayboldu. Şimdi sadece soluk renkli bir kumsal ve dalga sesleri vardı.

Bir de tuzun zulmedici kokusu.

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Elm

Pembe karta üçüncü dokunuşunda doğaüstü bir güzelliği olan, o kusursuz ve ulaşılmaz Ione Hawthorn kayboldu ve yerini *gerçek* Ione aldı.

Çiller. Elm'in gördüğü ilk şey onun çilleri oldu. En yoğun oldukları yer burnunun üzeriydi, oradan yanaklarına, alınına ve çenesine yayılmışlardı ve birkaç tane de üst dudağının etrafında vardı. Dikey bir çizgi alt dudağını tam ortasından bölmüştü. Ağzının ve gözlerinin kenarlarında kırıksıklıklar vardı.

Gülümseme çizgileri, diye hatırladı Elm. *Bu Ione gülümsüyor.*

Cildi pürüzlüydü, özellikle burnunun etrafı pütür pütür olup kızarmıştı. Gözlerinin altında gölgeler vardı. Kirpikleri yeniden sararmıştı ve ön dişlerinin arasındaki boşluk geri dönmüştü. Saç çizgisi eskisi gibi yapmacık bir zarafetle yüzünü çevrelemiyordu. Saçlarının bazı yerleri dolaşmıştı ve asi bukleleri kabarmıştı. Dağınık ve kusurluydu. Ormanda at binerken gördüğü kız gibi capcanlıydı.

Elm'in okuduğu kitapların sayfaları, gezdiği kütüphanelerdeki tüm kitaplar ve resimler, karaladığı onca defter onun güzelliğini tarif etmeye yetmezdi.

"İşte buradasın."

Ione'un ela gözlerindeki kayıtsız ve buz gibi ifade kayboldu. Toprağın, ateşin ve ormanın canlı renkleri serbestçe ışıldamaya başladı.

Küçük, kırık dökük bir ses çıkardı. Ona doğru yürümeye çalıştı ama iki adım bile atamadan dizleri çözüldü. Elm onu yakaladı, birlikte yere çöktüler.

Ione gözlerini kapamıştı ve titriyordu. Yüzünü Elm'in göğsüne bastırarak ağzını açtı. Çığlığı önce sessizdi ama sonra Elm'in kulaklarını doldurdu. Yüzünden yaşlar süzüldü, kesik iniltilerle nefes aldı, ciğerleri biraz daha temiz hava için yalvardı ama bitmek bilmeyen feryadı ciğerlerini doldurmasına engel oldu.

Ione bir takas karşılığında Hauth'la evlenmeye mecbur bırakılmıştı. Onu sarhoş edip Tırpanını üzerinde kullanan bir zalimle. Üç kayıtsız dokunuşla onun kalbini mühürleyen adamlar. O adam Ione'u Spindle Hanesi'nin penceresine sürükleyip ölüme atmıştı. Ione orada kendi kanından bir gölün ortasında aya bakmış ve bunun gece göğünü son görüşü olduğunu düşünmüştü.

Onun bunların hepsine tek başına katlanması Elm'in içini parçalıyordu. Güçlü hasmı Bakire Kartı, Ione'u öyle büyük bir ustalikle iyileştirmişti ki Ione başından geçenlerle ilgili en ufak bir şey hissetmemişti.

Şimdiye dek.

Elm yüzünü omzuna bastırdı ve aklına gelen birkaç teselli sözcüğünü mırıldandı. "Üzgünüm. Çok üzgünüm."

Ione parmaklarını onun tuniğine geçirdi. Sonra birden onu itmeye başladı. Elm'e baktığında o ela gözlerde öylesine derin bir hüznün vardı ki Prens oracıkta ölebileceğini düşündü.

Ione ondan biraz daha uzaklaştı. "Bana birkaç dakika ver."

"Ione."

Ione iki büklüm oldu. Kollarını gövdesine doladı. "Git, Prens."

Prens. Abisi gibi. Elm gözlerini sildi. "Üzgünüm, Ione," dedi ve gitti.

Başparmağını Kâbus Kartı'nın kenarında gezdirdi. Kapıyı çalmaya gerek duymadan Hauth'un odasına daldı.

Saat geç olmuştu. İçeride yalnızca bir Hekim vardı. Odanın köşesine yakın bir yerde tentürlerle ilaç şişelerini düzenliyordu. Elm içeri girdiğinde yerinden sıçradı. Ama odadaki diğer kişi, Hauth'un yatağının kenarında oturan adam kolay kolay şaşırarak biri değildi.

Linden, Elm'in odaya girişini yüzünü buruşturarak izledi. "Ne halt ediyorsun?"

Elm, Hauth'a bakmadı. Zaten kırık olan bir şeyi kırmanın bir anlamı yoktu. Ama Ione'un anılarında yaşadığı her saniye içindeki o eski ve tanıdık öfkenin boğazından yukarı tırmanmasına neden olmuştu. Sadece bir şeyleri kırıp dökmekle yetinmek istemiyordu.

Çoban Kral'ın sahip olduğu bir şeyi elde etmek istiyordu. Hauth Rowan'ın hayatını avucunun içinde tutmanın ve bundan cayma hakkı olmasının ayrıcalığını yaşamak istiyordu.

Elm yatağın ucundaki sandığı açıp Kâbus Kartı'nı onun içine attı. "Buna değmez," dedi Linden'le mi, yoksa kendi kendine mi konuştuğunu bilmeden. "Vaktinin bir dakikasına daha değmez."

Elm, Ione'un kapısına geri döndü. Sırtını tahtaya dayayıp aşağı kaydı ve orada iki büklüm oturarak Ione'un ağlayan sesini dinledi. Bu sesi dinlemeye, hissetmeye zorladı kendini.

Elini tuniğinin cebine sokup oradaki kartın kadife kenarına dokunarak rahatlamaya çalıştı. Elm Tırpan'ı cebinden çıkarıp parmaklarının arasında çevirdi. Kırmızı. Rowan Kartı. Onun kurtarıcısı. Dayanağı. Onsuz kim olduğunu biliyor muydu? Babası biliyor muydu bunu? Ya Hauth?

Kapının ardından Ione'un hıçkırıkları geliyordu. Elm gözlerini kapadı, başını tahtaya dayadı ve sarsıla sarsıla ağlamaya başladı.

Kapı aniden açıldı. Elm geriye düşüp başını yere çarptı.

Ione tepesine dikilerek ona baktı. Sonra şaşılacak bir kuvvetle onu ayağa kaldırdı, odanın kapısını kapadı ve Elm'i yatağa götürdü.

Elm'in içi bomboştu, tükenmişti. Yüzünü duvara döndü. Sonra yatak başka bir ağırlıkla çöktü ve iki el ona sarıldı. Ione, Elm'e iyice sokuldu, âdeta onunla tek vücut oldu. Elm gözlerini yumdu. Gözyaşlarının kuruduğunu sanmıştı ama bir kez daha gözlerini yakmaya başladılar. "Benden nefret mi ediyorsun, Hawthorn?"

Ione ona daha sıkı sarıldı. "Hayır, Elm. Senden hiç nefret etmiyorum."

Uyudular. Elm saatler sonra gözlerini açtığında pencereden odaya solgun bir gün ışığı giriyordu ve hâlâ Ione'un kollarındaydı. Elm göğsüne dolanan kollarının görünümünü hafızasına kazıdı. Kusursuz bir resimdi bu, Ione kalemdi ve Elm kâğıttı.

Sesi kulağında titreşti. "Uyandın mı?"

Elm ona döndü. Sabah ışığı saçlarını, kulağını ve yüzünün yüksek noktalarını öpüyordu. Ağlamaktan gözleri şişmişti.

Elm yanağını okşadı. "Ione."

Ione onu kendine çekerek dudaklarını boğazındaki çukura koydu. Uzun bir süre soluk alıp vermekten başka bir şey yapmadılar. Öyle yakınlardı ki nefesleri birbirine uyum sağlayarak yavaş ve sakin bir ritim tutturdu. "At bindiğimi ne zaman gördün?" diye sordu Elm'in teninde tatlı bir titreşim yaratan sesiyle. "Çamurlu ayaklarımla?"

Elm uzun, nazik dokunuşlarla parmaklarını onun saçlarında gezdirdi. "On altı yaşındaydım. Belki on yedi. Jespyr'le orman yolunda devriyeye çıkmıştık. Haydutları gözlememiz gerekirken kâğıt oynuyorduk. Yanımızdan bir at geçti. Çoğu biniciden daha hızlıydın. Bizi görmedin. Kıkır kıkır gülüyordun." Ione'un ensesini okşadı. "Gülüşün hoşuma gitti. Saçların."

Ione uzun bir süre hiçbir şey söylemedi. Elm onun yeniden uykuya dalmış olabileceğini düşündü. "Seni güzel buldum," dedi sonra. "Güzel, korkunç bir baş belası olduğunu düşündüm."

Göğsü bir gülüşle titredi.

"Küçük bir kızken senin bir masal kitabına ait olduğunu hayal ederdim. Bir sayfada yaşamadığı sürece hiçbir prensin bu kadar yakışıklı olmaya hakkı yoktu. Ama sen masallardaki prensler gibi cazibeli ve cana yakın değildin. Ayrıca Yewler dışında hiç kimseyi vakit ayırmaya layık bulmadığını açıkça belli ediyordun." Elm'in kolunu çekti. "Siyah kıyafetler de seni kolay ulaşılabilir biri gibi göstermiyordu açıkçası. O zamanlar Hauth'un seni incittiğini bilmiyordum."

Elm yutkundu. "Sana kaba mı davrandım?"

"Bunun için önce benimle konuşman gerekirdi."

"Eskiden fazla konuşmazdım. Ama seni gördüm ve senden hoşlandım." Dudaklarını Ione'un tenine değdirerek konuşuyordu. "Hiçbir derdin yokmuş gibi görünüyordun. Öyle mutlu ve özgürdün ki, muhteşemdin. Sana imrendim."

"Beni kıskandığın için mi benden hoşlandın?"

Elm ona daha sıkı sarıldı. "Ben berbat biriyim, Ione. Yaşadıkça öğreniyorum."

Bir sessizlik daha oldu. "Pazar Günü'nde, Hauth o zavallı insanları sise yollarken ona karşı çıktın. Herkesin önünde ona kafa tuttun. Ona büyük bir hınç ve nefret beslediğini anladım. Ben bunları yeni yeni hissetmeye başlamıştım." Bir itirafta bulunur gibi sesini alçalttı. "Asıl *ben* sana imrendim."

Ione yutkundu. "Bana dair birçok şeyi henüz seninle paylaşmadım. Hauth'un bana yaptığı kötülük, benden çaldığı tüm duygular... Ona fena hâlde kızgınım."

"Öyleyse kızgın ol, Ione." Dudaklarını alnına bastırdı. "Öfke sana yakışıyor."

Ione bu sözleri onayladığını belli etmek için hafifçe mırıldandı ve Elm'i desteklercesine konuşmayı sürdürdü. "Duygula-

rım incindiğinde kötü şeyler söylüyorum. Kin tutuyorum. Şu haydutlar – onlara yaptıklarımın pişman değilim. Hem de hiç. Yolumuzu kestiler, bizi korkuttular ve seni incitmemeleri için hiç tereddütsüz yine aynısını yapardım.” Titrek bir nefes aldı. “Bunu sık sık düşünüyorum. İyi bir nedenim olduğunu hissettiğimde ne kadar kolayca korkunç şeyler yapabildiğimi.”

“Ben de.”

“Bir gün Kraliçe olabileceğim fikrinden hoşlanmıştım. Bakire’nin duygularımı köreltmesi, pişmanlık, kaygı ve korku gibi hislerden arınmak hoşuma gitmişti. Bu bana büyük bir güç gibi gelmişti.” Çenesini kaldırdı, dudaklarını birbirine bastırdı. “Belki o hâlimden sen de hoşlanmıştın.”

“Ben nihayet duygularını yüzünden okuyabildiğime ve bunu bana göstermeyi seçtiğine memnunum. Bana hakkındaki tüm korkunç gerçekleri anlatabilirsin, Ione. Hiçbir yere gitmiyorum.”

Elm doğruldu. Kendini enerjik hissediyordu ve karnı acıkmıştı. Ve ilk kez bir güne mutlu başlıyordu. “At binmeyi hâlâ seviyor musun?”

Alalacele giyindiler. Elm, Ione’un bu kez ayakkabılarını ve kahrolası bir pelerin giydiğine emin oldu.

Tılsımlarıyla sise karşı önlemlerini alarak ahırda Elm’in atını buldular ve Ione için doru bir at seçtiler. Elm onun eyere oturmasına yardım ederken, Ormanın Ruhu’nun gerçekten insanların hayatlarına burnunu sokup sokmadığını bir kez daha düşündü. O gün, Şövalyelerle Hawthorn Hanesi’ne at sürerken Ruh ona acımış mıydı? İçindeki çürümüşlüğü hissedip bu mahvolmuş Prens’e karanlığına merhem olması için Ione’la bu ânı mı armağan etmişti?

Atlarını koşturarak avluyu ve asma köprüyü geçtiler. Rüzgâr Ione’un sırtına dökülen saçlarını bayrak gibi dalgalandırıyordu,

Elm derin bir iç çekti. Stone'dan her uzaklaştığında kendini arınmış hissedirdi.

Güzün sonuna yaklaşıyorlardı, yerdeki kırağı kolay kolay erimiyordu. Yakında hiç erimeyecekti. Anayolda beş yüz metre kadar ilerledikten sonra Elm, Ione'un dizginlere asılmasına neden olan bir hızla atının burnunu batıya çevirdi ve toprak bir seti indiler. Yokuşun dibine vardıklarında Elm uzun zaman önce ezberlediği bir patikaya girdi. Çayırı geçerken dizginleri gevşetti.

Açık arazide atlarını eşkin sürerek sisi hızla yardılar.

Ione atını mahmuzlayarak Elm'e yetiştirdi. Gözlerini iri iri açmıştı, sarı saçları bir fırtına gibi savruluyordu. Elm'in çok hızlı gittiklerinden endişe ettiği bir sırada Ione başını arkaya atarak sarayın şaşaasına kafa tutan bir şey yaptı.

Bir kahkaha attı.

Bu ses onun vücudundan Elm'inkine akarak son duvarını da yıktı. Dikenlerini tamamen indirdi. Ione'un yüzünden dürüstlük ve samimiyet akıyordu, buzları erimişti, artık gergin değildi. Gözlerinin kenarları ve çilli burnunun üzeri kırışmıştı. Gülümserken ön dişlerinin arasındaki boşluk görünüyordu. Elm ona uzun uzun bakarak bu ifadeyi hafızasına kazıdı. Ione'un gülümsemesini unutmadan eskiz defterini eline alabilmeyi diledi.

Gerçi bu gülümsemeyi hiçbir zaman unutabileceğini sanmıyordu.

Ione onun bakışlarını hissetmiş olmalıydı ki, eyerinde kıpırdandı ve ümitle yüzüne baktı.

Elm uzanıp onun dizginlerini yakaladı. At sırtında öpüşmek imkânsızdı. Elm yine de ona uzanarak dudaklarını Ione'un ağzına değdirdi.

Ione dizginleri çekti. Atlar durduğunda Elm aşağı atlayıp onun beline uzandı. Ione eyerinden kollarına doğru kaydı ve dudakları âdeta çarpışırca buluştu. "Bunun için teşekkür ederim, Elm," diye fısıldadı dudaklarını ondan ayırmadan. "Her şey için."

Elm adını onun ağzından duymanın uyandırdığı hislere hiçbir zaman alışabileceğini sanmıyordu. Baş döndürücüydü, olağanüstüydü, içini özlemle dolduruyordu.

Bir ağaçlığa doğru yürüyüp çimenlere serildiler ve birbirlerini soymaya başladılar. Havada tuz vardı. Elm'in tılsımı bileğindeydi ve Ione kendininkini onarılmış zinciriyle birlikte boynuna asmıştı.

Birbirlerinin kollarına hapsolmuş hâlde çimenlerde yuvarlandılar. Elm onu yere mıhlayıp diziyle bacaklarını ayırırken ağzına aşk dolu kelimeler fısıldadı. *Ateş gibi ve fevkalade* olduğunu söyledi. *Sen bana baktığında nefesim kesiliyor, Ione*, dedi.

Ione, elini gömleğinin altından sırtına kaydırıp, omurgası boyunca ilerleyerek sert kaslarında ve omuzlarında gezdirdi; çocukken dayak yediği yerlerde. Elm'in tuniğini çıkardığında gözlerini çıplak göğsünde gezdirdi. Kumral saçlarının arasına parmaklarını soktu. Hayranlıkla, "Ne kadar güzelsin," diye fısıldadı.

"Hayır. O kelime yalnızca senin için." Elm arkasına yaslanıp tahtta yaptığı gibi onu kucığına aldı. Ama şimdi üvez ağaçlarının gölgesi üstlerine vurmuyordu. Sadece temiz hava ve sis vardı. Matemli kumrular ötüşüyordu. Rüzgâr incecik bir bürümcük misali dalga dalga üzerlerini örttü, Ione'un asi saçlarını Elm'in yüzüne savurdu. Her şey nazik ve yumuşaktı.

Narindi.

Elm, Ione'un korsajının ucundaki düğümü buldu. Bu kez bir bıçak girmeyecekti aralarına. Kumaşı yırtmayacaktı. Elm bu ânın tadını çıkara çıkara çözdü bağcıkları.

Ione acele ettirmedi çünkü Elm'in yüzünü ezberlemekle meşguldü. Parmaklarını o yüzde gezdirmekle. Onu yoklamakla, tartmakla. Korsajı düştüğünde elbisesi de onunla birlikte aşağı kayarak Ione'u beline kadar çıplak bıraktı. Ione'un ela gözleri hâlâ Elm'in üzerindeydi.

"Bakışların," dedi Elm çenesini tutarak, "beni korkutuyor."

“Neden?” Ione elini boynundan göğsüne ve karın kaslarının arasındaki çizgiye kaydırды. “Daha önce kimse seni sevmedi mi, Elm?”

“Böyle değil.” Kıza yaklaştı. Ione’a daha yakın olmaya ihtiyacı vardı. “Daha önce hiç böyle bir şey yaşamadım.”

Elm pelerinin üzerine uzandı. Ione’un çoraplarını sıyırdı ve kız üzerinde otururken ılık sarı saçlarını okşadı. Elm vücudunun sıcaklığının, üzerindeki ağırlığının ve pantolonunu çıkarmasının zevkine vardı.

Ione’un gözleri irileşti. Elini indirdi ve ona başka bir gözle baktı. “*Elm.*”

Elm tıslar gibi dişlerinin arasından nefesini verdi. “Sözlerine dikkat et. Edepsiz ağzınla beni çok çabuk bitirirsin.” Onu dudaklarına çekerek uzun uzun öptü. “Bunun uzun sürmesini istiyorum, Ione.”

Ione göğsüne yattı ve ısırap verecek kadar yavaşça sevişmeye başladılar. Elm en ufak bir acı belirtisi görürse durmak için kızın yüzünü dikkatle inceliyordu. Ama Ione üzerinde rahat görünüyordu, kalçasını oynatarak üzerine yerleşmesi Elm’i rahatlatmıştı. Yavaş yavaş kendini aşağı kaydırды. Ve Elm’in zevke dair her bir anısını paramparça ederek yerine bu ânı, kendisini koydu.

Elm kızın kalçasını tuttu. Kendi kalçasını yerden kaldırarak içine girdiğinde Ione nefesini tuttu. Elm donup kaldı. “Sen... İyi misin?”

“Canımı yakmayacaksın. Bizim aramızda acı olmayacak.” Başparmağını Elm’in alt dudağında gezdirdi. Prens onu emdiğinde gülümsedi. “O havamızda olmadığımız sürece.”

“Her türlü ahlaksızlık için yeterince zamanımız olacak, Bayan Hawthorn. Ama şimdi sadece...” Elm sesini alçalttı. “Sadece bana bakmaya devam et.”

Elm kızın içinde hareket etmeye başladığında düşünemedi. Odaklanamadı. Sarı saçları her yerdeydi, yüzü kızarmıştı, o

kadar kırılgandı ki. Yüzünde gezinen ela gözler Elm'in göğsünün sıkışmasına neden oldu.

O yavaşlık uzun sürmedi. Karşılanması gereken çok fazla ihtiyaç vardı, birbirleri için henüz çok yeniydiler. Elm başparmağını bacaklarının arasında, kadınlık organında gezdirdi, kalçasına geçirip onunla uyum içinde hareket ederken bu ânın tadını çıkarmakla Ione'a duyduğu doyumsuz ihtiyacı karşılamak arasında kararsız kaldı.

Ione'un ensesini tutarak doğrulup oturdu. "Ne hissediyorsun, Ione?" diye sordu.

Bir kuşun kanat çırpışı gibi iç geçirdi. "*Çok şey.*"

Elm biraz daha hızlandı, dudaklarını çenesinden boynuna kaydırды. "Ben seninim. Kraliçe olmasan da seninim."

Ione'un göz kapakları titreşti, Elm'in hızına ayak uydurdu. Elm onun memelerini avuçladığında bir sinekkuşu kadar narin kalp atışlarını dudaklarında hissetti. Ione yerdeki giysilerin üzerine düşerken onu da beraberinde çekerek bacaklarını beline doladı. Hızlı hızlı ve kesik kesik solumaya başladı. Sonra nefesini tuttu ve vücudu kaskatı kesildi.

Elm bir pusun ardından ona baktı. Ione kaşlarını çatmıştı ve ona bakıyordu. Ağzını açtı, keskin bir çığlık attı.

Elm müthiş bir baskı hissederek kasıldı, vücudundaki her bir kas gerildi ve sonra sertçe gevşedi. Başını Ione'un göğsüne çarptı. Dudakları geriye doğru çekildi, dişleri göründü ve dayanamayıp küfretti.

Sonra yıldızları gördü.

Ione kollarını ona doladı. Nefesleri düzene girdiğinde zevk sarhoşluğu içinde tembelce öpüştüler. Öyle harikulade bir andı ki Elm ona her şeyi anlattı.

Çocukluğunu, annesinin ölümünü ve sonra yaşadığı dehşetleri. Hauth'tan ve babasından nefret edişini. Yewler onu yanlarına alana dek ölmek istediğini. Nasıl Şövalye olduğunu. Emory'nin enfeksiyonunu ve yavaşça yozlaşmasını. Kader Kartları'nı ve

Kral'ın Deste'yi birleştirmek için Emory'nin kanını dökmeyi planladığını.

Elsbeth'i. Onun sihrini. Aklındaki sesi, Çoban Kral'ın sesini.

İkiz Kızılağaç Kartı'nı. Ravyn'le Jespyr'in onu aramaya gittiğini. Ve geri döndüklerinde kendisinin yeni Veliaht Prens olarak onlar için var gücüyle savaşmayı planladığını.

Elm bunları anlatırken Ione sesini çıkarmadı, sadece daha sıkı sarıldı. Elm sözlerini bitirdiğinde, Ione elini onun kalbinin üzerine koydu. "Demek vaktini bunlarla geçiriyordun."

"Hepsinden sıkılmadığımı söylersem sefil bir yalancı olurum."

"Kral'ın burnunun dibinde tüm Deste'yi toplayabileceğini düşünmen, hele hele beş yüz yıldır kayıp bir kartı bulabileceğine inanman hayatımda duyduğum en kibirli ve en Elm'ce şey."

Elm, Ione'un saçlarının bir tutamını parmağına dolayarak güldü. "Bunu tek başıma tezgâhlamadım."

"Annemle kardeşlerime ne oldu? Spindle kızlarına? Nereye gittiklerini bildiğini sanıyordum. Ama Kadeh'le sana bunu sorduğumda..."

"Benim bunu bilmemem önemliydi. Böylece bir Kadeh bile bana yerlerini söyletemeyecekti."

Ione'un gözleri irileşti. "Onları *siz* mi kaçırdınız?"

Tırpan asla uzağında değildi. Elm pelerininin cebinde onu buldu ve parmaklarının arasında hızla döndürdü. "Jespyr annenle erkek kardeşlerini uyardı ve ben Spindleleri kaçmaya ikna ettim. Seni de kaçırmak istedim. Hawthorn Hanesi'nde olduğunu bilmiyordum. Hauth'un sana yaptıklarından haberim yoktu."

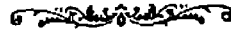
Ione'un gözlerinden iki damla yaş yuvarlandı. "Neden?"

Elm doğrulup oturdu ve Ione'un yüzünü avuçlarının arasına aldı. "Çünkü bunların hiçbirine inanmıyorum, Ione. Beş yüz yıllık Rowan kanunlarının benim için hiçbir anlamı yok. İnsanları istemeden elde ettikleri bir sihir yüzünden cezalandıran bir yerde yaşamaktansa hepimiz tılsımlarımızı çıkarıp atalım ve Ruh bizi yesin daha iyi. Bir kadınla çocuklarının

enfeksiyonlu yeğenlerini sakladıkları için öldürüldüğünü görmektense Stone'un kül olmasını yeğlerim." Ione'un gözyaşlarını sildi. "Ailen bir gün güvende olacak. Her şeyi değiştireceğim. Beş yüz yılın en berbat Rowan Kral'ı olacağım." Dudaklarının kenarları kıvrıldı. "Hatta bundan hoşlanabilirim."

Ione'un gözyaşları dindi. Elm'e ne kadar güzel olduğunu söylediğindeki gibi bakıyordu. Kollarını boynuna dolayarak ona sokuldu. "O zaman izin ver, beraber eğlenelim," diye mırıldandı dudaklarını onunkilere değdirerek.

Tırpan yere düştü ve tamamen unutuldu.

O gece evlilik anlaşmalarını ilan etmeye karar verdiler. Deb-debenin kalbine bir kazık saplamaya ve ziyafetleri bir gün önce sonlandırmaya.

Stone'a döndüklerinde vakit öğleni geçmişti. Kalenin derinliklerinde bir çan çalıyordu. Ione başını kaldırıp yüksek kulelere baktı. "Bu ne?"

Elm dizginleri seyise verip onun elini tuttu. "Emin değilim."

Baldwyn orada olmadığı için neler olduğunu soramadılar. Filick de ortada yoktu. Elm'in yüreği hop etti. Ravyn'in erken dönmüş olabileceğini düşündü.

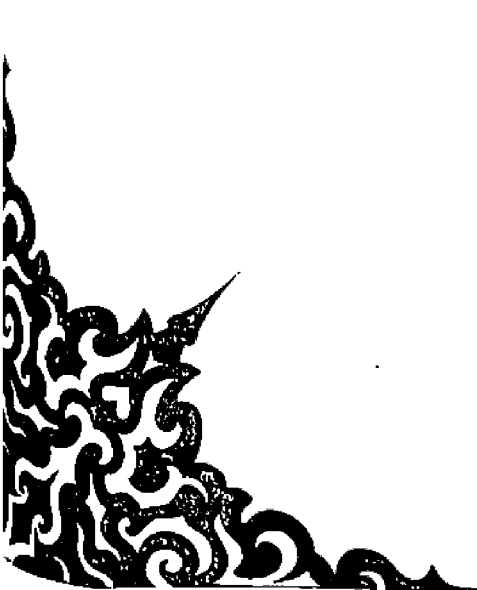
Elm parmaklarını Ione'un kılere kenetledi. Merdivenlerden kraliyet koridoruna çıktılar ve Elm'in odasına girdiler. Odanın köşesinde bir gölge doğruldu. Elm'i bekleyen Ravyn değildi.

Hauth'tu.

ÜÇÜNCÜ KISIM

Eğilmek

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

Elspeth

Ormanın Ruhu'nun sahili Kâbus'un zihninde işgal ettiğime çok benziyordu. Uçsuz bucaksız ve neşesiz bir yerdi. Ama bu kumsal soluk renkliydi. Gökyüzü, kıyıya doğru yuvarlanan dalgalar ve ince kumlar donuk, cansız bir griydi.

Ravyn kollarında Jespyr'le kuma oturdu. Kâbus Kartı'yla ya da sesiyle ona ulaşamıyordu. Onu sarstı, ismini söyledi, defalarca yaptı bunları ama Jespyr uyanmadı.

O kumsalda Ormanın Ruhu'nu bekleyerek ne kadar oturduğumuzu bilmiyorum. Kâbus tırnağını kemirerek göz ucuyla Yew kardeşleri izledi.

Ravyn çatlak bir sesle sordu. "Daha ne kadar bekleyeceğiz?"

"Ruh kendi zamanına göre hareket eder."

Dallar ve dikenler Ravyn'i fena hırpalamıştı, onların açtığı belki bir düzine yara vardı yüzünde. Çok yorgun görünüyordu. Nasırlı parmağını kız kardeşinin boynuna bastırıldığında kederle inledi. "Nabızı yavaşlıyor. Ateş onu öldürüyor."

Bir şeyler yap, diye yalvardım karanlık odamda. Umudunu kaybetmesine izin verme.

"Sizin aile tepeden tırnağa sihre bulanmış," diye karşılık verdi Kâbus haddinden sert bir sesle. "Kardeşin yaşayacak."

Ravyn gözlerini yumdu ve hiçbir şey söylemedi.

"Bunca yolu çaresizliğe boyun eğmek için tepmedin."

Ravyn cevap vermedi. Onun yerine başka biri konuştu.

İKİ ÇARPIK TAÇ

Ses denizden geliyordu, derin ve gürdü. Karanlık odamı doldurdu ve hem yakında hem de uzakta yankılandı. "Blunder'ın Kralı," diye seslendi "benimle bir takas daha yapmaya gel."

Deniz ikiye ayrılarak içinden pençeleri, sivri kulakları ve gümüş rengi gözleri olan bir yaratık çıktı. Ben, damarlarımın mürekkep siyahının derinliklerinde onun kim olduğunu biliyordum.

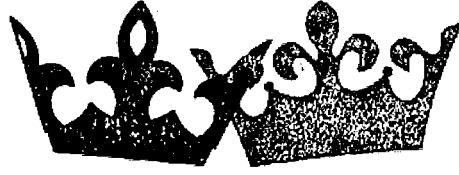
Ormanın Ruhu.

"Tekrar hoş geldin, Çoban Kral. Hoş geldiniz, Ravyn ve Jespyr Yew." Tüyler ürpertici gözleriyle pencereme baktı. Gülmüsedti. "Hoş geldin, Elspeth Spindle."

KIRKINCI BÖLÜM

Elm

Kırmızı bir parıltı. “Kıpırdama,” dedi Hauth’un sesi. “Hatta konuşma.”

Tuz, Elm’in duyularını yaktı. Akli durma noktasına geldi ve onunla birlikte kasları da kilitlendi. Bir eli cebinde, diğer eli Ione’unkine kenetlenmiş hâlde dondu kaldı.

Hauth karşılarına dikildi. Uzun boylu, göz korkutucu ve tek kelimeyle kusursuzdu. Yaraları kapanmıştı, çürükler ve pençe izleri kaybolmuştu. Cildi pürüzsüz ve lekesizdi. Altın sarısı bir tunikle koyu kırmızı bir yelek giymişti. Geniş göğsüyle Elm’e meydan okur gibi onun tam önünde duruyordu. Kemerinde bir çift hançer vardı.

Hauth daha genç görünüyordu. Ama bunun tek nedeni, çatık kaşlarının alnına iliştirdiği derin çizgilerin kaybolmasıydı. Hauth aşağı baktı, yeşil gözlerini Elm’le Ione’un sıkıca kenetlenen ellerinde gezdirdi. “Beni şaşırtmadın,” dedi rahat bir tavırla. “Her zaman ukalanın tekiydin.”

Elm’in abisini son görüşünde Hauth kendi salyasından bir gölün ortasında yatıyordu. Dünyanın hiçbir merhemi, ilacı ya da sihri onu böyle iyileştiremezdi.

Biri dışında.

Hauth, Elm’in giysi sandığına oturdu. “Düşünceli görünüyorsun, Elm. O küçük, sinsi aklınla neler olup bittiğini anlamaya çalışıyorsun.” Bakışları Ione’a kaydı. “Sana anlattı mı? Spindle Hanesi’ndeki o geceyi? Ona yaptığım şeyi?”

İKİ ÇARPIK TAÇ

Elm'in boğazı öfkenin nahoş tadıyla sıvandı. Ağzını açmaya çalıştı ama çenesi kilitlenmişti.

Hauth, Ione'un vücuduna göz gezdirdi. "Spindle Hanesi'ndeki pencerenin altında yatan o kahrolası kadından ne kadar farklı görünüyorsun, hayatım. İki gece önce, gözlerimi açıp sapasağlam olduğunu görünce anladım. Başka hiçbir şeyi anlayabilecek durumda değilken bile bunu anladım." Kelimeler dişlerinin arasından kaydı. "Bakire Kartı seni iyileştirdi, Ione."

Ione'un Elm'in avucundaki eli buz gibiydi, terden yapış yapış olmuştu.

"Babam Kâbus Kartı'na dokunup aklıma girdiğinde ona söylemeye çalıştım. Ama ahmak ihtiyar yine sarhoştı. Dikkatini toplayamıyordu. Beni duymadı." Hauth'un yüzünde memnuniyet dolu bir ifade belirdi. "Ama bir gece sonra, Linden beni duydu."

Arkasındaki kapı açıldı ve Linden içeri girdi. Yüzündeki yara izleri tamamen kaybolmuştu.

"Tırpanını al," dedi Hauth başıyla Elm'i işaret ederek.

Hoyrat eller Elm'in ceplerini karıştırdı. Linden başını kaldırıp alayla Elm'e baktı. Elm'in Tırpanını bir çekişte cebinden çıkardı ve karnına sert bir yumruk attı.

Elm'in ciğerlerindeki hava boşalırken midesi bulanmaya başladı. Ama iki büküm olmaktan bile acizdi. Tırpan'ın yuları kısaydı, yerinden kırıldamasına izin vermiyordu.

Elm'in duvarların arkasına sakladığı eski paniği gün yüzüne çıktı. Pençeleriyle göğsüne tırmandı, boğazından ağzına doğru ilerleyerek ona haykırması için yalvardı. Elm bir kez daha abisinin Tırpan'ıyla bağlanmış bir çocuk oldu.

Acı çekmeyi bekledi.

Hauth elini uzattı ve Linden Elm'in Tırpanını onun avucuna bıraktı. "Dün gece, Kâbus Kartı'nı geri getirdiğinde Linden onu kullandı. Beni buldu ve babamın aksine parçaları birleştirebildi."

“Bakire,” dedi Linden ateş püsküren gözleriyle önce Elm’i, sonra Ione’u süzerek. “Zihnimin içinde bunu söylüyordu. Tekrar tekrar. ‘Bakire Kartı.’ Sonra ‘Ione,’ dedi.”

Linden, Elm’in karşısına dikildi. Gizlemeye gerek duymadığı bir nefretle pis pis sırtarak onu baştan aşağı süzdü. “Hauth bir süre önce, Bayan Hawthorn’a kartını nereye saklattığını bana söyledi. Taht odasına gittim ama kart şömine taşının altında değildi. Onu Bayan Hawthorn’un almış olabileceğini düşündüm. Odasını aramaya gittim ama kapısı kilitliydi.” Elini kemerine attı. “Ama seninki değildi, Prens Renelm.”

Bir demir şingirdadı. Linden kemerinden bir anahtarlık çıkardı. Elm’in anahtarlığını. Onu burnunun ucunda salladı. “Görevlerinizi daha ciddiye almalısınız, Prens. Hawthorn’un kapısını açıp Bakire Kartı’nı bulmam beş dakikadan az sürdü. Ona üç kere vurdum.” Bir zamanlar derin ve buruşuk yara izlerinin olduğu yüzüne dokundu. “Yaralarım kayboldu. İyileştim.”

Elm’in bir şeyler yapması gerekiyordu yoksa o ve Ione bu odadan asla kaçamayabilirdi. Ama lanet olsun ki parmağını bile oynatamıyordu.

Hauth pişmiş kelle gibi sırttı. “Ravyn arkanda olmayınca sert çocuğu oynamak pek kolay olmuyor ha, kardeşim?” Bir adım atarak Elm’in boğazına yapıştı. “Nerede onlar? Ravyn’le Jespyr nereye gitti söyle.”

Başka bir tuz dalgası Elm’in duyularına çarptı. Çenesi sızladı. Kini ağzının içini zehirle doldurdu. Dudaklarını araladığında abisinin Tırpanı gerçeği ağzından aldı. “İkiz Kızılağaç’ı bulmaya gittiler.”

“Nereye?”

“Bilmiyorum.”

Hauth anahtarları Linden’in elinden kaptığı gibi Elm’in yüzüne savurdu. “Ne zaman dönecekler?”

“Bilmiyorum.”

Hauth ona yine vurdu.

Ione'un boğazından bir hırıltı geldi.

"Neyin var, Renelm?" Hauth ona tekrar vurdu. "Söyleyecek akıllıca bir sözün yok mu?"

Elm'in ağzı kan doldu. Hauth'un botlarını kırmızıya bulayarak tükürdü. "İyileşmiş olabilirsin ama zamanın kısıtlı, abi. Elspeth Spindle'in başını duvara çarpıp ezdiğinde kimi uyandırdığını biliyorum." Hauth'un Rowan yeşili gözlerinin içine baktı. "O geri döndüğünde seni bir Bakire Kartı bile kurtaramayacak."

O kusursuz, zalim çehreye korkunun gölgesi düştü. Hauth anahtar halkasını daha sıkı kavradı. Elm nefesini tutarak yeni bir darbe bekledi.

Ama Hauth bu kez ona vurmadı.

Bunun yerine, elini cebine soktu. "Linden," dedi bakışlarını Elm'inkilere kenetleyerek. "Ione'a Bakire Kartı'nı geri ver."

Linden kaşlarını çattı, fakat ona söyleneni ikiletmedi. Bakire'ye dokunup Hauth'u onun sihrinden serbest bıraktığında abisinin gaddar ve tanıdık yüz hatları geri döndü.

Linden pembe kartı Ione'un eline tutuşturdu.

"Dokun ona," diye emretti Hauth, Ione'a.

Tırpan hareket etmesine izin vermediği için Elm Ione'u yalnızca göz ucuyla görebiliyordu. Bakire Kartı'na hafifçe vuran parmağının sesini duydu. *Pıt, pıt, pıt.*

"Güzel." Hauth Elm'den uzaklaştı ve daha tehditkâr görünmek için mahsus yavaş hareket ederek Ione'un karşısına geçti.

Kemerinden bir hançer çıkardı.

Elm'in yüreği sıkıştı. "Ne yapıyorsun?"

"Bir deney yapacağım."

Ione'a konuşma yeteneğini geri vermeye bile tenezzül etmedi. Hauth başını ona doğru eğerek Ione'u alayla selamladı. "Şunu bir kere daha deneyelim, nişanlım," dedi ve hançerini kaldırdı.

Hançeri sapına kadar Ione'un göğsüne sapladı.

Ione uzun ve titrek bir nefesle ciğerlerindeki havayı boşalttı. Elm'in avucundaki eli gevşedi. Elm'in görüş alanından çıkarak elinden kayıp gitti.

Dünya birden karardı. Elm'in içinde biriken çılgılık serbest kaldı. Linden yüzüne vurdu ama bağırmaktan vazgeçmedi. Gözlerinin ardında ışıklar patladı, vücudundaki her bir kas kırmızı kartın elinden kurtulmak için verdiği savaşta bitap düştü.

Sonunda Elm'in başını yana çeviren Hauth'un zalim eli oldu. "Bakalım pembe kart ölümcül bir darbeye karşı nasıl bir performans sergileyecek?"

Çok fazla kan vardı. Üvez yemişi gibi, Tırpan gibi kıpkırmızıydı. Ione'un elbisesi, çıplak teni, saçları ve odanın zemini kırmızıya boyanmıştı.

Ione Spindle Hanesi'nin yüksek bir penceresinden düşüp hayatta kalabilmişti. Bakire bunu sağlamıştı. Bundan da kurtulabilirdi. Kurtulmak zorundaydı.

Ama bu kan... Kalbin kanıydı bu. Koyu renkliydi. Kıvamlıydı. Elm'in ava çıktığında gördüğü kandı, bir erkek geyiği hızlıca ve temiz bir şekilde öldürdüğünde gördüğü kandı.

Ione'un ela gözlerinin ferisi sönüyordu. Dudakları aralıktı, yanaklarından yaşlar süzülüyordu ve korkunun izi yüzüne kazınmıştı. Elm onun neler yaşadığını ilk kez gerçekten anladı. Hauth onu pencereden attığında da aynısı olmuştu. Ione öleceğinden emindi. Ama bu kez, ebedi uykunun koynuna yuvarlanmayı bekleyerek dünyada olup bitenlere aldırmadan parlayan bir ayı seyretmiyordu.

Ione ona bakıyordu.

Ellerinin kanı çekilmişti, kar rengiydiler. Onları göğsündeki hançere götürdü, sapına değmeden, onun biraz üzerinde, havada gezdirdi. Grinin hastalıklı bir tonuna boyanan dudakları kıpırdadı ama hiçbir şey söyleyemedi.

"Bırak konuşsun," diye bağırdı, yalvardı Elm.

İKİ ÇARPIK TAÇ

Hauth'un kahkahası odanın havasını yardı. "Hiç sanmıyorum."

Ione'un bakışları Elm'in üzerinde kaldı, onu o ela rengi, dipsiz kuyulara hapsetti. Hançeri göğsünden çıkarıp yere attı. Gözlerini kapadı.

Ve Ione bir daha kıpırdamadı.

Yirmi saniye.

Kırk saniye.

Bir dakika.

Hauth aldırılmaz bir tavırla belli belirsiz bir ses çıkardı. Ione'un elindeki Bakire Kartı'na baktı. "Pembe kartın yapabildiklerinin de bir sınırı varmış," dedi.

İki dakika sonra Ione hâlâ kıpırdamamıştı. Elm o kadar yüksek bir sesle bağıırıyordu ki abisi irkildi. Hauth onu yere itip tekmeledi ve yine irkildi.

Hauth'un burnundan bir damla kan geldi. Tırpanını cebinden çıkarıp ona vurdu. "Orada kal," dedi Elm'e. "Yoksa seni pişman ederim."

Tuz nihayet Elm'in duyularını terk ettiğinde Hauth'la Linden'in birbirlerine ne söylediklerini duymadı. Zaten umurunda değildi. Kanın içinde sürünüyordu ve tüm gücünü içindeki son umut kırıntısını korumaya harcıyordu.

Ione'un başını ellerinin arasına aldı. Çok solgundu, hiçbir yerinde en ufak bir pembelik yoktu. "Hawthorn?"

Hiçbir şey olmadı.

Alnını onunkine dayadı. "Ione, lütfen."

Ione tepki vermeyince Elm gözlerini kapadı ve dişlerini sıktı. Ama tüm çabasına rağmen gözyaşlarına engel olamadı.

Sonra bir kanadın çırpınışı gibi...

"Elm."

Elm hızla başını kaldırdı.

Ione kıpırdıyordu. Sadece bir parmağı. Sonra elini oynattı ve onu göğsündeki yaranın üzerine götürdü. Göğsü çaresizlikle alınmış, derin bir nefesle yükseldi. Göz kapakları titreşti. Gözlerini açtı ve Elm bu gözlere baktı.

Ela gözleri ateş ve hayat doluydu.

Elm Ione'a sarılarak onu göğsüne bastırdı. İçinden bir hıçkırık koptuğunda acı acı ölümün kıyısından dönenin Ione mu yoksa kendisi mi olduğunu düşündü.

Hauth'la Linden zehirli bulutlar gibi tepelerinde geziyordu.

"İnanılmaz," diye alay etti Linden. "Kalbine bir hançer saplandı ve Bakire yaşamasına izin verdi."

Hauth ağır ağır, şaşkınlıkla ve açgözlü bir tavırla konuştu. "Böyle bir güç insanı yenilmez kılar."

Elm'in içinde müthiş bir karanlık birikti. Tırpan'ı olmadan silahsız ve çıplak olmasına aldırmadı. Abisinin yüzüne baktı ve "*Bunun için canını alacağım,*" derken bir an bile tereddüt etmedi.

O sırada kapı açıldı.

Filick Willow kitapları ve köpekleriyle eşikte durarak hayretle irileşen gözleriyle odaya baktı. Hauth'la Linden Elm'le Ione'un tepesinde dikiliyordu. Yerde kan vardı. Bakışları Elm'in yüzünü buldu, çürümeye yüz tutan yaralarında ve yaşlı gözlerinde gezindi. "Bağışlayın, Prens," dedi. "Kapıyı daha sert çalmalıydım."

Elm yeri öpebilirdi. Kucağındaki Ione'u gösterdi. "Götür onu buradan," dedi çatallanan bir sesle. "Ona yardım et."

Filick odaya girdiğinde Hauth sırtını dikleştirdi. "Sana ihtiyaç yok, Hekim."

Köpekler hırladı. Filick bir el işaretiyle onları susturdu. "Prens Hauth. Sizi odanızda bulamayınca çanı çaldık."

"Duydum." Hauth Tırpan Kartı'nı küt parmaklarının arasında çevirdi. "Gördüğün gibi, kimse beni yatağımdan kaçırmadı. Gayet iyiyim. Gidebilirsin."

Filick yerinden kıpırdamadı. Gözleri Ione'daydı. "Bir hayli kan kaybetmiş."

"Farkındayım."

Koridorda ayak sesleri yankılandı. İri yarı biri koşuyordu. Sonra birden Kral, Filick'i kenara itip Ione'un kanına basarak Hauth'a doğru yürüdü. Büyük oğluna sarıldı ve "Oğlum," dedi çattallanan bir sesle. "Yaşıyorsun."

Elm, Ione'un göğsüne baktı. Elini yarasının üzerinden çekmemişti. "Bakayım," diye fısıldadı Elm.

Ione konuşmadı. Elini göğsüne öyle sıkı bastırıyordu ki, teninde tırnaklarının izi kalmıştı. Ione sonunda yavaşça elini kaldırdı.

Yarası küçülüyordu, ilk hâlinin yarısı büyüklüğündeydi. Ione'un diğer elinde tuttuğu Bakire onu iyileştiriyordu.

Elm gözlerini tavana kaldırdı ve yarattığı bu korkunç ve fevkalade kart için Çoban Kral'a teşekkür etti.

Ione'un eli Elm'in tuniğinin koluna değdi. "Perdenin arkasına geçtiğimi sandım. Bir ormanda at sürüyordum. Ayak bileklerime kadar çamura bulanmıştım." Küçük bir gülümseme renksiz dudaklarını süsledi. "Seninleydim."

Kral'ın sesi yukarıdan, dalga dalga geldi. "Nasıl oldu bu?" diye sordu. Nasırlı elini Hauth'un yanağına koyarken sesi bir hıçkırıkla bölündü.

Hauth'un sesi sakın ve tekdüzeydi. Babasının omzuna vurdu. "Ziyafetler verdiğini duydum. Bu geçekini benim şerefime düzenle. Sana her şeyi anlatacağım."

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

Ravyn

Son takas zamanın olmadığı bir yerde bekliyor. Büyük bir kaderin, katliamın ve suçun yaşandığı yerde. Orada hiçbir kılıç kurtaramaz seni ve hiçbir maske gizleyemez yüzünü. Oradan İkiz Kızılağaç'la döneceksin...

Ama o yeri asla terk edemeyeceksin.

Ravyn kemik çıtırtıları duydu. Ormanın Ruhı sivri omuzlarını geriye attı, kuyruğunu savurdu ve pençelerini kuma daldırdı. Kulakları uzun ve sivri uçluydu. Gülümsediğinde kısa ve yırtıcı hayvanlarındaki gibi sipsivri dişleri dudaklarının arasından göründü.

İnsan ya da hayvan değildi, bu ikisinin arasında bir şeydi. Kâbus Kartı'nın üzerinde tasvir edilen canavara benziyordu ama Ormanın Ruhu'nun gözleri gümüş rengiydi. Ravyn'i içine hapsederek gözünü kırpmadan ona baktı. Sonra pençelerini kendi gövdesine çevirdi.

Ve onları karnına daldırdı.

Kürkünden kumlara gümüş rengi kanlar süzölmeye başladı. Deniz onları iştahla yaladı.

Ravyn dehşetle irileşmiş gözleriyle bunu izledi.

Ruh derin bir iç çekti ve kanaması durdu. Akıttığı kanlar derinliklerindeki bir şeyi yerinden oynatmış gibi elini karnına daldırdı. Elini oradan çıkardığında gümüşle kaplanmışlardı ve pençelerine bir şey dolanmıştı. Küçük ve dikdörtgen şeklindeydi, rengi zümrüt yeşiliydi.

İKİ ÇARPIK TAÇ

On ikinci Kader Kartı'ydı bu. İkiz Kızılağaç.

Ruh kıvrık pençelerini açtı.

"Onu kullanmanı istiyor," dedi Ravyn'in arkasında duran, Kâbus.

Ravyn hiç kıpırdamayan Jespyr'i kumların üzerine yatırdı ve ayağa kalktı. "Ona vurduğumda ne olacak?"

"Akıllar buluşacak."

"Kâbus Kartı'ndaki gibi mi?"

"Bunu söyleyemem. İkiz Kızılağaç'ı hiç kullanmadım."

"Onu uzun süre kullanırsam ne olur?"

Kâbus sesini alçalttı. "Zaman kavramını yitirirsin."

Ravyn, Ruh'la göz göze geldi. Göz bebekleri yoktu, sadece gümüş rengiydiler, kırpmadan Ravyn'e bakıyordu. Ravyn ürperdi, elini uzattı ve İkiz Kızılağaç Kartı'nın kadife ucunu tuttu. Ama onu Ruh'tan almaya çalıştığından sivri tırnaklı pençesiyle bir mengene gibi eline yapıştı.

Ravyn bağırdı. Ama Ruh'un tüyler ürpertici, gümüş gözlerine yeniden baktığında anladı. Ormanın Ruhü kartı ona sunmamıştı, yalnızca onu kullanmasına izin vermişti.

Yapılması gereken son bir takas vardı.

Ravyn kartın kadife ucunu tutan parmaklarını gevşetti. "Onu çalmayacağım."

Ruh pençesini açtı. Tuttuğu yer kıpkırmızı olmuştu. Ravyn bu kez titreyen parmağını eline uzattı. Beş yüz yıldır kayıp olan karta hemen dokunmadı. Sonra gözlerini kapadı, tuzu içine çekti ve İkiz Kızılağaç'a hafifçe vurdu.

Bir kez.

İkinci kez.

"Sözlerini dikkatle tartarak söyle," diye uyardı Kâbus. "Onlar son sözlerin olabilir."

Üçüncü kez.

Rüzgâr denizin tuzlu dudağını yardı. Ravyn'in yüzüne üfleyerek onu kör etti. Ruh engin ve fırtınalı sesiyle bir kere daha konuştu.

“Seni sisin içinde izledim, Ravyn Yew. Kanının tadına baktım. Taş zırhını deldim.” Bakışlarını Kâbus’a kaydırdı ve sonra yine Ravyn’e baktı. “Kurban edilmeye götürülen bir kuzu gibi, Çoban Kral’ın değneğini izleyerek ormanımın kalbine yolculuk ettin.”

Ravyn çenesini sıktı. “Ben kuzu değilim.”

Ruh’un gümüş gözleri onun üzerinde gezindi, onu tanıdı. “Yine de gelecek Ekinoks’ta bir kuzu gibi ölmeye kararlısın.”

Arkalarındaki Kâbus keskin bir sesle hırladı. “Ne demek istiyor?”

Ravyn, Kâbus’un sarı gözlerine baktığında Elspeth’e de baktığını biliyordu. “Deste’yi toplamak için Kral’ın onun kanını dökmesine asla izin vermeyeceğimi biliyor olmalısın.”

Kâbus uzun bir süre sessiz kaldı. Sonra kıyıya vuran dalgaların hışırtısı kadar usulca “Elspeth’in yerine sen mi öleceksin? Benim yerime?” diye sordu.

Ravyn omuzlarını dikleştirdi ve Kâbus’un beş yüz yıllık ömrünün her bir ânına ulaşan bir kararlılıkla, “Evet,” dedi.

Orman’ın Ruhu’na döndü. “Deste’yi toplamanın bedeli kanla ödenecek. Sisi dağıtmanın ve enfeksiyonu iyileştirmenin bedeli bu. Senin istediğin bedel. Ben de onu seve seve ödeyeceğim. Kendi isteğimle öleceğim. Emory hastalandığından beri yavaş yavaş ölüyorum zaten.” Boğazı düğümlendi. “Elspeth kaybolduktan sonra ölmekten de beter oldum. Şimdi sisin kız kardeşimi istiyor. Bu yüzden bana bedellerden söz etme, Ruh.” Pençesindeki İkiz Kızılağaç’a baktı. “Buradan ya o kartla gideceğim ya da hiç gitmeyeceğim.”

Ruh’un dudakları sivri dişlerini örttü. Nefes aldı ve kıyıyı yalayan suyun sesi sanki Ruh onu emmiş gibi birden duyulmaz oldu.

Derin bir sessizliğe gömüldüler.

Ruh Ravyn’i gümüş gözlerine hapsetti, sonra öne atıldı ve pençesiyle onun eline yapıştı. Müthiş bir kuvvetle Ravyn’i sahilden soğuk denize doğru sürükledi. Ruh onu suyun dibine

itmeden ve ruzlu akıntı başının üzerinden geçmeden önce Ravyn, Kâbus'la Jespyr'e yalnızca bir anlığına bakabildi.

Ravyn gözlerini açtığında suyun altında değildi. Islak bile değildi. Karlı bir çayırda duruyordu. Jespyr'le Kâbus orada değildi. Ravyn Ormanın Ruh'uyla yalnızdı.

Yukarıda kuşlar ötüyordu. Kuzgunlar ve kargalar gibi bet sesler çıkarmıyorlardı, ötücü kuşlardı bunlar. Tatlı tatlı cıvıldaşan tarlakuşları. Karlı çayırın üzerinde kanatlar çırpınıyordu. Ravyn başını kaldırdığında nefesini tuttu.

Kış mevsimiydi ama gökyüzünü hiç bu kadar mavi görmemişti. Gün ışığının böyle kuvvetli parladığına ilk kez şahit oluyordu. Sisten tamamen arınmıştı. Manzaranın güzelliği Ravyn'in nefesini kesti.

"Neredeyiz biz?"

"Sekiz yüz yıl öncesinde," dedi Ruh ahenksiz sesiyle.

"Neden?"

Ruh elini bırakarak karların üzerinde yürüdü. "Zamanın sihrin üzerinde pek az hükmü vardır. Kendi bahçemde yürür gibi asırların arasında gezinebilirim ben." Ravyn'in omzunun üzerinden baktı. "İnsan ömrü kısa. Sen bir ağaç gibi sağlam ve dirençli değilsin, bir kelebek gibi narın ve kısa ömürlüsün. Önemsizsin."

Ravyn başını iki yana salladı. Kuzu, kelebek. Çoban Kral *Kadim Kızılağaç Kitabı*'nda, Ormanın Ruh'u'nu ne bir dost ne de bir düşman olarak tanımlamıştı. Gerçekten olduğu şeyi yazarak mürekkep tasarrufu yapabiliirdi. *Puştun tekidir*, demesi yeterliydi.

Ruh düşüncelerini okumuş gibi kuyruğunu savurdu. Pençelerini açtı. Kızılağaç'ın yanı sıra diğer on bir Kader Kartı avucunda belirdi. Ravyn'in önünde havada yüzmeye ve Ruh'un tembelce oynattığı parmağıyla birlikte dönmeye başladılar. "Kartlar. Sis.

Kan,” dedi. “Bunların hepsi birlikte dokunmuştur, ipeksi bir örümcek ağı gibi narindirler, dengeleri hassastır.”

“Bu durumda sen de bir örümcek oluyorsun.”

Ruh buna gülümsedi. “Çoban Kral akıllıydı, hayal gücü genişti. Sıradan bir ruh böyle çeşitli ve karmaşık bir Deste’yi bir araya getiremezdi. Hiçbir erdemin ya da sevginin bu kartlara duyduğu arzudan daha büyük olamayacağını biliyordu.” Parmaklarını şaklattı ve kartlar pençelerine üşüştü. “Sen de onun gibi misin, Ravyn Yew?”

Sözlerini dikkatle tartarak söyle. Onlar son sözlerin olabilir.

Ravyn derin bir nefes aldı. “Ben bir hırsızım. Bir yalancıyım. Çoğuna göre erdemli biri değilim.”

“Ya sevgi?”

Ravyn’in göğsü sıkıştı. Gözlerini kaparsa ne göreceğini biliyordu. Kütüphanedeki şöminenin önünde sessizlik içinde kitap okuyan annesiyle babasının hafifçe eğik yüzlerini. Orman yolunda at süren Elm, Jespyr ve Emory’yi. Yew Kalesi’ndeki masada karşısında oturan ve çay fincanının üzerinden pembe yanaklarıyla ona gülümseyen Elspeth’i. “İçimde sevgiye dair bir şeyler var.”

Ruh tekrar parmaklarını şaklattı ve Deste kayboldu. Pençesinde yalnızca İkiz Kızılağaç kaldı. “Öyleyse sana bir teklif yapacağım. Bu kartı bende bırakırsan sevdiğin insanları kurtaracağım. Kardeşlerinin enfeksiyonu iyileşecek. Elspeth Spindle bedenen ve zihnen Çoban Kral’dan kurtulacak.” Pençesini karlara sürttü. “Ve Rowan Prensi onu bekleyen korkunç akıbete uğramayacak.”

Kuşlar cıvılamaya devam ediyordu. Ravyn’in yüzüne hâlâ güneş vuruyordu. Ama o buz kesmişti, kulağına gelen tek ses kendi nabzının düzensiz atışlarıydı. “Elm’i bekleyen korkunç akıbet nedir?”

Ruh cevap vermek yerine gümüş gözleriyle onu izlemeye devam etti.

“Neye razı olduğumu bilmeliyim.”

Ravyn yine sessizlikten başka bir yanıt alamadı.

Ravyn'in ellerindeki daimi titreme şiddetlendi. Konuştuğunda kelimeleri boğazına yapıştı. "O zaman gelecek Ekinoks'ta onları bizzat kurtarmaktan başka seçeneğim yok. İkiz Kızılağaç Kartı'yla."

Koyu renkli kürkü ve amansız gözleri Ormanın Ruhu'nun yüzündeki ifadeyi okumayı zorlaştırıyordu. Ama Ravyn kulaklarının anlık titreyişine ve kuyruğunu hafifçe hareket ettirmesine bakarak onun cevabından memnun olmadığını anladı.

"Bir keresinde benden söz etmiştin," diye mırıldandı Ruh. "Kara Orman'da yürürken. Wayland Pine'in Demir Kapı Kartı'nı çalmaya gidiyordun. Yanındakilere sen yol gösteriyordun ama hep arkana bakıyordun. Elspeth Spindle'a."

Ravyn dudaklarını birbirine bastırdı. "Hatırlıyorum."

"Ona dedin ki, 'Sihir gelgitteki tuzlu su gibi salınır. Ruh'un gelgiti yöneten ay olduğuna inanıyorum. Bizi içine çekiyor ama aynı zamanda özgür bırakıyor. O ne iyi ne de kötü. Sadece bir sihir dengesi. Ebedi.'"

Çayırdaki esen rüzgâr hızlandı. Ruh sesini yükseltti. "Tüm Blunder'in aynı şeye inanmasını isterdim. Dolayısıyla, Ravyn Yew, sana ikinci teklifim taht."

Ravyn konuşmayınca bir homurtuya benzeyen öfkeli bir tını Ruh'un sesine sızdı. "Büyük bir kral olmak için gereken tüm vasıflar sende var. İhtiyatlısın, dikkatlisin. Denge konusunda tedbirlisin. Stone'a dönüp dayına boyuna eğmeye ihtiyacın yok. Yalan söylemeye, hırsızlık yapmaya ya da olmadığın biri gibi davranmaya ihtiyacın yok. Meziyetlerinin farkına var ve kendi kurallarını koy." Pençesindeki kartı başıyla işaret etti. "İkiz Kızılağaç Kartı'nı bana bırak, seni Quercus Rowan'ın yerine Blunder'in kralı yapayım."

"Senin bunu yapabilecek gücün yok."

Ravyn'le arasında birkaç adım vardı ve birden burnunun dibinde bitti. Gümüş gözleri Ravyn'in gözünün önünde belirerek pençelerini onun göğsüne bastırdı.

“Yüzlerce yıl öncesindeyiz ve bana güçten mi söz ediyorsun?” Tuz kokusu her yerdeydi. “Çoban Kral *ben* onu buna layık bulduğum için ateşle dünyaya geldi. Çocukları *benim* sayemde sihirle kutsandı. Brutus Rowan *ben* buna engel olmadığım için tahta çıkabildi. Krallar ve canavarlar yaratılabilir, kelebekler ezilebilir. Senin bildiğin her şeyi ben yarattım. Ben Blunder’ım. Onun enfeksiyonu, onun ağaçları ve onun sisiyim. Ben sihirle *dolup taşıyorum*.”

“Yine de sırf bunun böyle sürmesi için bir yalancı ve hırsızla takas yapabiliyorsun.” Ravyn öne eğilerek Ruh’un sivri tırnaklarının göğsüne biraz daha gömülmesini sağladı. “Sen sonsuzsun. Ve sihirsin. Ama o sihrin en eski çelişki olduğunu ben de senin kadar iyi biliyorum. Sihir seni güçlendirdikçe daha güçsüz biri oluyorsun. Bunu bana Çoban Kral öğretti.”

Biri boğazının içini oyuyormuş gibi alçak bir sesle hırladı. Geri çekildi. “Cömertliğimi görmezden gelip İkiz Kızılağaç’ı almaya kararlısın öyle mi?”

“Tahta çıkmak gibi bir hırsım yok.”

“Belki de olmalı,” dedi Ruh küçümseyici bir tavırla.

Ravyn dişlerini gıcırdattı. “Vaktim değerli, Ruh. İkiz Kızılağaç’a karşılık ne istediğini söyle. Evime dönmek istiyorum.”

Gümüş gözlerini kıstı. Siyah dilinin ucunu dişlerinde gezdirdi. “Öyleyse bana cevap ver.” Hırıltılı bir nefes aldı. “Siyah kuşun üç başı var. Haydut, Şövalye ve bir şey daha. Doğuştan hak kazandığı, sonsuza dek sürecektir bir şey. Söyle, Ravyn Yew, ormanımdaki uzun yürüyüşünün ardından nihayet adını biliyor musun?”

Ravyn hayal meyal bir şeyler hatırladı. Bu sözleri daha önce de duymuştu.

Stone’da ona Emory fısıldamıştı.

“Bedelim budur,” diye devam etti Ruh ve yavaşça dudaklarına bir gülümseme yayıldı. “Takasımın karşılığı budur. Eğer sorumu doğru yanıtlarsan son Kader Kartı’nı sana bağışlaya-

çağım. Eğer doğru yanıtlayamazsan kart bende kalacak.” İkiz Kızılağaç’ı pençesiyle daha sıkı kavradı. “Adın, Ravyn Yew. Bana adını söyle.”

Ruh’un bilmecesi zihnini dörtlüğe terk ederek ardında derin bir kaygı bıraktı. Ravyn Elm’le bir satranç oyununa oturmuş gibi hissetti. Sadece orada bulunmakla bile köşeye sıkıştığı hissiydi bu.

“Bana iki teklif yaptın,” dedi yavaşça. “İkisini de reddettim. İhtimalleri kısıtlamak için, dengenin hatırına senden iki tane ipucu istiyorum.”

“Uzun bir zaman önce, beni ziyarete geldiğinde Çoban Kral’a söylediklerimi tekrarlayacağım sana.” Rüzgâr hızlandı ve Ruh sesini yükseltti. “On ikisi çağırır birbirini gölgeler uzadığında, günler kısaldığında ve Ruh en güçlü olduğunda. Deste’ye seslenirler, Deste de karşılık verir onlara. Bizi birleştirirseniz, derler, atacağız siyahı dışarıya. Kral’ın adaşı olan ağaçta, tuzun kara kanıyla, Hastalığı durduracak on ikisi bir arada. Dağdan denize doğru hafifleyecek sis. Yeni başlangıçlar, yeni sonlar...”

“Ama her şeyin bir bedeli var,” diye bitirdi Ravyn.

“Gündönümü’nde,” dedi Ruh gümüş rengi amansız bakışlarıyla onu süzerek, “Kart Destesi Kral’a adını veren ağacın altında birleşecek. Ve o ağaç bir üvez değil. İşte birinci ipucun *bu*.”

Ruh’un kelimeleri Ravyn’in kulaklarında ahenksiz bir tınıyla çınladı. Parmaklarını kemerindeki fildişi kabzanın üzerinde gezdirdi. “İkincisi nedir?”

Dişlerini göstererek sırtıttı. “Bunu sana söylemeyeceğim, göstereceğim.”

Dünya yan yattı. Tekrar düzeldiğinde hâlâ o çayırdıydılar ve yeryüzü karla kaplanmıştı. Ama şimdi porsuk ağaçlarının gölgesinde duruyorlardı.

Çayırın zirvesinde karanlık bir penceresi olan, taş bir oda vardı.

Ravyn ağaçların kıyısında Yew Kalesi'nin kulelerini görmeyi umarak hızla o tarafa döndü. Ama orada değillerdi. İleride başka bir kale vardı.

Bugüne dek yalnızca kalıntılarını gördüğü bir kale.

"Şimdi geçmişin hangi dönemindeyiz?"

"Günümüzden beş yüz yıl öncesinde. Bizi göremezler ve duyamazlar." Ormanın Ruhu eğri büğrü pençesiyle kaleyi işaret etti. "İçeri girelim mi?"

Kalede müthiş bir hareketlilik vardı. Müzisyenler çalgı aletlerinin yaylarını sıkılaştırıyordu. Hizmetliler gümüş yiyecek tepsileriyle koridorları arşınılıyordu, siyah saçlı çocuklar onların arasında mekik dokuyarak paskalya çörekleri ve baharatlı meyveler aşırıyordu. Kapıların hepsi çobanpüskülleri ve ökseotlarıyla süslenmişti. Avizelerin demir kollarının arasına kırmızı, yeşil ve sarı, kadife sicimler asılmıştı.

Ravyn kalede Gündönümü'nün kutlandığını fark etti.

Büyük salona beş uzun ziyafet masası kurulmuştu ve bankları gülüp eğlenen ve içen saraylılarla doluydu. Odanın ucunda bir kürsü yoktu ama bir taht vardı. Tahtaydı; birbirine dolanmış, kalın ağaç dallarından yapılmıştı.

Tahtta bir adam oturuyordu.

O diğerleri gibi cümbüş yapmıyordu. Kimseyle konuşmuyordu, yüzünü kucağında açık duran kitaba eğmişti. *Kadim Kızılağaç Kitabı*.

Bakır teni çizgilerle kaplıydı, yüzü kemikliydi, dudakları kulaklarına doğru çekilmişti. Uzun, kanca gibi bir burnu vardı. Bakışlarını kaldırdığında Ravyn bir anlığına gözlerini gördü.

Sarıydılar.

"Bu..."

"Çoban Kral'ın ta kendisi," diye fısıldadı Ruh.

Başında bir taç vardı, koyu kumral, dalgalı saçları ona dolanmıştı. Eğri büğrü dallar ve ağaç yaprakları şeklinde altın bir çember.

İKİ ÇARPIK TAÇ

Ravyn bu tacı daha önce görmüştü. Bundan beş yüz yıl sonraki gelecekte, çayırın ucundaki taş odada duruyordu.

Ravyn, Çoban Kral'dan gözünü ayırmadı. O sesin ardındaki yüzü görmek bir rüya gibi geliyordu. O vıcık vıcık fısıltılar, kulak tırmalayıcı hırlama ve tıslamalar bir canavarı pek güzel tamamlıyordu. Ama bu adamın bir insan olduğuna şüphe yoktu.

Yüzü tuhaf bir şekilde tanıdıktı. Ama Ravyn onu nereden tanıdığını hatırlayamadan önce...

Havayı dumanlar doldurdu.

Tüm kapılardan içeri doluyorlardı, siyah ve boğucuydular. Saraylılar yerlerinden fırladı, dışarı çıkmak için birbirlerini ezerlerken büyük salonda çığlıklar yankılandı. Kale muhafızları duvarların dibinden ayrılarak panik hâlindeki erkek, kadın ve çocukları kalenin çıkışlarına yönlendirmeye başladı. *Kadim Kızılağaç Kitabı* Çoban Kral'ın kucağından düştü. Kral ayağa kalktı.

Ama eldivenli bir el gitmesine engel oldu.

Tahtın arkasında bir adam duruyordu. İri yarıydı, sert hatlı, kemikli bir yüzü vardı ve çatık kaşlarının arasında derin bir çizgi belirmişti. Diğer elinde iki Kader Kartı vardı. Siyah At ve Tırpan.

Sol burun deliğinden üst dudağına kanlar damlıyordu. Ama Ravyn dikkatle onun gözlerine bakıyordu. Adamın gözleri dayısınıninkiler gibi yeşildi. Hauth'la Elm'in gözleri gibi.

Brutus Rowan.

Kartlarını cebine koydu ve tahtın üzerine eğilip Kral'ına Ravyn'in duyamadığı bir şeyler söyledi. Sonra kemerinden bir hançer çıkardı.

Onu Çoban Kral'ın kaburgalarının arasına sapladı.

Sisin içinden siyah pelerinli adamlar çıktı. Donuk bakışları Brutus Rowan'ın üzerindeydi. "Kızını bulun," diye emretti Brutus onlara. "Onu iyileştirmesine izin vermeyin. Diğer çocukları da bana getirin."

Çoban Kral arkaya doğru sendeledi. Başının arkası Brutus'ün çenesine çarptı. Sonra yüksek ve çirkin bağırmalar odayı doldurdu.

Ravyn duman yüzünden öksürmeye başladı, gözlerini ovuşturdu. Gözlerini yeniden açtığında Çoban Kral'la Brutus Rowan ortadan kaybolmuştu.

"Gel," dedi Ormanın Ruhü pençesiyle onun elini tutarak. "Neredeyse bitti."

Ravyn'i dışarı çıkardı. Gece olmuştu. Gökyüzü siyahtı ve hilal dumanların ardına gizlemişti. Turuncu alevler kalenin kulelerini yalıyordu. Kalan son saraylılar da çılgınlık atarak geceye karıştı.

Ormanın Ruhü onu çayıra götürürken Ravyn'in tüm vücudu gerildi. Nereye gittiklerini biliyordu. Bu yolu bin defa yürümüştü; ucunda Çoban Kral'ın odası vardı.

Ve mezarı.

"Buna dayanabilir miyim bilmiyorum."

Ruh'un kuyruğu dumanlı havayı dövdü. "Burada bitmesini mi istiyorsun?"

Karların üzerinde koşan insanlar yanlarından geçti. Çoban Kral ve peşindeki dört oğlu. Tilly kucağındaydı. Ravyn küçük kızın boynunun ve uzuvlarının gevşekçe sallanmasına bakarak—gözleri açıktı ama görmüyordu— onun öldüğünü anladı.

Taş odaya doğru koşarken karların üzerinde kanlı bir iz bıraktılar.

Ravyn'in elleri titriyordu. "Hepsi ölecekler değil mi?"

Ormanın Ruhü'nün sesinde sevgi, nefret ve acıma yoktu. "Evet."

Çoban Kral'la çocukları taş odaya vardığında ve karanlık penceresinden girip gözden kaybolduğunda Ruh, Ravyn'i öne itti. "İçeri gir."

Oda karanlıktı. Ama kaleyi saran alevler cama yansıyor, odanın köşesinde bir karaltı vardı. Bir adam.

Brutus Rowan onları bekliyordu.

Bir pelerine sarınmıştı. Altın sarısıydı ve üzerine bir üvez ağacı sembolü işlenmişti. Sert ve hızlı bir hamleyle Çoban Kral'ın kılıcını elinden düşürerek bir tekmeyle uzağa fırlattı.

"Ağaçlar artık sana yardım edemez."

Çoban Kral, Tilly'yi bırakıp Brutus'le çocuklarının arasına girdi. "Ruh'un Ayris'i alacağını bilmiyordum. Onun ölmesini istemezdim."

"Sana inanmıyorum. Sen bir yalancısın, eski dostum. Sihir seni ruhsuz bir alçağa dönüştürdü. Seni tanınmaz hâle getirdi." Çoban Kral'a kılıcını doğrulttu. "Bu krallığı yönetmeye uygun değilsin artık."

"Bu sebeple de tahtımı mı çalacaksın? Çocuklarımı mı öldüreceksin?"

Brutus çenesini sıktı. "Bu bana acı verecek. Dostluğunu kaybetmek bana acı verdi. Ayris'i kaybetmek de öyle. Ama bir keresinde bana ne dediğini hatırlıyor musun?" Kılıcının kabzasını daha sıkı kavradı. "Tırpan'a hükmetmek acıya hükmetmektir. Bir krallığa hükmetmek bunun yanında nedir ki?"

Odaya adamlar doluştu. On bir kişiydiler ve her birinin elinde bir Siyah At vardı.

"Bana İkiz Kızılağaç Kartı'nı nerede bulacağımı söyle," dedi Brutus. Arkasında adamları olduğu için şimdi sesi daha yüksek çıkıyordu. "Senin yapamadığını yapıp bu kahrolası sisi kaldıracam."

Çoban Kral elini hançerlendiği yere götürdü. Onu oradan kaldırdığında parmakları kana bulanmıştı. Hafifçe yalpaladı ve dudakları bir gülümsemeyle aralandı. "Hayır."

Brutus bir avcı gibi ona doğru ilerledi. Çoban Kral boyun eğmeyince Brutus boğazına sarılarak onu taşla çaldı.

Ve kılıcını göğsüne sapladı.

Çocuklar bağırdı ama Çoban Kral uzun ve alçak bir tıslamadan başka bir ses çıkarmadı. Taştan altındaki toprağa düşerken tacı başından kaydı. Kanlı elini çocuklarına doğru uzattı.

“Perdenin diğer tarafında sizi bulacağım,” diye mırıldandı. Bakışlarını Brutus’e çevirdi. Sarı gözleri nefretle parlıyordu.

Sonsuzluğu çağrıştıran bir şeyler vardı bakışlarında.

“Çünkü ölsem bile ölmeyeceğim. Gölgenin çobanıyım ben. Korkunun hayaletiyim. Bir gündüz düşündeki iblisim. Gecenin kâbusuyum.”

Taşın ucundaki toprağa serildi. Orayı kanıyla sularken canı çekildi. Az sonra tamamen hareketsiz kaldı.

Brutus dişlerini göstererek ona baktı. Gözlerinden yaşlar aktı. Sonra gözyaşlarını sildi ve bakışları buz kesti. Tırpanına üç kez vurdu. “Öldürün onları,” dedi arkasındaki adamlara.

Ravyn onun üzerine atladı. Ama içinden geçip yere düştü.

“Bekle,” dedi Ruh’un fırtınalı sesi. “İzle.”

Çığlıklar havayı yırttığında Brutus kendini odadan dışarı attı. Yanan kale tam karşısındaydı, turuncu ve siyah bir cehenneme dönüşmüştü.

Çayırdı, alevlerin ve dumanların arasında bir oğlan çocuğu duruyordu.

Babasına benziyordu. Siyah saçlı, uzun boylu ve ince yapıydı. Kolayca hatırdan kalan, gaga gibi bir burnu vardı. Babasına benzemeyen tek yeri gözleriydi. Onunkiler gibi sarı değillerdi.

Griydiler.

“Hain,” diye tısladı. Kemerinden kılıcını çıkardı. “Kalleşliğin bedelini canınla ödeyeceksin.”

“Bunu yapamayacaksın,” dedi Brutus kırmızı kartı aralarında tutarak. “Bana doğru yürüyeceksin, Bennett. Ve tıpkı baban gibi kılıcımı boğazında hissedeceksin.”

Çocuğun beti benzi attı ama kıpırdamadı.

Brutus sesini yükseltti. “Buraya gel.”

Bennett başını yana yatırdı. Bakışları Tırpan’ı buldu. “Hayır.”

Brutus bağırmaya başladı. Ona yaklaştı. Dövüşmeye başladılar ve iri yarı adam kılıcını üçüncü sallayışında oğlanın silahını düşürdü. Öldürücü vuruşunu yapmak üzere kılıcını kaldırdı.

İKİ ÇARPIK TAÇ

Derken Bennett birden ona doğru atılarak Brutus'ün elindeki Tırpan'ı kaptı. Sonra o amansız kırmızı kartı bir kâğıt ve kadife parçasından ibaretmiş gibi parmaklarının arasında tuttu ve Brutus'e gülümsedi.

Ve Tırpan'ı tam ortasından yırttı.

Brutus'ün gözleri irileşti. Geriye doğru sarsak bir adım atarak kılıcını yeniden kaldırdı. Ama kılıç Bennett'i bulamadan, oğlan elini cebini sokup bir Ayna Kartı çıkardı ve...

Ortadan kayboldu.

Dünya değişti.

Ravyn'le Ruh şimdi şehrin pis bir sokağındaydı. Bennett'in başında kukuletasıyla gelen geçenden bir parça ekmek dilenmesini izlediler. Orman yolunda haydutlarla çete kurup bir kafilayı soymasını izlediler. Şövalyelerin sokaklarda onu aramasını ve Blunder'ın tüm direklerine üzerinde Bennett'in suratının olduğu posterlerin asılmasını izlediler.

Şimdi orta yaşlı bir adam olan Bennett siyah, dalgalı saçlı ve kahverengi gözlü bir kadını kollarına aldı. Onunla eğri büğrü dalları olan, yüksek ağaçların altında dikildi ve evlilik yeminlerini ettiler.

Bu görüntüler başladıkları yerde, çayırdaki son buldu.

Çoban Kral'ın taş odasının etrafındaki porsuk ağaçları yüksekti. Yalnızca onlar ve korudukları oda yangından zarar görmemişti. İhtiyar, kambur bir adam olan Bennett kalıntıların arasında yürüdü. Odaya tırmandı ve taşa kanını döktü.

Taş yarıldığında, Bennett Kâbus ve Tırpan Kartlarını onun içine koydu. "Temkinli ol, baba," diye fısıldadı. "Akıllı ol. İyi ol."

Sonra gözden kayboldu.

Ravyn'le Ormanın Ruhu yine karlı çayırdaki yalnız kaldı.

Çoban Kral Elspeth'in vücudunu ele geçirdiğinden beri ilk kez Ravyn'in elleri titremiyordu. Beş yüz yıl bir dalga gibi üzerinden geçerken kıpırdamadan durdu.

"Şu çocuk," diye mırıldandı. "Bennett. Tırpan'ı yok mu etti?"

“Dört Tırpan Kartı yaratıldı,” diye yanıtladı Ruh. “Ama kimse Rowanların üç taneden fazlasını kullandığını görmedi.”

“Ama Kader Kartları ebedidir. Sihirleri kaybolmaz. Zamanla yıpranmazlar. Kimse onlara zarar veremez. Çoban Kral böyle söylemişti.”

“O da senin gibi, kesinlikle bir yalancı.” Rüzgâr dalların arasında fısıldadı. “Vaktin doldu, Ravyn Yew,” dedi Ruh. “Cevabını şimdi istiyorum. Söyle, adın ne?”

Ravyn’in boğazı düğümlendi. Gözleri çayırdaki ağaç tepelerine kaydı. O, Jespyr ve Emory’nin çocukken dallarında sallandığı ağaçlardı bunlar.

Tilly’nin dallarında babasını beklediği ağaçlar.

Ravyn’in nefesi serin havaya karıştı. İleriye gitmeye o kadar odaklanmıştı ki, geriye bakma iznini tanımamıştı kendine. Ama geçmiş ona gösterilmişti, onun için yazılmıştı, tüm çıplaklığıyla ayaklarının dibine serilmişti.

Çoban Kral’ın tacına oyulan dallar. Kılıcının kabzasına. Havada savrulan ve ormanı yeniden düzenleyen bir kılıç. Bir porsuk ağacının eğri dalına fısıldanan bir isim.

Yaşlı, eğri büğrü bir ağacın kadim ismi.

Çoban Kral’ın yüzü. Oğlu Bennett’in gri gözleri.

Tırpan Bennett’a etki etmemişti. Tıpkı Ravyn’e etki etmediği gibi.

Benim seninle hiçbir ortak noktam yok, asalak.

Yanılıyorsun. Bana sandığından daha fazla benziyorsun.

Ravyn Ormanın Ruhu’nun gümüşü bakışlarına karşılık verdi. Sonunda o sözleri söylediğinde benliğinin her bir parçasıyla doğru olduklarını biliyordu. “Taxus. Benim adım, Taxus.”

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

Elm

Büyük salondaki tüm insanların arasında, canavar göze en hoş görüneniydi.

Hauth beyaz tilki kürküyle süslü altın sarısı bir yelekle hakkı olan yerde oturuyordu. Bileğindeki at kılı tılsımla oynarken yüzü asıktı ama saraylıların övgü dolu sözlerini kahkahalarla kabul etti. Ione'dan geri aldığı Bakire Kartı'ndan hiç söz etmedi, birdenbire kendiliğinden iyileşmiş gibi yaptı. Ama onu kullandığına şüphe yoktu. Yüzü fazla kusursuzdu, hatları fazla muntazamdı.

Kadehini beşinci kez kaldırdı, Rowanların dayanıklı ve sağlam bünyelerine içti.

Tüm bu süre zarfında Elm'i Tırpanının yularıyla sımsıkı tutmaya devam etti.

Kürsünün kenarına itilen Elm'e kimsenin dikkat ettiği yoktu. Hauth'un geri dönmesi Blunder sarayında pabucunun dama atılmasına neden olmuştu. Yüzündeki taze çürükler ona bakmak istememelerinin başka bir nedeniydi.

Hauth içkiden gözleri kan çanağına babasının yanında oturuyordu ve Ione her zamanki gibi, onun diğer tarafındaydı. Kusursuz görünen suratının keyfini süren Linden yakınlarda bir yerdeydi, ellerini arkasında kavuşturmuştu.

Elm'in nabızı kafasının içinde atıyordu. Hauth'un Kral'a alçak bir sesle anlattıklarını duyamıyordu. Ama Kral'ın gözlerinin irileşmesine bakılırsa duyduklarının ilgisini çektiğine

kuşku yoktu. Belki de pembe kartın bilinmeyen meziyetleriydi bu denli merakını cezbeden.

Elm onları uzun süre izlemedi. Gözleri Ione'a aitti. Ione yine o çirkin, gri elbiselerden birini giymişti. Bu kez Hauth'un zoruyla onu sırtına geçirmişti. Hauth açtığı yaranın kanını temizlemesi için ona yeterince zaman tanımamıştı ve bir tek bu elbisenin yakası cildindeki kırmızı lekeleri gizleyecek kadar kapalıydı.

Ione kaskatı kesilmiş bir hâlde iskemlesinde oturuyordu. Ela gözler Hauth'un Tırpanıyla ona verdiği emirle bulutlanmıştı. Muhtemelen ondan kıpırdamadan oturmasını ve çenesini kapalı tutmasını istemişti. Kimse Ione'un hatırını ya da neden bu kadar solgun görüldüğünü sormamıştı. Ensesinde topladığı sarı saçlarına neden kan bulaştığını. Elm gibi, Ione'a da kimsenin aldırdığı yoktu.

İyi dileklerde bulunmak için kürsünün önünü dolduran kalabalık hafiflediğinde Hauth kadehini eline aldı ve ayağa kalktı. Baldwyn'in sesi salonda yankılandı. "Majestelerinin veliahtı, Blunder tahtının vârisi, Kanunların Koruyucusu, Şövalye ve Yüce Prens Hauth Rowan."

Arkaya itilen iskemlelerin sesi salonu doldurdu, tüm saraylılar ayağa kalktı ve kusursuz Rowan Prens'ine gözlerini diktiler.

Hauth'un gülümsemesi gözlerine ulaşmadı. "Yüce Prensizin ve bir Şövalye olarak günlerim vazifelerimle geçiyor. Blunder'i enfeksiyondan gayet iyi bir şekilde koruduğumu söylemekle gurur duyuyorum. Babamın kanunlarını ve emirlerini uyguluyorum." Ione'un sandalyesinin arkasına elini koydu. "Babam ele geçirilmesi oldukça zor olan Kâbus Kartı'nı koleksiyonuna ekleyebilsin diye evlenmeye bile razı oldum. Belki ileride bir gün nihayet Deste'yi tamamlayıp sisi kaldırabilen Rowan Kralı olabilir diye."

Hauth parmağını Ione'un ensesinde gezdirdi. Dışarıdan bakıldığında sevgi dolu bir davranış gibi görülebilirdi ama Elm onun asıl anlamını biliyordu.

Bir tehditti bu.

“Ama yaralandım,” diye devam etti sözlerine Hauth. “Ciddi biçimde. Hayatımı kaybetme noktasına gelene dek ne kadar dolu dolu yaşadığımın farkında değildim.” Efsunlanmış gibi oğlunu dinleyen Kral’a döndü. “Şimdi iyileştiğim için vazifem ve onurum dışında çantada keklik saymamam gereken bazı şeyler olduğunu biliyorum.” Babasının omzuna elini koydu. “Bunlardan biri aile bağları.”

Salondan takdir dolu mırıltılar yükseldi.

“Yokluğumda kardeşimi bağrınıza bastığınızı duymak beni memnun etti,” dedi Hauth ve sesinin alçak tınısında karanlık bir şeyler gizliydi. Gözlerini Elm’e kaydırды. Burun deliğinin altındaki kan damlasını kimseye belli etmeden sildi. “Gel, bize katıl, Renelm. Kadehlerimizi doldur ve birlikte içelim.”

Tuz bir kere daha Elm’e duyurularını yaktı. Linden yanına geldi ve bir kadehle bir şarap sürahisini eline tutuşturdu. Elm, Ione’a bakmaya çalıştı ama Tırpan onu kaskatı adımlarla kürsünün ortasına doğru yürümeye zorladı.

Hauth kendi kadehini önüne çekip Kral’ın boş kadehine baktı. “Doldur,” dedi.

Elm sürahiyi eğerek babasının kadehine şarap döküldü. Hauth’un dudakları seğirdi. “Aileye,” dedi kadehini kaldırarak.

Salondakiler hep bir ağızdan ona karşılık verdi. “Aileye.”

Elm şarap içmedi, orada çaresizce dikilmekten ve nefes almaktan başka bir şey yapamıyordu. Kral şarabını bitirdiğinde Hauth’un gülümsemesi tüm yüzüne yayıldı. Salona arkasını dönüp Elm’e ve Kral’a baktı. “Aile demişken,” diye fısıldadı onlardan başka kimsenin duyamayacağı bir sesle, “anladığım kadarıyla, Ravyn’le yanındakiler yakında dönecek. Bana saldıran kadınla birlikte.” Gözlerini Kral’a indirdi. “O kadının çoktan ölmüş olması gerekirdi. Ya da bir hücrede çürümesi.”

Kral Rowan iskemlesinde daha dik oturdu ve boynuna bir kızarıklık yayıldı. “Elsbeth Spindle’in kadim bilgileri var. İkiz Kızılağaç’ı bulmak için ona ihtiyacım vardı.”

“Kesinlikle,” diye mırıldandı Hauth kadehinin içine doğru. “Ayyaş bir zalim olabilirsin, baba. Ama hiçbir zaman bir aptal olduğunu düşünmedim.”

Kral’ın kızarıklığı yüzüne yayıldı. Tehditkâr bir sesle homurdandı. “Hauth.”

Hauth ona doğru eğilerek alçak bir sesle konuşmayı sürdürdü. “Hayatın boyunca İkiz Kızılağaç Kartı’nı bulup sisi kaldırmaktan ve enfeksiyonu iyileştirmekten söz ettin. Halbuki sis ve enfeksiyon tahtı besliyor. İnsanlar sisten korkuyor. Enfeksiyonunun kökünü kazımak için kapılarına dayanan Hekimlerle Şövalyelerden korkuyorlar. O korku yüzünden beş yüz yıldır hiç kimse bir Rowan’a meydan okumadı. Ama sen tuttun Ravyn Yew’ün eline bu düzeni altüst edebilecek bir koz verdin. Dahası, sevgili Komutan’ın buraya İkiz Kızılağaç’tan fazlasıyla dönecek.” Hauth’un dudakları ince bir çizgi hâlini aldı. “Kahrolası Çoban Kral’la birlikte dönecek.”

Kral yüksek sesle, boğulur gibi öksürdü.

“Ve geri döndüklerinde onlarla sen yüzleşmek zorunda kalacaksın, *abi*,” dedi Elm sıkıdığı dişlerinin arasından.

“Bu nedenle buradasın, Renelm. Sen ve Ione Hawthorn. İkinizi de hiçbir zaman istemedim ama pazarlık için iyi kozlar olacaksınız.” Hauth kendi kendine güldü. “Yeni yeni tomurcuklanan aşkınızın ateşi zindanda sönmez umarım.”

Kral’ın kadehi kürsüye yuvarlandı. Kalın, küt parmaklarını boğazına götürdü ve boğulur gibi bir ses çıkardı. Yüzü kızardı, alacalı bulacalı bir renge büründü. Gözleri kanlandı. Hauth’un koluna yapıştı. Konuşmaya çalıştığında ağzından tükürükler saçıldı, dili dolandı. “Ya-yardım...”

“Neler oluyor?” Elm, Linden’in eline tutuşturduğu sürahiye ve Kral’ın boş kadehine baktı. Babası onun doldurduğu şarabın hepsini içmişti. Bakışları Hauth’a kaydı. “Ne yaptın?”

Başlar onlara döndü. Birkaç saraylı yerlerinden kalktı, diğerleri kıpırdamadan oturarak platforma bakmayı sürdürdü.

Hauth derin bir nefes aldı. “Kral’a aldırmayın,” diye mırıldandı.

Kral Rowan yorgun düşmüştü. Gözleri yuvalarından uğramıştı ve moraran dudaklarının kenarlarında köpükler birikmişti. Kimse ona yardım etmedi. Ne hizmetkârları, ne Şövalyeleri, ne Baldwin ne de ziyafetlerine katılmak için koşa koşa Stone’a gelen Blunderlı asil beylerle hanımlar. Onunla ve Rowan mirasıyla ilgili fikirleri Kral’ı bugün olduğu gibi birine dönüştürmüştü. Ve şimdi onların gözü önünde boğularak can veriyordu.

Kral’a baktıkları bile yoktu. Hepsi Hauth’un Tırpan’ı tarafından onu görmezden gelmeye zorlanmıştı.

Hauth babasının nefes almakta zorlanışını soğuk bir kayıtsızlıkla izledi. Burun delikleri kan içinde kalmıştı.

Elm bağıırıyordu. “Yapma bunu!”

Hauth başıyla elindeki sürahiyi işaret etti. “Kral’ı ben zehirlemedim.”

Elm başını eğip babasına, o duygusuz, sevgisiz adam baktı ve ona karşı korkunç bir acıma hissetti. Kral’ın ağzından kanlar damlıyordu, o ayı gibi, koskocaman adam perdenin arkasına geçiyordu.

Ama ölüm tazıları izini sürürken bile ayı dişlerini gösterebildi. Kral, Hauth’un üzerine atlayıp onu yere devirdi. Küt parmaklarıyla Hauth’un altın sarısı tuniğini yırttı, Tırpanını alıp yere attı.

Tuz Elm’in duyuları terk etti. Sürahiyi fırlattı.

Hauth, Kral’ın ağırlığının altında debeleniyordu, onu itiyor, tekmeliyor ve elinden kurtulmaya çalışıyordu. Quercus Rowan son kez yukarı baktı. Şişmiş eliyle kendi giysilerini yokladı. Yeleğinden bir şey çıkardı. Üvez yemişi kadar, zehirli şarap kadar kırmızıydı. Kral’ın Tırpan Kartı.

Onu Elm’in eline tutuşturdu. “Al şunu.” Gözleri yuvalarında döndü ve son kez kesik kesik soluduktan sonra hareketsiz kaldı. Bükülmüş üvez dallarından oluşan, yaldızlı tacı alnından kaydı.

Blunder Kralı ölmüştü.

Herkes aynı anda harekete geçti. Çığlıklar odayı doldurdu, gürültü dalga dalga yayıldı. Hauth'un Tırpanından kurtulan saraylıların yarısı büyük salondan çıkmak için birbirlerini ezerken diğer yarısı olan biteni daha iyi görebilmek için odanın ön kısmına akın etti. Şövalyeler gölgelerin arasından öne atıldı ve paltforma koşarken arbedenin ortasında kaldı.

Hauth hâlâ babasının ağırlığının altından kurtulmak için debeleniyordu. Kargaşayı bastırarak bağırdı. "Prens Renelm'i tutuklayın! Bizim üzerimizde Tırpanını kullandı! Kral'ı zehirledi!"

Başka çığlıklar yükseldi. Korku dolu bakışlar Elm'e çevrildi.

Elm'in arkasından gümbür gümbür ayak sesleri geldi. Elm titreyen parmaklarıyla babasının Tırpanına üç kere dokundu ve gözlerini kapadı. Karanlıkta onu bir buz heykeli bekliyordu. Taht odasındaki gibi, Elm onu bir tuz akıntısı hâlinde dışarı doğru itti. Buz. Taş. Durgunluk. Şessizlik. "Hareketsiz kalın," dedi büyük salondaki her bir insana –kale muhafızlarına, saraylılara, Şövalyelere– herkese. *Hareketsiz kalın.*

Gözlerini açtığı anda kimse kıpırdamıyordu. Yüzlerce insan taş kesilmişti.

Zihninin köşesinde iğne batması gibi bir acı duydu.

Elm, Linden'i buldu, çalıntı Tırpanını Şövalye'nin cebinden çıkardı ve Linden'i yere itti. Ione masadaydı, iskemlesinden kalkarken donup kalmıştı. Elm onun yanına koştu, alnını Ione'un omzuna dayayarak nefesini verdi. "Benimle gel."

Kalenin dış avlusu boştu. Seyis yamaklarıyla kuledeki nöbetçiler bile donmuştu. Elm atını buldu. "Eyersiz binebilir misin?"

Ione *evet* dercesine başını salladı. Elm'in burnunun altına elini uzattı. Onu geri çektiğinde parmaklarına kan bulaşmıştı.

Gecenin içinde dörtnala at sürdüler. Yolu döven nalların her bir tıkırtısında Tırpan Elm'in zihnine bir bıçak sapladı. Görüşü bulanıklaşmıştı, atının yelesini tutan elleri titriyordu. "Yeterince uzaklaştık," dedi Ione. "Tırpan'ı bırak, Elm."

“Şövalyeler bize yetişir. Seni daha uzağa götürmeliyiz.” Ama kafasının içinde bir yerlerde tiz bir inilti yankılandı ve vücudunu delip geçen şiddetli sancı yüzünden etrafı göremez oldu.

Elm bir nefes aldı, iki büküm oldu ve atından düştü.

Çakıl taşları etrafa savruldu, yolda yatan Elm’in gözünün önünden geçtiler. Atı hafifçe kişnedi. Sonra Ione yanına diz çöktü.

Elm onun tılsımını kontrol etmek için elini boynuna uzattı. “Ana yollardan uzak dur,” diyebilirdi. “Diğerlerini bul. Ravyn, Jespyr, Çoban Kral. Bulamazsan sisin içinde kal, sakın ortaya çıkma.” Babasının Tırpanını avucuna hapsedmişti. Ama diğerini, Linden’den aldığı kendi kartını Ione’a uzattı. “Biri sana bir kötülük etmeye kalkışırsa bunu kullan.”

Ione kıpırdamadı. “Benimle gelmeyecek misin?”

Acı her nefesinde kırık bir cam gibi Elm’in zihnine biraz daha gömüldü. “Ravyn geri döndüğünde Hawth’un takas yapacak birine ihtiyacı olacak. Bu kişinin sen olmasına izin veremem.” Sesi sertleşti. “Bu kez ondan kaçmayacağım.”

Elm parmaklarını Ione’un kılere kenetledi ve Tırpanını onun eline tutuşturdu. “O yüz yılı birlikte geçirmemizi isterdim, Hawthorn. Kraliçe olmanı isterdim.”

“Kraliçe olmayı umursamıyorum.” Elm’i kendine çekti ve titreyen dudaklarını dudaklarına bastırdı. “Sen Hawth değilsin. Onun işkence ettiği çocuk da değilsin. Sırf bunu kanıtlamak için ölmen büyük aptallık olur. Lütfen, Elm. Benimle gel.”

Öpücüğünde gözyaşı tadı vardı. Elm o öpücükle dünyayı unuttu. Sonra Ione’dan uzaklaştı. “Atma bin ve git, Ione.”

Tırpanının kontrolündeki Ione’un ela gözlerinde donuk bir ifade belirlediğinde Elm ondan gözlerini kaçırmamak için tüm gücüyle savaştı. Ione, Elm’in atına binip onu mahmuzladığında ay ışığında parlayan saçları rüzgârda dalgalanan sarı bir kurdeleye benzedi. Bağırды, onun adını haykırdı ve Elm’in çürümüş kalbini paramparça etti.

Git, diye emretti Elm. Arkana bakma.

İone onun buyruğuyla savaştı. Kahretsin ki arkasına bakmak için mücadele etti. Gözyaşları Elm'in gözlerini yaktı. "Ormanda görüşürüz," diye mırıldandı. "Çamurlu ayak bileklerimle seni bekleyeceğim."

Burun deliklerinden süzülen kanlar dudaklarına damladı. Yolda oturdu ve her zamanki gibi acıya katlandı. Yirmi dakika sonra, nihayet babasının Tırpanına vurdu.

Şövalyeler onu bulduğunda Elm gökyüzünde kayıtsızca süzülen parlak aya bakıyordu.

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Elsbeth

Kâbus sahilde sessizce ayakta duruyordu. Ravyn geri dönmemişti. Ve Jespyr... Damarlarına çöreklenen karanlık dallanıp budaklanmıştı. Gözleri hâlâ kapalıydı ve soluk alıp veriş yavaştı. Zahmetliydi.

Kâbus başını eğip ona baktı. Sonra kamburunu çıkarak yere çöktü, yavaşça kumlara kıvrıldı ve bir çocukmuş gibi Jespyr'i kollarına çekti. Yüzüne bakarak kıyıya vuran dalgalar-dan daha yüksek olmayan bir sesle fısıldadı. "Ona baktığımda, bana Ayris'i mi, yoksa Tilly'yi mi daha çok hatırlattığına karar veremiyorum."

Bir zamanlar başına taktığı yaldızlı taç gibi, zaman bir çemberdi. Ravyn, Jespyr – Taxus, Ayris. O soluk renkli ve her şeyden habersiz sahilde beş yüz yıl hiçbir şeydi.

Cevabı zaten biliyordum. Yine de sordum. *Kız kardeşin kızılağaç ormanında mı öldü?*

Evet. Sesi alçaktı ve pişmanlık doluydu. Ölüsünü eve geri götürmeye çalıştım. Yolum yarısına kadar gelebildim ama çok yorulmuştum. Gücümü korumak istedim. Ruh'un ve ağaçların bana Deste'yi tamamlamakla ve bir tılsım yaratmakla ilgili söylediği her şeyi aklımda tutmak için. Ben...

Uzun bir süre konuşmadı. *Ayris'i sessiz bir vadide bıraktım ve oradan uzaklaştım.*

Geri döndüğünde ve Brutus Rowan karısının öldüğünü öğrendiğinde ne yaptı?

Burnumu kırdı. Üç ay bekledi.

Sonra seni ve çocuklarını öldürdü.

Evet.

Tüm sırlarını nihayet benimle paylaştıktan sonra ona ne söyleyeceğimi bilemedim. O daima büyük sihrin ve kadim bilgilerin bekçisi olmuştu. Ben de önüme atacağı üç beş bilgi kırıntısını açgözlülükle bekleyen sefil hapishanesi.

Öte yandan, akıntı daima yön değiştirirdi ve gerçekler mutlaka ortaya çıkardı. Bir keresinde bunu kendisi söylemişti. Ona dokunmamın bir yolu yoktu. Ama bilincimle ortak aklımızın duvarına dayandım. Ona fısıldadım. *Bilmecelere paydos, dostum. Gerçekten ne istediğini söyle.*

Bir şeyleri yeniden yazmaya devam etmek, dedi. Senin on bir yılını çaldım, Elspeth Spindle. Giderken sana bir kral olarak yarattığımdan daha iyi bir Blunder bırakmaya niyetliyim.

İsmimi ağzımın içinde evirip çevirdim. *Elspeth Spindle. Sen olmadan onun kim olduğundan emin değilim.*

Bunu öğreneceksin. Yakında kendinle tanışacaksın. Ben olmadan.

Yıllarca gitmesini bekledikten sonra nedense bu sözleri beni hüzünlendirdi. *Ne zaman?*

Gelecek Gündönümü'nde, Deste tamamlandıktan sonra.

Deste Ravyn'in kanıyla tamamlanmayacak, dedim. Senin kartlarının üzerine kanını dökerek ölmeyecek o. Buna izin vermeyeceğim, Kâbus.

Ben de.

Öyleyse Deste'yi kimin kanı tamamlayacak?

Bir planım var.

Zihninin karanlığını araştırdım ve hiçbir şey bulamadım. Sadece bazı görüntüler vardı ve hepsi bulanıktı. Ravyn'in yüzü. Elm'inki. Sonra ikisinden de daha net Brutus Rowan'inki.

Evet? dedim. Beni aydınlatacak mısın?

İKİ ÇARPIK TAÇ

Her zamanki o tanıdık ninni ritminde dişlerini takırdattı. *Zihinlerimiz iç içe geçmişken bile sana hiç durmadan açıklama yapmak zorunda kalmayı ne tuhaftır ki oldukça rahatlatıcı buluyorum, Elspeth.*

Yarım gerçekler ve imalarla konuşmayı tercih etmeseydin belki bu kadar başının etini yemezdim.

Ne söylersem söyleyeyim ya da ne düşünürsem düşüneyim her hâlükârda başımın etini yerdin.

İç çektim. Senden hiç hoşlanmıyorum.

Bana güveniyor musun onu söyle.

Başka seçeneğim var mı?

Spindle Hanesi'ndeki odamda bana söylediği şeyi tekrarladı. Zihnimin yönetimini ele geçirmeden hemen önce. *Tatlım, her zaman bir seçeneğin vardı.*

Kumsal sessizliğe gömüldü.

Kâbus bunu fark ederek korumacı bir tavırla elini Jespyr'in üzerine koydu. Rüzgâr kuvvetlendi, sular çekildi.

Bir dalga kabardı, Ravyn onun içindeydi. Suyun yüzeyini yardı ve ciğerlerini şişirip kesik kesik soluyarak kendini kıyıya doğru çekti.

Deniz ona tüm ağırlığıyla yüklenmişti. Giysileri ağırlaşmıştı. Kıyıya çıkıp ıslak saçlarını alnından çektiğinde gri gözleri ıslıl ıslıl parlıyordu. Gittiğinden beri sanki boyu uzamıştı. Eskisi kadar yorgun görünmüyordu. Her nereye gittiyse ve orada neler gördüyse bunlar onu kuvvetlendirmişti.

Kâbus onun kıyıda karşıladı. "Evet?"

Ravyn geniş omuzlarıyla ona tepeden baktı. "Jespyr..."

"Yaşıyor. İkiz Kızılağaç Kartı?"

Ravyn elini uzattı. Nasırlı parmaklarının arasında keskin, yeşil bir ışık parladı.

İnledim. *Başarmış.*

Kâbus sesini alçalttı. "Takas yaptın mı?"

"Sadece ismime mal oldu."

“İsmin mi?”

“Zaten biliyorsun.” Ravyn, Kâbus’un gözlerinin derinliklerine baktı. “Ne de olsa senin ismin.”

İşgal ettiğim karanlık oda tamamen sessizliğe gömüldü.

Ravyn boğazını temizledi, sesini yumuşatmakta zorluk çekercesine, daha alçak bir tonda konuştu. “Cebimdeki Ayna ve Kâbus Kartlarının oğlunun olduğunu bana söyleyebilirdin, *Taxus*.”

Benimle paylaşmadığı sırları da vardı anlaşılan. *Kâbus*, dedim öfkeli bir fısıltıyla. *Ne demek istiyor?*

Bir bacada tüten dumanlar gibi, sesi inceldi. Gözlerini kısıp Ravyn’e baktı. “Düşündüğüm kadar aptal değilmişsin.”

“Ama sen düşündüğüm kadar korkunçmuşsun.”

Kâbus mırıldanır gibi hafifçe güldü. “Pekâlâ, seni tanımanın gereğinden biraz daha uzun sürdüğünü kabul ediyorum. Soyadımızı Bennett değiştirmiş olmalı. Ama sihir ve yozlaşma bizim soyumuzda var. Senin kartları kullanamaman... Bak, bunu tanıdım.” Aklına bir sıcaklık yayıldı. “Bir de burnunu.”

Geçmiş ve bugün gözlerimin önünde buluştu. Çoban Kral’ın hatıralarının zifiri karanlığında kaybolduğumda Bennett’in bana tanıdık gelen bir yanı olduğunu düşünmüştüm. Bana bakan gözleri sarı değildi, griydi. Babasının kütüphanesinde dikilirken bir kuş gibi başını yana eğmişti ve Ravyn’in cebindeki kartları parmaklarının arasında çevirmişti. Şimdi görebiliyordum, gerçek beni boğazımdan yakalamıştı.

Bennett. Emory’ye benziyordu. Ravyn’e benziyordu.

Blunderlı aileler daima ağaç isimlerini benimsemiştir, diye fısıldadım. *Ama ben Taxus diye bir ağaç hiç duymadım.*

Çünkü bu eski bir isim, dedi Kâbus vıcık vıcık sesiyle. *Yaşlı, eğri büğrü bir ağacın kadim ismi.*

Gerçek bir şiirin son dizesi gibi yerli yerine oturdu. *Bir porsuk ağacının.*

Ravyn, Kâbus'un bakışlarında gerçeği aradı. "Elsbeth biliyor mu?"

"Yeni öğrendi."

"Bize neden söylemedin?"

"Bana inanır mıydınız? Bir canavara, yalancıya?"

Ravyn'in duraksaması bu sorunun cevabını verdi. "Ruh bana senin ölümünü gösterdi." İç geçirdi. "Benden ne istediğini tahmin edebiliyorum, Taxus. Ama ben senin intikamının siyah kuşu değilim. Tahtı çalan bir komutan olmayacağım. Deste'yi tamamlayacağım ama asla Blunder Kralı olmayacağım."

Ravyn'i izleyerek kelimelerini bu kadar tasarruflu kullanan bir adamın sözlerini tarttım.

"Ormandaki yürüyüşümüz," diye karşılık verdi Kâbus, "İkiz Kızılağaç Kartı'nı aramaktan ibaret değildi, Ravyn Yew. Beş yüz yıllık bir gerçeğin ortaya çıkması gerekiyordu. Şimdi sen ve Elspeth onu biliyorsunuz." Keskin kahkahası suyun yüzünde yankılandı. "Yine de anlamıyorsunuz. Benim intikamım yalnızca bir kılıç değil. Aynı zamanda bir tartı. *Denge*. Blunder tahtını geri alacağım. Ama sizin için değil." Sırtını dikleştirdi ve Ravyn'e gözlerini kırpmadan baktı. "Elm için."

Ravyn kuzeninin ismini duyunca gözlerini kıstı, duyguları puslu bir cam gibi yüzeylerini kapladı.

"Yarattığım Tırpan'la ağza alınmayacak suçlar işlendi. Enfeksiyonlu çocuklar avlandı ve öldürüldü. Hekimler eli kanlı katillere dönüştü. Rowanlar *Kadim Kızılağaç Kitabı'nı* kendi çıkarları için kötüye kullandı. Acı Blunder'ın mirası. Asırlardır krallığı delik deşik ediyor ve ailen, benim gerçek varislerim onu zorla geri alırsa bu düzen böyle sürecektir. Korkunç bir huzursuzluk baş gösterecek. Sen ve ben Blunder'ın hesaplaşmasıyız, Ravyn Yew. Onun huzuru değiliz."

Bir çocuğu masalla avutur gibi sesini yumuşattı. "İntikamımı hayal etmek için beş yüz yılım vardı. Hauth Rowan o gece, Spindle Hanesi'nde onun tadına baktı. Ama şiirler de şiddet

kadar akla yatkındır. Ayrıca Rowanları içten çökertmek pek şairane olmaz mı? Onlara miras kalan acıyı içlerinden birinin topuğuyla ezmesi? Tırpan'ı hiçbir zaman şiddet için kullanmamış bir prensin yolunu açmak hoş olmaz mı? Kuzenin Elm, Brutus Rowan'ın ve benim yapabileceğimden çok daha fazlasını yaptı. Acının gözünün içine baktı ve ondan bir canavar yaratmasına izin vermedi."

Hava birden karardı. Ravyn ve ben bir şey söyleyemeden bir fırtına koptu.

Gökyüzü mürekkep siyahı oldu ve Ormanın Ruhı geri döndü. Suyun üzerinden kıyıya doğru yürüdü ve dudakları küçümseme dolu bir ifadeyle kıvrıldı. "Sen zeki birisin, Çoban Kral." Gümüş gözlerini Ravyn'e çevirdi. "Sen de. Ama tarihi baştan yazıp Deste'yi tamamlamak ve Blunder'ı ateşimden, sisimden arındırmak istiyorsanız elinizi çabuk tutmalısınız." Ravyn'in elindeki İkiz Kızılağaç Kartı'na baktığında küçümseyici ifadenin yerini bir gülümseme aldı. "O Kader Kartı'nı uzun süredir kullanıyorsun."

Karanlık odamın köşeleri büzüldü. Ravyn'in beti benzi attı. İkiz Kızılağaç'a telaşla vurdu.

Dünyanın dikişleri gerildi, soluk renkli kıyı sarsılmaya başladı ve karanlığa gömüldü. Kâbus, Jespyr'e doğru atılıp onu kucakladı.

Sonra düşmeye başladı.

Başını sert bir şeye çarptı. Dünya yeniden odağıma girdiğinde Kâbus'un gözleriyle yukarı baktım. İki ağacın dalları birbirine dolanmıştı. Biri açık, diğeri koyu renkti.

Kızılağaç ormanına geri dönmüştük. Ama şimdi...

Yerde kar vardı.

KIRK DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Ravyn

Ravyn'in omurgasının boğumları ağaç köklerine çarptı. Hırıltılı bir ses çıkardı ve küfrü bastı. Gözleri karardı. Yeniden görebildiğinde ikiz kızılağaçların altındaydı. Çürümüş kaburgalarının üzerine yuvarlandı ve tepenin zirvesinde Jespyr'e bakındı.

Jespyr birkaç metre ileride yatıyordu ve hâlâ Kâbus'un kollarındaydı.

"İyi misiniz?"

Kâbus cevap vermedi. Botunun burnuyla yeri, taze ve pudra şekeri gibi yumuşak kar tabakasını eşeledi. Ravyn havanın ne kadar soğuk olduğunu o zaman fark etti. Kızılağaç ormanına girdiklerinden bu yana epey soğumuştı.

Kâbus, Jespyr'i bırakıp kılıcını çekti. Avucunu bıçağın sert kenarına sürttü. Sonra kanını ikiz kızılağaca da sürdü. "Bugün günlerden ne?"

Uzun gecenin günü, dediler o korkunç ve ahenksiz sesleriyle.

Kâbus'un sarı gözleri Ravyn'i buldu. "İkiz Kızılağaç Kartı'nı ne zamandır kullanıyordun?"

"Bilmiyorum." Ravyn gökyüzüne baktı, kar taneleri yüzünü okşadı. Geceydi. Ama saati söyleyemiyordu. Ayağa kalktı ve panikten tizleşen sesiyle konuştu. "Gündönümü değildir, yani *olamaz*."

Her zamankinden daha fazla, dedi açık renkli kızılağaç.

Her geçen an daha az, dedi diğeri.

Ravyn berbat bir hisse kapıldı. "O sahilde ne kadar kaldık?"

Siz oradayken güneş yirmi dört kere döndü. Odana koş, Taxus, dedi koyu renkli ağaç. Deste'yi tamamlamak için gece yarısına kadar vaktin var.

Kâbus dişlerini gıcırdattı. Bir gümbürtü koptu ve Jespyr'i omzuna attığı gibi yokuş aşağı koşmaya başladı.

Ravyn peşlerinden fırladı.

Adımlarına dikkat etmeden, pervasızca koşuyordu. Tepenin yamacında iki kere ayağı taşa takılıp tökezledi ve düşmemek için harcadığı çaba vücudunda yeni morluklar oluşmasına neden oldu. Dipteki vadiye çöken sisin içinde kemikler ve cesetler tomurcuklanmıştı.

İleri, daima ileri.

Çürüyen vadiden çıkıp açgözlü ormana daldılar. Ağaçlar onları tokatladı, dikenleri etlerinden parçalar koparmaya çalıştı ve dallar rüzgârın uğultusunu bastırarak ahenksiz bir ezgiyle gıcırdadı. Hayvanlar izlerini sürerek onlara saldırdı. Köklere tırmandılar, yırtıcı hayvanlara kılıç salladılar. Kâbus, Jespyr'i kucağında tutmaya devam etti ve Ravyn kendini onlara siper ederek ağaçların isabetli darbelerinin hedefi oldu.

Ravyn bir asırdır hiçbir şey yememiş gibi hissediyordu ama aç değildi. Çağlar boyunca dayanmıştı, Ormanın Ruhu'yla zamanda yolculuk etmişti. Şimdi geri dönmüştü ve bir tek dürtüyle hareket ediyordu.

Zamana karşı yarışmak.

Orman gece boyunca onları avladı. Sonra kapkaranlık bir odada yanan bir mum gibi, ileride belli belirsiz, soluk bir ışık parladı. Kâbus da onu gördü ve adımlarını sıklaştırdı. Işık ağaçların arasındaki küçük bir aralıktan geliyordu. Sis in Jespyr'i kızılâğaç ormanına çağırması gibi, Ravyn o ışığa karşı kuvvetli bir çekim hissediyordu.

Şafağın ışığıydı bu.

Hiçbir şey karşılıksız değildir, diye seslendi ağaçlar arkalarından. Hiçbir şey güvenli değildir. Sihir sevgidir ama aynı zamanda

nefrettir. Onun bir bedeli var. Sen bulundun ve kayboldun. Sihir sevgidir ama aynı zamanda...

"Tanrı aşkına." Kâbus köklerin üzerine tükürdü. "Susun be."

Kızılağaç ormanından gri, solgun bir ışığa çıktılar. Ravyn arkasına baktığında ağaçların arasındaki açıklığın kapandığını gördü. Derin bir nefes aldı. Hava çürük kokusundan arınmıştı, âdeta ciğerlerini yıkadı ve o kadar saftı ki, Ravyn'i öksürttü. Geceyi geçirdikleri titrek kavak korusundaydılar. Gerçi o gecenin üzerinden neredeyse *bir ay* geçmişti.

Sonra Ravyn, Petyr'i hatırladı.

Sağına soluna baktı. Arkadaşına seslendi. "Petyr. Petyr!"

"Bu kadar uzun beklemez," dedi Kâbus soluk soluğa. Jespyr'i hâlâ kollarında sımsıkı tutuyordu. "Zeki bir adam Yew Kalesi'ne dönerdi. Gerçi bu ona haddinden fazla paye vermek olur ya neyse." Batıya doğru koşmaya başladı. "Biz de oraya gitmeliyiz. Bir an önce."

Ravyn'in her adımında midesi çalkalanıyordu. "Kartlar," diye inledi. "Gece yarısından önce Yew Kalesi'ne varsak bile Deste'yi tamamlayamayız. Bende tüm kartlar yok."

Kâbus o kadar ani bir hareketle durdu ki Jespyr omzundan düştü. Onu başı toprağa çarpmadan önce yakaladı. Jespyr inledi ve göz kapakları titreşti.

Ravyn onlara doğru sendeledi ve elini kız kardeşinin ateş gibi alnına koydu. "Jes?"

Jespyr'in kahverengi, mahmur gözleri açıldı. Elini Ravyn'in yüzüne uzattı, parmaklarını yanaklarında ve şiş burnunda gezdirdi. "Ne oldu?"

Parmaklarının değdiği yerler acıdı. Ravyn'in yüzüne keskin ve tüketici bir acı saplandı. Geri çekildi. "Her şeyi anlatacağım. Ama şimdi eve dönmeliyiz."

"Ev," dedi Jespyr ve göz kapakları bir kere daha kapandı. Başını Kâbus'un göğsüne yasladı. "Çoban Kral'a söyle... Banyoya ihtiyacı var."

Jespyr'in içi geçti ve Kâbus onu yine omzuna attı. Arkasındaki Ravyn'in yüzüne baktığında sarı gözleri irileşti.

Ravyn gayriihtiyari onun baktığı yere dokundu. Burnuna.

"Sende tüm kartların olmadığını söylediğinde ne demek istedin?" diye sordu Kâbus.

Ravyn eliyle yüzünü yoklayarak yaralandığına dair bir iz aradı. Hiçbir şey hissetmedi. Bir şişlik ya da ağrı. Sadece Jespyr'in parmaklarının değdiği yerlerde hafif bir karıncalanma vardı. "Deste'nin yarısı senin odandaki taşta gizli, diğer yarısı cebimde. Sadece Tırpan..."

"Küçük Prens'te." Kâbus'un soluk alıp verişleri bir yılanın tıslamasını andırmaya başladı. "Öyleyse onu bulmalıyız. Tek şansımız bu. Emory başka bir Gündönümü'nü görecektedir kadar uzun yaşamayacak."

"Bunu gayet iyi biliyorum." Ravyn, Jespyr'e uzandı. "Bırak ben..."

"Hayır," diye tısladı. "Onu ben taşıyacağım."

Yukarıdan kargaların sesleri geldi. Ravyn'le Kâbus batıya doğru ilerlemeyi sürdürdü. Küçük bir dere buldular ve kana kana su içtiler. Gerçi Ravyn suyun çoğunu bir vadide son sürat koşarken çıkarmak zorunda kaldı.

Kâbus, Jespyr'i sıkıca tutuyordu. Yolu sormak için ağaçlarla konuşurken bile onu yere indirmede. Onu asla bırakmadı.

Şafak gündüze karıştı ve sonra alacakaranlık bastı. Kolay bir yol değildi. Bazı kısımlarda bir yol bile yoktu, sadece kayalıklar, dikenler ve sık bir bitki örtüsü vardı.

Nefes nefese kalan Ravyn tökezledi. "Durmamız gerek."

Kâbus kesik kesik soluyarak yoluna devam etti. "Elspeht yerden kalkmazsan seni bir daha öpmeyeceğini söylüyor."

"Öyle bir şey söylemiyor."

"Kalk, Ravyn." Kâbus'un vıcık vıcık sesi ormanda yankılandı. "Ayağa kalk."

Ravyn dizlerinin üzerinde doğrulup onu izledi. On yıllık askerlik eğitiminde bile kendini bu kadar zorlamamıştı. Hatta yalnızca bilek gücüne güvenerek Siyah Atlarla desteklenen rakiplerle dövüşürken bile. İleri, hep ileri gitmeye devam edebilmeye hiç bu denli ihtiyaç duymamıştı.

Bitki örtüsü kayboldu ve birden botları çamura gömüldü. Ravyn başını kaldırdı.

Göle varmışlardı.

Gece olmuştu ve kopkoyu bir karanlık suyun tüyler ürpertici bir biçimde durgun görünen yüzeyini örtmek üzereydi. Daha önce buradan geçtiklerinde göl solgun bir gümüş rengiydi. Şimdi en siyah mürekkebin rengine bürünmüştü.

Ravyn çamurlu kıyıda Kâbus'un yanında durdu ve elini cebine soktu. Parmakları beş Kader Kartı'nın kadifesine değdi. Siyah At, Bakire, Ayna, Kâbus ve İkiz Kızılağaç. Eğer boğulursa kartlar gölün dibini boylayacaktı.

"Suda başka canavarlar var mı?"

"Hayır. Takasın bedeli ödendi." Kâbus, Jespyr'i daha sıkı tuttu. Dizlerine kadar göle girdi. "Acele et."

Ravyn'in botlarına su doldu. Ama ikisinden biri suya dalmadan önce...

Tuz Ravyn'in burnunu doldurdu ve bir an sonra geri çekildi. Ravyn bu hisse aşınaydı. Biri bağışıklığının olduğu bir Kader Kartı'nı ona karşı kullanmaya çalışmıştı.

Hançerine elini attı. Bir dakika sonra onu duydu: Dörtnala koşan bir atın gümbür gümbür sesi.

Arkalarındaki patikadan geliyordu ve atın sırtında iki kişi vardı. Ravyn gri benekli, beyaz atı görür görmez tanıdı. Elm'in atıydı.

Binicilerin biri hayvanın durmasını beklemeden bir küfür savurarak aşağı atladı. "Hangi cehennemdesiniz siz?"

Petyr son sürat Ravyn'e koştu. "Çirkin suratını gördüğüme hiç bu kadar sevinmemiştim."

Arkadaşının kolları göğsünü mengene gibi sıkarken Ravyn'in ciğerlerindeki hava boşaldı. "Ben de," diyebilirdi. Petyr'in omzunun üzerinden baktığında gözleri irileşti.

Ione Hawthorn lime lime olmuş, gri bir elbiseyle Elm'in atının yanında duruyordu. Göğsü körük gibi inip kalkıyordu. Ravyn, Jespyr ve Kâbus'a göz gezdirdikten sonra bakışları sonuncusunun üzerinde duraksadı. "Elsbeth?"

"O benimle." Kâbus gözlerini devirdi. "Seni gördüğüne çok heyecanlandı, sarı kız."

Petyr geri çekildi. "Ne oldu? Jes iyi mi?" Kâbus'a doğru yürürken tökezledi. Jespyr'e uzandı.

"Onu ben taşıyacağım."

"Git işine, pörsümüş geveze." Etkileyici bir hamle sonrasında Jespyr artık Petyr'in kucağındaydı. "Hâlâ bizimle misin, Prenses? Şans paramı tutmak ister misin?"

Jespyr onun kollarında hafifçe kıpırdandı. Yüzünü buruşturdu. Kahverengi gözlerini araladı. "Sen ondan da kötü kokuyorsun."

Petyr havlar gibi güldü. "Tuhaf su birikintilerinden uzak durmak için haklı bir sebebim vardı." Ravyn'e baktı. "Kaç gündür yoksunuz." Başıyla Ione'u gösterdi ve yıpranmış yüzünü endişe çizgileri kapladı. "Neler oldu neler."

Ravyn gözünü ata dikmişti. Aldığı her nefeste midesi endişeyle kasılıyordu. "Elm nerede?"

Ione yüzünü buruşturdu. Ravyn yorgunluğunu unuttu. "Nerede o?"

Ione elini açtı. Avucunda bir Tırpan Kartı vardı. "Stone'da." Ravyn'in yüzüne çevirdiği ela gözleri öfke doluydu. "Hauth'la birlikte."

Her şey haftalar önce olmuştu.

Hauth Bakire Kartı tarafından iyileştirilmişti.

Kral öldürülmüştü..

Elm iftiraya uğramıştı ve hâlâ hayatta olmasının tek nedeni muhtemelen Hawth'un onunla İkiz Kızılağaç'ı takas yapmayı planlamasıydı. Ama ne şartlar altında tutsak edildiğine gelecek olursa...

Ravyn bunu ancak tahmin edebilirdi.

Yumruklarını sıktı. Zihni o kadar karanlık ve korkunç yerlere gitti ki Lone onlara olanları anlatırken gözlerini kaçır-mak zorunda kaldı. Gerçekten duyduğu tek şey *Elm*'di. *Elm Stone'da yalnızdı.*

Hawth'la.

Lone'un cildi kızarmıştı, gözyaşları ve öfke yüzünde belir-gin izler bırakmıştı. Elm'in onu etkisi altına alarak kaçmaya mecbur bıraktığını ve kendisinin abisiyle yüzleşmek için geride kaldığını anlattı. Lone atını Yew Kalesi'ne sürüp gece yarısı kapıyı yumruklamıştı. Ravyn, Jespyr ve Çoban Kral'ın nereye gittiğini söylemeleri için yalvarmıştı.

Fenir onunla ormana gelmeye hazırlanmıştı ama Lone onu beklememişti. "Yew Kalesi'nin arkasındaki ormana ok gibi dal-dım ve derhâl kayboldum," dedi göle doğru bakarak. "Bütün gece ve sabah size seslenerek ormanda dolaştım. Orada kimse yoktu. Ama sonra bir patika buldum. Şey gibiydi..." Kaşlarını çattı. "Belki garip gelecek ama ağaçlar yer değiştirmiş gibi."

"Garip değil," dedi Ravyn devam etmesi için onu teşvik ederek.

"Göle girdim ve karşı kıyıya geçtim. At ürktü ve bir şey-den korkmuş gibi hızlı hızlı yüzdü. Diğer tarafta hangi yöne gideceğimi bilemedim ve yine kayboldum. Bu seferki günlerime mal oldu." Belli belirsiz gülümsedi. "Kargalar beni bulduğunda beni yiyeceklerini sandım. Ya da belki ben onları yemeyi de-neyebilirdim çünkü çok açtım. Ama bir saat olmadan kemik maskeler takan kadınlar ağaçların arasından çıktı." Bakışları donuklaştı. "Annemle erkek kardeşlerim de yanlarındaydı."

“Beni iki gün sonra buldu,” diye söze karıştı Petyr. “Şey için geri dönmüştüm...” Sesi çatallanınca duraksadı. “Wik’i gömmek için. O ormandan dönmenizi beklerken aylak aylak geziniyordum. Nihayet geldiniz.” Yutkundu. “Bugünün hangi gün olduğunu biliyor musunuz?”

“Gündönümü.” Kâbus başını yana eğdi ve bakışları Ione’un elindeki Tırpan’ı buldu. “Burada olduğuna çok memnunum, sarı kız. Çünkü şimdi on iki kart da elimizde.”

“Henüz değil,” diye hatırlattı Ravyn. “Altısı hâlâ odamda. Gece yarısından önce geri dönmeliyiz. O zaman, Deste’yi birleştirebiliriz.” Çenesini sıktı ve dilinin ucuna kadar gelen kelimeleri söylemedi. *Benim kanımla.*

Kâbus bilmiş bakışlarını yüzüne dikti. Doğrularla mücadele eden iki yalancı birbirlerine baktı. “O konuda ve Küçük Prens’le ilgili bir planım var. Ama vaktimiz...”

“Dar,” diye bitirdi Ravyn onun cümlesini. Göle doğru baktı. “Planını konuşacağız. Ama önce yüzeceğiz.”

Jespyr’i Elm’in atına bindirdiler ve göle girdiler. Geçen seferkine nazaran su epey soğumuştı. Kâbus grubun en önündeydi. Ione atın yüzünü tuttu, ağzından dumanlar çıkararak kulağına fısıldadı ve hayvanı karşı kıyıya doğru yüzdürdü. Petyr ölü gibi bembeyazdı ve bir daha evden ayrılmayacağına dair kendi kendine söyleniyordu.

Ravyn gölü en son yüzdü. Elm’in başına gelenlerden ötürü duyduğu yakıcı öfke bile tenini ısırarak soğuk suda onu sıcak tutmaya yetmedi.

Bir göl canavarının saldırısına uğramadı. Ravyn’i zorlayan tek şey yorgun düşen kaslarıydı. Gölün ortasına yakın bir yerde sol bacağına kramp girdi. Sağ bacağıyla durumu idare etmeye çalıştı. Ama kıyıya yaklaştığında sağ bacağı da kaskatı kesildi. Ravyn karanlığın içine yuvarlandı ve ağzından baloncuklar çıkararak dibi boyladı.

Hayır. Cehenneme gidip gelmişti. Beş yüz yıldır kayıp olan bir Kader Kartı'nı bulmuştu. Onu ele geçirmek için kendini paralamıştı. Gündönümü'nde, evine birkaç kilometre uzaktayken boğularak ölmeyecekti.

Ravyn çok uzun bir zaman güçlü biri gibi davranmıştı ama şimdi rol yapmıyordu. Kuvvetle suyu iterek yüzeye çıktı ve derin bir nefes aldı. Bacakları kaygan çamura değdiğinde kendini kıyıya attı ve göğsünün içindeki savaş davulu hafif ve ritmik vuruşlarla çalmaya başlayana dek derin nefesler aldı.

Geceydi. Eve dönüş yolunu görebilecekleri kadar ışık yoktu. Ama Ravyn ormana bir Şövalye, bir haydut olarak girmişti. Bir Şövalye ve bir haydut olarak bu ormanda gezmişti. Karanlıkta yolculuk etmeye alışıktı. Titrek adımlarla diğerleriyle birlikte ormana girdi.

Koru Kâbus'un bıraktığı gibiydi, ağaçlar aralıklı olarak dizilmişti. Patika hâlâ oradaydı ve sisle sarmalanmıştı.

Ay ışığı ormanın kıyısındaki ağaçların arasından sızdığında Ravyn titrek bir nefes verdi. Ufukta ağaçlar yerine Yew Kalesi'nin kuleleri belirmişti.

Evi onu bekliyordu.

Ravyn diğerlerinin önüne geçti, ormandan çıkıp çayıra adım attı.

Ve duman kokusu aldı.

Kâbus onu kolundan tutup geri çekti ve eliyle ağzını kapadı. Parmağını havaya kaldırarak diğerlerine durmalarını işaret etti.

İleride, ağaçların diğer tarafındaki çayırdan sesler geliyordu. Biri diğerlerinden daha yüksekti, sert bir netlikle yankılanıyordu. Hem soğuk hem de vahşiydi. Ravyn terden yapış yapış oldu, sonra alev alev yanmaya başladı. Bu sesi tanıyordu.

Kuzeni Hauth'un sesiydi.

Kâbus'un ipeksi tınısına bir gülümseme sızdı. "Ne şairane. Daha güzel bir Gündönümü hayal edemezdim." Ağzını Ravyn'in kulağına dayadı. "Şimdi planımı dinleyecek misin, aptal kuş?"

KIRK BEŞİNCİ BÖLÜM

Elm

Elm, Stone'un buz tutmuş karnında yalnız değildi. Erik Spindle'la Tyrn Hawthorn da onunlaydı. Demir parmaklıklarla ayrılmışlardı ve onların sırasında sadece üç tane mahkûm vardı.

Hücrelerinin dışındaki meşaleleri yakmayı ihmal etmişlerdi. Ya da belki unutmuşlardı. O kadar karanlıktı ki Elm'in aklı ona oyunlar oynuyordu. Bedenleri olmayan şekiller gözlerinin önünde dans ediyordu ve kulaklarında sesler çınılıyordu. Çocuk ağlamasına benziyorlardı. Kendi çocukluğu sanki karanlığın içinde ağlayıp inliyordu.

Derisinin her bir parçası, her bir saç kökü çürümüş bir diş, açıkta kalmış bir sinir gibi ona müthiş bir rahatsızlık veriyordu. Fiziken mümkün olamayacak şekilde üşüyordu.

Günlerce kimse uğramadı. Ne Hauth, ne bir Şövalye ne de ona su ve küflü ekmek getiren muhafız dışında herhangi biri. Onun da ne zaman geleceği belli olmadığı için Elm zamanı tayin edemiyordu.

Hauth'un geleceğini ve aralarında bir hesaplaşma yaşanacağını sanmıştı. Yeşil gözler çarpışacaktı ve sadece biri oradan çekip gidebilecekti.

Ama Kral'ın öldüğü gece Elm sefil bir hâldeydi, Ione'u Stone'dan kurtarma telaşıyla Tırpan'ı çok uzun bir süre kullanmıştı. Acıdan kendini kaybetmişti ve çektiği ıstırap ilk kez onda bambaşka bir duygu yaratmıştı.

Elm aptal durumuna düştüğünü hissetmişti.

İKİ ÇARPIK TAÇ

Ione'la gitmeliydi, kaçmalıydı. Daha akıllı davranmalıydı. Zeki insanlar eski yanlışları düzeltebilecekleri düşüncesiyle ve boş bir gurura kapıldıkları için donarak ölmezdi. Hele bir zalimden başka hiçbir şey olmayan abilerinin birdenbire adil dövüşeceğine inanarak ölmeyecekleri kesindi.

Zeki insanlar kendi tercihlerine göre ölürdü. İhtiyatlı, akıllı ve iyi insanlarsa muhtemelen huzur içinde ölürlerdi.

Görünüşe bakılırsa Elm bunların üçü de değildi.

Parmaklıkların arasından kuvvet verici bir ilaç ve bir battaniye uzatıldı. "Sık dişini," diye fısıldadı Filick Willow. "Ravyn seni kurtarmaya gelecek."

Elm uyanık kalmakla şuurunu kaybetmek arasında gidip geliyordu. "Bu kez değil."

Elm'in tutsaklığının dokuzuncu, belki de onuncuydu gününde, koridorun aşağısından sesler geldi. Erik başını yana eğdi, kullanılmadığı için pas tutan sesiyle, "Geliyorlar, Prens," dedi. "Sağlam dur."

Şövalyeler ona nazik davranmadı. Dayak faslı sona erdiğinde biri Elm'in ellerine kaba saba, toprak bir kap tutuşturdu. Şarabın tadı buruktu, ağzının kuruyan yerlerini ıslattı.

Linden karşısına dikilip Kadeh Kartı'na üç kere vurdu. "Ravyn'le Jespyr İkiz Kızılağaç'ı almak için nereye gitti?"

Elm'in buna verebilecek bir cevabı yoktu. "Bilmiyorum."

Birkaç saat sonra Elm'i yine dövdüler ve Linden ona biraz daha şarap verip Kadeh Kartı'na üç kere dokundu. "Ione Hawthorn nerede?"

Elm gözlerini kapadı. "Bilmiyorum."

Başka bir kart da Kadeh'e katıldı. Elm, Tırpan'ın onda uyandırdığı hissi hemen tanıdı. Soğuk bir el çenesini tuttu. Elm yeşil gözlere baktı.

Hauth'un Bakire'nin sihriyle yontulan çehresi güzel olduğu kadar ahlaksızdı da. "Onunla kaçmak için bir şansın varken bunu yapmadın. Neden?"

Elm'in başı döndü. Ağzından kan gelerek zindanın zeminine damladı. "Onu asla umursamadın. Ravyn'le takas yapacaksan ben yeterince değerli bir rehineyim." Güldü, sonra öksürdü. "Ha, bir de kalıp seni öldürmek istedim."

Başka bir zaman olsa abisi de güler ve ona bir yumruk atardı. Ama Bakire'nin yan etkilerine maruz kalan Hauth soğuk ifadesini korudu, hatta neredeyse söylediklerine kayıtsız kaldı. "Haklısın," dedi. "Onu umursamıyorum. Yine de onu avlayacağım. Ondaki Tırpan'ı geri alacağım. Bu kez bir Bakire'yle paçasını kurtaramayacak. Sadece ona zaman kazandırdın ve kendi hainliğini pekiştirdin."

Elm yere kan tükürdü. "Sana yıllardır ihanet ediyordum," dedi. "Yüzünün parçalandığı gün orman yolundaydım. Wayland Pine'in Demir Kapı Kartı'nı çalan haydutların arasındaydım. Senin burnunun dibinde Deste'nin tamamlanmasına yardım ettim." Yavaş ve titrek bir nefes aldı. "Sırf senin nasıl korktuğunu görmek için hepsini yine yapardım."

Hauth, Elm'in boğazını sıktı. "Şimdi korkmuyorum. Beni öldürmene gelince, kardeşim..." Yeşil gözleri buz kesti. "Bunu yapamazsın. *Hiçbir şey* beni öldüremez."

Elm'i yere fırlattı ve peşinde Şövalyelerle hücreden çıktı. Karanlık Elm'i uzaklara götürdü.

"Wayland Pine'in Demir Kapı Kartı'nın çalındığı gün orman yolunda mıydın?"

Elm sıçrayarak uyandı. Uykuya ne ara daldığını hatırlamıyordu. Ne kadar uyuduğunu bilmiyordu. Yerde yemek tepsileri vardı. Üç taneydiler ve hiçbirine dokunulmamıştı.

Erik Spindle hücrelerinin arasındaki demir parmaklıkların ardından onu izliyordu.

“Ben...” Elm yüzünü buruşturdu. Konuşmak bile canını acıtıyordu. “Oradaydım. Hatta neredeyse beni eziyordun.” Parmaklarını alt dudağındaki yarığa değdirdi. “Kızın da vardı.”

Görüş alanı Erik Spindle’in ağzından çıkan buharla kaplandı. “Elsbeth mi? Neden?” diye sordu Erik çatlak bir sesle:

“Deste’yi tamamlamamıza yardım ediyordu. Emory’nin yozlaşmasını iyileştirmek istiyordu. Tabii kendisinininkini de. Beni senin kılıcından kurtardı.” Takatsizce nefesini verdi. “İyiliğine güvensizlik ve aşağılamayla karşılık verdim.”

Bitişik hücrede biri öksürdü. Cılız, titrek bir ses duyuldu. Tyrn. “Kızım, Ione’um. O kaçtı mı? Güvende mi?”

“Bilmiyorum.” Elm yüzünü avuçlarına gömdü. “Dua et de bir Kâbus Kartı karşılığında onu Hauth’la evlendirmeye çalıştığın için seni affetsin. Çünkü ben asla affetmeyeceğim.”

Deliksiz uyuyan Elm sarı bir rüya görüyordu.

Yaz çimenleri ve parmaklarının arasından kayan muslin bir elbise vardı rüyasında. Yüzünü okşayan saçlar, çırpınan kanatlar gibi bir iç çekişin kulağındaki fısıltısı. Sis, tuz ve Rowan kırmızısı yoktu. Her şey yavaş ve yumuşaktı. Narindi.

Ama soğuktan kaçamadı. Kendi dişlerinin takırtısına ve bedenini sarsan ürpertilere uyandı.

“Uzun süre uyumamalısın,” dedi Erik’in sesi. “Ayağa kalk. Kolunu, bacağına oynat.”

Elm histerik bir kahkaha attı. Soğuktan donan ve siyahlaşmaya başlayan parmaklarına baktı. Bazılarının tamamı karar-

mişti. “Özür dilerim, Komutan ama bugün talim yapabileceğimi sanmıyorum.”

Erik parmaklıkların dibine çöktüğünde Elm nihayet onun silüetini görebildi. Yüzü solgundu, derisi soğuktan yanmıştı ve eski çürüklerle alacalı bulacalı bir renk almıştı. Sakalı uzamıştı. Üstü başı yırtık pırtıktı, giysilerinde kan lekeleri vardı. Ciddi ve hazin bir sesle konuştu.

“Elspeth’in annesi enfeksiyonluydu,” dedi. “Bunu benden gizlemeye çalıştı. Yozlaştı ve sessiz sedasız büyük acılar çekti. Hepsi Şövalyelerin Komutanı olmam yüzündendi. Iris bana karşı bir Kadeh kullanılırsa sırrının benim ölümüm olacağını biliyordu. Dolayısıyla hiçbir şey söylemedi. Ve ben” –yüzünü ovuşturdu– “ben hiçbir şey yapmadım. Iris öldü. Elspeth de enfeksiyona yakalandığında...”

Ulu bir ağacı andıran o dağ gibi adam paramparça oldu, kararlı ifadesi yerini kedere bıraktı. “Kendimden nefret etmeye başladım. Şövalyelerimden ve koruduğumuz kanunlardan nefret ettim. Yüreğimden bir hain oldum.” Titrek bir nefes aldı. “Yew denen delikanlı yerime geçtiğinde ve görevimden azledildiğimde nefretimin geçeceğini sandım. Ama geçmedi. Üstelik Ravyn Yew benim kadar güçlüydü. Benim bir zamanlar olduğum kadar soğuk ve katı yürekliydi. Onun ve benim gibi adamlar komutan olduğu sürece Blunder asla değişmeyecekti.”

Sesi yumuşadı. “Ama sonra onu Pazar Günü’nde gördüm. Kızıma nasıl sarıldığını, benim Iris’e sarıldığım gibi onu sıkıca kollarında tuttuğunu gördüm. O sırada, yerime komutan seçilen o taş kalpli adam değildi.” Erik başını iki yana salladı. “Çünkü o Komutan bir adam değildi, yalnızca bir maskeydi. Rowanların kudretinin simgesiydi. Ve bu dünyada daima Rowanların kudretinden daha güçlü şeyler olacak.”

Elm gözlerini kapadı. “Neden anlatıyorsun bunları?”

“Şimdiye kadar hiçbirini yüksek sesle söylememiştim. Dürüst olmanın nasıl bir duygu olduğunu merak ettim.”

“Nasılmış?”

“Buruk.”

Elm’in yaralı ağzının köşesi yukarı kıvrıldı. “Endişelenme, Komutan. İtirafların pek yakında benimle birlikte mezara girecek.”

Yan hücreden öksürük sesi geldi. “Bize yedirdikleri bu çürük şeyleri hazmedemiyorum,” diye feryat etti Tyrn Hawthorn.

Erik hücresinde bir aşağı bir yukarı yürüyordu ve başparmaklarının donmaması için ara sıra botlarını birbirine vuruyordu. “Öyleyse açlıktan öl.”

Tyrn’ın tabağı parmaklıklardan sekti ve zindanda çirkin bir şingirtı yankılandı. “Beni zayıf biri sanıyorsun.”

“Öyle olduğunu biliyorum,” diye karşılık verdi Erik.

“Bir adam öldürdüğümü duymak sizi şaşırtır mıydı?”

Elm kaşlarını kaldırdı. O da yürümeye gayret etmişti ama bir saat sonra uykusu gelmişti. “Biraz.”

Tyrn sesini inceltti. “Bir hayduttu. Şans eseri onunla aynı sırada orman yolundaydık. Bir baktım tuniğinin kolundan Kâbus Kartı’nın bordo kadifesinin ucu görünüyor. Bir an bile tereddüt etmedim, üzerine atlayıp kartı çaldım.”

Yine öksürdü. “Kartın aileme nasıl faydalı olabileceğini hesap ederken onu düşündüm. Sonra kart işime yaradı ve Ione Yüce Prens’le nişanlandı. Ama ben kazandıklarımı kaybetme korkum yüzünden sevinemedim bile. Elspeth’e ihanet ettim çünkü...” Sesi titremeye başladı. “Ione Kraliçe olmazsa bir hiç uğruna katil olmaktan korktum.”

Erik hücresinin arşınlamaktan vazgeçti.

“Yani haklısın,” dedi Tyrn. “Ben zayıf bir adamım. Karım ve çocuklarım bunu biliyor. Herkes biliyor. Zayıfım ve elimi kana buladım.”

Elm'in bilinci bir açılıp bir kapanıyordu. "Aramıza hoş geldin," diyebilirdi.

Hücrenin parmaklıklarına çarpan bir kılıcın şingirtisi Elm'in rüyasını böldü. Hücrenin kapısı açıldı. Ellerini arkasında bağladılar, Erik Spindle ve Tyrn Hawthorn'la birlikte hücrelerinden yaka paça çıkarıldılar ve bir siyah pelerinler deryası eşliğinde zindanın uzun, sarmal merdivenini tırmandılar. Elm parmaklarını etine geçiren adamları hayal meyal tanıyabilirdi. Şövalyeler. Yalnızca birlikte talim yaptıkları değil, daha yaşlılar da vardı aralarında.

Erik'in karnını yumruklayışları kimliklerini doğruladı. "Hain," dedi biri yüzüne tükürerek.

Erik hiçbir şey söylemedi. Ne kıpırdadı ne de başka bir tepki verdi. Bir Şövalye suratını kalenin kapısına çarptığında Tyrn bile bağırmayacak kadar onurlu davranabilirdi.

Gri sabah ışığı Elm'in gözünü aldı. Etrafındaki görüntüler yavaş yavaş netlik kazandı. Yerde kar olduğunu gördü.

Genç ve yaşlı Şövalyeler kalenin avlusunda atlarının üzerinde bekliyordu.

En önde uzun boylu, geniş omuzlu ve yakışıklı Hawth vardı. Babasının tacını takmıştı, göğsünde altın bir üvez ağacı işlemesi bulunan ve üzerine oturan, koyu mavi bir ceket giymişti. Tırpanını parmaklarının arasında döndürerek burnunu havaya dikerek mahkûmlara baktı. Yeşil gözleri Elm'e çevrildiğinde başını salladı. "Sefaletin sona ermek üzere, kardeşim. Haydutlar cellatlarla buluşacak. Ama önce, şehirde bir gezintiye çıkmaya ne dersin?"

Elm'i yeni katledilen bir geyik gibi ata bağladılar. Sadece yeri görebiliyordu, hayvanın bacaklarının arasını.

Yerler tamamen karla kaplıydı.

Elm kasabaya yaptıkları yolculukta zaten kırıklar ve çürüklerle dolu vücudunun daha da kötü sakatlandığını hissetti. Toprak yol bitip nal sesleri kaldırım taşlarını dövmeye başladığında Pazar Sokağı'nda olduklarını anladı.

Elm onu bağlayan kayışları zorladı, başını kaldırmaya çalıştı. Kapı çerçeveleriyle fener direklerine kırmızı ve altın sarısı kurdeleler asılmıştı. "Bugün günlerden ne?"

Linden yanında at sürüyordu. Ona doğru eğildi ve bir sopayla Elm'in başının arkasına vurdu. "Gündönümü," diye tısladı.

Elm'in gözlerinin önü karardı, yapış yapış bir sıcaklığın saçlarının arasından süzüldüğünü hissetti.

Kendine geldiğinde atlar durmuştu. Hoyrat eller onu çözdü ve eyerin üzerinden çekti. Onu güçsüz bacaklarının ve sızım sızım sızlayan, donmuş ayaklarının üzerine koydular.

Elm, Yew Kalesi'nin yüksek kulelerini gördü.

Kalenin kapısı açıktı; hâlbuki Jon Thistle onu daima sürgülerdi. Şövalyeler Elm'i, Erik'i ve Tyrn'i içeri sürükledi. İçeride onları soğuk ve bayat bir hava karşıladı.

Elm'in midesindeki düğüm boğazına yükseldi. Bir şeyler fena hâlde ters gidiyordu.

Yew Kalesi terk edilmişti. Şömineleri yanmıyordu ve bakımsız kalmıştı. Çalışanlar ortada yoktu ve kapılarla pencereler soğuk havaya rağmen açık bırakılmıştı.

"Buraya son kez bak, Renelm," dedi Hauth. "Gece yarısı bu köhne ve ürkünç ev Gündönümü için güzel bir odun yığınınına dönüşecek."

Evin içinden geçtiler ve doğudaki kapılardan bahçeye çıktılar. Böğürtlen çalılarını ezerek kalıntıların yanındaki çayıra gittiler.

Orada Şövalyeler vardı. Altı kişiydiler, onları bekliyorlardı. Morette, Fenir ve Jon Thistle da yanlarındaydı. Emory de öyle. Elm'i gördüklerinde göğüslerinden hıçkırıklar yükseldi. Morette'in yeşil gözleri yaşardı, donuklaştı.

Elm'in onları görmekten duyduğu sevinç ve rahatlama görünüşlerine dikkat edene kadar sürdü. Solgundular, yara bere içindeydiler ve titriyorlardı. Soğuk havaya rağmen pelerin giymemişlerdi. Emory ayakta zor duruyordu, annesiyle babası onun koluna girmişti.

Sol eli kesilmişti. Büyük ve derin yarasından karların üzerine kan damlıyordu.

Elm boğulur gibi oldu ve nefes almaya çalıştı. "Ne yaptınız onlara?"

Hauth tek sıra hâlindeki Şövalyelerin önünden geçip ona doğru yürüdü. "Halamızla eniştemiz Ravyn, Jespyr ve yakın dostları Elspeth Spindle'in İkiz Kızılağaç'ı aramak için ormana buradan girdiklerini söyledi. Tabii önce adamlarımın, Tırpanımın ve bir Kadeh'in onları bu bilgiyi vermeye ikna etmesi gerekti." Dudaklarına duygusuz bir gülümseme değdi. "Kalenin arkasındaki bir odada gizli bir taşla ilgili son derece enteresan bir hikâye anlattılar."

Cebinden altı tane Kader Kartı çıkardı. Bir Peygamber, bir Kuyu, bir Demir Kapı, bir Altın Yumurta, bir Beyaz Kartal ve bir Kadeh.

Elm yine Emory'nin avucundaki yaraya baktı.

Hauth dişlerini emdi. "Sana söylemiştim, Renelm. Deste'yi tamamlamak gibi bir tutkum yok. Sis ve enfeksiyon Blunder'ı güçsüz kılıyor. Halk korkuyor ve korkan insanları idare etmek daha kolaydır. Ravyn'in küçük koleksiyonu, onu biriktirmek için söylediği yalanlar ve yaptığı hırsızlıklar Stone'un mahzenini daha fazla Kader Kartı'yla süslemekten başka bir işe yaramayacak."

Erik Spindle küfretti ve karların üzerine kan tükürdü.

Hauth ona aldırmadı. Taş odanın yakınındaki ağaç çizgisine gözlerini dikti. "Ravyn'in dönüşü gecikti. Adamlarım haftalardır bu ormanı gözetliyor. Ama hâlâ gelebilir. İkiz Kızılağaç Kartı'nın bir işe yaraması için gece yarısına kadar zamanı var."

Elm o buz gibi zindanda beklerken abisinin neden onu, Erik'i ya da Tyrn'i henüz ölüme yollamadığını merak etmişti. Şimdi bunun nedenini biliyordu. "Biz senin yeminiz." Titriyordu. Bir aydır üşüyordu ama şimdi göğsünün içinde, boğazına tırmanan bir cehennem vardı. "Bizi İkiz Kızılağaç'la takas mı edeceksin?"

"Tabii ki hayır. Hepiniz hainsiniz ve bu gece öleceksiniz." Hauth tırnağının içini temizlerken bıkkın bir sesle konuştu. "Ama Ravyn bunu bilemez öyle değil mi?"

Gün geceye karıştı.

Elm, Hauth da dâhil on beş Şövalye saymıştı ki, bu hepsinin Siyah Atlar taşımadığı manasına geliyordu. Onları dikkatle izleyerek zindanda kaldığı süre boyunca askere alınanları ayırt etmeye çalıştı. Karda sessiz adımlarla yürüyüp çalı çırpı ve odun topluyorlardı. Onları çayırın etrafındaki dört noktaya yığıyorlardı.

Hava tamamen karardığında odun yığınlarını ateşe verdiler. Sarı ve turuncu alevlerin ışığı karlara vurdu. Kimse bir şey söylemedi, herkes ağaçların kıyısını gözleyerek Ravyn'i bekliyordu.

Sonra Emory'nin kuş gibi sesi sessizliği bozdu. "Kazanamayacaksın."

Hauth etrafta gezinmekten vazgeçti. Emory'yi arkalarına saklamaya çalışan Morette'le Fenir'in önünde durdu. "Efendim?" dedi alayla elini kulağına götürerek. "Son nefesini vermen çok yaklaştığı için ne zırladığınızı duyamadım, Emory."

Elm iplerini zorladı. Diline kan tadı geldi.

Emory yalpaladı. Sonra can çekişen bir çocuktan beklenmeyecek bir süratle ileri atıldı. Hauth'un bileğini yakaladı. Gözleri yuvalarında dönerek akları göründü ve tuhaf bir sesle konuştu. Yağ gibi kaygan, ipeksi bir tınıyla. "Kazanamayacaksın," dedi yine. "Çünkü hiçbir şey ne güvenli ne de karşılıksızdır. İnsan

ne kadar yakarırsa yakarsın borçları yakasını bırakmaz. Çoban geri döndüğünde yeni bir gün yükselecek. Rowanlara ölüm.” Gri gözlerini Elm’e dikti. “Kralımız çok yaşa.”

Hauth kendini Emory’nin elinden kurtardı. Yüzü ifadesizdi ama kâğıt gibi bembeyaz olmuştu. Elini kaldırdı, Emory’nin yüzüne bir yumruk attı.

Çocuk karlı zemine düştü ve bir daha kalkmadı.

Morette bir çığlık attı. Fenir oğluna doğru atıldı ama solundaki Şövalye kolunu arkaya büktü. Elm iplerini zorlayarak etine daha da gömülmelerine neden oldu. “Hauth,” dedi yarı küfreder, yarı yalvarır gibi. “Yapma bunu. O daha çocuk.”

Hauth ayaklarının dibindeki Emory’ye baktı. Yeşil gözlerinde en ufak bir duygu yoktu.

“Şurada bir hareketlenme var, Majesteleri,” diye seslendi bir Şövalye ve kılıcıyla çayırın diğer tarafındaki ağaçları işaret etti. “Bakın, biraz ileride.”

Hauth o tarafa baktı. Sıradaki herkes, tutsaklar ve Şövalyeler nefeslerini tutup ormanı izlemeye başladı.

Önce yalnızca rüzgârın fısıltısı vardı. Sonra biri çayıra girdi. Adımları öyle sessiz ve hafifti ki Ormanın Ruhu bile olabilirdi.

Ama ağaçların arasından çıkan kişi Ione Hawthorn’dan başkası değildi.

Stone’dan kaçarken üzerinde olan gri elbiseyi giymişti ama şimdi pis ve ıslaktı. Yüzü soğuktan kızarmıştı. Saçlarını kalın bir örgü yaparak sırtından aşağı sarkıtmıştı. Elm onu âdeta gözleriyle içti ama bakışlarını Ione’un eline kaydırduğunda sevinci kaygıya dönüştü.

Ione’un açık avucunda üç tane Kader Kartı duruyordu. Bakire, Tırpan ve başka bir kart. Orman yeşiliydi ve dallarıyla kökleri iç içe geçmiş, biri açık ve diğeri koyu renk, iki ağacı tasvir ediyordu.

İkiz Kızılağaç Kartı.

Ione ela gözlerini kalabalığın üzerinde gezdirdi. Hauth'un, Şövalyelerinin, Yew Hanesi mensuplarının ve eniştesiyle babasının. Elm'le göz göze geldiğinde Ione'un göğsü kabardı ve sert ifadesi yumuşadı.

Sonra Elm'in yüzüne dikkatlice baktı. Ona verdikleri zarara. Ione kaskatı kesildi ve kırmızı yanakları sarardı. Bakışları yeniden Hauth'u bulduğunda ela gözleri ateş püskürüyordu.

Hauth çayıra girip onu alaycı bir reveransla selamladı. "Bana nahoş sürprizler yapmayı daima iyi becerirsin, Ione." Başıyla elindeki İkiz Kızılağaç'ı işaret etti. "Nereden buldun onu? Ravyn mi verdi?"

Ione hiçbir şey söylemedi.

Hauth ona bir adım daha yaklaştı. "Ravyn nerede?"

Elm, Ione'un ona bakmasına ihtiyaç duydu. Ione'un bunun böyle bitemeyeceğini bilmesine ihtiyaç duydu. "Ione," dedi çattallı bir sesle. "Git buradan. Lütfen, git."

Ione bir santim bile kıpırdamadı ve ayaklarını kara biraz daha gömdü.

Hauth ormanda bulduğu yaralı hayvana yaklaşan bir avcı edasıyla ona doğru yürüdü. "O Tırpan'ı benim üzerimde kulanacak mısın, nişanlım? Adamlarımın üzerinde?" Dişlerini emdi. "Hiç durma. Ama seni uyarmalıyım. Aynı anda hepimizi birden kontrol altına alabilecek kadar yeteneklisindir umarım. Çünkü eğer değilsen... Kardeşimin odasında yaşananları hatırlıyor olmalısın."

Elm'in arkasındaki Linden güldü.

"Bana Ravyn'in nerede olduğunu söylersen bu işi kimseye acı çekirtmeden bitiririm. Ama eğer benimle savaşırsan..." Hauth cebinden kendi Tırpanını çıkardı. "Seni yavaş yavaş öldürürüm. Dolayısıyla savaş benimle, Ione. Hep bunu yapmaya çalıştın zaten."

Tyrn Hawthorn'dan acı dolu bir hıçkırık yükseldi. "Kaç, Ione!"

Ione ona kulak asmadı. Olaylar başka türlü gelişseydi evlenmek zorunda kalabileceği adama bakarken gözlerinden nefret akıyordu. "Ölümümü izlemek mi istiyorsun, Hauth?"

Hauth parmağını kendi Tırpanına uzattı. "Bana sunabileceğin tek eğlence bu olurdu."

Ione'un parmağı daha hızlıydı. Bakire'ye bir, iki, üç kere vurdu. "Öyleyse öldür beni. Becerebilirsen."

Bir bıçak havayı yırttı.

Hauth küfrederek iki büklüm oldu. Bıçak avucuna saplanmıştı ve yere kanlar süzülüyordu. Tırpanı elinden kaydı, rüzgâra kapılarak karların üzerine düştü.

Elm tuz tadı aldı. Yüzünden ağzına doğru süzülen ter, gözyaşları ve kan değildi bu. Farklı bir tuzdu. Daha kadim türden bir tuz.

Sonra onu duydu. Her bir köşeyi dönerken ve her bir duraksamada duymayı beklediği sesi.

Ravyn'in sesini.

Elm.

Ansızın çıkageldi, hınç dolu, siyah bir yırtıcı kuş gibi Ione'un önüne geçti. Hauth'un gözleri irileşti. Geriye doğru bir adım attı. Ömrü boyunca korktuğu tek kişi karşısına dikilmişti, ona meydan okuyordu.

Şövalyelerin Komutanı, taş kalpli Ravyn Yew sırttı. Kılıcını çekti, gözleri Elm'i buldu. *Berbat görünüyorsun.*

Ona aynı şekilde karşılık vermek bile Elm'in canını yaktı. *Yine de senden daha yakışıklıyım.* Elm'in nefesi titredi. *Hauth kartları odadan aldı. Cebindeler.*

Onları geri alacağım. Ravyn kılıcını kaldırdı ve sıra hâlinde duran Şövalyelere doğrulttu. "Bundan sonra sizin Komutanınız değilim," dedi. "Benim derdim yeni Kralınızla ve Kart Destesi'yle. Hayatta kalmak istiyorsanız burayı terk edin. Şimdi."

Hauth sırtını dikleştirdi. Bıçağı avucundan çıkardı. Kulandığı Bakire Kartı'nı her nerede saklıyorsa onu daha şimdi-

den iyileştirmeye başlamıştı. "Sıradan bir adamla bir fahişenin Kral'ın muhafızlarına kafa tutması büyük cesaret." Başını çevirip ağaçların kıyısına doğru baktı. "Gorse'u öldürdüğünü varsayıyorum. Haydutlar, Jespyr ve yola çıktığınız o yaratık nerede?"

"Yakındalar," diye yanıtladı Ravyn. "Çok yakında. Bekliyorlar. İzliyorlar."

"Hain," diye bağırdı bir Şövalye.

"Enfeksiyonlu piç," dedi bir başkası yere tükürerek.

Hauth Şövalyelere baktı ve sonraki sözleri kibrinden kaynaklanan ferahlamayla hafiflemişti. "Görünüşe bakılırsa seçimlerini yaptılar. İkiz Kızılağaç'ı bana teslim et, kuzen. Yoksa ailen gözünün önünde ölecek."

Ravyn annesiyle babasına baktı. Karların üzerinde yatan Emory'ye. Boynundaki kasların gerildiğini hissetti.

Sakın ona boyun eğme, diye bağırdı Elm zihninde. *Bu kahrolası herife boyun eğme.*

Ravyn'in gri gözleri onu buldu. *Ione'un peşinden ormana git, dedi. Ona yetiş. Sonra benimle taş odada buluş. Bu işi biteceğiz, Elm. Her şey bitecek.*

Tuz, Elm'in duyularını terk etti. Ravyn, Ione'un omzuna dokunduktan sonra ileri atıldı ve görünmez oldu.

Ione topuklarının üzerinde dönüp ormana doğru koştu.

"Mahkûmları öldürün," diye emretti Hauth Şövalyelere. Karlara doğru atılarak yere düşen Tırpan'ı aradı. "Bana İkiz Kızılağaç'ı getirin."

Kılıçlar Yew ailesinin boyunlarına doğru indirildi. Elm çenesinin yakınında bir bıçak hissetti, sivri ucu tam kulağının altına dayanmıştı. Gözlerini kapadı. Sonra derinlerden bir homurtu geldi.

Ve yer sarsılmaya başladı.

Ağaçların üzerinden yağan karlar dünyayı beyaza boyadı. O korkunç homurtu ormandan geliyordu. *Bir şey ormanın içinden onlara doğru ilerliyordu.*

Ağaçlar olduğunu fark etti Ravyn. Ağaçlar hareket ediyordu.

Kökleri yeryüzünü yırtıyor, dalları havayı dövüyordu. Porsuk ağaçları dört bir yandan çayıra akın etti ve Şövalyeleri silip süpürmeye, kısıkırak yakalamaya başladı.

Bir ağaç kalıntılarının arasından fırlayarak kadim kumtaşı sütunları devirdi. Dallarıyla iki Şövalyeyi yakaladı ve onları Emory'yle ailesinden uzaklaştırdı. Porsuklar adamları kökleriyle çiğnerken iğrenç bir çatırtı koptu.

Yeryüzü yine dalgalanmaya başladığında Elm dengesini kaybetti. Erik'le Tyrn'a çarptı ve kolları, bacakları birbirine dolandı. Elm başını kaldırıncı odun yığınlarının tehditkâr alevlerinin arasında kalan çayırdaki ağaçların tozu dumana kattığını gördü. Şövalyelerin karaltıları ağaçlarla dövüşüyordu ve birkaçı kargaşanın arasında koşuyordu.

Ione'un peşindeydiler.

KIRK ALTINCI BÖLÜM

Ravyn

Ravyn'le Jespyr tecrübeliydi. İsimlerini aldıkları ağacın dalları gibi, esnek ve sağlamlardı. Çoban Kral ormana hükmettiğinde dengelerini korumayı şimdiye kadar öğrenmişlerdi.

Yeryüzü sarsılmaya başladığında ve anneleriyle babalarının yanındaki Şövalyeler tökezlediğinde Jespyr gölgelerin arasından çıkıp ileri atıldı. Petyr'in ve bir Siyah At'ın yardımıyla bile kılıcını kullanamayacak kadar güçsüzdü hâlâ. Ama bıçaklarını kullanabilecek kadar gücü vardı. İki Şövalyeyi onlarla hakladı. Üçüncüsü ayağa kalkıp ona saldırdığında Jespyr onu atlattı ve Şövalye'nin kılıcı sadece çenesinin altını hafifçe sıyırdı.

Petyr gölgelerin arasından fırlayarak Jespyr'e saldıran adamı yere devirdi. Şövalye karlı zemine düştü ve bir porsuk ağacı üzerine binerek onu çirkin bir çatırtıyla oradan uzaklaştırdı.

Ione'u kovalamayan son Şövalye Allyn Moss'tu. Kılıcını çekmişti ve Jon Thistle'ın arkasında duruyordu. Ama homurdanan ağaçlar onu yere devirdiğinde Moss bir daha ayağa kalkmadı ve gözlerinden korku fışkırıyordu âdeta.

Ravyn birdenbire yanında biterek dizini göğsüne bastırdı ve Moss'un boğazına sarıldı. "Seni öldürmek istemiyorum." Gorse'un yüzü gözünün önüne geldi. "Ama mecbur kalırsam yaparım."

Şövalye titredi. Siyah At'ı cebinden çıkardı, teslim olurcasına karların üzerine fırlattı.

Ravyn elinde tanıdık bir titremeyele onu bıraktı. "Git."

Moss oradan kaçarak geceye karıştı. Ravyn arkasına baktığında Ione'un taş odanın arkasındaki ağaçların arasına girdiğini ve gözden kaybolduğunu gördü. Sayabildiği kadarıyla sekiz Şövalye onu kovalıyordu. Elm, Erik Spindle ve Tyrn Hawthorn topallayarak peşlerinden koşuyordu.

Her şey plana uygun ilerliyordu.

Hauth hâlâ çayırın ortasındaydı ve üç porsuk ağacı onu oyalıyordu. Hauth'un etrafını sarmışlardı ve dallarını ona doğru savuruyorlardı. Hauth birkaçını kılıcıyla biçti, eğildi ve gövdelerinin arasından sıvışmaya çalıştı ama ağaçlar eğilip bükülerek ona geçit vermedi. Kâbus'un kılıcıyla yönetilen bu ağaçlar onu diğerlerinden uzak tutacak ve dikkatini dağıtarak Tırpanını almasına izin vermeyecekti.

Ravyn onunla karşılaşmaya hazır olana kadar.

Ama önce ailesini kurtarmalıydı. Ravyn yanlarına koştu. Thistle'in ve annesiyle babasının iplerini kesti. Jespyr karların üzerinde Emory'yi kucağına çekti. Titrek bir nefes verdi. "Hâlâ nefes alıyor."

"Onu kaleye geri götür." Ravyn, Moss'un Siyah At'ını Petyr'e verdi. Sonra annesinin yanağına ayucunu koydu. "Onu iyi koruyun."

"Yardım edebiliriz," dedi Thistle ölen bir Şövalye'nin kılıcını alarak.

"Her şey kontrol altında. İçeri girin."

Fenir karların üzerinde başka bir kılıç buldu. "Seninle savaşıabiliriz."

Ravyn'in burun delikleri genişledi. "Derhâl kaleye girmezseniz Çoban Kral'a söylerim, kahrolası ağaçlar sizi içeri *yaka paça* götürür. Jespyr'in dinlenmesi gerek." Emory'ye baktı. "Onun da. Bu işe onun için başladık ve sonuna geldik. Dolayısıyla lütfen, bir ömre yetecek kadar inatçılığı sizden miras almamışım gibi davranın ve kaleye girin."

Ona bakakaldılar. "İlk kez bu kadar çok konuştuğunu duydum," diye mırıldandı Morette.

"En iyisi dediğini yapmak. Yoksa saçmalamaya devam edecek," dedi Jespyr göz kırparak. Ama yüzü solgundu ve omuzları öne düşmüştü. Yalpaladığında Thistle onu yakaladı.

Fenir, Ravyn'e gözlerini kısarak baktı. "Yakında görüşür müyüz?"

"Yakında görüşürüz."

Emory'yi aralarına alıp kaleye taşıdılar. Petyr Ravyn'e yaklaştı. "Onları götürüp geri döneceğim." Ağzını çarpıtarak güldü. "Yoksa bana da bağırarak mısın?"

"Büyük ihtimalle."

Tokalaştılar. Sonra Petyr Ravyn'in ailesiyle Thistle'a yetişmek için koştu. Ardında uçuşan karlar bırakarak sisin içinde kayboldu.

Ravyn arkasını dönüp çayırı gözleriyle taradı. Hava biraz daha kararmıştı. Birkaç porsuk ağacı kökleriyle odun yığınlarını dağıtarak alevleri söndürmüştü. Ama Ravyn yine de görmesi gereken her şeyi görebildi.

Hauth çayırın kalbinde porsuk ağaçları tarafından kuşatılmıştı.

Ravyn ormana doğru bakarak oraya yürüdü. Kâbus'u görmese de orada olduğunu ve kılıcıyla ağaçlara rehberlik ettiğini biliyordu. Bekliyordu. İzliyordu.

Ravyn elini cebine soktu ve bordo kartına vurdu. *Elsbeth?*

Ona hemen cevap verdi. *Ravyn. Ailen güvende mi?*

Evet. Ione'la Şövalyeler sana doğru geliyor.

İyi, dedi Kâbus'un yağlı sesi. Küçük Prens?

Tam arkalarında. Saat kaç?

Ağaçlar gece yarısına kadar otuz dakikamız olduğunu söyledi.

Elsbeth geri döndü. Boğazından bir ses geldi. *Ravyn?*

Böylesine gerginken bile sesi gözlerinin üzerine örtülen ılık bir bez gibi Ravyn'i rahatlattı. *Evet, Elspeth?*

Sakin ölme.

Ölmeyeceğim.

Çünkü eğer ölürsen hak ettiğimiz zamanı asla elde edemeyeceğiz ve senden nefret edeceğim, Ravyn Yew. Seni sonsuza dek seveceğim ve senden sonsuza dek nefret edeceğim.

Ravyn'in dudağının kenarı seğirdi. *Bu gece yarısı tüm bunlar sona erecek, Elspeth. Sonrasında beni dilediğin gibi sevebilirsin.*

Kâbus öğürür gibi bir ses çıkardı. *Bu romantik anları kısa kesmek istemezdim ama vaktimiz değerli. Ağaçların sana yardım etmesini istemediğine emin misin, aptal kuş?*

Hauth'la baş edebilirim.

İyi. Onu ve yanındaki kartları odama getir. Kahkahası du-manlar kadar baş döndürücüydü. Ne şekilde olursa olsun.

Ravyn elini hançerinin fildişi kabzasına indirdi. *Getireceğim.*

Hauth'u kuşatan üç porsuk ağacı hareketsiz kaldı. Hauth onlardan uzaklaştı. Yüzünde anlaşılmaz bir ifade vardı ama boynuyla alnındaki damarlar öfkeyle kabarmıştı. Gözlerini yere indirdi ve henüz geri alamadığı Tırpan'a bakındı.

Yakala onu, diye mırıldandı Kâbus.

Ravyn nefes aldı. Ve bunu ne ilk kez hissettiğinde ne de Elspeth Çoban Kral'ın içinde kaybolduktan sonra söyleyebildiği için son kez Elspeth Spindle'in zihninde konuştu. *Ben de seni seviyorum, Elspeth.*

Sonra koşmaya başladı.

Kuzeninin parmakları Tırpanını kavradığı anda ona çarptı. Boğuşan iki köpek gibi karlarda yuvarlandılar. Hauth ayağa kalktığı anda kırmızı kartı cebine atarak hançerini savurdu. Ravyn geri çekildi ama yeterince hızlı değildi. Bir yırtılma sesi duyuldu, hançer deriyi parçalayarak Ravyn'in gövdesinde kanlı bir sıyrık açtı.

Hauth zaferle böğürdü. "Erişilmez Ravyn Yew'ün de kanı akıyormuş meğer."

Ravyn ağırlığını topuklarına vererek kendi etrafında döndü. Elini cebine soktu, Ayna Kartı'na vurdu ve ortadan kayboldu.

Hauth dişlerini gıcırdattı. "Korkak!"

Tüm yaptıklarından sonra seninle adilce dövüşeceğimi sanıyorsan aptalsın, dedi Ravyn kuzeninin zihnine.

Hauth'un beri benzi attı ve hançerini kılıcıyla değiştirdi. "Bir Kâbus Kartı mı? Onu da orman yolunda mı çaldın, haydut?"

Ravyn güldü ve adımlarını hafifletti. *Bu kez değil. Bu kart bana miras kaldı.*

Birden Hauth'un karşısında belirerek kuzeninin çenesine bir yumruk yapıştırdı. Hauth *güm* diye yere düştü ve yuvarlanarak Ravyn'in botundan kaçtı. Siyah At'ı kullandığı için hızlıydı, onu gözle takip etmek kolay değildi.

Hauth hızlıydı ama önceden kestirilebilecek şekilde davranıyordu. Kılıcını savurdu. Bir hamle daha yapamadan Ravyn aralarındaki mesafeyi kapattı. Hauth'un savurduğu kolunu yakalayıp arkaya büktü.

Hauth acıyla inledi ve kılıcını düşürdü.

Ravyn hançerini kuzeninin boynuna dayadı. "Bu iş bu gece bitecek. Sen, ben ve Deste."

Soğuk, yeşil gözler hepten buz kesti. "Yoksa ne olacak? Bakire bende açtığın her yarayı iyileştirecek. Bıçağımı Lone Hawthorn'un kalbine sapladım, gözümün önünde can çekişti ve yine de yaşadı. Bakire Kartımı Stone'un mahzeninin derinliklerine sakladım, Ravyn. Beni öldüremezsın."

Hauth başını öne itip gırtlığını kan çıkana kadar Ravyn'in hançerine bastırdı. Yaradan kanlar süzölmeye devam etti ama Hauth gözünü bile kırpmadı. Dört nala koşan bir at gibi Ravyn'e daldı.

Ravyn'in ayakları karda izler bırakarak geriye doğru kaydı ve Siyah At'ın sonsuz gücüyle kamçılanan Hauth onun böğrüne sağlı sollu yumruklar sallamaya başladı. Ravyn'in kaburga kemikleri bu darbeleri özümsemişti. Büküldüler, büküldüler...

Ve kırıldılar.

Ravyn homurdanarak Hauth'un boğazına yapıştığı gibi onu karlara fırlattı. Kuzenini yere mıhladı ve on yıllık nefretini üzerine kustu. Ravyn öfkesini doğru zamana saklamıştı, serbest bırakacağı günün gelmesi için dua etmişti. Hauth'a yaptıklarını ödetmek için onu arka arkaya yumrukladı. Biri Kral'ı öldürdüğü içindi. İkincisi çocukken Ravyn'in enfekte olduğunu Orithe Willow'a söylediği içindi. Üçüncüsü Emory hastalandığında aynısını yaptığı içindi. Dördüncüsü Rowan soyundan geldiği ve Brutus Rowan'ın uyguladığı iğrenç şiddeti desteklediği içindi. Onuncusu Elm içindi.

Ve Hauth'un Elspeth'e yaptıkları için, Ravyn fildişi saplı hançerini kuzeninin gırtlığına dayadı.

Hauth öksürdü, can acısı sadece bir anlığına yüzüne yansıdı. Suratı kan ve tükürük içinde kalmasına rağmen bakışları buz gibiydi.

"Benimle odaya geleceksin," diye tısladı Ravyn. "İster tek parça ister paramparça."

"Bunu Tırpan'ı kullanmaktan aciz bir adam mı söylüyor?" Hauth onun suratına tükürdü. "Beni dize getirmek mi istiyorsun, Ravyn? *Hiç durma.*"

Ravyn kırık ve çürük parmaklarını kuzeninin ceketine uzattı. Kadifeye dokundu ve onu oradan çekip çıkardı.

Hauth'un odadan çaldığı tüm kartlar karlı zemine saçıldı. Altın Yumurta. Peygamber. Beyaz Kartal. Demir Kapı. Kuyu. Kadeh.

Ravyn onlara aldırmadı. Sadece Hauth'un Tırpanına uzandı. Kan kırmızısı kartı ellerinin arasında tuttu.

Ama Kader Kartları ebedidir, demişti Ormanın Ruhu'na. Sihirleri kaybolmaz. Zamanla yıpranmazlar. Kimse onlara zarar veremez. Çoban Kral böyle söylemişti.

O da senin gibi, kesinlikle bir yalancı.

“Tırpan’ı kullanamayabilirim,” dedi Ravyn. “Ama onu etkisiz bırakabilirim.” Bir nefes alıp çenesini sıktı.

Ve yenilmez kırmızı kartı ortasından yırttı.

Hauth’un ağzı açık kaldı, rüzgârda uçuşarak üzerinden geçen iki kırmızı parçaya baktı. Kâğıt ve kadifeden ibaret kalan Tırpan yere düştü.

Ravyn’in yüzünde bir gülümseme tomurcuklandı. Güldü ve damarları zaferle kabardı.

Sonra yan tarafına bir acı saplandı.

Ravyn artık gülümsemiyordu. Aşağı baktığında bir tören hançerinin kaburgalarının arasına saplandığını gördü. Bıçağın kabzasına kadar etine böyle kolayca gömülmesi onu şaşırttı. Tırpan gibi, sanki o da bir kâğıt kadar dayanıksız, bir kelebeğin kanatları kadar kırılgandı.

Daha da tuhaf olanı, yarasının Brutus Rowan’ın beş yüz yıl önce, Çoban Kral’ı bıçakladığı yerde olmasıydı.

Kanı karlara damladı. Ravyn irkilerek duraksadı ve yere düştü.

Hauth onu itip ayağa kalktı. Yaraları iyileşmek üzereydi. Üzerine eğilip Ravyn’in ceplerini karıştırdı. Ravyn’in kartlarını çıkardı. Ayna’yla Kâbus’u. Hauth’un dudaklarının kenarları seğirdi, mozaik cam kırıkları gibi karlı zemine saçılan diğer Kader Kartları’nı topladı.

“Ne yazık ki, Bakire senin üzerinde işe yaramayacak, kuzen.” Hauth, Ravyn’in tepesine dikildiğinde yine sapasağlamdı. Zalim ve kusursuzdu. Gerçek bir Rowan Kralı’ydı. “Her zaman seni öldürenin ben olacağımı ummuştum.” Ravyn’in Ayna Kartı’na üç kere vurdu.

Ve ortadan kayboldu.

KIRK YEDİNCİ BÖLÜM

Elsbeth

Ione'u göremiyordum ama kartları karanlık ormanda ışıldıyordu. Pembe, kırmızı ve orman yeşili ışıklar yayıyorlardı ve kuzenimin çayırdan çıkıp ağaçların arasına girdiğini ve Elm'in atını bıraktığı yerden aldığını biliyordum. Atı bu tarafa sürüyordu. Tıpkı Kâbus'un planladığı gibi.

Kâbus çömeldi ve başını sağa sola döndürerek boynundaki eklemleri çıtlattı. Kılıcını tutan eli gevşekti, Ravyn'le konuşmamızdan sonra ağaçları hareket ettirmekten vazgeçmişti. Kendi isteğiyle üstlendiği bu görevi yüz yıllar boyunca şekillendirmişti.

Bekledi.

Ione'la Ravyn Hauth'la yüzleşirken de beklemişti. Jespyr'le Petyr kimseye belli etmeden gölgelerin arasında ilerlerken ve hatta ağaçları çayıra doğru yönlendirirken de beklemişti. Yine bekliyordu.

Bu kez Şövalyelerin gelmesini.

Ama ben hareketsizlik sanatında onun kadar deneyimli değildim. Zihnim sabit bir ritim tutturmuştu. Bir melodi değil de bir tekerlemeydi. *Gece yarısı. Gece yarısı. Gece yarısı.*

Sessiz ol, diye azarladı Kâbus. *Endişen dışlerimi kamaştırıyor.*

Elimde değil. Nefesimi uzun uzun vermek bile beni rahatlatmadı. *Çok az vaktin kaldı.*

O zaman onları duydum. Ayak sesleri. Birkaç çifttiler ve hepsi koşuyordu.

Ione atıyla ormanın içinden gümbür gümbür geçiyordu. Peşindeki Şövalyeler çok daha sessizdi. Seslerini duymak zordu ama imkânsız değildi.

Kâbus kılıcını daha sıkı kavradı ve onu yere vururken isim ağacının adını tıslarcasına fısıldadı. "Taxus."

Çoban Kral, diye seslendiler koro hâlinde.

"Ormanda kaç tane Şövalye var?"

Siyah Atlar geldi, toplamda sekiz kişiler. Bakire'nin ensesindeler, birazdan kuşatacaklar etrafını. Çevrene dikkat et, ormana dilediğince kılavuzluk et. Kral'ın muhafızlarını avlamak istiyorsan dizlerini deş.

Kâbus ayağa kalktı. Damarları sihirle siyahlaşmıştı. Kılıcını savurdu. Orman titredi ve yine harekete geçti. Toz, toprak, sis ve kar gözlerine battı. Kâbus gözlerini kapadı ve ormanın gürültüsünü dinlemekle yetindi.

Ben de onunla birlikte dinledim. Ağaçların homurtusunu duydum, Şövalyelere saldıran köklerin gümbürtüsünü. Ione'un atının nal seslerini. Sonra adamların bağırışmaları diğer sesleri bastırdı.

Şövalyeler haykırıyordu, feryat ediyordu.

Kâbus gözlerini açtı, Ione atını eşkin sürerek onun yanından geçti. At hafifçe kişnedi ve yer değiştiren ağaçlardan uzak durmaya çalışarak yoluna devam etti. Ione dengesini kaybetmedi ve ata ormanda geniş daireler çizdirdi. Oradan her geçişinde bir iki Şövalye'yi daha gölgelerin arasından çıkarıyordu ve Kâbus kılıcını savurarak işlerini bitiriyordu.

Geride dört Şövalye kaldığında Ione atını çevirdi ve bir kez daha Kâbus'un üzerine doğru sürdü. Şövalyelerin biri ona kılıcıyla atının kuyruğundan birkaç tutam kıl kesebilecek kadar yakındı. Adam bir hançer çıkarıp Ione'a fırlattı. Ama Kâbus ağaçların arasından fırlayıp kılıcını bir savuruşuyla hem havadaki hançeri vurdu hem de Şövalye'nin ayaklarını yerden kesti.

Ione atını onun yanına sürdü ve hızla yere atladı. Elini cebine soktu, içindeki kırmızı ışığı yakaladı. "Kıpırdamayın," dedi soluk soluğa. "Kıpırdamayın, Şövalyeler."

Daha yüksek sesle söyle, Ione, diye bağırdım karanlıkta.

“Daha yüksek,” diye bağırdı Kâbus’un yankılı sesi.

Ione gözlerini yumdu. Tırpan’a üçüncü emredişinde sesi değişti, hafif hafif kişneyen attan, üzerine koşan Şövalyelerden ve hatta ormanın kendisinden bile daha büyük bir gümbürtüye dönüştü. “*Kıpırdamayın!*”

Tuz her şeye dokundu. Tırpan’ın Kâbus üzerinde hiçbir etkisi olmamasına rağmen bana bile. Pencereden baktığımda üç Şövalye birkaç adım ileride duruyordu ve mutlak bir hareketsizliğe mahkûm olmuşlardı.

Şövalyelerin Siyah At Kartlarından karanlık yayılıyordu. Hareket edemeyen Şövalyeler kuzenime açık seçik bir nefretle bakıyordu.

Ione, Kâbus’un yanına geldi. Şövalyeleri bakışlarıyla tarttı, buzdan yapılmış heykellere benzeyen ve ona nefretle bakan bu adamları uzun uzun süzdü. Tırpanı ve gök gürültüsünü andıran bir sesle verdiği emirle iradelerini kırmıştı.

Şimdi incecik bir fısıltı onları tamamen yok etmeye yetecekti. Ione Kâbus’a döndü, ela gözlerini onun kılıcına indirdi. “Devam et.”

Kâbus’un sevinci ortak karanlığımızın üzerini örttü. Kılıcı ıslık çalarak havayı yardığında porsuk ağaçları onun çağrısına cevap verdi. Büyük bir çarpışmayla sarsıldım ve ağaç kökleri Şövalyelerin ayaklarını yerden kesip onları karların ve hiçliğin içine çaldığında korkunç bir *çatırtıdan* başka hiçbir şey duymadım.

Titrek bir nefes verdim ve Ione yüzünü buruşturdu. Burundan bir damla kan aktı. Elini cebine soktu ve Tırpan’ı serbest bıraktı. “Hepsi gitti mi?”

Kâbus gözlerini kapayarak ormanı dinledi.

“Bess... Bunların hepsini gördü mü? Bunu izlemek korkunç olsa gerek.”

Kâbus onu duymazdan geldi ve bir kez daha ağaçlarla konuşmak için boğazını temizledi.

“Ona Ekinoks’la ilgili üzgün olduğumu söyler misin?” Ione yüzünü ovuşturdu. “Kahrolası Hauth Rowan için kavga ettiğimizi düşündükçe kahroluyorum.”

“Biliyorsun, en çok seni severim, sarı kız. Ama sessiz olup dinlememe izin vermezsen ağaçlara dallarıyla ağzını kapamalarını söyleyeceğim.”

Ione mecburen sustu ve ben karanlığın içinde bir darbe savurdum. *Biraz medeni olsan ölür müsün?*

Ben zaten ölüyüm. Ama evet. Kesinlikle. Gözlerini hafifçe araladı. Ione’a baktı. “Elsbeth bana fırça atıyor.”

Kuzenim başta tereddüt etti ama sonra dudaklarında bir gülümseme tomurcuklandı. Beni göremezdi ama ona aynı şekilde karşılık verdim. *Hadi, sarıl ona.*

İğrençleşme.

Bir dakika sonra Kâbus dikkat kesildi. Parmağını dudaklarına götürerek Ione’a sessiz olmasını işaret etti. Ormanda yine sesler vardı. Birileri bağırıyordu.

“Hay ben senin korkaklığına tüküreyim, Tyrn,” diye haykırdı gür bir ses. “Alt tarafı ağaç bunlar.”

Kâbus’un zihninde ileri atıldım. *Babamın sesi bu.*

Başka biri, sert ve küçümseyici bir sesle ona cevap verdi. “Sadece ağaç mı? Sen bahçedeki bir çalının üzerine saldırıp dallarını boynuna doladığını ne zaman gördün, Spindle?”

Gülümsemem tüm yüzüme yayıldı. Elm.

Üçüncü ses enişteminkiydi. “En azından orman bize kızmış gibi görünmüyor. Bu da bir şeydir. Ruh aşkına, işte bir tane daha.” Ağaçların arasında ıslak öksürük sesleri yankılandı. “Bir ölü Şövalye daha görmeye dayanamayacağım.”

“Hah,” dedi Elm. “Ben hiç öyle hissetmiyorum.”

Kâbus gözlerini devirdi. Kılıcını yere vurdu. Orman hareketsiz kaldı. Toprak, çalı çırpılar ve kar tabakası yerine yerleşti.

Üç kişi fırtınaya yakalanan gemiler gibi yalpalayarak görüş alanımıza girdi. Daha ziyade gemi enkazına benziyorlardı.

Omuzları öne düşmüştü, elleri arkadan bağlıydı. Kan revan içindeydiler, derileri çürüklerle kaplıydı ve soğuk yanmasından kararmıştı. Hepsi topallıyordu.

Ione nefesini tuttu ve onlara doğru koştu.

Utangaçlık etme, dedim sertçe. Git, onlara merhaba de.

Kâbus'la Ione'un geldiğini gören Elm, babam ve eniştemin ağızları açık kaldı.

Tyrn diğerlerinden önce toparlandı ve yalpalayarak onlara doğru yürüdü. Elleri bağlı olduğu için geniş göğsüyle Ione'u ve Kâbus'u hafifçe itmekten fazlasını yapamadı. Ter kokuyordu, kir pas içindeydi. "Ione," diye hıçkırdı. "Elspeth. Çok üzgünüm."

Kâbus öfkeyle tıslayarak geri çekildi. "Uzak dur benden, aşağılık hain."

En azından ellerini çöz.

Kâbus homurdanarak Ione'a kılıcını verirken zihni memnuniyetsizlikle karardı. *Bunu yaparsam onu öldürebilirim.*

Ione önce kendi babasının, sonra benim babamın iplerini kesti. Erik Spindle en azından Tyrn'dan daha istikrarlı bir duruş sergileyerek Kâbus'a sarılmaya çalışmadı. Ama onun sarı gözlerine baktı. "Ne oldu sana, Elspeth?"

"Daha sonra her şeyi açıklayacağım," dedi Elm. Ione iplerini keserken nefes nefeseydi. Serbest kalan ellerini aşağı sarkıtıp silkeledi. Kuzenime baktığında bereli cildine bir kızarıklık yayıldı.

Kâbus, kılıcını geri aldı ve elini Elm'in suratına yaklaştırarak parmaklarını şaklattı. "Dikkatini topla, Küçük Prens. Zamanımız azalıyor. Bakire'yle kendini iyileştir. Sonra taş odaya gitmeliyiz."

Elm bakışlarını Ione'un yüzünden güçlkle ayırdı. "Efendim?"

Kâbus dişlerini gıcırdattı. "Kaç tane..."

"Dört," diye yanıtladı babam. "Gelirken dört ölü Şövalye gördük."

Ione, Kâbus'la göz göze geldi, sarsılmış gibi görünüyordu. Ne düşündüğünü biliyordum. Sekiz Şövalye onu çayırdan ormana

kadar takip etmişti. Dördü ormanın tabanında ölü yatıyordu ve üçünü ağaçlar parçalamıştı. Yedi. Yedi Şövalye ölmüştü.

Demek ki, sekizinci...

İşte orada! diye bağırdım.

Sadece birkaç adım ilerideydi, sessizce yürüyordu ve elinde kısa bir yay vardı. Siyah Atı'nın yaydığı karanlığa rağmen onu tanıdım. Pazar Günü'nde beni sisin içinde takip eden Şövalye'ydi. Kâbus'un yüzünü parçaladığı. Royce Linden.

Kâbus yine kılıcını toprağa vurdu. Ama daha ağaçlara emir verememişken Linden okunu fırlattı. Ok Elm'in kolunu sıyırıp Ione'un omuz kaslarına saplandı.

Ione geriye doğru sendeledi.

Kâbus, Elm'le aynı anda öne atıldı. Linden kendi ekseninde dönerek ikinci okunu fırlattı. Kâbus onu havada karşıladı ve koşmaya devam etti. Linden yayını yere atıp bıçaklarını çekti. Ama Kâbus o kadar hızlı koşuyordu ve öyle öfke doluydu ki, Linden'le çarpıştığında -vücutları ve silahları- Şövalye'yi mürhiş bir kuvvetle yere serdi. Linden sırtüstü düştü.

Linden'in kafatası ağaç köklerine çarptı. Şövalye nefretle yukarı baktı. Kâbus nefes alıp bir kez daha kılıcını kaldırdı.

"Onu bana ver," dedi Elm kılıcını elinden zorla çekip alarak. Kestane rengi saçları gözünün önüne düşmüştü. Kılıcın ucunu Linden'in göğsüne dayadı ve dişlerinin arasından tıslayarak konuştu. "Bundan sonrasını biliyorsun, pislik herif. Temkinli ol. Akıllı ol. İyi ol."

Gözlerimi kapadım. Onları açtığımda kılıç Linden'in kalbine gömülmüştü. Yaradan fışkıran kan toprağı suladı. Şövalye gözlerini kapadı, ölüm uykusu onu perdenin arkasına götürmeden önce yalnızca birkaç kez güçlkle nefes alıp verebildi.

Elm ona bir saniye daha baktıktan sonra arkasını döndü. Kâbus'a kılıcını geri verdi ve akıllılık edip pişman gibi göründü. "Verilmiş bir sözü yerine getirdim."

O ve Kâbus döndüklerinde Ione'un omzundaki ok yerdeydi ve yarası iyileşmişti. Bakire Kartı'nı göstererek ayağını yere vurdu ve ela gözlerini kısıp Elm'e baktı. "Bu çok fazlaydı."

Elm buruk bir sesle güldü, sonra ona koştu. Ione'un yüzünü avuçlarının arasına alıp dudaklarını onunkilere yapıştırarak tutkuyla öptü. "Özür dilerim. Seninle gelmeliydim. Aptallık ettim. Özür dilerim, çok özür dilerim."

Kâbus'la onlara bakakaldık. *Oldukça önemli bir şeyi kaçırmış gibiyiz*, dedim.

Küçük teselliler.

Eniştemle babam kıpkırmızı kesilerek arkalarını döndü. Ione nihayet Elm'den uzaklaşabildiğinde hafifçe sersemlemişti. Bakire Kartı'nı ona verdi. Elm karta vurdu ve yaraları -vücudundaki kesikler, çürükler ve soğuk yanmasından kararan yerler- tamamen iyileştiğinde rahat bir nefes aldı.

Babamla eniştem de aynısını yaptı. İyileştiklerini görmek beni de rahatlattı. Ama zihnimdeki tekerleme eskisinden de daha yüksek bir sesle geri döndü. *Gece yarısı. Gece yarısı. Gece yarısı.* Boğazımı temizledim ve Kâbus'la konuştum. *Teşekkür ederim. Senin sayende hayattalar. Şimdi...*

Kartları alıp Ravyn'le odada buluşmalıyız. Ama bu sözleri söyler söylemez omuzları katılaştı. Kâbus ormana baktı ve hissettiği şeyi gördüm. Ortak görüş alanımızda bir ışık titriyordu. Bir renk cümbüşü.

Hiçliğin içinde seslendim. *Ravyn?*

Cevap gelmedi.

Korkunç bir umutsuzluğa kapıldım. *Bir terslik var.*

Kâbus, Ione'un omzunu yakaladı. "Bakire, Tırpan ve İkiz Kızılağaç'ı taş odaya getir." Bakışları Elm'i buldu. "Senin için planlarım var."

Kâbus koşmaya başladı. Ama ışıkları takip etmek yerine Yew Kalesi'ne gidiyordu. *Daha hızlı*, diye seslendim kalp atışlarının sesini bastırarak. *Daha hızlı koş.*

İKİ ÇARPIK TAÇ

Ağaçların kıyısından çayıra fırladı. Çimenlerin üzeri karla kaplanmıştı ama rengi beyaz değildi.

Kırmızıydı.

Ravyn sırtüstü yatıyordu, elini göğüs kafesinin altına bastırmıştı ve bakır teni kül rengiydi. Gözleri açıktı, bakışları donuklaşmıştı ve kesik kesik soluyordu.

Kan. Karlarda, giysilerinde, yüzünde ve ellerinde... Çok fazla kan vardı.

Kâbus insanlıktan çıkmış bir sesle hırladı. Baktığı şeyi ancak o zaman görebildim. Ravyn'in kaburgalarının arasına saplanmış bir hançerin sapıydı.

Çığlık attım.

Kâbus, Ravyn'in yanına diz çöktü. "Hayır," dedi Ravyn'in titreyen elini tutarak. "Bıçağı çıkarmaya çalışma. Akan kanı durduruyor."

Ravyn gözlerini kırptırdı ve odaklayamadığı bakışlarını yukarı dikti. Bir fısıltıyla adımı söyledi. Sadece bizim duyabileceğimiz gibi. *Elsbeth*.

Ona ulaşmaya çalışarak karanlıkta debelendim. Hiçlikte. Bilincim öyle derinden sarsılmıştı ki titremeye başladım. Kâbus o zehirli soruyu sordu: "Hauth Rowan mı?"

Ravyn başını sallayabildi. "Aynam, kartlar... O..."

"Onu bulacağım."

Ravyn gözlerini kıpırtırarak odaklanmaya çalıştı: "Elsbeth," dedi yine. "Elsbeth'e söyle, benden nefret etmesin."

İçinde yaşadığım karanlık odada bir şeyler kırıldı.

Kâbus'un kılıcını tutan elleri titriyordu. Beş yüz yıllık bir inatla mağlup akrabasına baktı ve titredi. "Onun için daha iyi bir Blunder istedim. Sen ölürsen o Blunder asla var olmayacak."

"Deste tamamlanmadıkça öyle bir Blunder var olamaz," diye homurdandı Ravyn kanlı dudaklarıyla. "Kartlarımı sadece sen görebiliyorsun. Hauth'u bul. Bu işi istediğin şekilde bitir, Taxus. Ben iyi olacağım."

Dişlerin ve kemiklerin çıtırtısı karanlık odamı doldurdu. Ve kırılanın, binlerce sivri uçlu parçaya bölünenin ben olduğumu fark ettim. *Böyle bitemez.*

Kâbus dişlerini sıktı. "Geri döneceğim," dedi bana, Ravyn'e ve kendine. "Ne kadar dayanabilirsin?"

"Spindle Hanesi'ne on dakika geç gittim." Can acısından kendinden geçmeden önce, Ravyn'in dudaklarının kenarı görünmez bir iple hafifçe yukarı doğru çekildi. "Perdenin arkasına geçmek için de on dakika gecikeceğim."

Gitmesine izin vermeyecektim. Veremezdim. *Hayır, hayır, hayır...*

Ama Kâbus koşmaya başlamıştı. Daha önce hiç hissetmediğim kadar hızlıydı. Kılıcı soğuk Gündönümü havasını keserken ılık çaldı. Çayırı geçti ve tekrar ormana girdi.

Hauth'u bulması uzun sürmedi. Neredeyse tüm Deste'yi cebinde taşıdığı için rengârenk parlıyordu. Ayna Kartı'nı artık kullanmıyordu, görünmez değildi. Geniş sırtıyla şişkin pazularını görebiliyordum.

Kâbus koşmaktan vazgeçip çömeldi ve kılıcını toprağın üzerine uzattı. Sert toprağa üç kere vurdu, *tık, tık, tık*. Gözleri yuvalarında döndü ve karanlık gözümüzü örttü. Kâbus'la ben giderek büyüyormuşuz gibi etrafımızdaki alan genişledi. Onu göremesem de altın zırhlı Çoban Kral'ın yanımızda olduğunu biliyordum. Çünkü o Kâbus'tu, Kâbus Kral'dı ve ben ikisi birdendim.

İntikam arzusu ve öfkeyle dolu, güçlü bir sihir kollarımızı yaktı.

Ormana doğru baktık, Hauth Rowan'ın yerini tespit ettik ve güruhumuzun adını söyledik. "Taxus," dedik uzun ve tarazlı bir haykırıyla.

Yeryüzü gümbür gümbür bir sesle bize cevap verdi. Porsuk ağaçları bir kere daha uyanarak harekete geçti. Kökleri yerden sökölerek Hauth'a doğru atıldılar.

Hauth arkasına baktı. Gözleri dehşetle irileşti. Yeryüzünün ikinci kez gürültülü bir biçimde dalgalanmasıyla Hauth haykırdı ve yere düştü. Porsuk ağaçları çevresini sardı. Kılıcımızla havaya karmaşık desenler çizerek ağlar attık, dalları ve kökleri her hareketlerinde onu yaralamaları için yönlendirdik.

Ağaçlar Hauth'u karnından yakaladı. Hauth bağırdı, sövüp saydı, kılıcını salladı. Ama ağaçlar ona daha sıkı tuttu, el ve ayak bileklerine dolanarak sırtını eğri büğrü bir ağaç gövdesine yapıştırdılar. Hauth hareket kabiliyetini tamamen yitirdi.

Ayağa kalktık. Çoban Kral, Kâbus ve ben. Yürümeye başladığımızda orman bizim için esas duruşa geçti.

"Ormanıma kaçmayı düşünecek kadar aptal olmamalıydın, Hauth Rowan," dedi Kâbus öfkeyle. "Burası Şövalyelerinin sonu oldu. Senin de sonunu getirecek."

Hauth beni tanımış gibi yeşil gözlerini kıstı. Adımı küfreder gibi nefretle söyledi. "Spindle. Yoksa şimdi başka bir ismin mi var?" Ağzının ince hattı seğirdi. "Ravyn nasıl?"

Kâbus'un eli Hauth'un boğazına sarıldı. Tıpkı Spindle Hanesi'ndeki gibi. Ama şimdi yalnızca o değil, ben de kan dökmek istiyordum.

Karanlıkta çığlık attım. Kâbus ağzını açtı ve benim çığlığım onunki oldu. Nefret, umutsuzluk ve hiddetin karışımı bu korkunç ses Hauth'un yüzündeki kibri akıtarak onu dehşetle doldurdu.

Ve birden baktığımız adam başka birine dönüştü. Yeşil gözleri kurnazlıkla parlayan birine. Brutus Rowan.

Kâbus -Taxus- ben tehditkâr bir fısıltıyla konuştuk. "Bir zamanlar," dedik, "porsuk ve üvez ağaçları ormanda beraber büyüdü. Zarif kafiyelemlerle konuşurlardı, Ormanın Ruhu'nun denge öykülerini fısıldarlardı. Sihir öykülerini. Ama zaman, tuz kadar yıpratıcı. Çürüme kadar. Şimdi üvezlerin köklerinde kan lekeleri var ve porsuklar tanınmayacak kadar eğri büğrü. Biz canavarız, ikimiz de."

Brutus Rowan kaşlarını indirdi. Gözlerimi kıpıştırdığımda baktığım yüz bir kez daha Hauth'unkiydi. "Blunder Kralı olmak bunu gerektirir," dedi duygusuz bir sesle.

Kâbus onun boğazını bıraktı. Kılıcını savurmasıyla Hauth'u tutan ağaçlar harekete geçti. Kâbus kılıcıyla onları peşine taktı ve ağaçlar Hauth'u sürüklemeye başladı.

Ağaçlar ormanın kıyısına vardı. Çoban Kral'ın Ormanın Ruhü için inşa ettiği taş odanın tepesine dikildiler. Hauth'u çürümüş tavanın üzerine sarkıttılar.

Ve aşağı attılar.

Hauth odaya düştü. Sırtı yere çarptığında çirkin bir feryat kopardı ve Ruh'a sunulan bir armağan gibi taşın üzerine serildi.

Kâbus pencereden odaya girdi. *Gece yarısı?* diye sordu ağaçlara. *Birkaç dakika kaldı.*

Tuz havayı sardı, sis serin ve gümüşü bir dalga gibi üzerimizi örttü. Geri dönen bir gelgit dalgası gibi. Hauth güçlkle ayağa kalktı, dokuz Kader Kartı cebinden taş odanın zeminine düştü ve karanlık odayı bir renk cümbüşüne boyadı. Kâbus. Ayna. Demir Kapı. Kuyu. Kadeh. Beyaz Kartal. Peygamber. Altın Yumurta. Siyah At.

Hauth odanın arka duvarına doğru geriledi. Tacı düşmüştü. Onu aldı ve tekrar başına taktı. Bu arada ayakları toprak zemindeki başka bir taca çarptı. Üzerinde üvez yerine porsuk dalları olan bir taca.

Çoban Kral'ın tacı.

Kâbus onu alıp kartlarını yarattığı, çocuklarının öldüğü ve sonunda ona mezar olan o taşın üzerine koydu. Vakit yoktu, hiç vakit yoktu. Yine de pencereye ulaşmasını engelleyerek Hauth'u içeri hapsetti ve bekledi.

Gece yarısı, dedim telaşla. Ravyn.

Buna rağmen, bekledi.

Bekledi.

Bekledi.

Sonra ipeksi bir örümcek ağı misali sesi odanın etrafına dolanmaya başladı. "Sen son Rowan'sın," dedi. "Soyunun sonuncususun. Ruh seni çürümeye götürmeden önce bunu bil."

"Yanlışın var," dedi Hauth küçümseme dolu bir sesle. Ağaçlar onu silahsız bırakmıştı ama yumruklarını sıkıyordu. "Kardeşimi bir çırpıda öldürmüş olabilirsin ama bu Rowan'dan kolay kolay kurtulamayacaksın, Çoban Kral."

Kâbus sonsuz ve kötücül kahkahasıyla güldü. "Aptal. Kardeşini öldürmeyeceğim." Davet edencesine, bir vaatte bulunurcasına kollarını yana açtı. "Onu kral yapacağım."

Omzunun üzerinden baktı ve yine bekledi. "Ne bir üvez ne de bir porsuk, o ikisinin arasında bir şey. Kışın renksiz bir ağaç, ne kırmızı, ne altın sarısı ne de yeşil. Siyah, kan lekesini gizler ama krallığı aklar. Adının birincisidir o, Elmlerin Kralı."

Derken onları gördüm. Karanlığın içinde üç tane ışık parladı. Kırmızı, pembe ve orman yeşili. Kâbus kenara çekildi ve ışıklar yaklaştı.

Elm'le Ione odaya girdi. Deste'nin diğer kartları, Tırpan, Bakire ve İkiz Kızılağaç Ione'un elindeydi. İkisi de Bakire'yi kullanmıyordu. Ama benim gözümde insanı korkutacak kadar güzellerdi. Elm, Hauth'la Kâbus'a baktı. Yeşil gözlerini kıstı.

"Ne yapman gerektiğini biliyor musun?" diye sordu Kâbus ona.

Elm *evet* der gibi başını salladı.

Kâbus elini yakaladı ve kılıcının kabzasını avucuna bastırdı. "O zaman senindir. Tamamen."

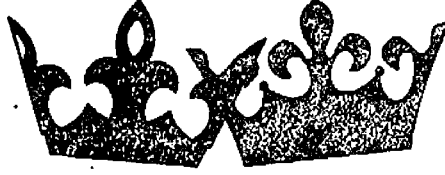
Elm kılıcı aldı. Kâbus'un gözlerinin içine baktı. "Sen kalmayacak mısın?"

"Geri dönmeliyim." Son kez arkasına, uğruna yaşadığı, kan döktüğü ve öldüğü Kader Kartları'nın parlak ışıklarına baktı. "Beni bekliyorlar."

Önüne döndü ve odadan çıktı.

KIRK SEKİZİNCİ BÖLÜM

Elm

İkisi taş odaya koşarken Ione ona bundan sonra olması gerekenleri anlatmıştı. Elm, Hauth'un karşısına dikildi, birbirlerine baktılar. Biri avcıydı ve diğeri avlanmaktan sıkıldığı için kendi kapanını kuran tilki.

Çoban Kral'ın kılıcı Elm'in eline tam uymuştu, oymalarla süslü kabzası avucunun boşluklarına oturmuştu. Kılıç uzun boylu bir adama göre dövülmüştü. Elm'in Şövalye kılıcından daha uzundu. Elm kılıcın ucunu abisiyle arasında duran taşın üzerine gelecek şekilde öne uzattı. "Akıllı bir adam o. Çoban Kral," diye mırıldandı. "Tuhaf biri ama zeki. Benden çok daha zeki." Gözlerini kısarak Hauth'u süzdü. "Hele senden kat kat daha zeki."

Hauth hiçbir şey söylemedi. Tüm ulaşılmazlığı ve ifade-sizliğiyle öylece dikildi.

Elm bir adım attı. Omuzlarını dikleştirdi. "Daha önce hazır değildim," dedi. "Ama artık hazırım."

"Ne için?"

"Blunder Kralı olmak için."

"Bir şeyleri değiştirmek için," dedi, yanındaki Ione.

Zümrüt yeşili gözler Elm'le Ione'u tarttı. Hauth Ione'un elindeki Kader Kartları'na ve sonra yere saçılan diğer kartlara baktı. Boğazından alçak ve duygusuz bir gülme sesi yükseldi. "Deste'yi birleştirebileceğini mi sanıyorsun? Birkaç dakikaya gece yarısı olacak. Henüz olmadıysa tabii. Çoban Kral o kadar

İKİ ÇARPIK TAÇ

akıllı birine göre, önemli bir hususu gözden kaçırdı. Bu odadaki kimse *enfeksiyonlu* değil.”

Ione eğilip yere düşen Kader Kartları'nı topladı. Elm kılıcını abisinin boğazına doğru tutmaya devam etti. Ione kartları birer birer odanın merkezindeki taşın ve onun üzerinde duran tacın yanına dizmeye başladı. “Henüz.”

Tırpan'ı Deste'ye kattığında Ione'un çenesindeki kaslar gerildi. “Bu kartı korkunç şeyler yapmak için kullandın, Hauth. Sırf bana ya da Elm'e değil.” Ione kartın üzerine parmağını koydu. “Tırpanınla insanları tılsımları olmadan sise yolladığında senin nasıl biri olduğunu ilk kez gerçekten anladım.”

Hauth dudak büktü. “O canavarın sizi alet ettiği kum-pas başından sonuna kadar yanlış.” Başındaki taca dokundu. “Bundan vazgeçeceğime ölürüm. Ama ölmeyeceğim, kardeşim, çünkü Bakire var. *Ben ölemem.*”

Elm'e doğru atıldı. Çoban Kral'ın kılıcını yakaladı. Kılıcı sıkıca tutarken parmaklarının arasından kanlar süzüldü. Öbür elini uzattı, biraz daha uzandı ve Elm'in boğazına sarıldı.

Elm abisinin zalim elinin çok iyi tanıdığı gücünü hissetti. Hayatında ilk kez o güç karşısında gerilmedi. Bir eliyle kılıcı sabit tutarken diğeriyle Hauth'un bileğini yakaladı ve orada olduğunu bildiği at kılı bileziği buldu. Elm abisinin yeşil gözlerine baktı. Gülümsedi.

Ve tılsımı bir çekişte kopardı.

Hauth'un gözleri irileşti. Küfretmek için ağzını açtı. Bağırmak için.

Sis üzerine akın etti.

O kadar yoğundu ki insanı yakıyordu. Odadaki tuz hızla Hauth'un etrafını sardı. Hauth silkelendi, sisi içinden çıkarabilirmiş gibi, çılgınca yüzünü ovuşturdu. Burnunu ve ağzını. Güzelliği hâlâ yerindeydi, sis Bakire'nin etkisini yok etmemişti.

Ama Ruh, Hauth'un zihnini ele geçirmişti. Dişlerini ona geçirmişti. Hauth'un bakışları donuklaştı, sonra gözleri kan

çanağı gibi oldu. İki büküm olarak odanın ortasındaki taşın üzerine yığıldı. Kıvranmaya ve inlemeye başladı. Yalnızca kendisinin duyabildiği korkunç bir sesi dinlemek istemiyormuşçasına elleriyle kulaklarını kapadı.

Ceketinin kollarına saldırdı, kollarındaki damarlar mürekkep siyahı olmuştu. Enfeksiyon davetsiz bir tuz akıntısı hâlinde içine sızdı. Karanlık, sihirli ve nihaiydi.

Elm geri geri yürüdü. Sırtı Ione'un göğsüne çarptığında Ione kollarını onun beline doladı. Elm abisinin sisin içinde kıvranmasını izledi. Kaleminin bir kâğıda aktarabileceği bir manzara değildi bu. Yine de izlemek istedi. Bunu hatırlamaya ihtiyaç duydu.

"Bana yardım et," diye fısıldadı Ione'a.

Ione elini onunkinin üzerine koydu ve Çoban Kral'ın kılıcının ağırlığını beraber taşıdılar. Aynı anda nefes aldılar. Sonra kılıcın ucunu Kart Destesi'nin üzerinden Hauth'un göğsüne uzattılar. Ione'u bıçakladığı yere.

Ve kılıca yüklendiler.

Hauth kılıcın kalbine saplanışını bile fark etmemiş gibiydi. Sis, Bakire –ve acı eğitimi– Hauth Rowan'dan hayati bir şeyi çalmıştı. Kanı Kader Kartları Destesi'nin üzerine akmaya başladı; önce yavaştı, sonra hızlandı. Kadim kadife kartlar Hauth'un kanını emerken Elm dişlerini sıktı. Nefesini tuttu.

Korkunç bir an için hiçbir şey olmadı. Sonra Kader Kartları teker teker kayboldu.

Hauth mücadelesine devam etti. Bakire onu iyileştirmeye başlamıştı, göğsündeki yara kılıcın üzerine kapanıyordu. Ama Hauth kendini kaybetmişti. "Hayır!" diye bağırdı. "Gitmeyeceğim, hayır!"

Ione titremeye başladı. Ama kılıcı ve Elm'i sıkıca tutmayı sürdürdü.

Hauth son bir kez inledi ve aniden hareketsiz kaldı. Gözleri yuvalarında dönerek yeşil irisleri kayboldu ve sadece kırmızı damarlarla kaplı akları kaldı.

İKİ ÇARPIK TAÇ

Sis odayı terk etmeye başladığında Hauth'u da beraberinde sürükledi. Hauth vücudunu kılıçtan çıkardı, Elm'le Ione'un yanından tökezleyerek geçti ve odanın penceresinden fırladı. Blunder Kralı son bir söz bile söylemeden, sessiz sedasız ortadan kayboldu. Sisin ve Ormanın Ruhu'nun açgözlü tuzağının son kurbanı oldu.

Ondan geriye kalan tek şey Çoban Kral'ın mezarına düşürdüğü, birbirine dolanmış üvez dallarından altın halka oldu.

Elm'le Ione odanın ortasındaki kanlı taş baktıklarında Kart Destesi'nin tamamen kaybolduğunu gördüler. Taşın üzerinde bir yarık belirmişti ve içinde yalnızca onlara pek tanıdık gelmeyen tek bir kart duruyordu.

Ione'un sesi çatladı, gözlerinden yaşlar süzüldü. "Başardık."

Çürümüş tavandan giren ay ışığı odayı doldurdu. Elm yukarı baktı. Yüreği kabardı. Sisten arınan kış gecesi adını bilmediği bir renkteydi. Ay ve yıldızlar nefesini kesecek kadar parlaktı ve etraflarındaki dünya pırıl pırıl parlıyordu.

Ione ona sıkıca sarıldı ve başını göğsüne kaldırdı. "Çok güzel."

Elm elini dudaklarına götürdü. Ormanın Ruhu'nun insanların önemsiz hayatlarına burnunu sokmayacağından emindi. Ama beş yüz yıl sonra, nihayet sisin dağıldığı ve kendisinin Blunder Kralı olduğu o anda, Elm gece göğsüne baktı. Ione'u yakınında tuttu. Tüm o çürümüş ve kırılmış parçalarıyla, hayatındaki her şeyin onu ağaçların halkalarına yazılmışçasına bu âna sürüklediğini biliyordu. Ortasında isminin yazılı olduğu, çarpık çurpuk ama olağanüstü bir halkaydı bu.

Taşın ortasındaki kartı aldı. Onu cebine koyup Ione'la odadan çıktılar. Çayırdaki tüm ateşler sönmüştü. Her şey sessizdi, çevrelerindeki dünya nazik ve kirlenmemişti.

Kaleye doğru uzanan kızıl kan izi dışında.

KIRK DOKUZUNCU BÖLÜM

Ravyn

Ravyn her neredeyse, burası perdenin diğer tarafı olamayacak kadar gürültülüydü. Ölümün uykuya dalmak gibi huzurlu bir şey olması gerekirdi. Ama bu...

Resmen azaptı.

Ardında kanlı bir iz bırakarak Yew Kalesi'ne doğru sürünmüştü. Gövdesinin yan tarafındaki acı şiddetlenmişti, yarası akkor gibi yanıyordu. Bir an gözleri karardı ve kendinden geçti. Gözlerini açtığı anda üzerinde eller vardı ve başının üstünde bir yerlerde birileri kulak tırmalayan seslerle bağırıyordu.

Ravyn yerden kaldırıldı. Birileri onu taşımaya başladı.

"Ağaçlar aşkına, külçe gibi ağırsın."

Ravyn'in boynu sarktı, başı karların üzerinde, sonra taş zeminde sürüklendi. Eller onu yakalayıp kaldırdı. Ravyn gözlerini kırptırdığında gözünün önünde gölgeler oynadı.

Petyr onu koltuk altından altından tutup geri geri yürüyerek diğerlerine –Jon Thistle, Fenir ve Morette– öncülük etti. "Sakin elimizde ölüp kalma," diye uyardı Ravyn'i.

Hauth'un hançeri hâlâ Ravyn'in böğründe idi, zehir saçan, ölü bir ağaç dalı gibi vücudundan dışarı fırlamıştı.

"Bırakın kalsın," dedi ayaklarının ağırlığını taşıyan Morette sertçe.

Ravyn konuşmaya çalıştı fakat çenesinin demir bir kafesten farkı yoktu. Acıdan dişlerini gıcırdatıyordu. Kelimeleri boğuk bir inilti gibi dudaklarından döküldü.

“Onu masaya koyun,” dedi Fenir. Soluğu kesilmiş gibi derin nefesler alıyordu.

Ravyn tavana baktı. Tonozluydu, köşelerinde inatçı örümcek ağları vardı. Yew Kalesi’nin büyük salonu.

Ravyn’in tek düşünebildiği ailesinin kahvaltı ettiği masayı kan içinde bıraktığıydı.

“Filick’in tıbbi malzemeleri nerede?” diye seslendi Morette.

“Ben alıp geleyim.” Jon Thistle büyük salondan apar topar çıkarken sandalyeleri devirdi.

Ravyn’in kardeşleri yanına geldi. Jespyr onun yarasını gördüğünde inledi ve yüzündeki son renk kırıntısı da uçup gitti. “Hayır, olamaz.”

Emory masaya oturup Ravyn’in göğsüne başını dayadı. “Henüz değil, Ravyn.” Soluk alıp verışı yavaş ve düzensizdi. “Henüz değil.”

Ravyn gözlerini kapadı, kenarlarından yaşlar süzüldü.

Thistle geri döndüğünde gür sesi salonda yankılandı. “Temiz bez, dikiş ipi ve merhem getirdim. Şu ilacın ne işe yaradığını ağaçlar bilir. Çok pis kokuyor.” Malzemeleri masaya atışının yarattığı titreşim Ravyn’in böğrüne şok edecek kadar keskin acıların saplanmasıya neden oldu.

Jespyr küfretti. Katlanmış bezleri açarken elleri titredi. “Ne yapacağız? Bıçağı çıkarırsak...”

“Kan kaybından dakikalar içinde ölür,” diye yanıtladı Morette sert bir sesle.

Onu nasıl kurtarabileceklerini tartıştılar. Sesleri giderek yükselip daha da panik dolu bir hâl alırken Ravyn’in bilinci bir açılıyor bir kapanıyordu. Birine şömineyi yakmasını söylemek istedi. İçi buz kesmişti, donuyordu. Ama konuşmak çok acı vericiydi, nefes almak ve hatta gözlerini kırıştırmak bile öyleydi. Ravyn gözünü tavana dikti ve her geçen saniye büyük salon daha da soğudu. Daha da karardı.

Gölgeler üzerine kapandı, onu ismiyle çağırdılar.

Ravyn Yew.

Ravyn Yew.

"Ravyn Yew!"

Herkes kulak kesildi. Ses yine duyuldu ve bu sefer daha yüksekti. "*Ravyn Yew!*"

Büyük salonun kapısı en üst menteşesini kıracak kadar sert ve hızlıca açıldı. Ravyn önce ürkütücü bir karaltıdan başka bir şey göremedi. Sonra o karaltı ona yaklaştı, Fenir'i kenara iterek Ravyn'in üzerine eğildi.

Sarı gözler.

"Taxus," diyebildi Ravyn.

Kâbus iç geçirdi, burun delikleri genişledi. "Hâlâ yaşıyor ha?"

"Buna yaşamak denirse," dedi Morette cılız bir sesle.

"Çok fazla kan kaybetti," diye fısıldadı Petyr.

"Üşüyor." Kâbus odanın karşısına baktı. "Ateş yakın."

Jespyr elini Ravyn'in göğsüne koydu. "Ne yapacaksın?"

Kâbus onu duymazdan geldi. Kendi kendine konuşuyordu. "Biliyorum, Elspeth. Bana bağırarak eline bir şey geçmeyecek." Bakışları tekrar Jespyr'i buldu. "Beynini kızılâğaç ormanında mı unuttun, Jespyr Yew? *Ateş yak.*"

Jespyr şömineye doğru koştu.

"Sen," dedi Kâbus, Jon Thistle'a parmaklarını şaklatarak. "Tuniğini kes." Kollarını sıvadı. "Diğerleri onu sabit tutmama yardım etsin."

"Hangi malzemelere ihtiyacın var?"

"Bundan sonra onu yalnızca sihir kurtarabilir."

Morette'le Fenir birbirlerine baktı. "Ravyn Kader Kartları'nın çoğunu kullanamaz."

"Onu gayet iyi biliyorum."

"Öyleyse hangi sihir?"

Kâbus ellerini masaya vurarak Ravyn'in irkilmesine neden oldu. "Çevremin aptallarla dolu olması benim suçum değil, Elspeth," diye söylendi kendi kendine. Morette'le Fenir'e döndü.

“Sihir kuşaktan kuşağa geçer. Sizin iki enfeksiyonlu çocuğunuz daha yok mu?”

Morette ve Fenir şöminenin başındaki Jespyr’e baktı.

“Be-ben...” diye kekeledi Jespyr, “kızılağaç ormanından nasıl bir sihir kaptığımı bilmiyorum.”

“İyi, öğrenmek üzeresin,” dedi Kâbus.

Bir ışık odadaki gölgelerin bir kısmını kovaladı. Çıtırdayan kütükler içeriği ısıttı. Bu arada Thistle, Ravyn’in yarasına dokunmamak için elinden geleni yaparak giysilerini kesti ve belden yukarısını çıplak bıraktı.

Ravyn her nasılsa Kâbus’un bileğini bulabildi. Ateşin ışığını yakalayarak parlayan o tuhaf, sarı gözlere baktı. “Deste?”

Kâbus’un yüzünde anlaşılmasız bir ifade belirdi. “Yakında öğreneceğiz.”

“Ateşi yaktım,” diye seslendi Jespyr şöminenin önünden. “Şimdi ne yapacağım?”

“Ellerini ısıt. Sonra yanıma gel.”

Jespyr bir dakika sonra, masanın kenarına koştu. “Rengi sapsarı.”

“Bıçağı çıkaracağım. Ve sen, Tilly...” Kâbus yanağının içini ısırdı. “Jespyr. Ellerini açık yarasının üzerine koy. Geri kalanınız onu sıkıca tutsun. Kırık bir burun gibi önemsiz bir şeyde bile kendini yerden yere atıyorsa bunda kesinlikle rahat durmayacak.”

Ravyn’in yanında duran Jespyr paniklemiş gibiydi. “Yarasının üzerine ellerimi koymamı mı istiyorsun?”

Ravyn’in etrafındaki gölgeler ateşe rağmen koyulaşıyordu. Yine üşümeye başlamıştı, tir tir titriyordu. Ömründe hiç bu denli yorgun hissettiğini hatırlamıyordu.

“Kalp atışlarını duyamıyorum,” diye fısıldadı Emory ağlamaklı bir sesle. “Ölüyor.”

Ravyn alçak bir sesle inleyip sıçradığında vücuduna yeni bir acı dalgası yayıldı. “Ben iyiyim.”

“Ağaçlar aşkına. Seni gidi budala sahtekâr.” Kâbus, Jespyr’ın bileklerini tuttu ve ellerini Ravyn’in böğründeki hançerin yanına götürdü. Babasıyla Thistle, Ravyn’in bacaklarını tutarken annesiyle Petyr omuzlarına geçti. “Hazırız,” dedi Morette.

“Hazırız,” dedi Fenir’le Thistle.

Kâbus’un bakışları Ravyn’ninkilerle buluştu. “Elspeth senden bıktığını söylüyor.”

“Öyle bir şey söylemiyor,” dedi Ravyn cılız bir sesle.

“Hayır. Söylemiyor.” Sonraki sözleri bir ipe dizilmiş gibi dudaklarından döküldü. “Güçlü olma zamanı, Ravyn Yew. On dakikan doldu.”

Hançeri Ravyn’in böğründen çekip aldı. Jespyr ellerini yaraya bastırdı. Ravyn hiç çekmediği türden bir acıyla sarsıldı.

Dünyası karardı.

Ravyn kendine geldiğinde artık büyük salonda değil, kendi yatak odasında idi. Birkaç kat yorganın altında terliyordu. Doğrulamaya çalıştı ama göğsünün üzerine konan bir el buna engel oldu.

Ravyn bakışlarını kaldırdığında nefesi kesildi, boğazı düğümlendi. “Elm.”

Kuzeni ona bakıyordu. Kestane rengi saçları dağılmıştı ve dudaklarının ucunda bir gülümseme oynayıyordu. “Şimdi kim berbat görünüyor bakalım?”

Ravyn gülmeye başladı ama vücuduna saplanan acı yüzünden neşesi yarım kaldı. Yarasının olduğu yeri yokladı. Üzeri çıplaktı ve karnı birkaç kat sargıyla sarılmıştı.

Yapmaması gerektiği kadar hızlı doğruldu. “Ne zamandır uyuyorum?”

“İki gündür.”

“Deste... Sis...”

Elm'in gülümsemesi tüm yüzüne yayıldı. Pencereye doğru yürüyüp perdeleri açtı. "Kendin gör."

Mavi gökyüzü alacalı çimenlerle buluşmuştu. Odasına dolan güneş ışığı Ravyn'in nefesini kesti. Daha önce dünyayı hiç bu renk görmemişti. Sarıydı. Sıcacıktı. İnsana umut veriyordu.

"Ne güzel değil mi?"

Ravyn'in başı döndü, içi çekildi. "Elm."

Kuzeni gözlerini ona çevirdi.

"Özür dilerim."

Elm'in gülümsemesi kayboldu. "Neden?"

"Seni Stone'da bırakmamalıydım." Ravyn boğazındaki yumruyla yutkunmaya çalıştı. "Oradan ne kadar nefret ettiğini bilmeme rağmen seni bırakıp gittim."

Elm cevap vermek için dudaklarını aralamıştı ki kapı hızla açıldı. Jespyr bir çığlık attı ve Ravyn'in yanına koştu. "Kahrolası ağaçlara şükürler olsun! Seni öldürdüğümü sandım." Ravyn'in alına elini koydu. Sargılarını yokladı. "Filick sana bakmaya geldi. Kan kaybindan ölmemenin mucize olduğunu söyledi."

"Soluk borusuna bastırıyorsun, şapşal," dedi Elm, Jespyr'i Ravyn'in üzerinden alırken. "Şu güneşin altındaki herkese onun hayatını kurtardım diye böbürlendikten sonra onu öldürmen ne kadar küçültücü olurdu düşünsene."

"İki gündür o yeni Kader Kartı'nı herkesin burnuna sokan birine göre bunlar oldukça cesur sözler."

Yine ağız dalaşına giriştiler ve bu Ravyn'de eski ve bildik bir şarkıyı dinliyormuş hissi yarattı. Sonra bakışları kapıda dikilen başka birini buldu. Gözlerinin kilitlendiği kişi dimdik duruyordu, gri gözleri ışık saçıyordu ve sıcacık bir rengin örtüğü cildi parlıyordu. Ravyn elini uzattı. "Buraya gel, Emory."

Çocuk dudaklarını çarpıtarak gülümsedi. Sonra koşup kendini yatağa atmasıyla Ravyn'in ciğerlerindeki tüm hava boşaldı. Homurdanarak erkek kardeşinin kumral saçlarını karıştırdı. "Daha iyi görünüyorsun."

“Öyleyim. Şu yeni karta üç kere vurdum ve bak” –Emory çıplak avucunu Ravyn’in yanağına koydu– “insanlara dokunabiliyorum. Bir şeyler görmüyorum. Sihir filan hiçbir şey yok. Harika bir hiçlik. Turp gibiyim.”

Jespyr yalandan inledi. “Emory. *Kral’ın* huzurunda böyle konuşamazsın.”

Emory, Ravyn’in yatağından aşağı atladı. Hayali eteğini tutarak Elm’in önünde reverans yaptı. “Bağışlayın, Haşmetmeap.”

“Ekselansları diyeceksin, seni küçük...”

Elm cümlesini yarım bıraktı. Ione Hawthorn kapının önünden geçiyordu. Sarı saçlarını omzunun üzerinde beyaz bir kurdeleyle bağlamıştı. Kapının çerçevesini tuttu ve eşikte duraksadı. “Daha iyi olduğuna sevindim, Ravyn.” Bakışlarını Jespyr, Emory ve Elm’e kaydırды. “Sen onların alaylarına aldırma. Uyanmanı beklerken hiç böyle değillerdi.”

Elm gidip Ione’un yanındaki duvara yaslandı ve saçlarını parmağına doladı. “Biraz abartmıyor musun?”

Ione eline vurup koridorun ucuna doğru yürümeye devam etti. Ama bundan önce, Elm’e Ravyn’in yarı ölü bir vaziyetteyken bile anlamını bildiği bir ifadeyle uzun uzun bakmayı ihmal etmedi.

Ravyn kuzenine sırtıtmak için Ione’un gitmesini bekledi. “İyi o zaman.”

Elm alt dudağını ısırды. “Kapa çenenі.”

Emory ve Jespyr elleriyle ağızlarını örterek kıs kıs güldü. Elm onları odadan kovana kadar kıkırdamaya devam ettiler. Elm kapıyı kapadı. “Arpacı kumrusu gibi düşünmen ve durmadan vicdan azabı çekmen beni pek eğlendirse de bu nadide özelliklerini benimle boşuna harcıyorsun, Ravyn. Benim Stone’da kalmam gerek. Ione’la.” Sırtını dikleştirdi ve cebinden bir şey çıkardı. “İşte bu da kanıtı.”

Ravyn, Elm’in gösterdiği şeye baktı. Daha önce hiç görmediği bir Kader Kartı’yды. Tek renkli değildi, on iki renkten

oluşuyordu ve mozaik camlar gibi janjanlıydı. Üzerinde bir adam tasvir edilmişti; parlak, sarı gözleri vardı ve burulmuş porsuk dallarından bir taç takmıştı. Resmin üzerinde bir tek kelime yazıyordu.

Çoban.

Ravyn'in gözleri yanmaya başladı. "O nerede?"

"Stone'dan bir şey almaya gitti. Yakında dönecek." Elm, Çoban Kartı'nı avucuna hapsetti. "Onunla konuşana kadar bununla enfeksiyonunu iyileştirmemeni istedi."

Ravyn başıyla onayladı. Gözleri kapanıyordu. Uyanık kalmak canını acıtıyordu. "Büyük bir Kral olacaksın, Elm. Hepimiz böyle düşünüyoruz. Taxus bile."

"Kim?"

Ravyn gözlerini kapadı.

Ravyn gözlerini tekrar açtığında gece olmuştu.

Yatak odasının penceresinden odaya ay ışığı doluyordu. Jespyr'in iyileştirdiği yerin acısı dinmişti ama tüm vücudu tutulmuştu. Ravyn yavaşça doğrulup oturdu, yüzünü ovuşturdu ve ağzının kuruluşundan rahatsız olarak öksürdü.

"Sonunda," dedi bir ses odanın köşesinden.

Ravyn'in belinde kemeri olmamasına rağmen elini gayriih-tiyari oraya götürdü. "Ağaçlar aşkına. Kendini belli etseydin ya."

Kâbus ona bir bardak su verdi. Ravyn üç yudumda hepsini bitirdi. "Burada ne yapıyorsun?"

"Uyanmanı bekliyordum. Sana göstermem gereken bir şey var."

"Nedir?"

Kâbus duraksadı. Çenesini oynatırken çıkardığı sesin dışında derin bir sessizlik oldu. Sonra yavaşça elini arkasından

çıkardı. Parmaklarının arasında bordo rengi, kadife bir Kâbus Kartı vardı.

Ravyn oturduğu yerde dikildi.

Kâbus boynunu büktü ve elindeki kartı inceledi. "Deste'yi tamamlayan on iki kart ortadan kayboldu. Sadece Blunder'ın dört bir yanına saçılan diğer kartlar kaldı. Bu da son Kâbus Kartı. Stone'da gizliydi, tıpkı Tyrn Hawthorn'un kütüphanesinde olduğu gibi." Kıvrık parmağını kadifenin üzerinde gezdirdi ve iç geçirdi. "Bir Kader Kartına dokunmayalı uzun zaman olmuştu."

Kartı avucuna hapsedip kapıya yürüdü ve eşikte duraksadı. "Son bir kez peşimden ormana gelir misin, Ravyn Yew?"

Orman uzak değildi. Ravyn o patıkayı gözü kapalı yürüyebilirdi. Yew Kalesi'nin arkasındaki çayıra vardıklarında Çoban Kral'ın odası ay ışığıyla yıkanmıştı. Porsuk ağaçlarının dalları meltemde nazlıca salındı. Ravyn, Tilly ve diğer çocuklar orada mı diye merak etti. Perdenin arkasından babalarını izleyerek hep yaptıkları gibi onu bekleyip beklemediklerini düşündü.

Ravyn pencereden odaya girerken yardıma ihtiyaç duydu. Bir noktada nefesi kesildi ve Kâbus kolundan tutup çekerek ona destek oldu.

Karanlıkta, taşın yanında durdular. Aemmory Percyval Taxus ve Brutus Rowan'ın kadim süsleri üzerinde duruyordu. Yıldızlı ve kan lekeli. İki çarpık taç.

Kâbus gözlerini çürümüş tavana ve tepesindeki porsuk ağacına çevirdi. "Ailene aslında kim olduklarını söyleyecek misin? Kimin soyundan geldiklerini?"

"Bilmiyorum."

"Belki de kendilerini farklı göreceklerinden endişe ediyorsun."

"Olabilir."

Kâbus mırıldanır gibi güldü. Çok alçak bir sesle. "Elsbeth böyle düşündü. Gerçek yüzünü, aslında kim olduğunu gördüklerinde kimsenin ona değer vermeyeceğini sandı."

“Ben ona değer veriyorum,” dedi Ravyn hiç tereddüt etmeden. “Onu önemsiyorum.”

“Biliyorum,” diye mırıldandı Kâbus. Ravyn’e gerçeği söylemek ona kıymetli bir şeye mal olmuş gibi çenesini oynattı. “Onun hak ettiği gibi bir baba olduğumu sandım. Bu korkunç ve şiddet dolu dünyada ona göz kulak olabileceğimi düşündüm. Kendi çocuklarıma doğru düzgün babalık edemedim ve Elspeth’in genç zihninde uyandığımda beş yüz yıllık öfkemden sonra hissettiğim ilk şey hayranlık oldu.” Sesi yumuşadı. “Mucize gibiydi. Sessiz ve nazikti. Birine değer vermenin nasıl bir şey olduğunu hatırladım.”

“Bana da aynı şeyi hissettirdi.”

Kâbus başını eğip sırtını kamburlaştırdı. “Elspeth Çoban Kartı’na dokunursa iyileşmeyecek.”

Ravyn donup kaldı. “İyileşmek zorunda.”

“On üçüncü kart enfeksiyonunu iyileştirmek isteyen herkese şifa verecek. Kalıcı olarak, tıpkı Bakire’nin insanları temelli iyileştirdiği gibi. Bir kerede bir kişiyle sınırlı olmayacak ve onu uzun süre kullanmanın yan etkileri de yaşanmayacak.” Çenesini sıktığı için sonraki sözlerini tıslar gibi söyledi. “Ama Elspeth’in sihri tuhaf bir şey. Çoban Kartı’na dokunursa onu emecek. Yaptığım son takasa, son ödemeye kadar her şeyi. On iki Kader Kartı’nın hepsini.” Başını iki yana salladı. “Elspeth iyileşmeyecek.”

Bu sözler Ravyn’i yıktı. Omuzları düştü, nefesi sığlaştı.

Soğuk bir el omzuna dokundu. Ravyn omzunu silkip ondan kurtulamayacak kadar yorgundu. “Lütfen. Yeterince bedel ödemedim mi? Peşinden ormana geldiğimde kendimi azar azar kaybetmedim mi? Hepsi onun içindi.” O kadim sarı gözlere bakarken kendi gözleri yaşlarla zorlandı. “Bana gerçeği söyle. Elspeth’le benim perdenin bu tarafında yeniden bir araya gelme şansımız var mı?”

Kâbus’un cevabı soğuk ve sağır edici bir sessizlik oldu.

Ravyn gözlerini kapadı ve çenesini sızlatacak kadar sıktı. Yine çayırdaki gibi, böğrüne saplanmış o bıçakla can çekişiyormuş gibi hissetti.

Sonra Kâbus porsuk dallarının arasında gezinen esinti gibi yumuşak bir sesle sorusunu yanıtladı. "Sadece bir yol var."

Ravyn gözlerini açtı. Kâbus yatak odasındaki gibi, yanında durdu. Elini uzatıp avucunu açtı.

Kâbus Kartı oradaydı.

"Yök et onu," diye fısıldadı. "Son Kâbus Kartı'yla birlikte ruhum da yok olacak. Elspeth'in yozlaşmasının tutunabileceği bir şey kalmayacak. Elspeth geri dönecek. Ve ben..." Sesini alçalttı. "Nihayet dinlenebileceğim."

Ravyn Kâbus Kartı'na uzandı. Elleri titriyordu. "Bunu yok edersem Elspeth geri dönecek mi?"

"Evet."

Ravyn'in duyduğu rahatlamaya kızgın bir şey değdi. "Bunca zamandır onu özgür bırakacak imkânımın olduğunu mu söylüyorsun?"

Kâbus sırtıttı. "Evet."

"Ama bunu bana... Neden?" Burnunun kemerini sıkarak sakinleşmeye çalıştı. "Senden nefret etmememi güçleştiriyorsun."

"Toplamam gereken bir Deste vardı. Tarihi yeniden ziyaret etmem ve baştan yazmam gerekiyordu. Sana ve Küçük Prens'e bir yol çizmem gerekiyordu çünkü ikiniz de kendinizce birer kralısınız." Kâbus, ismini aldığı kartı bir an daha elinde tuttukten sonra Ravyn'e uzattı. "Ayrıca Elspeth'e veda etmeye henüz hazır değildim."

Ravyn canavarı yakından izledi. Onların, Elspeth'le Çoban Kral'ın bağını anlıyormuş gibi yapmaya çalışmadı. Bunun derinlerde bir yerde yattığını biliyordu. Kadim ve ürkütücü bir sihirle bağlıydılar birbirlerine. "Şimdi hazır mısınız?"

İKİ ÇARPIK TAÇ

Kâbus başıyla onayladı. “Benimle birlikte cehennemi tırnaklarıyla kazıdı.” Sesi biraz daha soğuk bir tınıya büründü. “Onu dışarı çıkarmanın zamanı geldi.”

Ravyn yerinden kıpırdamadı.

Kâbus döndü, ağzı incecik bir çizgi hâlini aldı. “Yap hadi.”

“Önce vedalaşmak istemez misin?”

“Seninle mi, aptal kuş?”

Ravyn kollarını göğsünde kavuşturdu. “Onunla, asalak.”

O sarı gözler parladı, ahlaksızca ve sonsuzluğu çağrıştırırcasına. Ravyn, Kâbus Kartı’nı sıkıca tutarak odadan çıktı ve eşiği aşarken yüzünü buruşturdu. “Hoşça kal, Taxus. Temkinli ol. Akıllı ol. İyi ol.”

Çayırda on dakika bekledi.

Sonra Kâbus Kartı’nı ortasından yırttı.

ELLİNCİ BÖLÜM

Elsbeth

Hatıralar üzerime üşüştü. Ninniler, bilmeceler, şiirler. *Ben öğreneceğimi öğrendim. Sırlarımı derine gömdüm. Uzun zamandır saklıyorum onları. Ve daha uzun bir süre de saklamayı planlıyorum.*

Taş masken düştüğünde arkasından kim çıkacak? Komutan mı? Haydut mu? Yoksa henüz tanımadığın bir canavar mı?

Sarı kız, sade ve görülmemiş...

Üvez ağaçlarının meyvesi kırmızıdır, hep kırmızı...

Gençsin ama o kadar cesur değilsin. Ben korkusuzum çünkü beş yüz yaşındayım.

Kâbus odadaki taşa oturdu ve çürümüş tavana baktı. Aem-mory Percyval Taxus'un bir zamanlar yaşadığı, kanını döktüğü ve öldüğü yerdeydi. *İşte buradayız, sevgili kızım, diye fısıldadı bana. Her şeyin sonuna geldik. Hikâyemizin son sayfasına.*

Eskisi gibi ona ulaşmaya çalıştım ama karanlığa hapsolan o değildi, bendim. Bu kez o bana ulaştı. *Üzgün olduğumu bil yeter, Elsbeth. Varlığı yanağıma dokunan bir eldi. Uzun zamandır karanlıktaydım. Bunun için de üzgünüm. Seni kendimle birlikte o karanlığa sürüklediğim için.*

Buna değdi, dedim. Deste'yi tamamlayıp sisi dağıtmak. Tüm yanlışlarını düzeltmeni izlemek. Seni biraz daha iyi tanıyabilmek için hepsini yine yapardım, Taxus.

Hiçbir şey söylemedi, şimdi bir canavardan daha fazlasıyla bile bunu kabul etmekte isteksiz davrandı. *Sonunda perdenin*

İKİ ÇARPIK TAÇ

arkasına geçmenin nasıl bir şey olacağını bilmiyorum, diye fısıldadı. Umarım on bir yıl önce beni Kâbus Kartı'ndan özgür bıraktığındaki gibi olur, Elspeth Spindle. Sessiz. Nazik. Merak uyandıran.

Öyle olacak. Aynı öyle olacak.

Çenesini gevşetti ve bir nefes verdi.

Sana bir masal anlatacağım, diye fısıldadım. Çocukken uykuya dalmama yardımcı olurdu.

Başıyla onayladı, ellerini kucağında kavuşturdu ve gözlerini kapadı.

Bir zamanlar ormanın derinliklerinde gölgede kalmış, zeki ve iyi bir kız yaşırdı. Bir de Kral vardı. Sihre hükmeden ve kadim kitabı yazan, değnekli bir çobandı bu Kral. İki birlikteydi, bu yüzden ikisi de...

Devam edemedim.

Elspeth.

Hayır. Buna hazır değilim. Daha değil.

Masalı bitir, canım kızım.

Sesim titremeye başladı. İki birlikteydi.

Birlikteydi.

Bu yüzden ikisi de aynıydı.

Kız, diye fısıldadı. Sesi bal, yağ ve ipektendi sanki.

Kral...

Son kelimeleri birlikte söyledik ve seslerimiz karanlıkta neşesizce yankılandı. Son bir nota, ebedi bir veda gibi. Ve dö-nüşükleri canavar.

SONSÖZ

Kadeh'e teslim oldum ve gerçek, tüm Blunder halkının duyması için müjdelendi. Hauth Rowan, Kralımız Quercus Rowan'ı katletti ve Kral, Stone'daki isim ağacının altına gömüldü. Gündönümü'nde sis nihayet dağıldığında Blunder yeni bir güne başladı. Sınırlarımız açıktır, sisin ötesinde başka kralların ve kraliçelerin yönettiği halkları nezaketle karşılamaya hazırız.

İyileşmek isteyen tüm enfeksiyonlular Yew Kalesi'ne gidip Çoban Kartı'na dokunabilir. Yerlerinden edilen herkes, Stone artık bir kale değil, bir sığınma yeridir. Ateşle kutsanıp kadim sihre kabiliyeti olan ve oldukları gibi kalmak isteyenler, güvendesiniz.

Gelin Kadim Kızılağaç Kitabı'nı artık başlıca ve değişmez kanunumuz olarak kabul etmeyelim. Bunun yerine, onu olduğu hâliyle, tuhaf bir Blunder masalı olarak bağrımıza basalım. Sihri adı gibi bilen ve onun cazibesine kapılan bir adam tarafından yazılan bir tarih kitabı olarak.

Ancak unutmayın ki sis dağılsa da Ormanın Ruhu hâlâ burada, bizi izliyor ve tartıyor. Krallığım, Blunder'im, ülkem, temkinli olun. Akıllı olun. İyi olun.

Elmlerin Kralı

İKİ ÇARPIK TAÇ

Bahar Ekinoksu'nun sabahında Yew Kalesi'nin çanları bir müjde verircesine çaldı.

Blunder'daki evler onlara yanıt verdi ve şehrin merkezine inen sokakta çan sesleri yankılandı. Gürültü giderek arttı, yakından ve uzaktan, yüksek ve alçak çan sesleri geldi. Sis seslerini bastırmadığı için şimdi eskisinden katbekat daha gürültülüydüler.

Annemin kırmızı elbisesini giydim ve kalenin bahçelerinin arkasındaki harabelerin arasında gezindim. Sık bir çimen örtüsüyle kaplanan çayır pek güzeldi. Bir porsuk ağacının altında bekledim çünkü Ayna Kartı'nın mor ışığını artık göremesem de Ravyn'in yakınlarda olduğunu biliyordum.

Bir dakika sonra yanımda belirdi. "Geldiler," dedi Elm'in Stone'un mahzeninden ona hediye ettiği Ayna Kartı'nı cebine koyarken. "Hepsi burada. Bu kez Ayris bile var. Hatta Bennett da. Hepsi onunla birlikte."

Başım la onayladım ve yanağımdan bir damla yaş süzüldü. Ravyn nasırlı başparmağıyla onu sildi. Kâbus Kartı'nı yok ettiği gecedan beri beni bir an olsun bırakmak istemediğı gibi yine sarıldı bana. "Gitme zamanı geldi," diye fısıldadı saçlarıma. "Geç kalırsak bizi öldürür."

Hawthorn Hanesi'nin eski kapısının önünde toplandık: Teyzem beni kucakladı, gözlerinde yaşlarla parmaklarının ucunda dans etti. Üvey kardeşlerim Dimia ve Nya peşlerinde küçük kuzenlerim Lyn ve Aldrich'le çalılık lara arasında koş turdu. Üvey annem öfkeli bir tıslamayla onlara uslu durmalarını söyledi ama Jon Thistle'in gür ve şen kahkahaları sesini bastırdı. Sert ve haşın babam ona bir espri yapmıştı. Babamın bakışlarını yakaladığımda elini arkasına uzattı ve üzeri pıtrak gibi açmış civanperçemi çiçekleriyle dolu bir dalı bana uzattı.

Onu saçıma taktım.

“Onları törenden *sonra* atman gerekiyordu,” dedi Ravyn kendi çiçekleriyle meşgul olan Jespyr’e. Kız kardeşi çiçekleri önce Petyr’in, sonra Emory’nin yakasına serpiştirdi.

“Onları birazcık süslüyorum hepsi o,” dedi Jespyr, abisinin yanağını sıkarak. “Sizi gidi yakışıklı iblisler.”

Petyr gururla kabardı ve Emory, Jespyr’in eline vurup Filick Willow’a cebinden çıkardığı mendili verirken küçük düşürüldüğüne dair bir şeyler mırıldandı. “Ağaçlar aşkına, Filick. Daha tören başlamadı ama sen zırlamaya başlamışsın.”

Ione beyaz bir elbise giymişti ve ayakları çıplaktı. Elm –Kral– başına bir taç takmamıştı, işlemeli giysiler giymemişti, yalnızca sade, siyah bir tunik vardı üzerinde. Bunu kanıtlayamazdım ama haydut kılığına girdiğinde giydiği tunik olduğundan emindim. Ancak şimdi kemerinde Çoban Kral’ın kılıcını taşıyordu.

Törenin başlamasıyla Ravyn, Elm’le Ione’un yanına geçti. Ellerini önünde kavuşturmuştu ve artık titremiyorlardı. Bana baktığında çoğu zaman yaptığı gibi, dudaklarının kenarı hafifçe kıvrıldı. Ama bu kez orada bir gülümsemenin tomurcuklanıp tüm yüzüne yayılmasına izin verdi.

Thistle ağladı. Teyzem ağladı. Morette, Fenir ve Spindle Hanesi’nde başıma gelenler yüzünden henüz onu affedemeyen bizlerden uzak olması için odanın arkasına sürgün edilen eniştem bile gözyaşı döktü.

Filick onlara altın yüzükleri verdiğiinde Elm, Ione’un gözlerine baktı. “Yüz yıl,” dedi odada sadece ikisi varmış gibi. “Seni yüz yıl ve sonra sonsuza dek seveceğim.”

Ione yüzüğü parmağına takmasını beklemedi. Elm’in boynuna sarıldı ve onu hiç çekinmeden tutkuyla öperek Emory’nin sevinçle bağırmasına ve bizlerin daha fazla gözyaşı dökmesine neden oldu.

Blunder Kralı ve Kraliçesi Hawthorn Hanesi’nden kol kola çıktığında havaya sarı süsenler attık. Süsenler annem içindi ve sarı da... Elm bu konuda bilhassa titiz davranmıştı.

İKİ ÇARPIK TAÇ

Ione kolumu yakalayıp bana sıkıca sarıldı. Arkasında duran Elm elini Çoban Kral'ın kılıcının kabzasına götürdü. Bana göz kırptı.

"Sen olmasaydın bunların hiçbiri olmayabilirdi, Elspeth," diye fısıldadı Ione. "Ve tüm bunlar harika değil mi?"

Orman yolunu birlikte yürüdük.

Bir zamanlar kuzenim Ione'un Blunder tahtının vârisiyle evlenmesinin dünyanın sonunu getireceğini düşünmem şimdi şiirsel geliyordu. Son Ekinoks'tan beri olan her şeyde fazlasıyla denge vardı. Düz çizgiler hâlinde ve ayrı ayrı ilerleyen hayatlarımız birlikte kavislenmeye başlamıştı. Öyle kavislenmişlerdi ki sonunda hepimiz iç içe geçmiş halkalar gibi olmuştuk. Yazgımız birmiş gibi. Biri bize yol göstermiş, çobanlık etmiş gibi.

Ağaçları çiçek basmıştı. Şehre yürürken ormanı seslerimiz doldurdu. Aylar önceki isim günümde Ione'la yürüdüğümüz yoldu bu. Ravyn ve Elm'le ilk kez karşılaştığım yerd. O zamanlar iki hayduttular. Ve ben...

O günden beri ben de değişmiştim.

Ağaçların arasında kahkahalar çınliyordu ve güneş ışığı artık üzerleri sisle örtülmediği için çiçekli ormanın, bitkilerin ve dikenli çalılarının daha büyük bir kısmına ulaşabiliyordu. Orman yolunu ot bürümemesi için yakında birinin onları budaması gerekecekti.

Yolun yeşilliklerle dolmasını umdum. En çok Blunder'ın vahşi kısımlarını seviyordum. Yabani bir ormanda kendimi yuvamda gibi hissediyordum.

Solumda bir dalın kırılmasıyla hemen ağaçlara doğru baktım. Gri sisin içinde geçen bir ömürden sonra güneş ışığının nedenli parlak olduğunu kavramakta zorlandığımdan olacaktı ki bir an, çabucak geçip giden harika bir an için onu gördüğümü, sarı gözleriyle ağaçların arasından beni izlediğini sandım.

Ama gördüğüm şey çürümüş bir ağaç kütüğünün içinden sızan gün ışığıydı yalnızca.

Ravyn yolun dönemecinde beni bekledi.

“Buraya son gelişimizi mi düşünüyorsun?” diye sordu bana elini uzatırken. “Beni yere serdiğin günü?”

Onu kendime çekip parmaklarımın ucuna kalktım ve dudaklarına fısıldadım. “En güzel anılarımdan biri.”

Parmaklarını saçlarıma geçirerek beni öptü. “Benim için de öyle, Bayan Spindle.”

Ravyn, Çoban Kartı'na dokunmamıştı. Emory, Jespyr ve Yew Kalesi'ne gelen diğerleri gibi kendini iyileştirmemişti. Sihirini son Tırpan Kartı'nı yok etmek için kullanmıştı. Ve bunu baş başa kaldığımızda yalnızca bana itiraf etmiş olsa da Ravyn iyileşmek istemiyordu. O kendince hâlâ kızılağaç ormanında olanlara tutunuyordu. Sihrine ve gizli mirasına. Taxus'a.

Bu yüzden arkamdaki orman yoluna bakarken çenemi sıkıp bıraktığımda –*tık, tık, tık*– Ravyn benden korkmadı. Kâbus'un gittiğini benim kadar iyi biliyordu. Ancak Aemmory Percyval Taxus o kadar uzun bir zaman boyunca içime işlemişti ki zihnimin karanlık ve neşesiz kıyısında benimle kalmıştı. O hikâyeleri yazan bizdik zira. Diğerlerini kaderlerine güden bizdik. Krallığı kendi ormanımızdaki ağaçlar gibi yeniden düzenleyen bizdik.

Ve bu uzun ve ıstıraplı bir süreç olsa da onsuz kim olduğumu artık biliyordum. Ben Blunder'ın karanlık ve çarpık hikâyesindeki kızıdan, Kral'dan ve canavardan daha fazlasıydım.

Ben onun yazarıydım.

TEŞEKKÜRLER

Söylenenler doğru. İkinci kitaplar biraz kalles oluyormuş. Birazcık da korkunç. Kendi ikinci kitabımı yazmanın zorluğu bana karşı açılmış topyekûn bir savaş gibi değildi. Yavaş yavaş canıma okudu. *İki Çarpık Taç* için ne istediğimi ve oraya nasıl varmak istediğimi biliyordum. Ama bu ikilemeye, bunca yıl onları içimde taşıdıktan sonra bu karakterlere veda etmeye mecbur olmam yazma sürecimi ara sıra tahrip edici bir tecrübeye dönüştürdü. Bu kitap benim yufka yüreğimin gözünün yaşına bakmadı. Buna mukabil farkındalığımı ve yeteneğimi geliştirmeme yardımcı oldu. Bana yüreğimi ortaya koymayı ve yoluma devam etmeyi öğretti. Bunu daima sevgiyle anacağım. Ve tabii ki bu süreci tek başıma atlatmadım.

John ve Owen. Sizi ve küçük, sakın dünyamızı seviyorum. Bazen bunun gerçek olduğuna ve bu kadar şanslı olabildiğime inanmakta güçlük çekiyorum.

Ailem ve arkadaşlarım. Sevginiz, desteğiniz ve bu kitap yüzünden kafam çorba olmuşken hiçbir şey yapmadan duvarı seyretmeme izin verdiğiniz için teşekkür ederim.

Fevkalade temsilcim Whitney Ross. Bilgelğin, sonsuz istikrarın ve desteğinle paniğimi kontrol altında tuttuğun için teşekkür ederim. Dört yıl önce bana *Telefonlaşalım mı?* diyerek ruhumun kanatlanıp uçmasına neden olduğun o e-postayı hâlâ düşünüyorum. Bu yolculukta senden daha iyi bir ekip arkadaşı ve dost düşünemezdim.

Orbit ekibi. Bir yayınevi olarak –bir insan grubu olarak– bağlılığınız ve çalışkanlığınızla aklımı başımdan alıyorsunuz.

Kitaplığımdaki Orbit kitaplarına baktıkça koltuklarım kabarıyor. Bu iki kitaplık seride sizinle çalışmak benim için hem büyük bir onurdu hem de bir hayalin gerçekleşmesiydi.

Editörüm ve Elm Takımı komplocusu Brit Hvide. İş birliğimizin her ânına bayıldım. Dâhiyane iç görülerin ve yürek-lendirmelerin bu kitabı bugünkü hâline getirdi.

Arkadaşım Kalie Cassidy. Sohbetlerimizi dünyalara değış-mem. İnsanın birlikte avazı çıktığı kadar bağırabildiği bir dostu olması acayip güzel bir şey.

Sarah Garcia. Benimle gurur duyduğunu *Bir Karanlık Pen-cere*'yi ofisindeki tüm önemli tıp kitaplarının üzerine koymandan anladım. Teşekkür ederim; buna hâlâ gülüyorum.

Sonuncu ama son derece önemli olan, Çoban Kral serisini beğeniyle okuyan okurlara, eleştirmenlere ve sanatçılara teşekkür ederim. Beğeninizle aklımı başımdan aldınız. Bunu düşündükçe gözlerim yaşıyor. Teşekkür ederim. Teşekkür ederim. Teşekkür ederim. Size sunacağım daha çok şey var.

Kitap Kurdu